

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

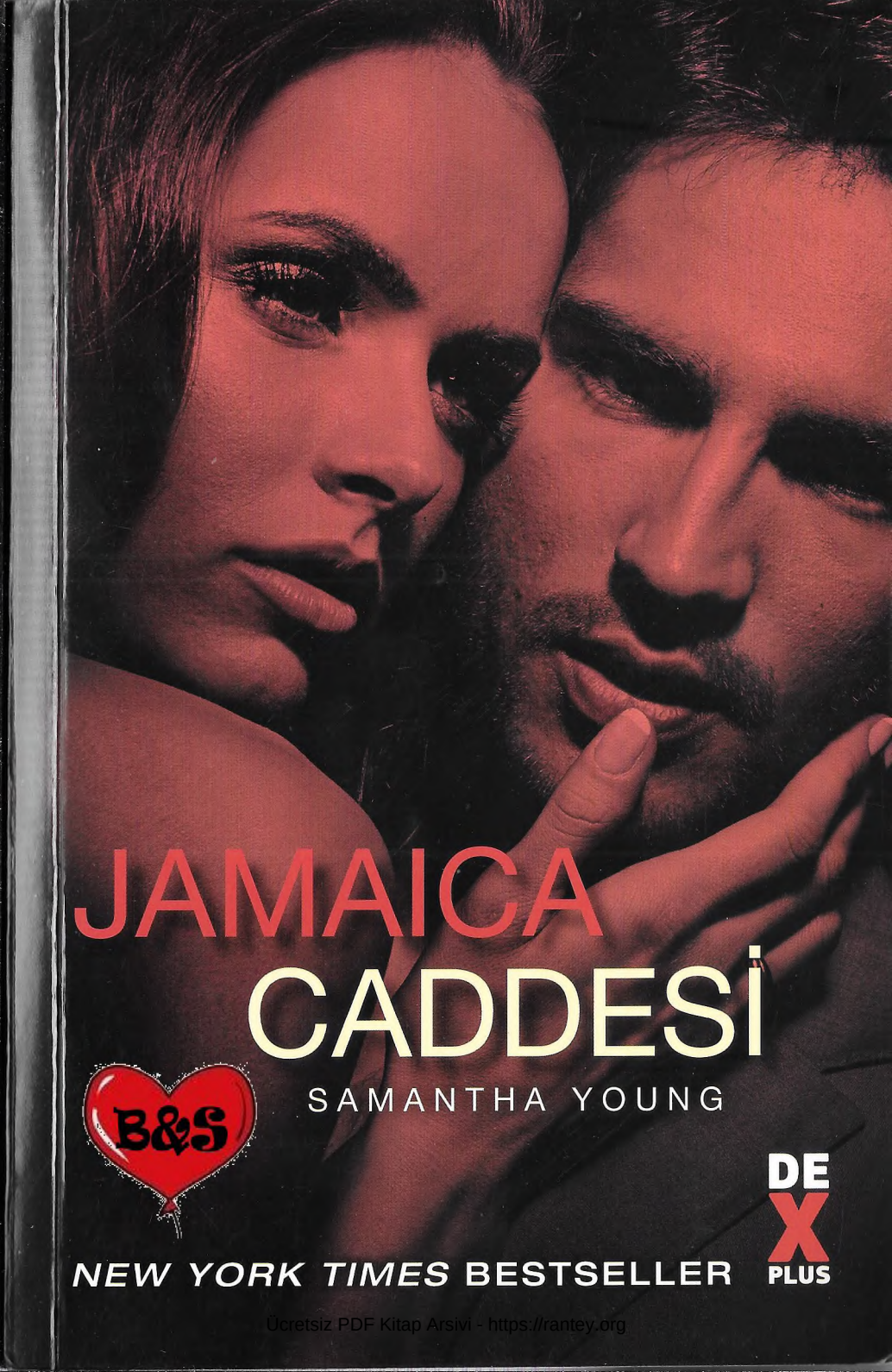
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMAICA CADDESI

SAMANTHA YOUNG

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DE
X
PLUS

Dublin Caddesi'nde Joss ve Braden'in aşkıyla baştan çıkmıştınız...
Londra Caddesi'nde Johanna ve Cameron ile ihtirası doruklarda yaşamıştınız...
Jamaica Caddesi'ndeyseniz, Olivia ve Nate ile tutkularınızı
nasıl yaşayacağınızı öğreneceksiniz.

Annesinin ölümünden sonra yepyeni bir başlangıç için
Edinburgh'a taşınan Olivia, konu 'erkekler olunca,
onlarla konuşmayı bile beceremeyen içine kapanık bir kızı.
Nate ise, yakışıklılığının farkında, istediği her kızı tavlayabileceğinden
emin havalı bir İskoç'tu. İkisi çok yakın dost oldular; Joss, Braden, Johanna,
Cameron, Adam ve Ellie'yle birlikte çok eğlendikleri bir arkadaş grubu kurdular.
Her şey yolunda gidiyordu.

Ta ki bir gün Olivia korkularını yenmeye karar verip, Nate'den,
hoşlandığı bir erkeği nasıl elde edeceğini ona öğretmesini isteyene kadar.

Nate gaddar bir öğretmendi... Olivia çok başarılı bir öğrenci.

Jamaica Caddesi'nin içinde Samantha Young'tan
okurlarına büyük bir sürprizi var!

DE
X
PLUS

www.dexkitap.com

   /DEXpub

ISBN 978-605-09-5452-4

9 786050 954524

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 35

Jamaica Caddesi

Özgün adı: *Before Jamaica Lane*

© 2014, Samantha Young

Yazan: Samantha Young

Çeviri: Özlem Tezer

Yayına hazırlayanlar: Senem Kale

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır.

Penguin Random House Company, Penguin Group'un (USA) bir alt markası olan NAL Signet'in izniyle yayınlanmıştır. Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2018

ISBN: 978-605-09-5452-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

JAMAICA CADDESİ

SAMANTHA YOUNG

Tammy Blackwell için

Çünkü sen olmasaydın, Olivia asla kütüphaneci olmazdı... ve ayrıca bu kitapta bir yere "Senin masumiyetinin ondalığını alırım" ifadesini koymam gerekiyordu...

Sevgili okuyucu,

Çoğunlukla sizlerden, Edinburgh'un gerçek sokaklarına yaptığınız seyahatlerin fotoğraflarını da içeren tweet ve mesajlar alıyorum. Dublin Caddesi'ndeki bir çekime yanlılıkla yakalanıp çekilmediyseniz ya da Londra Caddesi işaretinin yanında öylesine dolaşmıyorsanız, bu seriyeye, karakterlerine ve konumuna olan sevginizin kanıtları beni etkiliyor. Eğer Nate ve Olivia'nın öyküsünü okuduktan sonra, Jamaica Caddesi'ni bulmak için Edinburgh sokaklarına gitmeye karar vererseniz, işinizi sizin için daha kolaylaştıracam. Görüyorsunuz, isim sürekliliği uğruna bazı yaratıcı riskler aldım ve sokak adını değiştirdim. Jamaica Caddesi teknik olarak mevcut değil. Gerçekte adı "Jamaica Street North Lane" ve okuyucularım, bu sokağın yakınında tek odalı bir ev bulursanız, orada en azından aramış olduğunuz şeye kavuşmuş olabilirsiniz...

Bir

Şubat, Stirling, İskoçya

Ne zaman bir köşeyi dönsek, sanki binanın bizi soğuktan korumasına nispet yaparcasına buz gibi dondurucu ayaz içimize işliyordu. Kan kırmızısı yanaklarıma buzdan iğneler batıyordu ve soğuk saldırıdan korunmak için kollarımı kendi etrafımda daha da sıkıca sararken omuzlarım sarsılıyordu.

“Beşinci ve son kez soruyorum. Bizi nereye götürüyorsunuz?” Joss, nişanlısı Braden’a kaşlarını çatı. Braden, yün ceketini açıp kızı içine aldı ve ellerini beline dolarken onu daha da yakınına çekti. Joss, kısa bir ceket ve üzerine ikinci bir deri gibi yapışan kırmızı bir elbise giyiyordu. Hepimiz gibi o da stilettolarının üzerindeydi. Aslında, onu soğuk İskoç kışına karşı koruyabilecek tek kalkanı şalıydı.

Ellie ve Jo da hemen hemen aynı durumdalar. Elbise, topuklu ayakkabı ve ince ceketler giymişlerdi. Siyah pantolonumla ben daha az üşüyordum, ipek üstüm ve hafif smokin tarzı blazerim beni korumak için elinden geleni yapıyordu. Stiletto giyen kız arkadaşlarımızınki kadar

olmasa da yavaş bir şekilde grubun arkasında yürüyor ve Jo'nun bizi gizemli varış noktasına ulaştırmasını bekliyordum. "O kadar da uzak değil," dedi Jo omzunun üzerinden şehrin ışıklarıyla aydınlanan caddeye bakarken.

Nişanlısı Cam, kolunu mümkün olduğunca sıcak tutacak şekilde sarmıştı. Arkasında Braden'in kızkardeşi Ellie ve Braden'in en yakın arkadaşı Adam da ısınmak için birbirlerine sarılıyordu. Onlar da neredeyse kaynaşmışlardı. Çok yakın zamanda, aslında.

Öte yandan beni rüzgârdan koruyacak bir nişanlım yoktu. "Uzak değil mi?" Jo'yla alay ettim. Edinburgh'a geldiğimden bu yana dokuz aydan biraz fazla zaman geçmişti ve bu sürede Jo ile ben kızkardeşler kadar yakınlaşmıştık, bu yüzden fazla açıklama yapmadan bizi Edinburgh'tan dışarı çıkarmasına bir şey dememiştim. Zavallı kıyafet tercihlerine de öyle. "Taksilerimizi Waverley tren istasyonuna yönelttiğinde 'uzak değil' deme hakkını kaybettin."

Jo'nun özür dileyen gülümsemesi kavşağa geldiğinde soldu. "Tamam, sanırım geldik."

"Emin misin?" Dişlerim takırdamaya başlamıştı.

"Eh," Jo sokağın karşısındaki yol tabelasına baktı ve telefonunu çıkardı. "Bir saniye, millet."

Arkadaşlarım bir araya toplandı, ben de biraz sokuldum. Ne kadar soğuk olsa da, gerçekten umursamadığımı fark ettim. Onlarla orada olmaktan memnundum, hatta onlara ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde şaşırmıştım. Beni kısmen Jo yüzünden, ayrıca Nate, Cam'ın arkadaşı ve yeni en yakın arkadaşım yüzünden hayatlarına kabul etmişlerdi.

Nate, Adam ve Ellie ile konuşmasını bitirin bana en güzel gülümsemelerinden birini gönderdi.

Gözlerimi kırptım, hissettiğim çekimden kaçtım. Duygularımı görmezden gelmekte oldukça başarılıyım, sadece beni hazırlıksız yakalamıştı. Seni altüst eden ve gerçek hayatta tanıştığın en ateşli adamla arkadaş olduğunuzda, sorun buydu.

Bu çarpıntı, beklenmedik duygu, Nate ile ilk karşılaş-tığım zamana beni geri döndürdü. Dürüst olmak gerekirse, onun çekiciliğini görmezden geldiğim için bir madal-yayı hak ediyordum...

Yedi ay önce...

Ellie'nin annesi, Elodie Nichols ve kocası Clark, sanki her zaman ailelerinin bir parçasıymış gibi beni ve babamı hoş karşıladılar. Güzeldi. Jo'nun arkadaşlarıyla uyum sağlamak kolaydı. Jo ile uyum sağlamak daha da kolaydı çünkü babam ve ben İskoçya'yı evimiz olarak görmeye karar verdiğimizden beri Jo'nun hayatına uyum sağlamak daha da güzel hale geliyordu. O harika biri gibiydi. Son yıllarda zor zamanlardan geçmişti. Göz kulak olunmayı hak ediyordu ve biliyordum ki Cam, bunu yapabilecek tek kişiydi.

Kendime ve Cole'a Cam'in evinde olmaya izin vermiş-tim. O ve Jo mağazada atıştırmalıklar alırken Cole'u on-ların ellerine bırakmış ve biraz baş başa zaman geçirmele-rini sağlamıştım. Cam'in arkadaşları Nate ve Peetie ile ilk defa tanışacaktık ve ben de bundan önce Jo ve Cam'e biraz zaman vermeye karar vermiştim. Kapıdan girince ben da-irenin arkasına doğru giderken Cole da oturma odasın-daki oyun konsoluna doğru yöneldi. Mutfakta dolaştım, çerezler için kaplar buldum. Tam da bulaşıkları yıkarken kısık, erkeksi ve İskoç aksanlı bir ses duydum. "Ah, Sen Cameron değilsin."

Davetsiz misafirle yüzleşmek için döndüğümde, beynimden dilime inen hiçbir sözcük bulamadım ve sarsıntı geçirdim.

Oh.

Oh tanrım.

Kapının önüne yaslanmış, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu, gördüğüm en seksi adamdı.

Kalbim gülünç derecede hızlı atmaya başladı.

Sessiz kalmam karşısında kaşlarını çattı. "Birisi sesini mi kıstı?"

Bu komikti, onu izlerken gülümsemeye çalıştım. Gözlerim onu baştan ayağa süzüyordu ve onun bütün ihtişamını yudumlarken karnımın altında eğlenceli bir titreşim hissettim, öyle aşağıdaydı ki bacaklarımın arasında bir şok dalgası gibi belirmişti.

Oh.

Oh tamam.

Bu yeniydi.

Titreşimleri çaresizce göz ardı etmeye çalışırken kendimi yabancıyla etkileşime girmeye ve utangaçlığımı atma-ya zorladım. Sanırım bu yabancı Nate'di. Jo bana Cam'in aşırı-ateşli arkadaşı Nate'den bahsetmişti. Abartmamıştı.

Film yıldızı ihtişamıyla Nate, bir İskoç'tan beklenmeyecek kadar yanık tenliydi, gözleri neredeyse kapkaraydı ve yaramaz ışıltılara sahipti. Şimdi gülümsüyordu, bir çift seksi gamzesi vardı ve mükemmel beyaz dişleri parlıyordu. Tüm bunların yanında düzgün, güçlü burnunu, dudaklarını korkmadan izliyordum, çünkü bana küstah, sınırları zorlayan bazı aktörleri hatırlatıyordu ve gördüğüm kadarıyla tişörtü kol kaslarını vurguluyordu.

Mucizeler sağolsun, giydiği tişört beni kaşlarına bakmaktan da alıkoyuyordu.

Üzerine bir slogan basılmıştı, "Direnmek boşa."

Kahkahalara boğulmak üzereyken gördüğüm ateşli ifade, beni felce uğratan bir utangaçlığa esir etti. "Kendini Borg'lardan biri olarak görüyorsun değil mi?" Star Trek'teki uzaylı yarışlarından birinden alıntı yapan tişörtünü işaret ediyordum.

Sözcüklere baktı, şaşırmış görünüyordu. Yeniden bana doğru döndüğünde, kara gözleri gülümsüyordu. "Göndermeyi anladın mı? Çoğu kadın kendini beğenmiş bir herif olduğumu sanıyor."

Artık mutfak tezgâhına dayanmış, daha da şiddetle kahkaha atıyordum. "Bence de biraz o anlama gelebilir. Onların yanlış anlaması normal. Star Trek hayranı gibi görünmüyorsun."

Gözlerinde keskin bir ifade belirdi, biraz derin bir ifade. Bakışlarını tembelce vücudumda dolaştırırken, titrediğimi hissettim. Sesi daha kısık ve kalındı "Sen de öyle."

Bu derin bakış, neredeyse bir okşama gibiydi. Eğer benim yerime başkası olsaydı, bunu hissetmem için çaba sarf ettiğini söyleyebilirdim.

Hâlâ... Nefesimi tutuyordum. Hava birden çok incelmış, aramızdaki anlam veremediğim garip elektriklenme belirgin hale gelmişti.

"Jo'nun arkadaşlarından biri misin?"

Tekrar belirtmeye başlayan utangaçlıkla savaştım. "Cole sana söylemedi mi?"

"Peetie yeni adamını görmek için içeri girdi. Bir içki istedim, bu yüzden doğrudan mutfığa geldim." Gözleriyle beni tekrar yemeye başlamıştı ve görünen o ki vücudum da onun bakışlarının altında titremiş, sarsılmış ve ısınmış rüyaya dalmıştı, "Kesinlikle uzun zamandır yapmış olduğum en iyi seçimmiş."

Ben... Kendimde miyim?

"Ah, şey, ben Olivia."

Nate'in kolları kalktı ve sonra aniden boğazını temizledi, bedenini kapının çerçevesinden kurtardı ve dik durdu. O anda, odadaki hava da normalleşmeye başladı. "Sen Olivia mısın? Tabii ki. Aksan. Elbette."

Başını salladım, tepkisi karışık. "Sanırım sen Nate'sin?"

Gülümsemesi dostçaydı. Platonik. Bu daha mantıklı geldi. "Evet, o benim."

"Cam ve Jo yolda. Ben sadece onlar için temizlik yapıyordum."

"Doğru." Mutfığa girdi ve kendisine bir bardak su doldurup içerken onu hayran hayran izledim. "Sen de ister misin?" Bana bardağı işaret ediyordu.

"Böyle iyiyim."

Suyunu bitirince bana bir kez daha gülümsedi ve ben de o an fark ettim ki onun tişörtü yüzünden normalde olduğumdan daha rahat davranmıştım. Gözleri. Gerçek olamayacak kadar kibar olduğunu hissetmiştim... Ve çok da rahatlatıcı değillerdi... Ama çok rahatsız edici de değil. Yeni tanıştığım insanların yanında böyle olmazdım. Özellikle de etkileyici bulduklarımın yanında.

"Video oyunu oynar mısın Liv?" diye sordu.

"Ah, evet."

"Eh, bulaşıkları bırak ve bizimle oynamaya gel," diye dalga geçti.

Güldüm. "Bana bir oyun gecesi mi teklif ediyorsun?" Sözler ağızımdan çıktığı anda pişman oldum. Pek de oyuncu biri değildim. Nasıl flört edileceğini bile bilmezdim. Sadece espri yapmıştım ama şimdi adam onunla flört ettiğimi düşünecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nate'in gülüşü düşüncelerimi böldü. "Sadece Star

Trek'ten alıntı yaptığın için. Yoksa kızların bizimle oynamasına izin vermem. Onlar mızmız."

İfadesizce kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yani, oğlanlar da mızmız olabilir."

Sırıtması genişledi. "Bu doğru değil mi?" Kapıya doğru başını salladı. "Hadi ama Yank. Eğer seni mahvedeceksem, bunun çabuk ve acısız olmasını dileyeceksin. O kadar merhametsiz değilim."

"Mahvetmek mi?" Kahkahayı bastım. "Sanırım beni kıcını tekmelemek üzere olmayan biriyle karıştırdın."

"Hangi oyunu oynamak üzere olduğumuzu bile bilmiyorsun?" Başımı salladım. "Bu noktada önemli mi? Her neyse, seni yeneceğim. Demek önce böyle atışıp sonra da kıc tekmeleme kısmına geçeceğiz."

Nate kahkaha atarken başını geriye doğru yatırdı. "Hadi ama dostum! Komik kızın." Beni dirseğimden tuttu ve ben de dokunuşuyla kızarmamaya çalıştım. "Seni Pee-cik ile tanıştırsam iyi olacak."

Onu mutfaktan çıkarken izledim, beni kabullenmesi ne kadar da kısa sürmüştü öyle. Beni "Çocuklardan biri," olarak beynine yerleştirmiş olduğundan emindim. Öyle düşünüyordum, çünkü başıma gelen buydu. Her zaman. Bununla bir sorunum yoktu. Bu sadece Nate'e baktığımda karnımdaki kelebekleri görmezden gelmek anlamına geliyordu. Ve kanat çırpılmaktan bahsederken, o geri zekâlı kelebekleri yok etmem gerekiyordu...

"Liv? Liv, sen iyi misin?"

Yeniden göz kırptım, kaldırıma, Stirling'e, soğuk havaya geri döndüm.

Kaşlarının arasında belirgin bir çizgiyle bana bakan Nate'e de... "Nereye gittin?"

Gülümsedim. “Özür dilerim, sanırım soğuk beynimi uyuşturdu.”

“Ee, buraya gel,” kolumdan beni kendisine çekti, “parmağın düşmeden önce.”

Güçlü vücuduna minnetle sığındım. “Bunu daha önce yapamaz mıydın? Mesela üç sokak önce?”

“Ve her köşeyi döndüğümüzde yüzünde beliren dehşet verici ifadeyi mi kaçırsaydım?” diye alay etti, elini kolumdan yukarı doğru sürüyordu.

Bakışlarımı yumuşattım, onun sataşmalarına artık alışmıştım, o nedenle fazla üzerinde durmadım.

“Özür dilerim çocuklar.” Jo omzunun üzerinden bakarak konuştu, suçlu suçlu bakıyordu. “Üzerimizde kalın paltolar olduğundan emin olmalıydım.”

“Bi-bizler İskoççuz,” diye kekeleydi Ellie, parmaklarını Adam’ın paltosuna geçirmişti. “Bu-bunun üstesinden gelebiliriz.”

Nate’in kolunu tekrar sıktım ve yürümeye başladık. “Eh, ben Amerikalıyım,” diye onlara hatırlattım. “Ve, Arizonalıyım.”

“Ben de Amerikalıyım ama benim için sorun yok,” dedi Joss, sesi görüldüğünden daha sakın çıkıyordu. Parke taşlı sokaklarda yürürken stilettoaları ağırlığını dengeli taşıyamıyor gibiydi. Tam da yere doğru küfretmek üzereydi ki Braden onu tuttu.

“Belki de sizler neredeyse iki metrelik üç tane insan kalkana sahip olduğunuz içindir,” diye kuru bir sesle yanıtladım.

Güldü ve kalkanına daha sıkı sarıldı. “Belki de.”

“Biz de üşüdük,” dedi Nate. “Sadece buna alışkın olduğumuz için sızlanmıyoruz.”

“Kimse sızlanmıyor,” diye itiraz etti Joss. “Sadece Jo’yu

uyarıyoruz, çünkü bizi bir an önce istediği yere götürmezse onu işaret fişeği olarak yakabiliriz.”

Jo kakhaha attı. “Neredeyse geldik. Sanırım...”

Bizi ana caddeye götüren bir sokağa girdik ve Jo önündeki binalara bakmak için kafasını kaldırdı. Sadece sıradan bir sokağa benziyordu, arabalar ve kamyonetler park etmişti.

Bugün Cam'ın yirmi sekizinci doğum günüydü ve hepimizin bunu kutlamak için Edinburgh'da gece gezmesine uygun giyinmiş olduğumuzu varsayarsak Jo'nun gizli bir planı olmalıydı. Her nasılsa muhteşem bir şato ve şirin küçük sokaklara sahip güzel bir şehir olan Stirling'e gelmiştik ama burası aynı zamanda muhtemelen dünyadaki en ufak şehirdi.

Jo'nun bizi oraya sürükleyerek ne yapmak istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Köşedeki barı gördüğü anda yüzünü kocaman bir sırıtiş kapladı. “Burası.”

Hepimiz bara baktık ve ardından şaşkın ifadeler takındık. Burayı cazip kılan hiçbir şey yoktu. Burası... Sadece bir bardı.

“Burası neresi?” Cam hızlıca soruvermişti, soğuktan dişleri takırdıyordu.

“İşte.” Başıyla yukarıyı işaret etti ve onu izlediğimizde barın girişindeki tuğla duvara çakılan tabelayı gördük.

CAMERON'UN YERİ

Ne anlama geldiğini görünce kakhahayı patlattım.

“Bizi Stirling'e bir tabela için mi sürükledin?” Nate inanmıyormuş gibi sormuştu.

Jo kendine olan güvenini yitirmiş bir şekilde başını

eğdi. “Sadece bir tabela değil. Bu, Cameron’un doğum günü. Kendi adını taşıyan bu yerde bir kutlamayı hak ediyor diye düşünmüştüm.”

Herkes, Cam dışında, onun bu düşüncesinden rahatsız olmuş görünüyordu. Ama nişanlısı, onu biraz daha yakınına çekti ve gözlerine benim göğsümü acıtan bir ifadeyle baktı. “Ben sevdim bebeğim.” Onu yumuşakça öptü. “Teşekkür ederim.”

Mutluluk ve kıskançlık karışımı bir an beni ele geçirdi. Jo’nun ayağının değdiği yere tapan bir adama sahip olması beni mutlu ediyordu ama bir yandan da hayatım boyunca bana böyle bakabilecek bir adamı bulabilecek miyim diye düşünmeye başlamıştım.

Grubun Jo ile dalga geçme sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve sıcak bardan içeri girerken onların kahkahalarına katıldım. Belki buradaki samimi atmosfer için biraz fazla şatafatlı giyinmiş olabilirdik ama o kadar kendimizden geçmiştik ki hiçbirimiz Jo’nun bizi sürükle-diği küçük maceradan şikayetçi olmamıştık. Ben, ocukların onu sevimli bulduğunu bile düşünmüştüm.

O gerçekten de *sevimliydi*. Öyle tatlı biriydi ki bizi inanılmaz tatlı şeyler yapmaya zorladığında, mesela buz tutmuş bir ülkede bizi sokaklarda dolaştırıp Cam’in kendi adını taşıyan bir barda içki içmeye getirdiğinde, şaşırmamıştım.

Babam onunla tanıştığı andan beri onun hakkında konuşuyordu. Onunla ilk tanıştığımda, ben babam için sadece bir hayaletken o, babamla hayatının ilk on üç yılını geçirebilmiş olduğu için bunu dayanılmaz buluyordum. Annem babama karşı kötü bir söz söylememişti ve boşanmış ebeveynlerin çocuklarının ailelerinin birbirlerine karşı ne kadar kaba olduklarını anlattıkları dönemde

bunu garip buluyordum çünkü annem, ben büyürken pek de yanımda olmayan babama öfke duymuyordu. Annem pes edene dek bu durumu aylarca sorgulamıştım.

Bana babamın hayatta olduğunu bile söylemediği için ona ne kadar kızdığımı hatırlıyordum.

Yurtdışında eğitimini sürdürmek için Glasgow Üniversitesi'ne geldiğinde babamla tanışmıştı ve annem Phoenix'e dönene dek fırtınalı bir ilişki yaşamışlardı. Amerika'ya geldiğinde hamile kaldığını fark etmemişti. Bana yıllar sonra babamla iletişime geçmemesinin asıl nedeninin onu çok sevmesi ve hamile olduğunu öğrendiğinde onun için sorumluluk hissetmesini istememesi olduğunu söylemişti. Annemi severdim ama onun dayanılmaz olduğunu düşünmüyordum. Gençti ve yanlış bir tercih yapmıştı. On üç yaşındayken bunu atlatmam zaman almıştı. Bizim iyi anlaşmamız zaman almıştı.

Arada geçen zaman için pişmanlık duymuştum.

Gerçek şu ki babam o zamana dek var olduğunu bilmediği kızı, onun nasıl biri olduğunu öğrenmek için yazdığı anda İskoçya'daki hayatını bir kenara atmış ve kızına koşmuştu. Tüm hayatını benimkinin bir parçası olmak için kökünden sökmüştü. Ancak bunu yaparken, Jo'yu geride bırakmıştı.

Jo ile ilgilenmesi için ona ulaşan ilk kişi Cam'di, o zaman davranışımın onun hayatını nasıl değiştirdiğini anlamıştım. Babam, hapiste bir baba ve alkolik bir anneye sahip olan Jo'nun babasının arkadaşıydı; Jo ve kardeşi Cole için bir babaya en yakın şeydi. Babam, biz Edinburgh'a dönene dek Jo'nun annesinin bir alkolik olduğunu, Jo ve kardeşini büyütmesi için kendi çocuk yaştaki kardeşine bıraktığını bilmiyordu. Babam ve ben bunun için suçluluk duymuştuk.

Ama Jo ve kardeşiyle vakit geçirmeye başladığımızda bu suçluluk duygusu silinivermişti. Yaşadığı tüm o zorlukların ardından Jo, sonunda kendisinin nasıl harika biri olduğunu anlayan, hak ettiği sevgi ve saygıyı ona gösteren bir adamla tanışmayı başarmıştı.

Nate'in ısmarladığı biramı yudumlarken arkadaşlarıma baktım. Buradaydım işte, kendi cehennemlerinden çıkmış ve hayatlarının kalanını beraber geçirmek istedikleri insanları bulmuş arkadaşlarımla çevriliydim.

Jo ve Cam'in dışında, benim yarı Amerikalı Yarı İskoç arkadaşım Joss vardı, Virginia'daki boş hayatını doldurmak için ardından Edinburgh'a gelmişti. Joss'un kaybettiklerini düşününce, nasıl hayatına devam ettiğine aklım ermiyordu. Yirmi bir yaşındayken annemi kaybettiğim için birini kaybetmenin ne anlama geldiğini anlayabiliyordum ama Joss gibi sadece on dört yaşındayken tüm aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Ellie ile yaşamaya başladığında ve abisi Branden ile tanıştığında birçok yönden kaybolmuştu. Görünen o ki Branden ve o, Joss'un sorunları yüzünden birçok iniş çıkış yaşamışlardı ama sonunda her şeyi yoluna koymuşlardı. Üç hafta içinde evleneceklerdi.

Ardından, elbette Ellie ve Adam gelecekti. Ellie'ye de yakışan bu olurdu çünkü ikimiz de aynı ideal romantik düşünceleri paylaşıyorduk; bana Adam ile bütün hikâyesini anlatmıştı. Abisinin en yakın arkadaşına yıllarca âşıktı ama o, on sekizinci yaş gününe dek Ellie'yi fark etmemişti ve hatta o günden sonra birkaç yıl boyunca hiçbir adım atmamıştı.

Hatta bir adım attığında bile bunun bir hata olduğunu söylemişti. Görünüşe göre Branden'la arkadaşlıklarını mahvetmek istememişti. Ellie ondan tamamen vazgeçene

dek bir sürü ileri geri adım atmışlardı ama güzel ve güçlü arkadaşım Ellie'ye beyin tümörü teşhisi konduğunda Adam onun yanında kalmaya karar vermişti. Neyse ki hepimiz için, Ellie'nin tümörü iyi huylu çıkmıştı ve Adam'ın şansına Ellie'yi kazanmak için zamanında aklı başına gelmişti. Bir süredir nişanlı olduklarını duyurmuşlardı, şimdi sol elinde parlıtlı bir nişan yüzüğü taşıyordu.

Sevgiyle çevrelenmişim ve bu sevimsiz, zorbaca, sahte bir sevgi değil, gerçek, samimi, senin-tüm-eksiklerini-ve-alışkanlıklarını-biliyorum-ve-hâlâ-seni-seviyorum türünden bir sevgiydi.

Ellie mojitosunu yudumlarken bir an "Pazartesi günü sana uyan elbiseni buldun Joss," diye takıldı.

Odanın arkasında, Jo ve Cam'in yanında mümkün olan tek boşlukta duran Adam'ın yanında oturuyordu. Joss, Braden, Nate ve ben masanın etrafında duruyorduk ve ben Jo'nun bana uzun topuklu ayakkabı giydirmesine izin verdiğim için küfretmekle meşguldüm.

Braden'a eğilerek Joss, "Hatırlatma için teşekkürler. Kendimi Pauline'in yakıcı sözlerine karşı tutmak zorundayım," dedi.

Cam kaşlarını çatı. "Eğer o kadar dayanılmaz biriye neden ondan bir elbise aldın ki?"

"Elbise." Jo, Ellie ve ben bir ağızdan yanıtladık.

Sadece üç aydır Edinburgh'ta olmama rağmen Joss'un bana nedimesi olmamı teklif ettiği için gurur duymuştum. Üniversiteden arkadaşı Rhian hafta sonu Londra'dan gelmişti ve hepimiz Joss'un gelinliği ve nedime elbiseleri için alışverişe çıkmıştık. Ellie'nin renkle ilgili birkaç itirazından sonra Joss nedime kızları için şampanya renginde karar kılmıştı. New Town'da bir gelinlik mağazasına gelmiştik, gerçi sahibi Pauline durmadan bizim vücudu-

muzdaki aşırılıklar ve eksiklikler hakkında konuşup duruyordu.

Ona göre bizler ya çok sıska, çok düz, çok ince ya da çok şişmandık...

Tam dışarı çıkmaya karar vermiştik ki Joss o kaltak kadının önermiş olduğu gelinlikle prova odasından çıktı ve Ellie gözyaşlarına boğuldu.

Evet, gelinlik muhteşemdi.

Görünen o ki Pauline nasıl gelinlik yapacağını biliyordu, sadece gelinlerle nasıl konuşacağını bilmiyordu. Hatta genel olarak insanlarla. Ben zaten özgüven konusunda çok da başarılı biri değildim, konu vücuduma gelince de özgüven eksikliğinden yeterince payını alıyordu, bu nedenle dükkândan çıktığımda kendimi devasa bir inek gibi hissediyordum. *Teşekkürler Pauline.*

Joss güldü ve Braden'ın yüzüne baktı. "Görünüşe göre, gelinlik güzeldi."

"Bunu anladım," diye mırıldandı. "Ama ben hâlâ o gün senin gelinlik ve diğer hiçbir şey olmadan kaldığın zamanı dört gözle bekliyorum."

"Braden," diye itiraz etti Ellie, "benim önümde değil."

"Eğer sen benim karşımda Adam'ı öpüp durmayı bırakırsan ben de senin karşımda karım hakkında seksi düşüncelerimi paylaşmayı bırakırım."

"Henüz senin karın değil," diye hatırlattı Nate. "Acele etmeye gerek yok." Burnumdan güldüm. "Nate, senin bağlanma fobin yeniden baş gösteriyor."

Bana sahte bir korku ifadesiyle döndü. "Bağlılık mı? Ne? Nerede?" Endişeyle yanaklarına vurdu. "Onu üzerinden al."

Başparmağımla yanağımdaki hayali bir lekeyi silip ona güven verdim. "İşte burada. Hepsi gitti."

“Uf.” Birasından büyük bir yudum aldı ve sonra gözleriyle barın diğer ucuna baktı. “Asla o tiplerden birini yatağa atmam.”

“Etkileyici,” diye mırıldandım.

Yanaklarını gösterircesine sırttı ve barın diğer ucundaki bir grup kadını işaret etti. “Görev çağrısı.”

Barın diğer ucuna doğru sanki tesadüfen gidiyormuş gibi yürüdü ve arkadaşlarıyla beraber oturan bir kızın yanında durdu. Nate ve kız cilveleşmeye başlayınca, kızın arkadaşları diğer tarafa doğru kaydılar. Kız oldukça çekiciydi elbette, harika bir vücudu, uzun siyah saçları, pürüzsüz teni ve kıvrımlı hatları vardı. Belki birazcık kilolu olabilirdi ama benim aksime, bu kiloları gayet güzel taşıyordu. Nate söz konusu olduğunda, bunu itiraf etmem gerekirdi. Kesin bir ideal tipi yoktu. Kızın zayıf, kilolu, iri ya da atletik olmasına aldırımıyordu. Eğer şirin ve bir kadın ise, ondan etkileniyordu.

Nate gülümsediği anda, esmer eridi.

Buna şaşırmamıştım. Bir metre seksen santimlik boyuyla Nate, olağanüstü derecede uzun değildi ama dövüş sanatlarıyla haşır neşir olmakla biçimlenmiş sade fiziği, muhteşem biçimli hatları ve parayla satın alamayacağınız karizmasıyla birleşince ona çok kadın dayanamaz ve geceyi topukluları üzerinde, onun kolunda bitirirdi.

Ben değil. Nate bana asla o gözle bakmazdı yani düşüncelerimin o yöne gitmesinin hiçbir anlamı yoktu. Gerçek Nate hakkında birçok insandan fazla şey biliyordum, bu nedenle onu arkadaş olarak görmek çok da zor değildi. Ondan etkilendiğim an hislerimi durduruyordum çünkü bunun bir yere varamayacağını biliyordum. Nate’e arkadaşım olarak sahip olmak, ona hiç sahip olamamaktan daha iyiydi. Tüm bu bağlanma problemleri ve kadın avcı-

sı utanmaz çapkınlığı dışında gerçekten iyi birisi, çok iyi bir dosttu.

“Tamam, işte kız düştü,” dedi Joss yumuşakça.

Joss’un işaret ettiği yöne bakınca esmerin Nate’e sırtığını gördüm ve bir kaşımı kaldırdım. “Onlara asla umut vermiyor.”

Kahkaha attı. “Onu savunmana gerek yok. Nate’in her zaman açık sözlü olduğunu biliyorum ama burada kızlardan bahsediyoruz. Onlar bazen duymak istediklerini duyarlar.”

“Evet ama Nate bunu bir sanata dönüştürüyor. Altıncı his falan gibi. Ona karşı tutumlarında ufak bir değişiklik hissederek girmez oradan uzaklaşır.”

“Birinin onun kışına tekme vurduğunu görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Ellie, Nate’in olduğu tarafa doğru kötü kötü gülümsüyordu.

“Ben de.” Jo, bakışlarını uzaklara çevirmeden önce bana sert bir bakış attı ama ben ne demek istediğini anlamamış gibi davrandım.

Hemen konuyu değiştirdim. “Cam’ın yeni dövmesini gördünüz mü? Cole tasarlamış,” dedim gururla.

Cole Walker şimdiye kadar gördüğüm en iyi çocuktuk. Jo onu yetiştirirken inanılmaz bir iş çıkarmıştı

Ve bu sırada onların başına gelebilecek, birbirlerine sahip olmaları dışında en güzel şey, Cameron McCabe gelmişti. O ve Cole çok benziyorlardı, ikisi de sanatçı ruhlu, tam bir inektiler ayrıca Cam Cole’dan ona bir dövme tasarlamasını isteyerek ona güvendiğini bir kez daha ifade etmişti.

Bu, muhteşemdi

Pürüzlü sarmaşıklarla biçimlenmiş, Cole’un tribal desenine doğru uçları gelen “C” ve “J” harfleri.

“Oh, hadi göster,” diye yalvardı Ellie.

Cam, başını iki yana salladı. “Kaburgalarımın üstünde.”

Joss, “Oh, hadi, sanki karın kasların bizi kendimizden geçirecek,” diyen alay etti.

“Onlar sıkı kaslar.” Jo, Cam’in karnına gururla vurdu.

Braden viskisinden bir yudum aldı. “Şahsen, onun kaslarını görmek istemiyorum. Benim. Kıskanmama neden olabilirler.”

Adam sessizce başıyla onaylayarak ona katıldığını belirtti. “Benim de.”

“Bas git,” diye mırıldandı Cam, dudakları eğlenerek kıvrıldı.

“Eğer böylesine şımaracaksa...” Homurdandım ve çantamı karıştırdım. Kâğıdı bulduğumu hissettiğim an dışarı çıkardım ve katlarını açıp Cole’un dövmesinin desenini gösterdim. “İşte dövme burada.”

Diğerleri bakarken Jo bana gülümsedi. “Onu saklıyor musun?”

“Elbette ve hatta Cole’a imzalattım.”

Kahkaha attı. “Sana olan hayranlığının daha da büyümesine neden olacaksın.”

Omzumu silktim, umursamıyordum. “Ne kadar harika biri olduğunu bilmeyi hak ediyor.”

“Ona ne şüphe.”

Cole’un yeteneğini överken birbirimize gülümsüyorduk.

Nate gruba geri dönerken esmer de kendi arkadaşlarıyla konuşmaya döndü ama gözleri Nate’in üzerindeydi.

“Şunu yapmasan?..” kızın olduğu yöne bakarak sordum.

“Ah, elbette.” Çocukça sıırttı. “Ama ona arkadaşımın doğum günü olduğunu ve bir süre onunla takılmak isteğimi söyledim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sözünü tuttu ve biz gidene dek yanımızda kaldı. Hepi-

miz hazırlanırken kulağıma fısıldadı. “Ben buradayım.” Ona bakarken arkada esmerin onu beklediğini gördüm. “Tamam. Eğlenmene bak.”

Bana göz kırptı ve yanağıma öpücük kondurdu. “Her zaman.”

Gruba kısaca selam verdikten sonra kızın elini tuttu ve bardan dışarı çıktılar. Boş koridora bakarken kıskançlığın bana iğneler batırdığını hissedebiliyordum. Arkadaşım, baştan çıkarma ustasıydı. Eğer biriyle yatmak isterse, yatardı.

Korkarım ki diğerleri için işler bu kadar da kolay değildi.

İki

Edinburgh

Babam ve ben Edinburgh'a taşınmaya karar verdiği-mizde tek nedeni annemin ölümüyle Arizona'daki hayatımızda oluşan büyük boşluk değildi, bu boşluğun önemli bir yeri olmadığını söyleyemem ama o sırada hem işimi hem yönümü hem de birçok şey için hevesimi kaybettim. Anneme kanser teşhisi konduğunda on altı yaşındaydım. Savaşmıştı ama üç yıl sonra kanser geri gelmişti. Ben yirmi yaşındayken, Arizona Üniversitesi'nde ilk yılımdı ve birkaç ay derslerimi askıya alıp ona bakmak için eve dönmüştüm.

Yirmi birinci yaş gününden birkaç gün sonra onu kaybetmiştim.

Babam, üniversite eğitimime geri dönmem için beni iknâ etmeye çok çalıştı, ben de birkaç yıl evvel bilgi yönetimi ve kütüphanecilik bölümünden birkaç yıl gecikmeyle mezun oldum. Phoenix'te evimizin yanında bir halk kütüphanesinde iş buldum ama Cam'in bizimle iletişime geçmesinden üç ay önce küçük kütüphane bütçe kasıtları nedeniyle kapanmış ve ben de işsiz kalmıştım.

Gerçekten de kötü bir zamanlama olmuştu çünkü anemnin kaybından sonra yeni yeni ayaklarımın üzerinde durabilmişim. Edinburgh gezisinin daha iyi bir zamanlaması olamazdı.

“Ah, affedersiniz.”

Dalgınlığımdan bir göz kırpmayla kurtuldum ve kütüphanenin başvuru masasında bekleyen sinirli kıza en sabırlı gülümsememi takındım.

Kütüphane iki bölüme ayrılıyordu. “Kullanıcı Hizmetleri” ve “Kütüphane ve Koleksiyonlar.” Ben Kullanıcı Hizmetleri bölümünde, diğer yaklaşık kırk beş kişiyle beraber çalışıyordum. Bu kırk beş kişinin en az dokuzu kütüphanecilik konusunda eğitime sahipti. Üçümüz kütüphanecilik bölümü mezunuyduk. Ben, yönetici Angus ve sorumlum Jill.

Ellie'nin üvey babası, Edinburgh Üniversitesi'nde bir tarih profesörüydü ve ana binadaki kütüphanede çalışmam için bana referans olmuştu. Ne yazık ki işe başvuran birçok kütüphaneci vardı, işi almayı başarmışım ama asistan kadrosundaydım. Bu konuda çok kötü hissetmiyordum. Kendi alanımda bir iş bulabildiğim için kendimi şanslı hissediyordum.

Normalde, ya sabah ya da öğleden sonrasını ön tarafta başvuru masasında ya da ödünç alma biriminde geçirir, ger kalan zamanda yönetim ofisinde olurdum. Ön tarafta olup öğrencilerle etkileşimde olmayı seviyordum. Burada sadece sekiz ayım geçmiş olmasına rağmen bazı öğrencilerle şimdiden yakınlaşmış, beraber çalıştığım kişilerle de bir uyum yakalamıştım.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” Ön taraftaki gürültü nedeniyle biraz yüksek sesle sordum.

Güvenlik kapıları ile ana giriş arasındaki bölümde,

merdivenlerin yanında bir boşluk vardı ve öğrenciler genellikle orada takılırlardı. Holün sonunda başvuru masası bulunuyordu ve burada kitaplarını elden kontrol edebiliyorlardı, arkamızda ödünç verme bölümü olurdu ve burada üç saatten bir haftaya kadar ödünç verebildiğimiz kitaplar vardı, ödünç verme koşulları materyale göre değişiyordu. Eğer geri verme tarihini geciktirirlerse yüklü bir ceza ödemek zorunda kalıyorlardı. Cezalar dakikada iki peni, hatta üç peniye dek yükselebiliyordu. Kulağa fazla bir şey gibi gelmemiş olabilir ama bir hafta geciktirerseniz hatta iki ya da üç ay... Evet... Ne demek istediğimi anlamış olmalısınız. En sevmediğim iş, öğrencilere ödünç alma bölümünde biriken cezalarını söylemekti.

Kız, bana doğru eğildi, yanakları kızarmıştı. “Partnerim olan öğrencinin bir çalışma odası rezervasyonu var ama biz oraya giremiyoruz çünkü odada... malum işleri yapan bazı öğrenciler var.”

Kızarması daha da arttığı anda ne demek istediğini anladım ve omzumun üzerinden Angus’a baktım, dosya dolabından bir klasör çıkarmakla meşguldü. Angus kel, iyi görünümlü, kırklı yaşlarda, nazik gözlere ve keskin bir espri anlayışına sahipti. Kızın söylediklerini duyar duymaz dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Senin sıran.”

Yüzümü ekşittim ama ardından kıza doğru dönerken hemen ifademi değiştirdim ve yumuşattım. “Elbette.” Masanın etrafından dolandım ve utanç içinde vücudu kısılmış olan kızı aldım. Tanrım, ne olur ufak oynaşmalar olsun, tam bir seks sahnesi olmasın. Küçük azgın piçler. “Arkadaşım odayı son kez kullandığında kapısını kilitlemeyi unuttu sanırım?”

Çalışma odaları giriş katındaki küçük kapıları kilitlenebilir özel odalardı. Engelli öğrenciler tarafından re-

zerve ediliyorlardı. Engelli öğrencilere, dönem boyunca kullanabilecekleri özel çalışma odaları tahsis edilirdi ama sayamayacağım kadar çok zaman o odalardan odaları amacı dışında, otel odası gibi kullanan öğrencileri atmak zorunda kalmıştık.

İki öğrenciyi, hiç de hijyenik olmayan erkekler tuvaletinde o işi yaparken yakaladığımız zamandan beri, beni şaşırtan pek bir olay olmamıştı.

Merdivenlere doğru ilerlerken, kafeteryadan gelen kahve kokusunu göz ardı etmek için kendimi zorladım. Elbette şu anda bir genelevin madamı gibi görünmekten çok şuracıkta oturup latte'ni yudumlamayı tercih ederdim.

“Belki de unutmuştur.” Kızın dudakları sıkıca kapalıydı. “Ama şu anda önemli olan bu değil.”

En azından onu rahatlatmam gerekirdi.

İlk kata ulaştığımızda uzun saçlarımı omzumdan geriye attım ve ana odaya doğru yürüdüm. Çalışma odalarını geçerken orada bulunan öğrencilerin kıkırdamalarını duyabiliyordum.

Ciddiyetimi korumaya çalışarak kıza doğru baktım. “Hangisi?”

Üçüncü odayı işaret etti.

Derin bir nefes alıp öne doğru ilerledim, kapı kolunu kavradım ve gözlerimi sıkıca kapatmamaya çalışarak kapıyı açtım.

Bir kız çığlık atarken erkeğin gürlemesi geldi “Neler olu?..”

Kollarımı göğsümde kavuşturup onlara bakarken erkek fermuarını çekmekle meşguldu. Kız masadan kayarken adama yapıştı, gözleri kahkahayla parlamıştı.

“Bu bir otel odası değil,” dedim onlara sakince. “Ve kütüphane de bir buluşma yeri değil. *Capice?*”

“Kimsin sen, Al Capone mu?” Çocuk gülerken kızı hafifçe bana doğru itti.

Derin bir iç çektim. “Toplumun çıkarını da göz önünde bulundurun olmaz mı?” dedi erkek olan. Gözlerimi ona dikerken bir kaşımı kaldırdım. “Kimse bizi bu halde izlemek istemez.”

Erkeğin bu lafı beni kahkahalara boğarken kız hafifçe sürtünerek yanımdan geçiyordu.

Bununla beraber tam da beşinci kez, çalışma odalarından birilerini uygunsuz davranışları nedeniyle kovmuş olacaktım.

Bir de kütüphanede çalışmak sıkıcıdır derler.

Turumu sona erdirdikten sonra ödünç alma masasındaki işimin başına geri döndüm. Ortalgı toparlayıp masama göz atarken bu akşam Nate için ne pişireceğimi düşünüyordum, benim daireme çalışmaya gelecekti. Tam da o sırada Benjamin Livingstone ortaya çıktı.

Sakin davranmaya çalışırken kitap raflarının arasından geçtim ve hemen masanın arkasındaki yerimi aldım çünkü yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. İçimden bir ses öyle olmasını isterken bir diğer parçam ölesiye korkuyordu.

Adam çok havalıydı, Nate gibi göze çarpan bir yakışıklılığı yoktu ama daha vahşi dışa dönük, çıplak-ellerimle-açık-havada-odunculuk-yapabilirim tarzı bir güzelliği vardı.

Benjamin’e iki-üç kez yardımcı olmuştum. Elbette onunla birkaç kelime dışında sohbet edememiştim; o birkaç kelimeler de tıkanmış nefesimin arasında düzensizce belirivermişti, hoşlandığım adamların yanında her zaman olduğu gibi. Benjamin’in eldağ kitaplarına bakılırsa, tarih alanında yüksek lisans öğrencisi olduğunu söyle-

yebilirdim. Onu haftada birkaç kez görüyordum ve artık yolunu gözler olmuştum.

Yaklaşık bir metre doksan beş santimlik boyu, geniş omuzları, çarpık gülümsemesi ve içine dalabileceğim açık yeşil gözleri vardı. Onu en son gördüğümde, kitap raflarının arasında yuvarlandığımızı hayal etmişim. Kütüphaneden ayrıldığında, ona birazcık tutulmuş olduğumu kendime itiraf etmem gerekmişti. Artık utangaçlığımı bir kenara bırakıp onunla dişe dokunur birkaç kelime etmeyi planlıyordum.

Erkek cinsine karşı bu tutukluğumun asıl nedenini anlayamıyordum. Ergenliğimin büyük bir kısmında annem hastaydı ve bu nedenle diğer çocuklarla çok fazla zaman geçirememiştim. Okulda da oğlanlara karşı hep utangaçtım. Lisedeyken iki tane sevgilim olmuştu ve utangaçlığım yüzünden sadece bir tanesini idare edebilmişim.

Üniversitedeyken de ikinci yılıma dek durum çok farklı değildi. Aptalca bir kararla bekaretimden kurtulmak istemişim ve kafam hafif çakırkeyifken zar zor tanıdığım bir üst sınıf öğrencisiyle yatmışım. Berbattı. Canım acımıştı, garipti ve işi bitince yanımdan kalkıp gitmişti. Bundan daha fazla aşağılandığım, kendimi bomboş hissettiğim ve kendime olan güvenimi yerle bir ettiğim bir başka zamanı hatırlamıyordum. Gerçekten de o andan sonra bir kez daha denemeye korkmuştum ve bu nedenle de denemedim. O yıl annemin durumunun daha da kötüleştiğini anlamış ve ona bakmak için okuldan ayrılmışım.

Üniversiteye geri döndüğümde erkeklerle olan deneyimsizliğim yüzünden bilinçli, dışa dönük bir kadından iki kelimeyi bir araya getiremeyen konuşma engelli birine dönüşmüştüm. Dahası, vücudum hakkındaki görüşlerim, baştan çıkarıcı olmadığımı dair düşüncelerimi körüklemişti.

“Merhaba.”

Benjamin yardım masasına yaklaşıp sırt çantasını yukarı kaldırırken mavi gömleğinin altından belirginleşen kol kaslarını gözlerim takıldı.

O şirin sırıtışıyla bana gülümsedi. “Para cezam var gibi görünüyor.” Bana uzattığı kitapları alırken gözlerine baktım.

Evet bunu yapabilirsin.

Yeteneğimi kazanmak için uzaklara baktım. Sanki güneşe uzun süre bakmak gibiydi.

Parmaklarım titrerken uzattığı kitapları taradım ve ekranda çıkan ceza miktarına baktım.

“Ah. Kötü değil mi?”

Onu yalama isteğimi tetikleyen efsanevi bir İskoç aksanı olduğunu söylemiş miydim?

Bu düşüncüyü bir kenara iterek derin bir nefes aldım. “Üç gün gecikmiş, bu nedenle seksen dört pound cezası var.”

İrkildi. “Bunu bir daha asla yapmayacağım. Ne tür bir ceza uyguluyorsunuz böyle?”

Benim hatam değil! Kütüphane tanrıları! “Dakikası iki peni,” dedim sessizce.

“Oh tamam.” Bana banka kartını uzatırken güven veren bir şekilde gülümsedi. “Ödünç alma bölümünün kurallarına uymamak benim hatam.”

Cezasını ödemek bir dakikadan az sürdü ama ona söyleyecek bir şey bulmak için önce kırk saniye, hatta bir kırk saniye daha beklemem gerekti. Yine de sessizce işimi yaptım, hatta onun ceza kâğıdını ve kartını uzatırken hiçbir şey söylemedim.

“Tamam, teşekkürler.”

Gözlerim çenesinde geziniyorken kitapları uzattım. *Önüzümü mu silktim? Ne?..*

“Güle güle.”

Gururumu kurtarmak için çenemi hafifçe kaldırdım.

Ve sonra gitmişti.

Tüm konuşmamız bundan ibaretti işte.

Derin bir homurtuyla döndüm ve kafamı yavaşça duvara vurmaya başladım.

“Oh, Liv, sen iyi misin?” Angus arkamdan sesleniyordu.

Yakalandığım için yanaklarım kızarmıştı, yavaşça Angus’a doğru döndüm. “Sadece binanın duvarlarını test ediyordum. Hepsi de iyi durumda.”

Angus bir kaşını kaldırdı. “Peki ya ruh sağlığın.”

“Tam da onu kontrol etmek üzereydim.”

Her hafta babam, Jo, Cam, Cole ve ben akşam yemeği için buluşmaya gayret ediyorduk ve bu hafta benim favori İtalyan restoranım Hindistan Caddesi'ndeki D'Allessandro'daydık, evimin hemen sağındaki sokaktaydı. Cam ve babam genelde hesabı ödemek için tartışırды ama Cam'den yaş ve ağırlık olarak daha üstün olduğu için o kazanırdı.

Akşam yemeklerini seviyordum. Sadece D'Allessandro olduğundan değil, aynı zamanda Jo, Cam, Cole, ben ve babam için bir aile gibi olduğundandı. Özellikle de Cole. Onun hakkında bildiğim kadarıyla Cam'den önce sadece Jo vardı. Şimdi bir ailesi olmuştu. Hak ettiği bir aile. Jo'nun dediğine göre Cole'un benimle aniden gelişen dostluğu, şimdi bir etkilenmeye dönüşmüştü. Cole ise bu beğenisini gizlemek konusunda oldukça başarılıydı, ben de hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordum. Dışardan bakıldığında Cole, on sekiz yaşını yeni geçmiş gibi görünüyordu. Son dokuz ayda birkaç santim uzamış, on bes yaşında olmasına rağmen neredeyse bir doksan olmuştu. Cam ve

Nate ile judo çalıştığından omuzları genişlemiş ve bu sayede yaşlılarında olmayan bir olgunluğa sahip olmuştu. Ama benim için, özellikle de Jo ile olan ilişkimden dolayı, sadece değer verdiğim bir ufaklıktı. Bu onu bazen deli ediyordu, çünkü birçok kişi ona genç bir yetişkin bir gibi davranıyordu.

Şarabımdan bir yudum alırken bana sordu “Son zamanlarda benim sevebileceğim bir kitap okudun mu?”

“Evet aslında Angus bilim kurgu romanlarından birini önerdi, yeraltı topluluğunu anlatan bir distopya. Sevebilirsin.”

“Harika e-kitap olarak okuyabilir miyim?”

“Evet. Sana linkini atarım.”

“Tamam, anlaştık.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Ayrıntı ver. Ne düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Yazıldığı zamana bakılırsa oldukça gerçekçi olduğunu düşünüyorum. Çok kasvetliydi. Bunu sevdim.”

Gözlerimi masanın karşısına çevirdim, Cole, Cam’in yorumuna gülümsüyordu. “Kasvetli derken?”

İki parmağımı alnıma değdirdim ve onu selamladım. “Anlaşıldı.”

Cole bize gözlerini devirdi. “Bir emo bunalımı filan değil. Mutsuz veya sert bir sonu olan kitaplar... Seni... Bilmiyorum. Bir şeyler hissetmene neden oluyor.”

Belli ki bir şeyler hissettiğini, hele de dehşete kapıldığını itiraf etmekten utanmıştı, onu rahatlatma ihtiyacı hissettim. “Anlıyorum. Mutsuz ve acı biten kitaplar, seninle kalır, hikâye bittikten sonra bile seni etkilemeye devam eder.”

Jo “Belki de Ellie bunun üzerine seninle tartışabilir.” diye mırıldandı, babamla arsız bir sırıtışı paylaştılar.

“Belki filan yok,” diye itiraz ettim. “Yine de üzerinde durmam gerekiyor. Her ne kadar mutlu bir biten romanları sevsem de, mutsuz sonların benim üzerimde daha fazla etkisi olduğunu itiraf etmek zorundayım.”

Babamın baktığını hissettim ve onu çatık kaşlarla bana bakarken bulmak için döndüm.

“Kaldır şunu.” Kaşları arasındaki kırıışığı işaret ediyordum. “Ben gerçekten iyiyim.”

“Mutsuz sonları mutlu sonlara tercih ediyorsun,” diye itiraz etti.

“Edebiyatta... ‘Gerçek’ hayatta değil. E-de-bi-yat.”

Babam masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Eğer bir sorunun varsa benimle paylaşabilirsin.”

“Aman tanrım.” Jo’ya doğru yardım istercesine baktım.

“Tabii ki o iyi” diyerek Jo beni kurtardı. “Başarılı, güzel, kendi dairesi, birçok arkadaşı ve onu seven sevecen bir babası var. Şimdi onu rahat bırak.”

Jo onu kızdırdığından babam ona ters ters bakmaya başlamıştı. Ama birkaç saniye sonra Jo’nun ne demek istediğini anladı ve omuzları rahatladı. Bana döndü. “Evde yalnız başına olduğun için endişeleniyorum, hepsi bu.”

“Ben nadiren yalnızım. Nate bürosunu oraya taşıdı.”

Bir sebepten dolayı babam kaşlarını çatı. Hemen ardından Jo kahkahaya boğuldu. Ona hızlıca dönünde daha çok boğulmaya başladı.

Dürüstçe, Nate ve benim aramızda hiçbir şey olmadığını anlamış olduğunu sanıyordum. İlk tanıştığımız andan beri. Bazı insanların yanında rahat hissedersiniz, Nate de onlardan biriydi işte. İkimiz de birbirimizin yanında rahat hissediyorduk ve iki ortak noktamız vardı. Birisi mizah anlayışımızdı. İkimiz de biraz çatlaştık. İkincisi de içimizdeki ineklikti. İkimiz de bu yönümüzü kucaklamıştık.

Nate, serbest çalışan bir foto muhabiriydi, ancak uluslararası bir film ve eğlence dergisi için film ve video oyun incelemesi yazarı olarak güzel bir ikinci gelir elde etmişti. Birçok kişi kendisine bakıp film yıldızı olduğunu düşünürken, gerçekte benim türüme, yani anti sosyal bir inek olmaya daha yakındı. On dokuz yaşındayken filmler, kitaplar ve video oyunlarını ele aldığı bir blog yazmaya başlamıştı. Yıllar içinde blogu öyle çok takipçi kazanmıştı ki yirmi beş yaşına geldiğinde binlerce okuyucusu vardı. Bu zeki, kişilikli, neşeli, eleştirileri dergilerin dikkatini çekmişti ve ona iş teklif etmişlerdi. Neyse ki izleyeceği filmleri benim evime getiriyordu ve çok eğleniyorduk. Benim de bazı görüşlerim oluyordu elbette. Hatta bazı görüşlerime köşesinde yer veriyordu.

“Peki Olivia, bu hafta komik kütüphane hikâyeleri var mı?” Cam, konuyu benim için değiştirerek sordu.

Minnetle gülümsedim. “Çalışma odalarından bir çift kumruyu kovalamak zorunda kaldım.”

“Ah tanrım...”

Cam’in ağzından çıkan diğer şeyleri duymadım çünkü o sırada D’Alessandro’nun kapısı açıldı ve o içeri girdiğinde dünya bulanıklaşmaya başladı.

Benjamin Livingston.

Karşılama masasına arkasında yaşlı bir çiftle yürüdüğü gün gördüğümde nefesim kesildi. Ailesi belki de?

Bilmiyordum. Açıkçası, umurumda da değildi. Tek umurumda olan, onun burada olması ve beni görme ihtimaliydi. Eğer beni görürse tanıyabilir ve benimle konuşabilirdi. Tabii tanımayabilirdi de. Hangisi daha kötü, kestiremiyordum. Tek bildiğim Olivia Holloway’in Yakışıklı Adam’a karşı çaresizliğine ailemin ve arkadaşlarımın sahit olmasını istemediğimdi.

“Liv, sen iyi misin?” Jo’nun sorusu üzerine bakışlarım Benjamin’den ona kaydı. Muhteşem yeşil gözleri endişeyle bakıyordu. “Sen. Ürkmüş gibisin.”

“Özür dilerim Cam.” Ona göz kırparak çabucak özür diledim, bakışlarım Benjamin’e geri döndü.

Lanet! Hostes onları bizim masamızın yanından geçirecekti.

“Benim şey...” Hemen kollarımı masadan çektim ve yanlışlıkla tatlı kaşığımyı yere düşürdüm. “Oh. Özür dilerim.” Sandalyemi çekip hemen yere eğildim ve kafamı masanın altına soktum. Kalbim göğüs kafesimde hızlıca atarken tanıdık botlar masanın kenarından geçti.

Artık görüş alanının dışındaydı. Veya daha doğrusu, ben dışındaydım.

Masa örtüsü kalktı ve babamın yüzü karşımda belirdi. “Esrarlı sigara mı içiyorsun?”

Kahkaha atmamak için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Kafamı sallayarak titreyen ellerle tatlı kaşığımyı uzattım. Tatlı yememe gibi bir ihtimal olmadığı için kaşığımyı değiştirmem gerekiyordu. D’Alessandro’daki tiramisu uğruna ölmeye değerdı. Tabii tatlı için ölmeden önce utancımđan ölmek üzereydim. “Sadece düşmüş çatal almak için eğildim.”

“Her zamankinden daha garip davranıyorsun.”

Nefesimi verdim ve çıkmaya çalışırken başımı masaya çarptım. “Bu konuşmaya burada devam etmesek olmaz mı?”

Babamın başı kayboldu ve ben de hemen çıkıp gözlerimle Benjamin’i aradım. Sandalyeme tekrar oturduğumda Benjamin’den bir iz yoktu, ben de hostesin onları diğer yemek odasına götürdüğünü fark edip derin bir nefes aldım.

Gitmiş olmasından dolayı neşeyle kaşığımyı kaldırdım

ve garsona seslendim. “Temiz bir kaşık alabilir miyim, lütfen?”

Kız başını sallayınca masadakilere geri döndüm. Hepsi bana bakıyordu. Onların yargılayan bakışlarına tepki gösterdim. “Ne?”

“Mick haklı.” Cam bir kaşını kaldırdı. “Her zamankinden daha garip duruyorsun.”

Yardım istemek için Cole’a baktım ama sadece omzunu silkti, demek ki o da aynı fikirdeydi. Kütüphanedeki çocuğa olan ilgimi kimsenin anlamasını istemiyordum o yüzden bir mazeret bulmam gerekiyordu. Sonunda yaratıcılığımın yetersiz kaldığını kabullendim. “Bugün üç RedBull içtim.”

Yaratıcılığım yetersiz olabilirdi ama yine de işe yaramıştı, konuşma benden ve garipliklerimden uzaklaştı.

Şanssızlığım, tatlılardan önce geldi.

Tuvalete gitmem gerekiyordu, hemen şimdi.

Şansıma, tuvaletler koridorun sonunda, Benjamin’in bulunduğu yerin tam karşısındaydı.

Artık çişimi tutamayacağım noktaya geldiğimde endişelerimi bir yana bırakıp oraya gitmem için gereken cesareti bulmam gerekiyordu.

Tuvalete ulaştığım anda neden korktuğumu bile hatırlayamaz haldeydim. Öyle hızlı hareket etmişim ki en fazla bir karaltı gibi görünmüştüm muhtemelen. Benjamin’in tuvalete sıkışmış böyle bir karaltıyı tanıması mümkün değildi. *Hımm, bunu beş kere daha söylesene.*

Artan sakinliğime rağmen, masama geri dönmek için de aynı hızla hareket etmeye kararlıyım. Ne yazık ki tuvaletten çıkar çıkmaz karşımda beliren duvarla çarpışmayı hesaba katmamıştım.

Bir an geri çekildim, gözlerimi hızla kırptırdım ve

koyu mavi duvara baktım. Beynim bir anda çarptığım şeyin bir duvar olmadığını anlayıverdi... Bir göğse çarpmıştım. Geniş bir erkek göğsü.

Gözlerimi yukarı kaldırdığımda kalbim göğüs kafesinde titremeye başladı, avuçlarım terledi ve Benjamin Livingstone'un erkeksi güzelliği tüm dünyamı sarstı.

Eminim ağzım da nahoş bir biçimde açık kalmıştı, yüzünde bir sırıtiş ve gözlerinde bir aşinalık belirivermişti.

Oh, lanet.

"Sen üniversite kütüphanesinde çalışıyorsun değil mi?"

Yutkunup, kafamda cevabı düşündüm. Sonunda başımla onaylayabildim. "Yardımcı masası." *Hayır, bu doğru değildi.* "Yani yardım masasındaki yardımcı."

İlk deneme için çok fazla.

Gülümsemesi genişledi ve bir adım daha yaklaştı, böylece beynime giden oksijen miktarı biraz daha azalmış oldu. "Her zaman çok yardımseverdin."

Bir şekilde Maggie Smith bedenimi ele geçirdi. "Benim işim bu," diye ciddi bir İskoç aksanıyla cevap verdim.

Garip bir İskoç aksanı.

Neyse ki iyi bir aksandı.

Ama mesele bu değildi.

Benjamin yumuşak bir şekilde güldüğünde yanaklarım kızardı. "Doğru."

Buradan gitmeliyim. Hemen buradan gitmeliyim. "Eee, masam beni bekliyor."

Ona sert bir gülümseme gönderdim ve dudaklarındaki haylaz kıvrımı görmezden geldim, koridoru geçtim ve diğer yemek bölümüne gittim. Sandalyeme öyle sert oturdum ki masadaki tabak çanaklar titredi. "Bence tatlıyı alıp benim evde yemeliyiz. Hemen de hemen." Cesurca başımı salladım. "Evet?"

Dört

Sinirliydim.

Aradan birkaç gün geçmişti ama o günkü bozgunu kafamdan silip atamamıştım. Vurulduğum adam kütüphanede ortaya çıkıp da sarışın kafasının ana girişten görüldüğünü fark ettiğim anda yönetici ofisine gittim ve meslektaşım Rachel’ı aslında, eğlenceli yardım masasında takılmak yerine Web sitesi html’sini güncellemeyi ve e-posta şikayetlerini cevaplamayı tercih ettiğime iknâ ettim.

O gün işimi bitirdiğimde harika bir ruh halinde olmadığımı söylemek yeterli olurdu sanırım ama Jamaica Caddesi’ne dönen köşeyi dönüp de binaya açılan kapıya yaslanmış tanıdık bir figür gördüğümde, kasvet bulutlarım dağıldı.

Beyaz bir poşeti yukarı kaldırırken gamzelerini göstermesine gülümseyen Nate oradaydı. “Çin yemekleri ve muhtemelen gözlerime bir kalem sokmamı isteyeceğim güzellikte bir aktörün olduğu uzaylı istilasî filmi.”

Ona kafam karışık bir halde gülümseydim, poşetin kousu midemin guruldamasına neden olmuştu. “Bu gece

randevun yok mu?” Rutubetli merdiven boşluğuna açılan kapıyı açarken sormuştum.

“Bu öğleden sonra beni arayıp, akşam yemeği yerine kızkardeşinin nişan partisine gidip gidemeyeceğimizi sordu. Anlaşılan parti ‘hazırlıksız’ olmuş.” Sevimsiz ifadesi, buna bir an bile inanmamış olduğunu gösteriyordu. Havada tırnak işareti bile yapmıştı.

“İlk randevuda bir aile olayı mı?” Sahte dehşet içinde soluk soluğa kaldım. “Nasıl cüret eder?”

“Komiksin.”

“Biliyorum.” Ona sırtıttım ve tek odalı evime buyur ettim. Küçük de olsa evimi seviyordum.

Mutfak ve oturma odası birleşikti. Mutfak L şeklindeydi ve odanın büyük kısmını kaplıyor, oturma odasında kanepe, koltuk ve televizyon için yer bırakıyordu. Neyse ki, yatak odası iyi bir boyuttaydı ve bir çift kitap rafı bana yetmişti, ancak kitaplarımın çoğu daireme dağılmıştı. Ayrıca, kuvvetli bir banyom yoktu, duşlu bir banyom vardı.

Bana uygundu.

Rahattı.

Paltomdan kurtulurken Nate’in mutfağa koşup tabakları çıkarmasını ve bizim için akşam yemeğini hazırlamasını izledim. “Sana portakal tavuk aldım bebek. Olur mu?”

Bana o derin, her zamanki etkileyici sesiyle “bebek,” demesi... Her duyduğumda titrememeye çalışıyordum. Başaramıyordum. Hem de çok.

“En sevdiğim,” dedim yatak odama gidip paltomu ve ayakkabılarımı fırlatırken. “Eğer içersen, buzdolabında bira var.”

“Tamamdır. Sen de bir tane ister misin yoksa bir kadeh şarap mı alırsın?”

“Şarap lütfen.”

“Sana da yemekten sonrası için bir paket Rocky Road dondurması aldım. Buzdolabına bırakacağım.”

Cidden, bu adamla evlenebilirdim. Odaya geri dönünce, ona minnetle gülümsedim. “Seni en yakın arkadaş rütbesine terfi ettiriyorum.”

Rose şarabını kadehe dökerken kaşlarını çatı. “Asırlar önce o ünvanı almıştım sanıyordum.”

“Ellie ve Joss’a eşit en iyi arkadaş seviyesine yükseltilmiştin. Şimdi Jo’nun seviyesine geldin.”

“Daha yüksek bir seviye mi?”

“Evet.”

Nate bunu değerlendiriyor gibiydi. “Yeni unvanım için ne yapmam gerek?”

Ciddiyetle yanıtladım. “Evet. Bana her zaman Çin yemeği ve Rocky Road dondurması getirmen gerek.”

Bana boş boş bakıyordu.

“Endişelenme. Başa çıkabilirsin. Şimdiye kadar gayet iyi idare ettin açıkçası.” Mutfak tezgâhının yanından geçerken omzunu şefkatle ovaladım. “Önce bir bardak kahve alır mısın?”

“Ben hallederim.”

“Hayır, hayır, git otur ve filmi koy. Ben getiririm.”

Nate yemek tabağını sehpanın üzerine kendi tabağının yanına koydu ve filmi başlattı. Mutfaktan kahvesini getirdiğimde kanepeye oturmuş, tabağını kucağına almıştı.

“Yamyamlar tarafından yenilmeyi mi yoksa uzaylılar üzerinde deney yaparken ölmeyi mi tercih ederdin?” Nate çatalıyla ağzına pilav ve iri bir biftek tıkarken gözlerini ekrandan ayırmadan rahatça soruyordu.

Bardağını sehpaye koyup kendi tabağımı alarak kanepeye kıvrılırken sorusunu değerlendiriyordum. “Narkoz etkisi altında olacak mıyım?”

“Fark eder mi?”

“Elbette. Eğer genel anestezi altındaysam, neyi seçtiğimin önemi olmaz çünkü bana ne olduğunu hissedemem.”

Nate, başını iki yana salladı. “Doğru değil. Önemi var. Eğer uzaylılar üzerinde deney yaparlarsa daha sonra tüm insan ırkını ortadan kaldıracak bir şeyler bulabilirler veya *Beden Hırsızlarının İstilas*ı filminde olduğu gibi bedenlerimizi ele geçirebilirler. Yamyamlar, diğer taraftan... Onların tek amacı... Seni yemek olurdu.”

Onun tezini çürütemedim. Çatalımı, ona hak verdiği mi ifade eden bir jestle salladım. “İyi bir nokta.”

“Yani? Yamyamlar mı uzaylılar mı?”

“Uzaylılar.”

“Ben de. Sikerim insan ırkını, yamyamlar çok ürpertici.”

Kahkahaya boğuldum, nerdeyse pirinç tanesi boğazıma kaçacaktı. Gülmeye devam ederken keskin nefesler aldım.

Nate de bana doğru gülmeye başladı, karanlık gözleri neşeye parlıyordu. “Harika bir kahkahan var, biliyor musun?”

Aslında hiç de hanımefendice olmayan bir kahkaham vardı ama Nate bunun harika olduğunu düşünüyorsa, onunla tartışmayacaktım. Biraz utangaçça omzumu silktim, ne zaman bana aniden iltifat etse böyle yapardım, hemen ardından konuyu değiştirmek için çantasını işaret ettim. “Kâğıt kalem çıkarmayacak mısın?” Sehpanın üzerindeki telefonu işaret ederek yanıtladı “Ses kaydı.”

Konuşmamızı mı kaydediyordu? “O zaman keskin zekâmı göstersem iyi olur.”

“Sadece her zamanki yorumlarını yapsan olur.”

Zeki olmadığımı dair imâsına fazla kafayı takmadım ve tavuğumdan bir ısıruk çıkararak kapıyı indirdim. “Tamam, bu mükemmel.”

“Evet?”

“Çok iyi.”

“Beğendin mi bebeğim?”

“Oh, evet.”

“Ne kadar iyi?”

“Şimdiye kadarkilerin en iyisi aslında.”

“O kadar iyi mi?”

“Tanrım, evet.” Tavuk çok tazeydi ve sosu da çok uyumlu, tatlı ve keskindi. “Mmm.”

“Evet doğru, al onu bebeğim.”

Gözlerimi kapattım ve yemeğimin tadını çıkardım ama o anda Nate’in sessiz kahkahalarla kıvrandığını fark ettim. Gözlerim telefona kaydığı anda sözlerimin ve onların dışarıdan duyulduğunda ne anlama geldiğinin farkında vardım.

Yüzümü ekşiterek bir elimde tabağımı tutarken kanepedeki yastıklardan birini ona fırlattım. “Çok komik.”

Nate artık sesli sesli gülüyordu, tabağımı yastıktan korumak için uzaklaştırdı. “Bunu çok kolay hale getirdin.”

“Sen şerefsizsin.” Kalçasına ayağımla vurdum. “Onu silsen iyi olur.”

Ekrana yeniden baktı, gülümsüyordu. “Hayatta olmaz. Bunu saklayacağım.”

Nate haklıydı. Yakışıklı oyuncu, gözünüze kalem saplama isteği uyandırıyor. “Bu berbat,” diye açıkladım, Nate de DVD’yi çıkardı. “Ama bence her film *Oz Büyücüsü* olamaz.” Favori filmim. “Ya da *Godfather*.” Nate’in en sevdiği film.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Bu senin uzman görüşün mü? Unutma, kayıttayız.”

“Benim uzman görüşüm.” Esnedim ve başımı kanepeye yasladım. “Film boyunca bazı yorumlar yaptım. Onları kullanmak için benim iznimi istesen iyi olur.”

“Yani, kahramanın ölen abisini canlandıran çocuğun ölürken oyunculuğunu tartıştığımızda kesinlikle ‘Ölmek üzüntü verici olmalı. Japon aşk otelinde bir avuç parayla duran liseli bakire kadar üzgün hissediyorum.’”

Nate bunu söylediğimde karides krakeriyle boğulmak üzereydi. Benim taklidimi yaptığında kaşlarını çatıttım. “Gerçekten düzenleme üzerinde çalışmam gerek. ‘Bakire ile fahişe’ yeterli olabilir.”

“Ama o kadar da komik değil. Senin şaşkın saçmalaman onu komik yapıyor.”

“Ben saçmalamadım.”

“Saçmaladın bebek.”

Tartışmayı bitirmeye karar verdiğim için ona yorgun bir şekilde gülümsedim. “Gerçekten de bunu yazında kullanacak mısın?”

“Ne? Saçmalamanı mı?”

Kasıtlı saplantısını bir gülümsemeyle ödüllendirdim ve o da başını salladı, yumuşak, koyu dalgaları hareketiyle sallanıyordu. Saçları normalden uzundu ama güzel görünüyordu. Gerçekten güzel. Harika hatta. “Birçok genç, bu dergiyi okuyor.”

Ceketini giyerken kanepeden kalktım ve ona ceketini uzattım. “İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?”

“Kelimelerimle yok etmeye yetecek kadar.” Uzandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu, sıcak, baharatlı kolonyasının kokusu rahatlatıcıydı. “İyi geceler Liv.”

Gülümsedim ve onun geçmesi için kenara çekildim, ardından kapıya doğru onu izledim. “Akşam yemeği ve Rocky Road için teşekkürler.”

Nate sırtıttı. “Yorumlar için teşekkürler.”

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki bir anı kapı koluna tutundum. “Nate.”

Merdivenlerden ikinci adımı atmak üzereyken durdu ve soru soran gözlerle kaşlarını kaldırdı.

Saçlarına bakarken omuz silktim ve kapıya yaslandım. “Saçlarını kesme, tamam mı?”

Gülümsemesi yavaş, arsız ve inanılmaz derecede şirindi, tamamen ihmal edilmiş kadınsı taraflarımı hissetmeye başlamıştım. “Gördüğün şeyi sevdin değil mi?”

Kahkaha atarak yaslandım ve kapıyı kapatmak için hazırlandım. “Sadece yardımcı oluyordum. Kadınlar için en iyi şekilde görünmeye bayıldığımı biliyorum.”

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki “Liv.”

Ona baktım.

Gözlerinde fesat pırıltılar vardı. “Etrafta bir erkek varken kırmızı, ıslak çamaşırlarını etrafa saçmayı bırakma. Bunu severiz. Sadece yardımcı oluyordum.” Ne?

“Ne?”

Gözlerim dehşetle dairede dolaştı. Bakışlarım kırmızı şeyi yakaladığında utanç tüm bedenimi kapladı. Sutyenim ve iç çamaşırlarım radyatör peteğinin üzerinde kuruyordu.

Bunu nasıl fark edememiştim?

“Beni öldür, beni hemen şimdi öldür,” diye inledim, yanaklarım utançtan kızarmıştı ve Nate’in kahkahası merdivenlerden bana kadar geliyordu.

Kapımı kilitledikten sonra etrafı temizlemeye başladım, o sırada kurumakta olan iç çamaşırlarına ölümcül bakışlar atıyordum, sanki Nate’in benim seksi iç çamaşırı zevkimi biliyor olması kendi hatam değilmiş gibi.

Sonunda gözlerimi devirip ve işi şakaya vurmaya karar verdim.

Odamda soyunurken gri jarse pijamalarımı dolaptan aldım ve kendime aynada bir bakış attım. Bugün en sevdiğim zümrüt yeşili çamaşırlarımı giyiyordum. Dolabi-

mın en alt katındaki hasır kutuda bir sürü iç çamaşırı takımım vardı. Güzel iç çamaşırlarını seviyordum ama onları giyerken kendime bakmayı sevmiyordum. Sadece hissetmekten hoşlanıyordum.

Aynaya uzunca bakıp gözleri açılmış ifademi yakalayıncaya donakaldım. Gördüğüm şey karşısında omuzlarımı eğmek istedim. Nate'in beni soktuğu iyi hava dağılmıştı ve bana neden Benjamin Livingstone gibi hoş bir çocukla olamayacağımı hatırlatmıştı.

Çirkin olduğumdan değil, bunu biliyordum. Sadece aynaya baktığımda, özel hiçbir şey göremiyordum. Sadece soluk bir yüz, annemden aldığım çıkık elmacık kemikleri ve babamın benzersiz altın renkli gözleri. Yumuşak kollar gördüm. Bu yumuşak kollardan nefret ediyordum. Bir yetmiş üçlük boyumla kısa değildim ama geniş, büyük kalçalarımı ve yuvarlak göbeğimi taşıyacak kadar uzun değildim. Şansıma, kalın baldırlarım yoktu ama alt kısmımda dümdüz olmayı reddeden bir çıkıntım vardı.

Annemi kanserden kaybettikten sonra, sağlıklı bir bedenin ince, mankenimsi bir bedenden daha önemli olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum.

Bunu biliyordum.

Yine de kulağa seksi ya da çekici gelmiyordu. Neyin doğru olduğunu bilmek ama bunun doğru olduğunu *his*sedememek acı vericiydi.

Ben, zeki, yarı yarıya eğlenceli, sadık, iyi olan bir kadındım o gülümsemem ve mizah anlayışımın altında öyle üzgündüm ki gözyaşlarımın gözlerimi acıttığını hissedebiliyordum. Fiziksel görünüşüm hakkında *kötü* hissediyordum. Gerçekten kötü.

Ortalama fiziğime bakarken yumruklarımı sıkıttım. Sabah pilatese başlayacaktım.

Odadan gelen akşam yemeğinin kokusu ağzımın sulanmasına neden oldu. Üç günlük diyetimden ve Pilatese Giriş DVD'siyle acı verici deneyimden sonra Elodie Nichols'un doyurucu pazar günü yemeğine hazırdım.

"Yemin ederim parmaklarımı yiyeceğim," diye mırıldandım ellerime bakarken.

"Pardon?" Ellie, Braden ve Joss'un düğünleri için seçtikleri çiçek aranjmanlarının fotoğraflarına bakarken boş boş sordu. Çiçek düzenlemeleri, diğer her şey gibi aylar önce seçilmişti. Ellie'nin evlilik planlayıcısı olarak feci bir başlangıç yapmasından sonra, (yapamadığından değil, sadece Joss ile farklı zevklere sahip olmasından dolayı) Braden işi ele almış ve Joss'a karar vermesinde ve düğünü planlamasında yardımcı olmuştu.

"Neden o fotoğraflara bakıyorsun? Tekrar?"

"Ben gülleri seçerdim."

"Tamam, ben zambakları seçtim." Joss, odanın karşısından Braden'in dinlendiği koltuğun kenarına oturmuş cevap veriyordu. Braden, Adam ile bir şey hakkında konuşuyordu. Clark televizyona yakın olan diğer koltuktaydı, bir şekilde tüm konuşmalarımız arasında dikkatini gazeteye vermeyi başarmıştı. On iki yaşındaki bir bilgisayar dahisi olan oğlu Declan, Cole ile birlikte bir Nintendo DS oynuyordu; Mick ve Cam Ellie ile benim oturduğumuz kanepenin diğer ucunda oturuyordu.

Jo, Ellie'nin on altı yaşındaki yarı üvey Hannah ile birlikte üst katta kaybolmuştu. İkisi çok yakındı ve akşam yemeğinden önce Hannah'nın odasına sohbet etmek için kaçmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ellie, Joss'a gülümsedi. "Onlar hâlâ çok tatlılar. Ben

sadece kendi düğünümde gülleri seçeceğim.”

“Gülleri sever misin, Adam?” diye sordu Joss, Ellie’ye sırttarak.

Adam, Braden’la olan tartışmasına ara verip gözlerini kırıştırdı. “Özür dilerim?”

“Güller? Düğünün için mi? Ellie onları istiyor.”

“Ellie istediğini alabilir.”

Biraz dar görüşlü bir ifadeyle Joss sordu “Senin söyleyeceğin bir şey yok mu?” Adam kaşlarını çattı. “Hayır. Tek görevim dönmek ve ‘Ben yaparım’ demek.”

Joss, Braden’a bir mimik yaptı çünkü Braden gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Nasıl oluyor da Adam, bizim düğünümüzde yapmak istediğim şeyi yapabiliyor?”

Braden’ın ağzı eğildi. “Bu işi yapmış olablirdin. Her şeyi kendim yapmayı teklif ettim.”

“Ama.” Gözlerini Braden’dan Ellie ve Adam’a çevirdi. “Burada duygusal bir manipölasyon var. Ellie Adam’a böyle yapmıyor.” Braden artık gülüyordu. “Duygusal manipölasyon mu? Eminim ki bir yerlerde ‘Tamam, düğünü ben planlarım o zaman.’ dedim. Fazlası değil. Aşırı duygusal ve minnettar olup yardım teklif eden sendin.”

Joss’un kaşları kalktı. “Duygusal?”

“Oh,” Ellie mırıldandı.

Sırıttım ve ateşe biraz benzin döktüm. “Joss, sen biraz aşırı duygusalsın. Gizlemeye çalışıyorsun ama bazen dışarı vuruyorsun.”

“Ah-ha,” diye mırıldandı Ellie. “Aptal Olivia.”

Joss’un tepkisini beklediğim için gülümseyerek omuz silktim, neredeyse her zaman komik olmayı garanti ediyordum.

Sonunda Braden'ın beline sarıldığı kola doğru geriye yaslandı. "Aşırı duygusal değilim," diye mırıldandı. "Ben hassasım. Arasında fark var."

"Hassas?" Adam inanmayarak kaşlarını kaldırdı.

İşte şimdi incinmiş görünüyordu. "Ben hassasım. Braden, söyle ona."

Nişanlısı sırtıttı ve omzuna benim kalbimi acıtan yumuşak bir öpücük kondurdu. Tanrım, onların sahip olduğu şeyi istiyordum.

Joss omzunun üzerinden ona baktı. "Bu bana hak verdiğin anlamına mı geliyor?"

Braden yumuşak bir ifadeyle güldü ve Adam'a keskin bir bakış fırlattı. "Jocelyn'in kendine has bir hassasiyeti var."

Söyleyiş tarzı öyle imâliydi ki Joss gözlerini devirdi ve ondan uzaklaştı. "Artık sinir bozucu oldun." Bize öfkeyle baktı ve "Ben hassasım," diye ısrarla söyledi.

"Sana inanıyorum," diye cevapladım, gülmemeye çalışıyordum.

Adam, Braden ile tartıştığı şeye hızla dönünce Joss, telefonunu çıkarıp e-postalarını kontrol ederek onları görmezden geliyormuş gibi yaptı.

Ellie'yi dürttüm. "Peki Hannah ve Jo üst katta neden bahsediyor sence?"

Ellie tavana baktı ve dudaklarının arasından bir hava üfledi. "Hannah son zamanlarda çok sessizleşti sanırım işin içinde bir oğlan var. Her zamanki görüldüğü gibi harika görünüyor, kesinlikle harika ve henüz biriyle çıkmadı mı?" Els inanmamış gibi görünüyordu. "Bu doğru değil gibi görünüyor. Sanırım bizden bir şeyler saklıyor," dedi.

"Herhalde bilmek için can atıyor olmalısın."

"Ah, aynen öyle." Ellie's oldukça soluk, mavimsi gözleri merakla genişlemişti. "Ama en önemli şey onunla konuşacak

birileri olması, ben olmasam bile.”

Kaşlarımı çattım. “Neden sen değil?”

“Sanırım olayın büyüüne kapılacağımı ve ona gerçek bir tavsiye veremeyeceğimi düşünüyor. Hannah benden çok daha realisttir. Olay bir oğlansa, Jo ile daha rahat konuşabilir. Jo, bu tür şeylerde daha pratiktir. Ben ise hayalciyim. Yani benim küçük kızkardeşimin ilk aşkı, büyük bir şey.”

“Ona neler olup bittiğini bilmek için can atıyorsun.”

“Ee, ah, beni öldürüyor.”

“Akşam yemeği!” Elodie yemek odasından bağırdı ve hepimiz günlerce açlıktan ölmüş gibi acele ettik.

Yemek odasına geçtiğimizde, harika kokular geliyordu. Elodie ve Clark, sadece üç ay önce, daha büyük bir yemek masası almışlardı, çünkü pazar yemekleri Joss’un hayatlarına girmesinden bu yana büyük bir hızla kalabalıklaşıyordu.

“İşler yolunda mı?” diye sordu babam. Yemekte yan yana oturmuştuk.

“Hım hım,” diye dikkatsizce cevap verdim, bir kâse sıcak patates püresini sanki altın kâsesiymiş gibi tutuyordum.

Babam burnundan nefes verdi. “Ağzının köşesinde birazcık salya izi var.”

“Hayır, yok.” Cömert bir kepçe püreyi tabağıma koyduktan sonra kâseyi yanımdakine uzattım ve açgözlüce sosa uzandım.

“Böyle çizgi film karakteri gibi aç gözler neden? Düğün beslenemiyor musun?”

“Aptalca bir rejim,” diye mırıldandım.

Babamın gerginliğini yanımda hissettim. “Ne cehenneme?”

“Kendime işkence yapmak için. Ben mazoşistim.”

“Liv, biliyorsun ki bu saçmalıkları sevmiyorum. Senin yanlış bir tarafın yok.”

Oh hayır. İtirafım muhtemelen bana babamın meşhur yiyecek alışverişi gezilerinden birini satın almıştı. Üniversitedeyken, yurda her seferinde, koyacağım hiçbir yerim olmamasına rağmen, yiyecek kopan kahverengi kâğıt poşetlerle gelirdi. “Evde ağzına kadar dolu bir buzdolabım var, baba. düşünme bile.”

“Hımm, bakalım.”

Bir çatal dolusu tereyağlı püre aldım, gözlerimi tatlı bir rahatlama içinde kapattım ve “Çok iyi, umurumda değil,” dedim ama ağzım bir avuç patates püresi doluydu , bu yüzden kulağa daha çok “Mu muu, u,” gibi geliyordu.

“Mick, Dee seninle düğüne geliyor mu?” Elodie masanın karşı tarafından sordu. “Geçen sefer konuştuğumuzda emin değildi,” dedi.

Babama göz gezdirdim, o sorunun cevabını da bilmek istiyordum. İtiraf etmek zorundaydım, ben yirmi altı yaşında olgun bir kadındım ama babamı annem olmayan biriyle görmeyi hâlâ garip buluyordum.

Yaklaşık dört ay önce, babam 30’lu yaşların sonlarında çekici bir sanatçı olan Dee ile takılmaya başlamıştı. Babam resim ve dekorasyon şirketi M. Holloway’i Edinburgh’da yeniden açtı ve Jo’yu işe aldı. Çoktan iyi bir üne kavuşmuştu ve kısa süre önce ekibine katılmak için iki adam daha işe almıştı. Sadece o ve Jo varken, Morningside’daki ilk evlerini alan zengin bir genç çift, onların müşterileri olmuştu. Tadilata ihtiyacı olan bir evdi. Orada, bir kreşe masal gibi bir duvar resmi çizmek için görevlendirilen çiftin arkadaşı olan Dee’yle tanıştılar. Babam Dee’ye vuruldu. Annem öldüğünden beri ciddi olarak çıktığı ilk kadındı.

Dee'ye minnettar olmam gerektiğinin farkındaydım. Onun hayatına girdiğinden beri, babam benim için endişelenmeye zaman bulamıyordu. Eskiden böyle değildi. Edinburgh'da yerleşmeye karar verdikten sonra kendi evime çıkma şansını yakalamıştım. Uzun zamandır babamla iç içeydik ve gerçekten de kendime ait bir yere ihtiyacım vardı. Babamı gerçekten çok seviyordum ama bana dair duyduğu endişe bazen bende bir şeyler yanlışmış gibi hissettiriyordu. Dee'nin hayatımıza girmesi önce kafa karıştırıcı olsa da sonra beni rahatlatmıştı. Onu biraz daha tanımam gerektiğini tahmin ediyordum, çünkü tek bildiğim annemle hiçbir benzerliğinin olmadığıydı. Annem, kanındaki Amerikan yerlisi mirasını belli eden keskin elmacık kemiklerine sahip bir esmer güzeliydi. Muhteşem kemik yapısı ve koyu saçları bana verdiği tek fiziksel mirastı. Her nasılsa acımasız tanrı, annemin güzelliğinin tamamını bana vermemişti. Onun güzelliği babamın ilgisini çekmişti, ardından bana miras kalan kuru ve imâlî mizah anlayışı gelmişti. Bir de etrafına huzur veren doğası. Annem, sadece bir odada durarak bile orayı sakinleştirebilirdi. O inanılmaz huzurlu, rahatlatıcı bir insandı ve çevresindeki herkes bundan payını alırdı. Bu tanrı vergisi bir yetenektir.

Hatalarına rağmen, genç bir kız olarak düşüncesiz tercihleri olsa da nazik, merhametli ve sabırlıydı, bu yüzden harika bir hemşire olmuştu. Hastalığını, kendimi hatırladığım her an boğazımı düğümleyen bir nezaketle karşılamıştı. Kendine yeten biriydi, aşırı özgüvenli olmasa da güvensiz ya da utangaç değildi. Sadece sessizdi. Tamamen sakin. Böyle bir sukuneti öğretemezsiniz. Biliyorum çünkü bana öğretmesini istemiştım ama başaramamıştım. Sakin olabilmek için içindeki geek'imi sindirmek gibi bir

niyetim de yoktu. Hayır, teşekkürler. Ben ve geek'im bir-bimize sadıktık. Sekiz yaşımdan beri beraberdik ve annem bana kim olmaya karar verdiğim konusuyla barışık olmamı söylemişti.

"Anne, Arnie Welsh bana bir geek diyor. Kötü bir şeymiş gibi söylüyor. Geek olmak kötü bir şey mi?"

"Elbette hayır, Soda Pop. Ve etiketlere aldırma. Onlar önemli değil."

"Etiketler nedir?"

"İnsanların üzerine yazdıklarını ve bize yapıştırdıklarını düşündükleri hayali bir çıkartma. Onların senin kim olduğunu düşünmeleri önemli değil. Senin, kim olduğunu düşünmen önemli."

"Sanırım bir geek olabilirim."

Kahkaha attı. "O zaman sen bir geek ol. Sadece seni mutlu eden şeyi yap Soda Pop ve ben de çok mutlu olacağım."

Tanrım, onu özlemiştim.

"Dee'nin güneyde bir aile ziyareti yapması gerekiyordu ama iptal etti, böylece düğüne gelebilir." Babamın Elodie'nin sorusuna verdiği cevap, beni bir anda bugüne getirdi.

"Ah, bu güzel," Elodie gülümsedi. "Gerçekten içkilerle ilgilenmesine ihtiyacım var. Ve sanırım onun için başka bir işim olabilir. İş yerimden bir kadının, kış bahçesinde bir duvar resmi var. Onu, torunlarının oyun odasına aldırma istiyor."

"Ona söyleyeceğim."

"Sen birini getirecek misin Liv?" Clark bana sadece bir sohbet açmak için sormuştu.

Bir nedenden dolayı, sorusu beni rahatsız etti. Uzun süredir yalnızlıktan acı çektiğim, garip bir noktadaydım.

Ama bu, Clark'ın hatası değildi. Parlak bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Nate ve ben flörtleri düğüne getirmenin zorluklarından vazgeçip sadece birlikte gelmeye karar verdik."

Jo'nun tavuğuna gülümsediğini gördüm.

"Yapma," diye uyardım, nefesimin arasında.

Bana masum ve tatlı bir bakış attı. "Hiçbir şey söylemedim."

"Gülümsemen senin yerine söyledi."

"Sadece senin ve Nate'in ne kadar yakınlaştığınızı görmenin güzel olduğunu düşünüyorum."

Ağır bir iç çekmeden sonra yardım için Cam'e baktım ve beni kızdırma havasında olmaması için dua ettim. "Cam, lütfen ona söyle."

Cam nişanlısına pişman bir gülümsemeyle baktı. "Be-beğim, onlar sadece arkadaşlar. Bırak gitsin. Bu olmayacak. Milyon yıl bile geçse olmaz. Asla. Asla." *Ah. Bu empatikti.*

"Nate ateşli." Hannah araya girmişti ve ben bir an Ellie'nin güzel kardeşinin bana kaşlarını çatıldığını fark etmiştim. "Neden onunla çıkmıyorsun? Demek istediğim, o gerçekten çok ama çok ateşli. Ben olsam çıkardım."

"Lütfen bana onun böyle söylemediğini söyleyin," Adam masaya bakarak yüzünü ekşitti.

"Onun bir adı var." Hannah bir kaşını kaldırmış, ciddiyle ona bakıyordu.

Joss, boğazındaki yemekten boğulacakmış gibi görünüyordu. "Oh, o sorun olmadığını söyledi sadece."

"Kulaklarım kanıyor." Braden yardım için Joss'a baktı. "Sanki kanıyorlarmış gibi. Kanıyorlar mı?"

Hannah gözlerini devirdi. "Ben on altı yaşındayım, neredeyse on yedi, göğüslerim var, bir sürü hormonum var

ve ben de erkekleri çekici buluyorum çocuklar. Bununla barışın.”

“Tamam, benim iştahım kaçtı.” Clark tabağını itti, öyle umutsuz görünüyordu ki onun için üzülüyordum.

Onun ifadesini görünce ve muhtemelen Clark’ı masadaki herkesten daha iyi anlayan babam Hannah’ya parmağını uzattı. “Bu çok acımasız, Hannah Nichols.”

Babamın bu sözleri üzerine Hannah yüzüne babasının dudaklarından kıkırdama dökülmesini sağlayan muhteşem, arsız, acımasız bir sırtıma yerleştirdi.

“Eh,” Elodie iç çekti, “Hannah erkeklerin iştahlarını başarıyla mahvettiğinden, bu bizim için daha fazla tatlı anlamına geliyor. Yapışkan toffee pudingi ve dondurmamız var.”

“Ah... iyi... Bilirsiniz, ben aniden daha iyi hissediyorum.” Adam, yanakları tatlıdan bahsederken ısınan Braden’a baktı. “Biraz puding alabilirim.”

Braden ciddiyetle başını salladı. “Yeterince eğlendik, ben de puding alayım.”

Diyetime sadık buzdolabıma geri dönmeden önce kendimi iyi yiyeceklerle ödüllendirmeye karar vermiştim, pudingi erkeklerle paylaşmak istemiyordum. Hem de hiç. Hannah’ya baktım ve kırgın bir sesle, “Göğüsler ve hormonlar hakkında ne diyebiliriz ki?” diye sordum.

Lumineers melodili zilim çalmaya başlamıştı. Proclaimers bana kapıma gelmek için sekiz yüz kilometre, hatta bir sekiz yüz kilometre daha yürüyebileceğini söyleyen bir serenat yaptı. Açıkçası, etkilenmişim.

“Gördün mü?” Vahşice el hareketleri yaptım. “İşte oradaki iki erkek, tüm bunların ne anlama geldiğini biliyor.”

Masaya vurup hafifçe tökezlediğimde, Nate kalçalarını tuttu. Yakışıklı yüzü biraz bulanıktı ama gülümsemesini görebilmişim. “Peki tüm bunlar ne hakkında?”

Ellerini omuzlarına dayadım ve başımı ona doğru eğdim. “Aşk Nate. Tüm bunlar aşk anlamına geliyor. Ve her şey aşk hakkında.” Üzgün ve sarhoş bir şekilde omuzlarımı silktim. “Bu da bir sürü hiçbir şey anlamına geliyor.”

“Ah-ha. Mutlu sarhoş, serseme dönmüş. Sanırım seni eve bırakmamızın zamanı geldi bebeğim.” Ayağa kalktı ve sırtıma dokundu.

“Peki ya bardaki kızın?” Ona doğru tökezleyince kollarını etrafıma sardı ve beni sıkıca tuttu.

Burnumu öptükten sonra Nate eğildi ve kolumu sık-

tı. “Her zaman birilerini yatağa atabilirim tatlım. Şimdi, seni eve ulaştırdığımdan emin olmalıyım.”

“Bunu nasıl yapabiliyorsun Nate?” Derin bir iç çektim, etrafımdaki renkler ve sesler bulanıklaşıyordu.

“Neyi?”

Her zaman birilerini yatağa atmayı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen sadece...” Barı işaret etmeye çalıştım ama onun yerine çenesine dokundum. “Ayy üzgünüm. Sadece telefon numaralarını kapıyorsun. Ben, bırak bir adamın numarasını almayı, onunla konuşmayı bile beceremiyorum. Ya da yatağa atmayı. Ya-ta-ğa.”

“Kim yatağa atılıyor?”

Hızla dönünce kolum neredeyse Joss’un yüzüne geliyordu ama zamanında geriye çekilmeyi başardı. “İyi refleks güzellik.” Ona arsızca sııttım.

Joss kakhaha attı, önümde duran pırıltılı bir şekilden ibaretti. “Nate, sanırım nedimeyi eve götürme vakti geldi, öyle mi?”

“Tam da öyle.”

“Çok güzel bir düğündü Joss!” Kollarımı onun çevresine doladım ve sıkıca sarıldım. “Ama ben yatağa atılmadım!”

Kendini ölüm sarılışımdan nazikçe kurtarıırken vücudu kakhahayla sallanıyordu. “Peki, bu çok yanlışmış gibi görünüyor. Düğünümdeki erkekler kör olmalı.”

“Ah,” dedim, babamı taklit ederek, “Bunu sen söylüyorsun!” Onu şakayla ittim ama açıkçası daha sert davranmıştım, çünkü gülerken tökezlemişti.

“Nate, yatırmadan önce biraz su içir.”

Sıcak bedeni sırtıma yaslandı. “Onunla ilgileneceğim, merak etme.”

“Dostum,” onun yüzüne bakmak için boynumu çevirmiştim. “Önce bana birini yatağa atmayı öğretmen gerek.”

Dokuz saat önce...

Bir gitarist ve kemancı, ben koridorda yürürken Paul Weller’in “Bana Bir Şey ler Yaptın” şarkısının enstrümantal bir versiyonunu çaldı. Uzun boylu ve yakışıklı, kiltine bakan Braden’a cesaret verircesine gülümsedim. O, Adam, Clark ve Declan, Prens Charlie tarzı gri ceket ve üç düğmeli yelekten oluşan bir takım giiyorlardı. Şampanya grisi ipek kravatları, koyu gri gömleklerine uygun bir biçimde takılmıştı ve Carmichael’lar, Stewart Klanı’nın üyesi oldukları için, onların tartanını giiyorlardı. Harika görünüyorlardı.

Braden bana gülümsedi, sinir bozucu bir titreme vücudumu sarmadı. Adam, yani Braden’ın sağdıcına sırtttım ve sunakta Hannah, Jo, Rhian ve Ellie’nin yanında yerimi aldım.

Joss koridorun yarısına gelene dek müzik yükselmeye devam etti, onu teslim ettiği için gururlu görünen Clark’ın kolundaydı ve gözleri Braden’a kilitlenmişti. Çok çarpıcı görünüyordu, gözlerim ona ve müstakbel kocasına baktığımda, gözlerindeki duygu yüklü bakışlardan etkilendim.

Vay be.

Braden Carmichael’dan daha âşık bir adam var mı?

Fildişi ve beyaz renklerindeki gelinliği içindeki Joss’a, sanki bu dünyada önemli olan ya da olabilecek tek şeymiş gibi bakıyordu. Derin bir nefes aldım, burnum aptalca kızsızal duygularla sızlıyordu.

Gözyaşları yanaklarından dökülen Ellie’ye bir bakış atınca, kendimi daha az aptal hissettim. Gülümseyerek

burnunu çekmesini ve yanaklarının kırmızıya dönmesini izledim.

Biraz sert bir kız olan Joss'un okul arkadaşı Rhian, Ellie'nin elini alarak ve kendisine güven veren bir şekilde sıkınca, beni şaşırtmıştı.

Hepimiz yere kadar uzanan şampanya rengi elbiseler giymiştik. Elbise, geniş kayışlar ve kumaşla kaplanmıştı, kalp şeklindeki yakası ile kolsuzdu ve beli dardı ama belinin altından yere kadar vücudu sarmayan, şelale gibi akan bir kesimi vardı.

Şık bir tasarımı ve hepimiz güzel taşıyorduk, Hannah da dahil, hatta o daha çok yetişkin gibi görünüyordu, her ikimiz de kısa topuklu ayakkabılar giymiş olsak da o benden üç santimetre daha uzun duruyordu.

Joss'un elbisesi sade ve zarıftı. Askılıydı, kalp şeklindeki bir yaka çizgisi vardı ve gövdenin üst yarısı, fildişi renginde, kristal boncuklu ve dantel işlemeliydi. Çok güzel bir ipek şifon, Joss'un daracık beline sarılmış ve koridora dek uzanmıştı. Kalçalarının üzerinden inen şifon katları gümüşle işlenmişti ve etrafını sarıyordu, ne çok kabarık ne de düzdü. Tam da olması gerektiği gibi. Saçlarını dağınık bir yunan topuzu ile toplamıştı ve Fransız örgülerle zenginleştirmişti.

Joss Braden'a ulaştığında, gülümsemesi daha önce hiç görmediğim şekilde titretilmiş ve savunmasızdı. Clark'ın yanağına bir öpücük gönderip elini Braden'ın eline doğru kaydırdığında ona bir şey mırıldandı.

Braden Clark'a doğru başını salladı ve gelinine geri döndü, büyük eli onu kendine çekerken, izleyicilere karşı kayıtsızdı.

Ona bir şeyler fısıldadı ve Joss da Braden'a fısıldadı. Joss ne dediyse Braden kısık sesle güldü ve yanağına bir

öpücük kondurdu. Birkaç dakika boyunca orada durup onun dudaklarına sessizce fısıldadı.

Seremoniyi başlatmak için pederin hafifçe öksürerek onların dikkatini çekmesi gerekmişti, konuklar da tahta sıralarda kıpırdandılar.

Müzik durdu ve tören devam etti. Gözlerimi Joss ve Braden'dan alamadım ve eğer başkaları da alabilmişse şaşardım. Elbette bu, onların düğünüydü ve herkes gelin ve damada dikkat ederdi ancak onlarda, sizi başka bir yere götüren bir şeyler vardı.

Sahip oldukları destansı hava.

Herkes onların sahip olduğu şeye sahip olmalıydı.

“Konuşmalardan sıyrılabilirdin mi?” Joss’a masamıza geldiğinde sordum. Konuşmalar ve akşam yemeği bitmişti. Adam klasik bir sağdıç konuşması yapmıştı; komik, gerçekçi ve çok duygusal değildi. Clark ise Joss’un babası yerine konuşmuştu, çok duygusal, şefkatli ve nazikti; Joss gözyaşlarıyla savaşıırken başını Braden’ın omzuna yaslamıştı ve o da ensesini tutmuştu, gözleri dolan tek kadın Joss değildi.

Sonunda Braden ayağa kalkmış ve konuşmasını yapmıştı, o bitirince ben bile adım Olivia Holloway olmadığı halde Braden’a biraz âşık olmuşum.

Joss ıslıl ıslıl görünüyordu. “Neredeyse,” diyerek konuşmalar hakkındaki soruyu yanıtladı. “Braden’ın konuşmasının en azından evliliğimizin ilk yılı için hapisten çıkma kartı olduğunu hissettim.”

“O, iyi bir konuşma yaptı.”

“Bana bundan bahset.” Gülümsedi, bakışları kafasın-

dan kocası hakkında yaramaz düşünceler geçtiğini anlatıyordu.

“Peki nasıl hissettiriyor?” diye sordu Jo, gözleri aydınlanırken bilinçsizce nişan yüzüğünü ovuşturdu. “Birisine kocam demek?”

“Tuhaf,” diye yanıtladı Joss aniden.

Nate burnunu çekti ve Cam güldü. “Bu kadar mı?”

Omuz silkti. “Akla gelen ilk sözcük bu,” dedi.

Şimdi ben de gülüyordum. “Harika, muhteşem ya da doğru değil mi?” Sadece garip.

“Kesinlikle garip.”

“Bence evliliğin kendisi garip zaten. Bilmen iyi oldu.” Braden karısının arkasında durdu, dudaklarını sarkıtmıştı.

“Eh, ben de normal bir şey istemezdim,” dedi Joss.

Başımı sertçe salladım. “Haklısın. Normal olan sıkıcıdır.”

“Sen de böyle dedin bak.” Nate bana gülümsedi. “Normal seni kıcırdan ısırsa bile tanıyamazdın.”

“Sanki sen tanır mıydın?”

“Ben, tuhaf değilim demedim. Sadece senden daha iyi saklayabiliyorum.”

“Neden saklayayım ki?” Bütün gruba ölü bir ifadeyle sordum. “Ben harikayım.”

“Kimse buna itiraz edemez.” Nate’in gözleri eğlenceyle parladı.

Joss güldü. “Bize müsaade ederseniz, birkaç tur daha dolaşmamız gerekiyor.”

Joss ve Braden’a el sallayıp sohbetimize geri döndük.

“Hey çocuklar.” Babam yaklaştı, koyu gri takım elbisesinin içinde yakışıklı görünüyordu. Kolu Dee’nin kıvrımlı belinin etrafına sımsıkı sarılmıştı. Dee, açık mavi elbiseyle harika görünüyordu, uzun sarı saçları bukleler ha-

linde omuzlarından aşağı dökülüyordu. “Dee ve ben dans etmeye gidiyoruz. Bize katılmayı istiyor musunuz?”

“Belki biraz,” dedi Jo, yaşlı çiftte bakarken gözleri yumuşayarak yanıt vermişti. Bakışlarında, babamın Dee’yi bulmasından dolayı ne denli mutlu olduğunu okuyabiliyordum ve babam benim de aynı şekilde hissettiğimi görünce oldukça rahatlamıştı.

“İyi eğlenceler,” diyerek onlara gülümsedim.

Dee de bana gülümsedi. “Çok güzel görünüyorsun, Olivia.” Gözleri masada gezdi. “Hepiniz öyle.”

“Sen de öyle,” dedim ve o anda babamın onaylayan mutlu gülümsemesiyle ödüllendirildim.

Onların dans pistine yürümelerini izlerken, içimde bir şeyler değişti.

Kısa bir süre sonra Cole, Hannah ve Dec’i arayarak sıkıntısını azaltmaya karar verdi; Jo ve Cam, Ellie ve Adam’ı bulmak için dolaşmaya gitti.

“Bir içki daha ister misin?” Nate boş şampanya bardağıma işaret etti.

“Evet. Bira.”

“Anladım.”

Onun kendinden emin bir şekilde düğün kalabalığına doğru yürüdüğünü gördüm. Ceketini çıkarmış, yelek ve gömleğiyle kalmıştı. Gömleğinin kollarını kıvrımış, kravatını da çıkarmıştı. Bir çok kadının onu gözleriyle izlediğini görebiliyordum, bu yüzden açık mavi kısa ve vücuduna oturan elbisesiyle bir kadının ona yaklaşıp kendini tanıştırmasına şaşırmadım.

Biram için yirmi dakika beklemem gerekiyordu.

Eğer bende Nate’in güveninden birazcık olsaydı, biram için yirmi dakika beklemezdim. Sadece yakışıklı bir adama yürür ve kendime bir bira aldırırdım. Eğer kendime

inanabilseydim kıcımlı kaldırırdı ve öyle yapardım.

Aslında tam da öyle yapmak üzereydim.

Salonda yakışıklı bir adam aradım ama sanki bulamamışım gibi yaptım.

Yeniden arkama yaslanıp zihinsel olarak kendimi dövmeye başladım.

Nate flörtöz kıcını hareket ettirip masaya geri geldi ve bana biramı uzattıktan sonra sandalyesini benimkinin yanına çekti.

“Çok ateşli bir parçaydı,” diye gözlemimi dile getirdim.

Nate’in ağzının sol tarafı yukarı kıvrıldı, gamzesi belirgin hale geldi. “Uzun sürdüğü için özür dilerim.”

“Sonunda numarasını alabildin mi? Yoksa sadece gecenin sonunu beraber bitirmek için bir söz mü kaptın?”

Gözleri, ne sandın, der gibi baktı.

Bir an sandalyelerimizde sessizce oturduk ve salondaki misafirleri izledik. Çok az kişiyi tanıyordum.

“Ne tercih ederdin?” Nate aniden konuşmaya başlamıştı. “Birinin düğün yemeğinde takılıp kalmak mı yoksa pek tanımadığın birinin cenazesine katılmak mı?”

Konuyu kavramıştım. “Düğün sahiplerini tanıyor muyum?”

“Hayır.”

“Her iki resepsiyon da içerde veya dışarıda mı?”

Nate birasından bir yudum aldı. “Bu hava durumuyla mı ilgili?”

“Evet.”

“Yani ikisini de eşit şartlara getirelim. İçerde.”

Yavaşça ona döndüm, artık cevap vermeye hazırdım. “Tamam. Ben cenazeyi tercih edeceğim. Düğünlerde, mutluymuş gibi davranmaya çalışmak zorundayım ve mutluymuş gibi davranmaya çalışmak üzgün gibi görünmekten

daha zor. Ayrıca düğünü olan insanları da çok tanıımıyorum, konukları da çok iyi tanımayacağım. Düğün resepsiyonunda bu, garip kaçıyor. Ayrıca durmadan çalan müzik, migrene davetiye çıkarır. Hayır, teşekkürler. Birinin cenazesinde en azından her bir konuğun ölen kişi hakkındaki hikâyelerini dinleyebilirim. Kim bilir belki de ölen kişi yüz yaşına dek yaşamış bir maceraperesttir. Bir sürü ilginç hikâyesi olabilir. Garip müzik olmaz. İstersem perişan görünebilirim ama perişan görünmezsem de kimse beni suçlamaz çünkü ölen kişiyi de o kadar iyi tanıımıyorum. Cenazelerde genelde açık büfe olur, gerçekten de yemekten hoşlanacağım bir şeyler de bulabilirim. Ayrıca, ölüm her zaman insanları tuhaf davranmaya iter, bu nedenle banyoda üst katta benle seks yapmak isteyen sıcak, kederli bir adam olabilir. Böylece zaman geçirebilirim.”

Nate ben konuşurken birasını dudaklarına götürmüş ama öylece durmuştu, açıklamalarımı dinlerken gözleri hafifçe büyümüştü. Sonunda, “Bu konu üzerine çok kafa yormuşsun,” dedi.

Omuz silktim. “Sonsuza kadardan bahsediyorsak, kafa yormak zorundayız.”

“İyi bir nokta.”

“Peki sen neyi seçerdin?”

“Düğün.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

Gözleri odayı tararken gülümsemesi kurnazdı. Bakışları mavi elbiseli kızda durdu. “Çünkü her zaman tek kadın oldukları için üzgün hisseden kadınlar var ve çevredeki ilk uygun erkekle bu hüznü aşmaktan mutluluk duyuyorlar.”

“Sen aşağılıksın”

“Hey, banyoda bir akrabadan yararlanmak isteyen ben değilim.”

“Evet, tabii ki, en azından gitmek için tuvalete sahip olurum. Resepsiyona sıkışırsan, bu üzücü, yalnız kadınları nereye götürüyorsun?”

“Bence banyo benim için de uygun.”

“Halka açık bir tuvalet mi?” Bir kaşımı kaldırdım. “Daha önce yaptın mı?”

“Yanıtlarını istemediğin sorular sorma.”

“Ah, evet istiyorum,” diye yanıtladım, merakla ona baktım.

Nate beni görmezden gelip dans pistine baktı. “Dans etmek ister misin?” İçimden gelen hayal kırıklığıyla onun durumu kurtarmasına izin verdim ve biramı ona doğru salladım. “Bunlardan birkaç tane aldıktan sonra, belki.” Sırtarak ayağa kalktı. “Hemen döneceğim.”

Bir anda oda yer değiştirdi ve sırtımda yumuşak yatağımın çarşaflarını hissettim, görüş alanıma odamın tavanı girdi. Ayaklarımdaki yumuşak dokunuşu hissedince dirseklerimin üzerinde doğruldum ve Nate’in ayakkabılarını çıkardığını gördüm. Joss’u ciddi bir koordinasyon eksikliği nedeniyle neredese yere sereceğim andan sonra, Nate sözünü tutmuş ve sarhoş kıcımı taksiye atıp deyim yerindeyse beni daireme taşımıştı.

“Yedi yıldır seks yapmadım,” dedim, Nate’in hakkımdaki bu utanç verici gerçeği bilmesinin utancına aldırımıyordum.

Tam da ayakkabımı çıkarırken gelen bu itiraf karşısında Nate’in kafası karıştı. “Dalga mı geçiyorsun?”

Kafamı salladım, biraz ağlamaklıydım.

“Yedi yıl mı?”

“Yedi yıl. Şimdiye dek sadece bir adamla yattım Nate. Berbattı. Berbattım. Ben seksi de flörtü de beceremiyorum. Ben bir eziğim.” Gözyaşlarımla gözlerimi yakmaya başladığını hissettim ve başımı yeniden yastığıma bıraktım.

Nate diğer ayakkabımı da çıkarmıştı. Yanıma oturduğunda yatağın çöktüğünü hissettim. “Buraya gel.” Beni yukarı çekti ve kollarında eridim, Çenesini yumuşak bir biçimde kafamın üstüne koymuştu. Sıcak elleri sırtımı ovuyor ve sarhoş gözyaşlarımla akmasına saygı duyuyordu.

“Sen ezik değilsin,” dedi bana kısık sesle. “Sen asla ezik olamazsın, Liv, kendine bir kaybeden olduğunu söylediğini duymak istemiyorum.”

“Tamam,” diye mırıldandım.

Bir süre sükunetle oturduk, sonra ben, onun zaten birçok şeyi öğrenmiş olduğuna göre, geri kalanı da öğrenmesine karar verdim.

“Kütüphanede biri var. Bir öğrenci. Bir doktora öğrencisi. Ondan hoşlanıyorum ama her konuşmayı denediğimde kulağa Rain Man gibi geliyor,” dedi.

Nate boğazının arkasından boğulur gibi bir gülme sesi çıkardı.

“Gülüyor musun?”

Boğazını temizledi ve titreyen sesle “Asla,” dedi.

Artık gülmekten yıkılıyordu.

Ona sertçe “Komik değil,” dedim ve kendimi yorgun bir şekilde kollarından sıyrıp yastığıma geri döndüm, gözlerim kapanmak üzereydi. “Ben yalnız başına öleceğim Nate.”

Ve bilinçsizlik beni kendine doğru çekerken onun fısıldadığını duyar gibi oldum, “Benim nöbetimde değil bebeğim.”

Altı

Pamuk topları ağızıma nasıl dolmuştu?

Dudaklarımı araladım, dilimi dişlerimin etrafında gezdirerek kuruluştan kurtulmaya çalıştım. Dudaklarım ayrıldığı anda başımı yastığa geri koydum ve baş ağrısı alnımı, şakaklarımı ve kafatasımın geri kalanını esir aldı.

Nefesim iyi kokmuyordu.

Cesaretle bacaklarımı kıpırdatmaya çalıştım ama bulantı dalgası hassas midemden yükselerek bir sonuca çıkan iki şeyi daha kanıtlamış oldu:

Sadece akşamdan kalma değildim.

Berbat bir biçimde akşamdan kalmaydım.

Uffff. Hırslayarak yan tarafıma döndüm ve hafifçe gözlerimi açmaya çalıştım. Dün gece kendimden geçmeden önce başucuma bir bardak su bırakacak kadar zeki olduğumu umuyordum. Gözlerim bardağı gördüğü anda, su bardağı değil, bir sürahi dolusu su getirmiş olmam gerektiğini anladım. Bardağı çoktan boşaltmıştım.

Birkaç dakika gözlerim bardakla yatak odasının kapısının arasında gidip geldi, ne zaman başucuma dönsem bir mucize olmuş olmasını diledim.

Ama hayır. Görünen o ki sarhoş kıçımı kaldırmam ve bardağımı kendim doldurmam gerekiyordu. Oturma pozisyonuna geçtiğim anda oda etrafımda anılarla beraber dönmeye başladı, kafamı yatak başlığına vurmama neden oldu.

Nate beni eve getirip yatağıma yatırmıştı.

Bu anı geri kalanının kilidini de çözdü ve söylediğim her şeyi hatırlarken yanaklarım utançla yanmaya başladı. Telefonumu kaptım ve bir umutla tüm bu anıları beynimin uydurduğunu gösterecek bir kanıt aradım ama tek bulabildiğim, Jo ve Ellie'den gelen, eve sağ salim varıp varmadığımı soran birkaç kısa mesajdı.

Telefonu başucuma geri fırlattım ve çıkan ses başımın daha çok ağırmasına neden oldu.

Lanet olsun.

Nate'e yedi yıldır seks yapmadığımı, daha önce sadece bir kişiyle beraber olmuş olduğumu, berbat ettiğimi ve Kütüphaneci çocuğa vurgun olduğumu itiraf etmişim.

"Sen. Bir. Götsün. Olivia Holloway. *Göt. Deliği.*" Tavana baktım ve gözyaşlarımın dökülmeye başladığını hissettim. Nate'e kimseye söylemediğim şeyleri anlatmışım. Sarhoş olmuş, içimi açmış ve en gizli sırlarımı şimdiye kadar tanıdığım en büyük oyuncuya dökmüştüm. Şimdi onu her gördüğümde karşısında kendimi nasıl da savunmasız bıraktığımı hatırlayacaktım.

Yürüyen bir yara abidesiydim ve Nate Sawyer'a bana karşı kullanabileceği her şeyi ellerimle vermişim.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yanaklarıma damlayan sıcak gözyaşlarını görmezden gelerek, kendimi Nate'in sadakatine teslim ettim. Kendimi tamamen açmış olsam bile onunla konuşup sırlarımı saklamasını ve kimseye anlatmamasını söylemem gerekiyordu. Asla.

O Nate'di. Benim arkadaşım. Benim iyi arkadaşım. Olanları arkamızda bırakmak için ona güvenebilirdim.

Kapı zili kafatasımdan geçercesine çalınca inledim ve kafamı yastığa gömdüm. Birkaç dakika sonra telefonum çalmaya başladı.

Kör gibi telefona uzandım, alıp kulağıma götürdüm. "Ne?" Yastığımın içinden konuştuğumdan kulağa bir kükreme gibi gelmişti.

Nate yumuşak bir sesle "Kapıyı aç," dedi ve sonra telefonu kapattı.

Yanaklarım yeniden yänmaya başladı. Onunla yeniden karşılaşmadan önce en azından temiz ve ayık olma şansım olabileceğini ummuştum. Hâlâ nedime kıyafetim üstümdeydi; yataktan yuvarlanıp düştüm ve sonra ayağına kalkmaya çalışırken dengemi bulamayıp tökezledim. Nate yeniden zili çalmaya başladı ve o ses yemin ederim Joss ve Braden'ın lezzetli düğün yemeğinden geri kalanları çıkarmama neden olacaktı.

"Geliyorum!" Bağurdım ve kapıyı açmak için ahizeyi kaldırıp avucumla düğmeye vurdum.

Saçlarımla yüzümü kapamaya çalışarak beceriksizce kapının kilidini açarken Nate'in yaklaşan ayak seslerini duydum. Vahşi saçlarımla siyah tutamları arasından onun yüzünü gördüm.

"Bok gibi görünüyorsun," diye bağırıp gerçeği gözler önüne serdi, gece boyu içmiş biri için çok fazla ayık ve mutlu görünüyordu.

Utançtan tenim karıncalanırken mırıldandım.

"Sana aspirin, enerji içeceği ve çörek getirdim."

Yüzüm yeşile dönmüş olmalıydı ki nefes verdi, ben mutfağa itekledi ve öğüt verdi, “Bir şeyler yemen lazım.”

Bir daha mırıldandım ve tuvalete döndüm. Gözlerinin etrafında akmış maskarası, solgun yüzü ve bulaşık rujuyla saçları darmadağınık kadını görünce çılgılık attım.

“Sen iyi misin?” Nate endişeyle sordu.

Lavaboya uzanırken akşamdan kalmalığın etkisiyle parmaklarım titriyordu. “Akşamdan kalmış Frankenstein’in gelinine benziyorum.”

“Eğer Frankenstein’la yatmış olsaydım, ben de akşamdan kalma olurum.”

Önce kıkırdadım ve sonra kendi sesim babamın tabiriyle kafatasıma vurunca inledim. Birkaç derin nefes aldım ve akşamdan kalmamın bulantısından gelen titremeyle savaştım, hızlıca yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçladım, saçlarımı topladım, bir pantolon ve tişört giymek için odama gittim.

Mutfağa girdiğimde tezgâhın arkasındaki Nate gülümsedi. “İşte geldin.”

Bakışlarından kaçarak gözlerimi portakal suyuna, bir şişe enerji içeceğine, aspirine ve bana uzattığı çöreğe diktim. Teşekkürü mırıldanarak aspirini yuttum ve çöreğimi yemek için kıcımlı tabureye bıraktım. Beş dakikalık sessizlikten sonra Nate tezgâhın üzerinden eğildi ve zorla gözlerime bakmak için parmaklarıyla çenemi kaldırdı.

Geçen gece yaşanan her şey aramızdaydı.

“Lütfen,” diye mırıldandım, gözlerim kırılğan yaşlarla dolarken dudaklarım titriyordu. “Lütfen kimseye söyleme, Nate.”

Karanlık gözleri genişledi. “Yani doğru mu?”

Yanıt vermek yerine bakışlarımı sabitledim.

Nate nefesini bıraktı. “Kime söyleyeceğim ki?”

“Nate.”

Ellerini teslim olmuş gibi yukarı kaldırdı. “Söz veriyorum, tamam.”

Çöreğimi yemek için geri döndüm, tenim Nate’in dikkatinden yanıyordu.

“Nasıl mümkün olabilir Liv? Sen çekici, dışa dönük bir kadınsın... Nasıl?” Saldırıya uğramış gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz hoştu. Gurur verici.

Sonunda bakışlarımız buluştuğunda cevapladım, “Hoşlandığım çocukların yanında hep utangaçlaşırım ama bundan fazlası, ben cidden oyunu nasıl oynamak gerektiğini bilmiyorum. Asla. Ben gençken annem hastalandı. Diğerleri oğlanları, öpücükleri, dışarı çıkmayı ve seksi keşfederken ben sadece annemin yanındaydım. Sonra ben üniversitedeyken o yeniden hastalandı.” Gözlerim yanıyordu. “*Bilirsin Nate.*”

Anlıyordu.

Nate ve benim tek ortak noktamız espri anlayışımız ve içimizdeki *geek* değildi. Üçüncü bir ortak noktamız daha vardı. Kanser.

Annemi ona kurban etmiştim ve Nate de çocukluk aşkını lenfomadan kaybetmişti. Öldüğünde sadece on sekiz yaşındaydı.

Birçok insan Nate hakkındaki bu gerçeği bilmiyordu ve ben de onun tüm hikâyeyi anlattığı çok az insandan biri olduğumu biliyordum. Bu, onun hakkındaki birçok şeyi açıklıyordu.

“Bu seni tüketiyor,” diye fısıldadım. “Başka hiçbir şeyi umursamıyorsun. Her anı onunla geçirmek istiyorsun sadece.” Güçlkle yutkundu, bakışları masaya döndü. “Anladım Liv.”

“Üniversiteden ayrıldığım an, kendi kendimi sınırla-

dım, hâlâ da o noktadayım.” Bakışlarımı ondan kaçırdım. “Bu kadar tecrübesiz olunca... Sahip olduğum azıcık özgüven de uçtu gitti.” Nate’in olanları anlaması için sessiz bir dakika daha geçti. Sonunda yüzünü bana çevirdi ve ben de onun gözlerine bakabildim. İfadesi ciddi ve düşünceliydi. “Dün gece gerçekten üzgündün Liv. Seni bir yıldır tanıyorum ve muhtemelen etrafındaki birçok insandan daha fazla tanıyorum ama dün gece senin çok büyük bir parçanı benden sakladığını anladım. Herkesten.”

Yaşlar gözlerimi doldurdu, boğazım yanıyordu, onları tutmaya çalışıyordum. “Aynaya bakan ve gördüğü şeylerden nefret eden kişi olmak istemiyorum ya da hoşlandığı çocukla bir randevuya çıkmayı bile beceremediği konusunda dert yanan biri olmak istemiyorum. Böyle biri olmak istemiyorum Nate. Sadece herkes gibi olmak istiyorum. Karşı cinsten biriyle ilişki yaşamak. Ama yapamıyorum. Çaresizim. Ama en azından bu konuda yakınacak kadar zavallı değilim.”

“Bu zavallıca değil,” dedi, gözleri yanıyordu. “Liv, sen çok şey yaşadın. Normal olmasını bekleyemezsin. Normal de lanet olsun. Normal olan sıkıcıdır. Ve sen, bebeğim, sıkıcı değilsin.”

Hafifçe gülümsedim, beni neşelendirmeye çalışmasına minnettardım ama gerçekten işe yaramıyordu.

“Ve şu adam?” Nate gaddarca devam etmişti. “O, kütüphanedeki eleman. Ondan hoşlanıyor musun?”

Başımı eğdim, kafamı ellerimin arasına aldım ve düşüğüm berbat durum karşısında inledim. “Evet, ondan hoşlanıyorum.”

Nate durumu değerlendirirken bir şey söylemedi, ben de kafamı kaldırıp ona sorgulayan bakışlarla baktım. Bana vurdu.

“Ne?”

“Senin tüm bu deneyimsizliğinin karşısında, benim engin deneyimim var.”

Ağzım sinirle çarpıldı. “Bu bok hakkında övünmek için güzel bir zaman değil, Nathaniel.”

Bana sıırttı. “Ben övünmüyorum. Yardım ediyorum.”

“Yardım mı?”

“Sana yardım ediyorum.”

“Bana nasıl yardım ediyorsun?”

“Senin birini yatağa atmana yardım ediyorum.”

Yanaklarım daha da kızardı. “Ah... Ne?”

Kendisinden oldukça hoşnut görünen Nate, tezgâhın arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Seksi biliyorum. Sen bilmiyorsun. Ben de sana öğreteceğim.”

Bir anda sıcak bastı... Bir şeyler. “Nasıl sen... Nasıl bunu...”

“Önce özgüven üzerine çalışacağız. Sonra da flörtleşme. Seni hoşlandığın bu çocuğa yaklaşıp ona teklif etmek için yeterince güvende olduğun bir noktaya getireceğim.”

Kalbim bu düşünceden dolayı hızla çarpıyordu. “Benim erkekler konusundaki beceriksizliğimin büyüklüğünü anladığını sanmıyorum.”

“Eh bu başlangıç için oldukça yanlış bir *tavır*.” Başını iki yana salladı ve öne uzandı, avuçlarını tezgâha dayayıp yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta duracak şekilde yakınlaştırdı. “Belki çiçekler ve kadınsı şeylerden anlamıyorum ama sen benim arkadaşımısın... kendimi bir çeşit arkadaşın sayıyorum. Arkadaşlarım benim için önemlidir, Liv. Dün gece bir arkadaşım kollarımda ağladı ve mutsuz olduğunu itiraf etti.” Yanaklarıma şefkatle dokundu. “Mutluluğu hak ediyorsun, bebeğim. Onu elde

etmek için sana yardım etmemde ne sorun var?”

“Nate.” Boğazım duygularla tıkanmıştı, kısık sesle fısıldadım. Öyle hoş bir histi ki, gözyaşlarına boğulmama birkaç saniye kalmıştı.

“Tamam adım adım gideceğiz. Önce bir adamla konuşmak için neden kendine yeterince güvenmediğin konusunu çözmekle başlayacağız.”

Başımı eğdim ve o anda kafatasımda beliren sert bir ağrıyla durdum. “Fakat bugün değil, değil mi? Çünkü üzerine kusabilirim.”

Sırıttı ve doğruldu. “Seksi. Ama hayır. Şimdi hazırlanmaya çalış.” Ceketini alıp çıkmak için hazırlanırken bana göz kırptı. “Dersler yarın başlıyor.”

Zihnimde az önce yaptığımız konuşma dönüp duruyordu ve o kapıyı çekip çıkmak üzere yürüyene dek gerçekte bana neyi teklif etmiş olduğunu anlayamamıştım.

“Nate.”

Durdu, eli kapı kolunun üzerindeydi. “Evet?”

Gülümsemem yavaş ama minnetle doluydu. “Teşekkürler.”

Nate sıırıttı ve kapıyı açtı. “Ne istersen bebek.”

Efsanevi akşamdan kalmamın ikinci gününde çalışma saatlerim boyunca gergindim ve bir kafasız kadar sakardım. Angus sempatikti ve günün büyük bölümünü sessiz bir yöneticilik işi yaparak arka ofiste geçirmeme izin vermişti, ancak yine de beceriksizliğimin üstesinden gelemediğimi görünce, sempatisi azaldı. Kitaplık Web sitesine html eklerken, yeni öğrenci bölmelerini yanlış ilan etmiştim. Birinci katta, büyük grupların bir kabin içerisinde oturabileceği, bilgisayarları projeler üzerinde birlikte çalışmak için kullanabilecekleri kapsül odalarımız zaten vardı. İkinci katta ek odalar kurulmuştu ve bunlar daha

az insana veriliyordu. Ana metinde bu yazıyordu, ayrıca kapsül odanın bir fotoğrafının altında okunması gereken bir açıklama yazıyordu “Maksimum kişi sayısı: Altı.” Altı yerine “Seks.” yazmıştım.*

Janey’e, Facebook sayfasını kontrol etmeye takıntılı genç bir meslektaşımız “İşte: Edinburgh Üniversitesi Kütüphanesi” sayfasını gösterene kadar haberimiz olmamıştı. Sayfa, önceden öğrencilerin kütüphanede gördükleri diğer öğrencileri sordukları bir sayfaydı ama artık onları kızdıranları ifşa ettikleri veya milyonlarca mide bulandırıcı yorum yazdıkları bir yer haline gelmişti. Yaptığım hata öğrencileri çok eğlendirmişti. Ama patronuma o kadar da komik gelmemişti.

Beni eve erken gönderdi ben de İngilizlerin çayın insanı dengelediğini iddia etmeleri nedeniyle altı bardak çay içtim. Ama bir uyum yakalayamadım.

Nate gelmek üzereydi, ben de o gelmeden yediğim azıcık yemeği kusmak üzereydim.

Geliş zamanına yirmi dakika kala babam aradı. Dee’nin evindeydi ve beni akşam yemeğine davet ediyorlardı. “Gelmek isterdim baba ama Nate buraya geliyor.”

“Nate hep geliyor,” dedi, sesi pek mutlu değildi. “Nate benim arkadaşım.”

“Hı-hı.”

“Baba.”

“O bir oyuncu.”

“Biz sadece arkadaşız,” diye ona güvence verdim ama tenim, bu akşamki olasılıklardan dolayı karıncalanıyordu. Bana ne öğretecekti ki? Ve nasıl öğretecekti? Utancımdan ölecektim. Sadece şunu biliyordum. Nate baştan aşağı seks ve karizmaydı. Tabii bir ağzı da vardı muhte-

---

* İng. “Six” ve “Sex” sözcük oyunu yapılmış. (e.n.)

melen. Oh, evet iyi laf yapan bir ağzı vardı. Benim, onun kızlarla konuştuğu gibi erkeklerle konuşmamı mı bekliyordu? Gözlerim bu düşünceyle yanmaya başlamıştı.

“Liv, orada mısın?”

“Evet baba.”

“Dee, bu akşam yerine çarşamba gecesi akşam yemeğine gelmek ister misin diye soruyor.”

“Kulağa hoş geliyor. Orada olacağım.”

“Bugün nasıl hissediyorsun? Hâlâ akşamdan kalma mısın? Düşün gecesi epey dağılmış vaziyetteydin.”

Gergin bir şekilde parmaklarımı saçımdan geçirdim ve düşün gecesini hatırlamaya çalıştım. “Uh, utanç verici bir şey söyledim mi?”

Babam kahkaha attı. “Hayır. Neşeli bir sarhoştun hayatım. Seni eve götürdü canım? Dün mesajlaştığımızda söylemedin.”

“Nate beni eve getirdi. İşte öyle düzgün biridir,” diye vurguladım.

“Eğer sen öyle diyorsan.”

Kapı zili çaldı ve ben de kalktım. “Gitmem gerek baba. Nate geldi.”

Hızlıca vedalaştık ve ben de kapıya gidip Nate’in gelmesi için bina kapısını açtım. Sabırsızca gelmesini beklerken ayağımı yere vuruyordum. Merdiven boşluğundaki ayak sesleri, kalp atışlarımla aynı ritimdeydi ve kapımda belirlediği an neredeyse bayılmak üzereydim.

Nate beni süzdü. “Tanrım, bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun.”

Yutkundum. Seslice. “Biraz gerginim.”

Kapıyı arkasından kapatırken sırtıyordu. “Neden? Sadece benim.”

Ona baktım.

“Tamam. Gergin olabilirsin.” Yanımdan geçerek ceke-tini çıkardı. Kanepeye fırlattı ve mutfığa gidip buzdola-bından iki bira çıkardı. Bana uzattığı bir tanesini aldım. Kendi birasını açtı ve şişeyle beni işaret etti. “Sinirlerini yatıştırmak için.”

Beş dakika için hiçbir şey söylemedi ve o beş dakika bana çok uzun geldi, ben de koltukta oturup biramı yu-dumladım.

“Tamam anlat bana.” Nate aniden konuşmaya başla-yınca neredeyse bira boğazıma kaçacaktı, öyle güçlü ök-sürdüm ki, küçük ev sesimle çınladı. “Hoşlandığın birisi seninle konuşmaya başladığında tam olarak ne oluyor?” Şimdiye kadar olduğumdan daha çaresiz görünmemeye çalışarak, yanaklarımı basmaya kararlı olan sıcaklıkla savaştım. “Dilim tutuluyor.”

“Neden?”

“Bu noktada alaycı bir yanıt vermek için çıldırıyorum ama sıradan bir omuz silklemeyle yetineceğim.” Omuz silktim.

“Bana klasik ‘Bilmiyorum ve eğer bilseydim sana ih-tiyacım olmazdı’ saçmalığını yapma. Neden dilin tutulu-yor?”

Gerçekten ona sinirlenmemeye çalışıyordum. Bu iyi bir başlangıç olmazdı. Dişlerimi sıktım, açık olanı dile ge-tirdim. “Çünkü o kadar kendime güvenmiyorum.”

Nate bir süre düşündü. “Kendine mi? Görünüşüne mi? Seks konusundaki deneyimine mi? Neye?”

“Bunun ne kadar moral bozucu olduğunu biliyor mu-sun?” Onu tersledim.

Açıkça sinirlenmişti, bana yan gözle baktı. “Buraya se-ninle dalga geçmek için gelmedim. Sana yardım etmek için buradayım.”

Ben dürüst olabilmek için yeniden kendime güvenimi

kazanmaya çalışırken, her ikimiz de sessizdik. Biramdan titrek bir yudum aldıktan sonra, zemine baktım ve ona sessizce “Benim sınırlı seks tecrübemden kaynaklanan güvensizliğimi zaten biliyorsun ama... Ben aynı zamanda... Kendimi çekici hissetmiyorum.”

Bakışlarımı ona çevirdim. Bana inanmayarak bakıyordu. “Ne?”

Birasını bıraktı ve ellerini tezgâhın üzerine koyup ciddileşti. “Hadi önce senin çekici gelme meselenle başlayalım.” Yutkundum. “Tamam.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Bu tavrına şaşırılmışım, sesindeki kızgın ton yüzünden kafam karışmıştı. “Ne?”

“Kalk,” dedi sert bir sesle. “Hadi kalk.” Mutfak tezgâhının etrafından geçti ve bana doğru yürüdü.

Yavaşça ayağa kalktım, nerede hata yaptığımı anlamaa çalışıyordum.

“Beni takip et.”

Tamam... Onu takip ettim. Yatak odama doğru gittiğini anladığımda bacaklarım titremeye başladı. Nabzım boğazımda atarken ona baktım ama onu durdurmak için bir şey söyleyemedim.

Büyük boy aynanın karşısında geçti ve oradan bana baktı. “Bana ne gördüğünü söyle.”

Yutkundum. “Nate...” Bir adım geri attım ve adımım onu harekete geçirdi. Işık hızıyla beni tuttu ve beni odaya geri getirip yeniden aynanın karşısına götürdü. Omzumun üzerinden bana baktı.

“Bana söyle. Güven bana.”

Derin bir nefes alarak gözlerimi aynadaki yansıma diktim, önce yüzüme sonra bedenime ve ardından yeniden yüzüme baktım.

“Liv?”

“Bakıyorum... Ortalama görünüşte bir kadın...” Omuz silktim, utanmıştım, komik değildi. “Gevşek kollar, bir göbek ve şişman bir popo.”

Cevabım onu sessiz bırakmıştı, sonunda aynadan onun bakışlarıyla karşılaştım. Bana inanmayarak bakıyordu. “İyi bir şey var mı?”

Yüzüme baktım. Gözlerim her zaman olduğu gibi sevdiğim tek şeydi. Babamdan miras kalan, çarpıcı gözlerdi. Olağan dışı bir şekilde, soluk ela renkteydiler ve belirgin bir ışıqla altın rengi parıltıları vardı. İkimiz de rengi vurgulayan koyu kirpiklere sahiptik. İnsanlar birçok kez gözlerimizin egzotik, neredeyse kedi gözü gibi olduğunu söylerlerdi. Babama gözleri yakışırdı. Yakışıklı yüzünde çarpıcı dururlardı. Ama benim ortalama yüzüme sadece biraz renk katıyorlardı. “Gözlerim” diye fısıldadım usulca.

“Bunu anladım bebeğim. Başka?”

Gergin, bir cevap aradım ve sonra dikkatli bir sesle, “Tamam, tenim, güzel bir tenim var.”

Nate bana cesaret verircesine gülümsedi. “Muhteşem bir cildin var.” Rahatsızca iç çekti. “Hadi diğer şeylere bakalım.” Kolumu tutmadan önce nefesinin altından “Çılgın kadın,” dediğine emindim. “O zaman senin şu sarkık kolların nerede?”

Tenim kızarıırken kollarımdaki yağlı bölgeyi sıvazladım.

Nate’in “Nedir yani?” bakışlarıyla karşılaştım. “Bu doğru değil. Burada tenin var. Bak, ne dersen de, burada yumuşama yok. Kural bir...”

Ona doğru başımı salladım, gözlerim büyümüştü. Öğrenmeye hevesliydim.

“Tavlamak istediğin adamın yanında ‘sarkık’ kelime-

sini kullanma. Benim gibi birisi bu farkındalık düzeyini aşır söylediğinin şirin olduğunu düşünebilir ama dışarda öyle olmadığını düşünecek bir sürü adam var. Onlar yataklarında kendine güvenen bir kadın isterler. Bu kütüphaneci çocuk hangi gruba giriyor bilmiyorum o yüzden garantici olalım. Sarkıklık hakkında konuşmak yok.”

Bir nedenden dolayı bu bende kıkırdama isteği yarattı ama aynı zamanda Nate’in bunu ciddiye almasını istiyordum, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı eğdim.

“Tamam. Sıradaki.”

Kafam karışmıştı, gözlerimi kırptım. “Sonraki?”

“Sözde şişman kık mı?”

Nate’in kalçama dokunan eli beni sıçrattı ama Nate kaçmama izin vermedi, elleri kalçamda dolaştı ve hafifçe sıktı.

Vay, tamam o zaman.

Göğüslerimde ve karnımın altında inkâr edemeyeceğim bir dolgunluk hissi uyanırken tenim karıncalandı.

“Şişman değil.” Nate kulağıma eğildi ve fiziksel tepkimi azaltmamı imkânsız kılan kısık bir sesle konuştu. “Kıvrımlı. Ve seninle bir sırrı paylaşacağım: Dışarıda hâlâ ellerinin altında yumuşak bir ten ve kıvrımlı kalçalar, göğüsler ve kıçtan hoşlanan adamlar var.” Kalçama hafifçe vurdu ve nazikçe avuçladı. “Bu iyi bir kık bebeğim. Bunu başka bir şey olarak gördüğünü duymak istemiyorum.”

Şaşkınlıktan neredeyse yere düşecektim. Etkileyici olan şey sadece söyledikleri değildi, ellerini kalçalarımda gezdirdikten sonra yukarı doğru çıkıp tişörtümün altına sokarak belimin etrafında gezdirince tenimin ürpermesine neden olmuştu. Derin bir nefes aldım.

Beni fena halde azdırdığını inkâr edemezdim. Ama bunu bilmemesine çok ihtiyacım vardı.

Nate, farkında olmadan beni kurtardı. Ellerinin nereye doğru ilerlediğini anladığım anda etrafımdaki şehvet bulutu dağılıverdi.

Karnıma!

Onu durdurmak için elini tuttum ama gözlerim aynada onunkilerle buluştuğunda, ifadesi itaatkârdı. Kafasını iki yana salladı. “Bırak bebeğim.”

Kafamı salladım.

“Liv.”

“...”

Sesimdeki panik yüzünden ifadesi yumuşamıştı. “Güven bana.”

Titreyerek elini bırakıp bana doğru biraz daha yaklaştığında derin bir nefes daha aldım, vücudunun ısısı sırtıma yayılıyordu. Parmaklarının sert uçları karnıma doğru süzülürken aniden başka bir nedenle havaya ihtiyaç duymaya başlamıştım.

Şu anda tişört sutyenime hiç olmadığım kadar minnettardım. Nate’in dokunuşları beni öyle etkilemişti ki meme uçlarım sertleşmişti.

Oh, dostum.

Onun, derslerimizin beni *böylesine* etkilediğini bilmesine gerek yoktu. Tanıştığımız ilk andan beri arkadaşımın bu kadar seksi olmamış olmasını diliyordum.

Elini düzleştiren Nate, karnıma yumuşakça ileri geri dokunuyor, nasıl olduğunu öğreniyordu. Yanaklarım öyle kırmızıydı ki deniz feneri gibi yandığına emindim.

“Burası mı neredeyse torba gibi?”

Başımı eğdim, konuşmıyordum, çünkü konuşsaydım sesim Greta Garbo ve seks gibi gelecekti. Yani hormonla-

rımın dolu dizgin hale geldiği anlaşılabilirdi.

Nate'in eli karnımdan kalçalarımın altına gitti ve orada durdu. Kalçamı sıkarak bana güven verdi. "İyi hissettiriyor. Yumuşak. Seksi." Yine kulağıma fısıldıyordu, sesinin karşısında titrememeye çalıştım ama başarısız oldum. "Tenin ipek gibi."

Kafamda soluk soluğaydım; gerçekte de soluk soluğa kalmak üzereydim ama şansımın geri çekildi ve onun uzaklaşması üzerime bir kova buz dökülmüş gibi hissettirdi.

Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı. Kendimi sarsıtım ve yanaklarıma hayali bir tokat attım. *Kendine gel!*

"Şimdi," Nate'in sesi tamamen kontrollü ve normaldi. "Ben bir erkeğim ve bilirsin ki kast etmediğim şeyi söylemem. İşte benim gördüklerim bunlar." *Aman, tanrım.*

"Harika saçlar, çarpıcı gözler, muhteşem ten, yere seren gülümseme, güzel göğüsler, harika kık, uzun, seksi bacaklar. Becerilesi. Çok ama çok becerilesi."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kabul etmeliydim ki analizinin verdiği zevk beni sarmaladı. "Kısa ve öz."

Gözlerimi parlayan ifadesini yakaladığında Nate omuz silkti. "Sadece dile getirmeye çalışıyorum ki, karşına çıktığında seni becermek istemeyecek çok ama çok az adam var. Ve bu yorum birçok kadının çekici bulduğu bir adamdan geliyor." Yüzünde hızlıca kibirli bir gülümseme belirdi.

Ona gözlerimi devirdim. Ne kadar yakışıklı olduğunu çok iyi biliyordu. Bir film yıldızına benzediğinizde, ne kadar güzel göründüğünüzü bilmemenin neredeyse imkânsız olduğunu hayal ettim. "Elbette çekicisin."

"Gerçekten mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yatağının ayakucuna yaslanmış ve kaşları nere-

deyse birbirinin içine girecek kadar çatılmıştı. “Çekici bulduğun erkeklerin karşısında dilinin tutulduğunu sanyordum?”

Kibrine mi dokunmuştun?

Bu düşünce içten içe hoşuma gitmişti. Dışardan daha da memnun görünüyordum. “Seni adi pislik, gezegendeki tüm heteroseksüel kadınların seni çekici bulduğunu biliyorsun.”

Beni başka bir kibirli gülümsemeyle ödüllendirdi, gamzeleri öyle seksi bir biçimde belirmişti ki dikkat dağıtıcıydı. “Demek her zaman dilin tutulmuyor?”

“Sen farklısın. Sen ve ben arkadaşız, bu yüzden seni o şekilde düşünmemeye çalışıyorum.”

“Sen de benim arkadaşımsın bebeğim.”

Hımm. Güzel. Üzerine çıktığım bulutlardan düştüm. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Nate, kakhaha atmak istiyor gibi görünüyordu. “Bu öyle yapmadığım anlamına gelmiyor.”

“Neyi?” Kaşlarımı çattım.

Bakışlarını yavaşça vücudumun üzerinde gezdirdi, bana bakma şekli, bacaklarımı sıkıca kapatma hissi uyandırıyor. “Seni o şekilde düşünmediğimi.”

Kalbim göğüs kafesine vuruyordu. “Gerçekten mi?”

Burnundan soludu. “Son kontrol ettiğimde, ben bir erkektim ve sen çekici bir kadınsın. Seninle sevişmememiz seni o şekilde düşünmemiş olduğum anlamına gelmiyor. Erkekler böyledir.”

Gülümsememi gizlemeyi beceremediğimden başımı eğdim. “Seni de. Ama,” hızla açıklamaya çalıştım. “Ama sen benim arkadaşımsın... Bilmiyorum. Ben sadece seninle, rahatım. Hiç cinsel baskı yok, bu nedenle senin yanında kendim olabiliyorum.”

Nate söylediklerimi anladı ve doğruldu. “Önümüzdeki birkaç gün çalışıyorum, ancak perşembe gecesi tekrar geleceğim ve devam edeceğiz.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Umarım kendine daha fazla güveniyorsundur artık.” Bana başka bir kendini beğenmiş gülümseme gönderdi.

Nefes verdim ve aynaya baktım. “Dışarıda, senin gibi düşünen adamlar olduğunu bilmek güzel Nate. Ama herkes senin gibi değil. Seni gördüm.” Ona hüzünle gülümsedim. “Sen çoğu zaman kadınları çekici buluyorsun. Bu kötü bir şey değil. Bu harika bir şey. Keşke bütün erkekler böyle kolay memnun edilebilir olsaydı.”

Nate başını iki yana salladı, biraz sabırsız görünüyordu. “Bütün kadınları çekici bulmuyorum. İnan bana.” Bir adım daha atarak bana yaklaştı, öyle yakınımıdaydı ki gözlerini görmek için başımı biraz geriye atmak zorunda kaldım, bakışları şimdi göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. “Eğer barda rastladığım bir kadın olsaydın, diğerlerinin arasından seni seçer, eve götürür ve öyle sert becerirdim ki ertesi gün yürümeye dermanın kalmazdı.” Yutkundum.

Sanırım minyatür bir orgazm yaşamış olabilirim.

“Olivia?”

“Anladım.” Bir fısıltı çıkarmayı başaramıştım. “Çekici olduğumu düşünüyorsun.”

Dudakları tekrar kıvrıldı, karanlık gözleri eğlenceyle aydınlandı. “Ama sen anladın mı?”

Gözlerimi kocaman açıp hızlıca başımla onayladım. “Ah, kesinlikle o noktayı kavradım.” Kocaman bir sırtışla kıcıma bir şaplak indirdi ve kapıya gitti. “İyi. Perşembe görüşürüz bebeğim.”

Yedi

“Harika saçlar, çarpıcı gözler, muhteşem ten, yere seren gülümseme, güzel göğüsler, harika kık, uzun, seksi bacaklar. Becerilesi. Çok ama çok becerilesi.”

Sessiz anlarda Nate’in sesi kafamda çınılıyordu. Pazartesi akşamından beri. Onun iltifatlarını hatırladığım her an zevkle kızarıyor, gülümsüyor sonra söylediklerini fazla ciddiye alıp almadığımı düşünüyordum. Bazı şeyleri öğrenmenin onu sinirlendirdiğini söyleyebilirdim. Buna engel olamıyordum. Muhteşem Nate Sawyer beni çekici buldu diye bir gecede bakışlarıma kendine güven ifadesi yerleşmemişti.

Ama yardımcı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Kesinlikle yardımcı olmuyordu.

En azından son birkaç gündür iyi bir ruh halinde olmamı sağlamıştı.

“Özel koleksiyonlar bölümünden Mari ve Jude’un evleneceğini duymuş muydun?” İş arkadaşım Ronan, personel odasında öğle yemeğimizi yerken sormuştu.

Cadaloz Mari'yi düşünürken düz bir sesle yanıtladım. "Onlar için sevindim."

"Tanrım, cidden kin güdüyorsun," diye boğularak cevap verdi, karısına cevap yazarken sandviçini yutuyordu. Eminim karısına mesaj atıyordu çünkü o ikisi gün boyu birbirlerine mesaj atıp duruyorlardı. Beş yıldır evliyidiler ama hâlâ cicim aylarındaymış gibi davranıyorlardı.

Ağzım öfkeyle açıldı. "Bana korkunç davranmıştı."

Kütüphanenin altıncı katında özel koleksiyonlar vardı ve sadece randevuyla girilebiliyordu. Nadir kitap bölümü, eski ve nadir kitaplar konusunda eğitim almış elemanlardan Jude, Mari ve bir grup çalışan tarafından yönetiliyordu. Oldukça havalı bir işti ve oldukça havalı bir yerdi. Kütüphanede çalışmaya başladığım zaman, Mari'den bana bir gezi ayarlamasını istemiştim. Bana sıradan çalışanların özel ve geçerli bir nedenleri olmadıkça oraya giremeyeceklerini söylemişti.

"Burası küçük bir kasaba değil Bayan Holloway," diyerek gözlüklerinin üzerinden bana küçümsemeyle bakmıştı. "Ve öyle olsaydı bile, sizin gibi bir taşralı özel koleksiyonlar bölümünde ne bulmayı bekliyor olabilir ki?"

Ronan bana konuşmamızı hatırlatırken burnundan gülmüştü. "'Taşralı' sözcüğünü bir cümle içerisinde kullanmış olduğu için ona hakkını vermen gerekirdi."

"Ah, 'Amerikan' anlamına geldiğini biliyorsun. Elitist..."

"Elitist ne?"

"Hiçbir şey" diye mırıldandım, başımı tekrar e-kitap okuyucuma döndürdüm. "Annem her zaman eğer güzel bir şey demeyeceksen, hiçbir şey söyleme," dedi. "Annem her zaman güzel bir şey söyleyemiyorsanız, unutulmaz bir şeyler söyleyin," derdi.

Güldüm. "Bunu kullanabilirim."

Personel odasının kapısı açıldı ve meslektaşımız Wendy içeri girdi. Yüzünde geniş bir sırıtma vardı. “Başka bir öğrenci de bana çıkma teklif etti. Burası öz saygı için harika bir yer. Daha önce buraya gelmeyi düşünmediğime inanamıyorum.” Su sebilinden kâğıt bardağına su doldururken omuz silkti. “Tabii üçüncü kez bir kadından çıkma teklifi almış olmam biraz kafa karıştırıcı.”

Ronan’a baktığımda gülmemek için uğraştığını görünce artık kendimi tutamaz oldum. Ben kontrolümü kaybedince, o da seslice kahkaha atmaya başladı. Wendy otuz üç yaşında evli bir kadındı ve iki çocuk annesiydi. Çekici, arkadaş canlısı, neşeli ve eski tarz güzelliğe sahip bir kadındı. Ve görünüşe göre kadınlar tarafından çekici bulunuyordu.

Yüzündeki iyi huylu gülümsemeyle bizi izledi. “Ne? Onları cesaretlendirecek bir şeyler yaptığımı mı düşünüyorsunuz?”

Başımı salladım. “Bilmiyorum. Sadece iltifat olarak al.”

“Bilmen gerekir.” Ronan beni dürttü. “Hep ilgi çekiyorsun.”

Kaşlarım çatıldı. “Göğüsleri ve vajinası olan her şeye ilgi duyan yeni yetme oğlanların ilgisi.”

“İşyerinde şu anda ‘vajina’ sözcüğünü kullanıyor muyuz?” Ronan’ın arkasında beliren Angus’un sesi beni sıçrattı. Patronum kapıya yaslanmış, bize neşeyle bakıyordu.

Süklüm püklüm gülümsedim. “Tıbbi dergilerden mi bahsediyoruz?”

Angus bunu göz ardı etti ve kahve makinesine doğru gitti. “Michael’la burada tanıştım, biliyorsun,” diye aniden konuşmaya başladı, anlaşılan o ki bir süredir kapıda duruyor ve tam olarak neyi konuştuğumuzu biliyordu.

“Öğrencilerle dışarda görüşmek teşvik edilmiyordu, ancak yirmi üç yaşındaydım ve o yirmi beş yaşındaki bir doktora öğrencisiydi.” Bana omzunun üzerinden sırttı. “Bazen sadece çarpılırsın ve karşındakinin kim olduğu önemli değildir. Sen hiç kimseyle tanıştın mı Liv? Belki bir öğrenciyle?”

Nabzım, işaret ettiği soru karşısında boynumda titrediydi. Aman tanrım... Angus, Benjamin’e vurulduğumu biliyor muydu? Başımı hızlıca iki yana salladım. “Hayır.”

“Hımm.” Tezgâha yaslanmış, bana sırtıyordu. “Yani, ben bir ya da iki doktora öğrencisinin seni ödünç kitaplar bölümünde gözlediğini fark ettim.”

Benjamin’in bana baktığını mı söylüyordu?

“Gerçekten mi?” Çılgılık atmıştım.

Gülerek Angus, “Muhtemelen hayatımda gördüğüm en kayıtsız kişisin,” diye yanıtladı.

“Bana mı bakıyordu?” Emin olmak için sordum.

“Evet. Sana.” Kaşlarını çatı. “Bunu neden imkânsızmış gibi soruyorsun?”

“Hım... Oh.” Meslektaşlarımla sahip olduğum benlik saygısına, hayatım buna bağlıymış gibi tutunacağımı bilmesini istemedim.

Angus bana küçük bir çatlaktan fazlasıymışım gibi baktı (bana o kadar çok o şekilde bakmıştı ki artık ne anlama geldiğini biliyordum) ve kahvesini alıp çıkışa doğru yöneldi. “Vajina kelimesini personel odasının dışında kullanmamaya çalışın.”

Ronan ve Wendy güldü ama ben o sırada kendi düşüncelerimde kaybolmuştum.

Eğer barda rastladığım bir kadın olsaydın, diğerlerinin arasından seni seçer, eve götürür ve öyle sert becerirdim ki ertesi gün yürümeye dermanın kalmazdı.

Angus'un yorumlarıyla birlikte, Nate'in nefis sesi yine beynimde yankılanıyordu. Belki de Nate bana yüzde yüz dürüsttü. Belki de erkeklerin, yani gerçekten erkeklerin, yeni yetme oğlanların ve üniversiteli çocukların değil, beni çekici bulması, biraz etine dolgun ve kıvrımlı kalçalara sahip bir kadını çekici bulması mümkündü.

Ve bu noktada Bay Karmaşa'nın "Büyük Kalçaları Severim," demesi aklıma takılmıştı.

"Hah."

"Ne?" Ronan'ın kaşları yukarı kalktı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Burada muhtemelen hayatımı değiştirecek bir aydınlanma yaşıyorum."

"Paylaşmak ister misin?"

Bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım ve ayağa kalktım. "İşe dönsek iyi olur." Yaptığım küçük karmaşayı temizledim, kupayı duruladım ve kapıya doğru ilerledim, bilinçsizce yüksek sesle şarkı söyledim.

Kapıyı ardımdan kapatmadan hemen önce Ronan'ın iç geçirdiğini duydum. "Harika, şimdi Bay Karmaşa kafamda dönüp duruyor."

Nate mutfak tezgâhıma yaslanmış, soda içiyorken ben de ona aramızda güçlük bir dostluk yeşermeden önce baktığım gibi baktım. Perşembe gecesiydi ve o da dersimize devam etmek için gelmişti. Sade bir siyah tişört, siyah kot pantolon, siyah çizmelerini giymiş ve bir spor saat takmıştı, çaba göstermeden çarpıcı hale gelmişti. Eğer onun çarpıcı olduğunu düşündüğümü bilseydi kızardı ama bu kelime ona uyuyordu. Sanki her an kırmızı halı üzerinde yürüyecek ya da paparazzilere poz verecekmiş gibiydi. Braden ve Joss'un düğünü için üç parçalı takım elbise giydiğinde, çok güzel olmuştu. Hollywood oyuncularını utandırabilirdi.

Ve Nate sadece dış görünüşü güzel olan biri değildi. Dışarıdan çapkın gibi görünse de aslında çoğu insandan daha sadık, şefkatli ve vericiydi. Burada, utanç verici durumda olan bana yardım etmek için zaman ayırıyordu. Bundan da fazlası, bu tecrübenin beni utandırmaması için elinden geleni yapıyordu. Kaç adam bu kadar nazik ve sabırlıydı?

Her yönden harikaydı ve şimdi bu adam, bu harika adam, beni çekici bulduğunu söylemişti.

“Peki aklında kalan bir şey var mı?” Nate sodasından ilk yudumu alırken bana sordu.

“Son yirmi dört saattir içimden ‘Büyük Kalçaları Seviyorum’ şarkısını söylüyorum.” Kahkahası küçük dairemi doldurdu ve karnımı uzun zamandır olmadığı şekilde titretti. İnatla bu hissi ezdim ve devam ettim. “Dürüst olmak gerekirse, biraz battı. En azından bana iyi bir hava kattı ve görünüşüm hakkında biraz çarpık bir algıya sahip olduğumu düşünmemi sağladı. Ancak, bir gecede kendime güvenim gelmedi. Benjamin’le flört etmenin, Benjamin’le bir şey yapmanın düşüncesi, beni cehenneme döndürüyor.”

Omuz silkti. “Sabırlı olmak zorundasın. Seni o noktaya getireceğiz. Sadece, en azından ne söylemiş olduğumu düşündüğünü bilmek istedim. Tüm o zamanı boşa harcamadığımı bilmek istedim.”

Onun yorumu karşısında canımı sıkmamak için elimden geleni yaptım. Nate düz bir adamdı. Onun tarzı buydu. Sözlerini sansürlemezdi ve eğer biraz hassas biriyseniz onu yanlış anlamanız mümkündü. “Zamanını boşa harcamadın,” diye ona garanti verdim.

Dudaklarının köşesi kıvrıldı ve sağ yanağında bir gamze belirdi. “Hayır, zamanımı boşa harcamıyorum.”

Onun gamzesiyle mahvolmamak için çabalarken hafif titrek bir şekilde nefesimi verdim ve sordum, “Peki, sıradaki nedir?”

“Önce, flörtleşme. Sonra, kıyafetler.”

Hızla gözlerimi kırparak sözlerinin ne anlama geldiğini kavramaya çalıştım. Ama yapamadım. “Oh... Kıyafetler?”

Nate bakışlarını keskince bedenimde gezdirdi. “Bir eteğin var mı? Elbisen? Göğüs dekoltesi olan herhangi bir şeyin?”

Aniden tam olarak ne hakkında konuştuğunu anlamıştım. Benim giyim zevkimin olmadığını söylemiyordu, en azından ben öyle demek istemediğini umuyordum, sadece kıyafet tercihlerimde biraz muhafazakâr olduğumu söylüyordu. Ama yine de göğüs dekoltemi gösterecek bir şeylerim vardı...

Düşünmek için çok zaman harcadım, çünkü Nate küstahça, “Kesinlikle” dedi.

“Elbiselerim o kadar da kötü değil.”

“Hayır değiller. Ama seni bir elbiseyle gördüğüm tek zaman, düğün günü giydiğin nedime elbisesiydi. Seni kısa etekle hiç görmedim.”

Onu bir başka yudum daha alırken izledim, gözlerim boğazının hareketindeydi. Boş bir kafayla omuz silktim. “Tenimi göstermek konusunda o kadar cesur değildim.”

“Neden?”

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ve yüzümü buruşturdum. “Cidden bunu sormak zorunda mısın?”

Ağır bir sessizlik. Evet, sessizliği ağırlaşmıştı. Nate sorusunu cevaplamam için sabırsızca beklerken hava da ağırlaşmıştı.

“Tamam tamam.” Soğuk kola bardağımı iterek tezgâhın üzerine eğildim. “Bu, erkeklerin bana bakma ihtimalini doğurur ve bana bakarlarsa beni yargılayabilirler.”

Nate konuşmadan önce bir an düşündü ve sonra “Çocukken sana kötü mü davrandılar?”

“Biraz. Kalıcı hasara neden olacak şekilde değil. Neden?”

“Ben sadece senin neden kendini ortaya çıkarmaktan bu kadar korktuğunu anlamaya çalışıyordum.”

Ona gözlerimi devirdim. “Bu şimdi bir terapi seansı mı?”

“Olması mı gerekli?”

“Nate,” –sesim sert çıkmıştı, anlamasını umuyordum– “burada dramatik bir hikâye yok. Keşke olsaydı. Gerçekten kendimi daha az aptal hissettirirdi. Çoğu çocuk gibi okulda itilip kakıldım ama önemli değildi. Annem hep kendimi özel hissettirdi ve babam hayatıma girdiğinde olağanüstü hissettiğimden emin olmak için çok çalıştı. Aşırı duygusallaşmışım, ona küçük bir gülümseme verdim. “Ben utangaçtım. Hepsi bu. Annemin kanseri ve küçük imkânsızlıklar yüzünden, romantizm ve seksi kaçırdım. Yaşım ilerledikçe, daha da karmaşık bir hal aldı ve sahip olmam gereken seksapelite hakkında kendime daha az güvenir oldum. Bu kadar. Tek bilmemiz gereken bu.”

İç çekerken ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. “Üzgünüm Liv. Sadece bir şeyi atlamadığımdan emin olmak istedim. Gerçekten bunu atlatmanı istiyorum. Ne kadar muhteşem olduğunu görmeni istiyorum.” Ona sıırttım. “Böyle tatlı şeyler söylemeye devam edersen, seni kıdemli en iyi arkadaş olarak görebilirim.”

Nate bana sıırtmaya devam ederken, mutfak tezgâhından dolaştı ve kanepeye ilerledi. Oturdu ve yanındaki boşluğa eliyle vurdu. “Gel yanıma otur.”

Meraklanmışım. İstedliğini yaptım.

Gülümsemesi şimdi alay ediyordu. “Daha yakın.”

Daha yakın olmak istemiyordum. Güzel kokuyordu, her zaman kokusunu fark ediyordum ama şimdi gerçekten de ne kadar güzel koktuğunun farkına varmıştım. “Neden? Bana flört etmeyi öğreteceğini sanıyordum.”

“Öğreteceğim. Flörtleşmenin bir parçası da vücut dilidir. Eğer burada bir erkekle bu mesafede oturursan senin osurduğunu ya da onun osurduğunu düşündüğünü sanabilir.”

Kahkaha attım ve o devam etti. “Eğer bir erkeğe ilgi duyuyorsan önce işe yakınlaşmakla başla. Ancak onun seninle ilgilenmeme ihtimali de var, o yüzden suratının dibine kadar girme.” Çaresiz hissediyor ve muhtemelen öyle görünüyordum, gözlerim panikle açılmış halde sordum, “Benimle ilgilenip ilgilenmediğini nasıl anlarım?”

“Bunu belli eder.”

“Yok hayır. Hayır, ben... hiçbir şey bilmiyorum. Ya sinyallerini almazsam ne olur?” Nate’in dudaklarını kaşır gibi yaptığı hareket beni iyice delirtti. “Bana gülmeye cüret etme. Ciddiyim!”

“Tamam.” Yine de kahkaha attı ve ellerini yukarı kaldırdı. “Sakinleş. Ne demek istediğimi göstereceğim. Önce, benimle flört etmeni sağlayacak, sonra da buna tepki vereceğim. Sen de bana ilgilenip ilgilenmediğimi söyle.”

Nabzım hızlanmaya başladı, avuçlarım flörtten bahsederken terlemeye başlamıştı. “Evet ama ben nasıl flört edeceğim?”

Sanırım sesimin titrediğini duymuştu, çünkü sırtımayı bıraktı ve bana küçük, güven veren bir gülümseme gönderdi. “Bebeğim, bunu kolay yoldan ele alacağız. Bana yakın otur. Benimle ilgilendiğini belli eden bir tarzda konuşmaya başla.”

“Fakat...”

“Liv, sadece yap.”

Derin bir nefes aldım ve Nate’e yaklaştım, kalçamın ona dokunduğu noktaya kadar gittim. Sakin ifadesine baktım ve...

Kahkahayı patlattım.

Kafasını iki yana sallayan Nate, alaycı bir şekilde bana kızdı. “Ne yaparsan yap, bunu bir adama yapma”

Elimi yüzüme yelpaze gibi sallayarak serinlemeyi ve aptalca kahkahalarımı sona erdirmeyi denedim. “Özür dilerim,” dedim kıkırtılarımın arasından. “Tekrar deneyeceğim.” Birkaç derin nefes daha ahp daha ciddi olmaya çalıştım.

“Hazır mısın?”

Omuzlarımı geriye attım “Evet.”

“Tamam, hadi bakalım.”

Bir dakika için durdum ve kafamdan bir senaryo uydurdum. Artık dairemde Nate ile beraber değildim. Bir barda, daha önce tanımadığım bir adamla beraberdim ve o adam acaip bir şekilde Benjamin Livingston’a benziyordu. “Selam, ben Liv.”

Bakışlarını odanın karşısına çevirmeden önce bana kısa bir bakış attı. “Nate.”

Hım, havalydı ama Nate sadece beni deniyordu.

“Bu Nathaniel’in kısaltması mı?” Cidden? Yapabildiğinin en iyisi bu muydu?

Nate sadece başını eğmişti, bana bakmıyordu.

“Bu senin ilgilenmediğin anlamına geliyor, değil mi?” Göz kırptım, bunun bir ders olduğunu unutmuş ve tamamen kişisel algılamıştım.

Eğer böyle hissettiğimi bilseydi muhtemelen gülerdi. “Sana anlayanın kolay olduğunu söylemiştim. Erkekler kolay anlaşılır.”

“Tanrım, gerçek hayatta bu çok utandırıcı olurdu.”

Başını bana doğru eğdi. “Tanrım, eğer bir erkek sana böyle cevap veriyorsa, zaten değmez, tamam mı? O zaman toparlanmalı ve böyle göt gibi davranmayacak bir adam bulmalısın.”

Minnetle gülümseyerek, sordum. “Tamam. Peki şimdi ne olacak?”

Güldü, gülüşü ahlaksız ve cezbediciydi. “Şimdi ben de flört ediyorum. Bu sana üzerinde düşüneceğin bir şey verece ve bu kez daha kolay anlayacaksın.”

“Ne kadar da iyimser bir insansın,”

Bana bir gülümseme daha verdi ve beni diziyle dürttü. “Yeniden başla.”

Nate gelmeden önce çekici bir şekilde gülümsemek konusunda pratik yapmış olmam gerektiğini düşünüyordum, muhtemelen bu konuda bir Youtube videosu vardı, böylece dudaklarımda nasıl bir ifade oluşturmam gerektiğini bilirdim. Biraz tuhaf bir hal aldığını düşündüm ama Nate devam etti. “Selam, ben Liv.”

Bana gülümsemesi neredeyse koltuğumda erimeme neden olmuştu. Eğik kirpiklerinin altından Nate’in ilahi siyah gözleri bacaklarımdan yukarıya doğru çıktı, göğüslerimde birkaç dakika oyalandı ve yüzüme baktı. Tam gözlerimin içine baktığında karmaşık bir ifadeye bürünmüştü ve ben

Beni tam şu anda kanepeye atsa ve çılgınca sevişmeye başlasa onun için ne denli hazır olduğuma inanamazdı diye düşündüm. “Selam Liv. Ben Nate.” Her nasılsa karcıncalanma ve cinsel titleşimler nedeniyle ben de ona gülümseyerek bakmayı başardım. Elindeki bardağa baktım ve sordum. “Bu gece yalnız mı takılıyorsun?”

“Benimle bir içki alırsan öyle olmayacak.”

“Oh, bu güzeldi.”

“Rolünü bozma.”

Belimi doğrulttum, yumuşak bir şekilde “Özür dilerim,” dedim.

“Üzgün olma, sadece devam et.”

Bir yanıt düşünmeye çabalarken, Nate’i Benjamin olarak hayal etmeye çalışmanın çok fazla olduğuna karar verdim, bu yüzden kendim ve Nate olduğunu hayal ederek devam ettim. Her zaman takılırdık. Biraz daha rahatladım ve “Eğer favori içkimin ne olduğunu bilersen seninle bir kadeh içerim.”

“İyi. Oyuncu.” Sırttı ve oyuna geri döndü. “Düşünelim.” Bakışları üzerimde gezindi. “Amerikan. Gayriresmi Rahat... Bira olduğunu düşünüyorum.”

Kafamı iki yana salladım, gülmemeye çalışıyordum, gerçekten de bira benim favori içkimdi. Ama bu onun için çok kolay olurdu.

“Viski?”

“Hayır.”

Gözleriyle bana nasıl bir oyun oynadığını bildiğini söyledi ama sabırla sordu “Nedir o zaman?”

“Rom ve kola,” diye yalan söyledim.

“Sanırım insanları okuma yeteneğin son zamanlarda istenilen düzeyde değil.”

“Hayır. Sadece psişik olmadığın anlamına geliyor. Mesela...” Ona küçük bir gülümseme verdim ve bacaklarımı onunkilere dokunacak kadar yaklaştırdım. Nate’in parfümü burnuma geldi ve konuşmaya devam ederken kalbim birazcık daha hızlı atmaya başladı. “İnsan okuma becerilerin şimdi sana ne söylüyor?”

Nate’in gözleri bacaklarımızın birbirine dokunduğu noktaya döndü ve bir anda avuçlarım yeniden terlemeye

başladı. Çok mu atılgan davranmıştım? Hata mı etmiştim?

Tanrım, bu işte asla iyi olamayacaktım.

Gözleri yeniden benimkilerle buluşunca gözlerindeki sıcaklığı fark edip şaşırdım. Ama bir anda cevap verdi ve “Sana rom ve kola almam gerektiğini söylüyor,” deyince rol yaptığını anladım.

Rahatladım ve ben de oyuna devam ederken gözlerimin parlamasına izin verdim. “İşte, insan okuma yeteneğin gayet yerinde.”

Ağzının sağ köşesi sekşi bir biçimde kıvrıldı. “Tek becerim bu değil, biliyorsun. Ellerimle harikalar yarattığım söylenir... vücudumun diğer bölümleriyle de.”

Açık cinsel imâ yanaklarımın yanmasına neden oldu. Nate yüksek sesle inledi, geri çekilip kanepeye yaslandı. “Çok iyi gidiyordun.”

Zihnimin gücüyle yanaklarımı soğutmaya çalıştım. “Özür dilerim. Sadece seks işine atlamamı beklemiyordum.”

“Atlamıyorum.” Bana bakmak için başını çevirdi. “Beraber saçma komedi filmleri izliyoruz, seks şakalarına gülüyoruz, sen gülüyorsun. O zaman kızarmıyorsun.”

“Ama onlar benimle ilgili değil,” diye itiraz ettim.

“Peki bir adamı becermenin düşüncesi bile seni utanırdı mı?”

“Bir, bu konuda daha önce konuşmadık mı? Ve iki, ‘becermek’ deme Nate.”

“Eğer senin bu konuyu aşmanı istiyorsak, açık saçık kelimeler kullanmak zorundayım.”

“Bir de küçümseyici olma. Ben erdem timsali değilim. Sadece ‘becermek’ kelimesinden hoşlanmıyorum. ‘Sikişmek’ bile olur.”

Ben bunu söyler söylemez Nate'in gözleri hınzırca parladı. Ağzının köşeleri kıvrılmaya başladığı anda devasa bir sırtmanın geldiğini anlamıştım. "Aklından bile geçir-me..." Bana kahkahalarla gülmeye başladığında ona yastıkla vurdum. "Çocukluk etmekten vazgeç."

Yaklaşık beş dakika boyunca karnını tutarak bana güldükten sonra Nate kendini toparlamaya karar verdi ve gözlerinden gelen yaşları sildi. "Açık seçik konuşma üzerine çalışmamız lazım," derken hâlâ sesinde alaycılığın izleri vardı. "Bazı çocuklar naziktir ama bazıları doğrudan konuyu gireceklerdir."

Kızarmayacağım, kızarmayacağım. "Senin gibi."

"Ben de zarif biri değilim."

"Ya ben, böyle bir konuşmayı sevmezsem?"

"Eğer sevmiyorsan, o çocuk senin için doğru eleman değildir. Sadece onu geçip, nazik bir adam bulman gerek." Nate bana eğilmişti, gözlerinde soru işaretleri vardı. "Ama, sevip sevmediğini nereden biliyorsun? Hepsinden önemlisi, bu sadece bir ön sevişme."

Kızarmayacağım, kızarmayacağım.

Lanet olsun, kızarıyorum.

Nate yine sırtıyordu.

"Bak, belki de kirli konuşma safhasına geçmeden önce, imâsından bile kızarma kısmını halletmemiz gerekebilir."

Bir dakika düşündü. "Tamam. Senin sıran."

Onu onaylamak için başımı eğdim ve yeniden oturdum.

Nate bir kaşını kaldırdı.

"Ellerinle iyi olduğunu söyleyen kısma geri dönelim mi?"

Bana yine gülüyordu ama bu sefer sadece gözleriyle. "Kulağa başlamak için iyi bir yer gibi geliyor."

Sekiz

Üç saatlik çalışmanın sonunda imâlardan dolayı kı-zarmadığım bir noktaya gelmeyi başarmıştık. Hatta oldukça seksi bir cevap verebildim. Bu beni Benjamin'in ya-nına gidip flört edebileceğime iknâ etmedi. Sadece Nate'le çok rahat hissettiğime iknâ oldum, çünkü güvensizlik da-ğından aşağı kano ile dalış yaparken onun yanıdaydım. Yine de uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordum, sadece Nate'in fiziksel görünüşümle ilgili güvensizliklerimi söküp attığı için değil, hayatı yakasından tutuyormuşum gibi hissediyordum ve kendi hayatımın memnun olmadığım tarafları hakkında bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu.

Nate cuma gününden beri çok yoğundu, gazete için üç fotoğraf çekimi ve gece yarısına dek çalışmak zorunda ol-duğu bir ödül töreni vardı. Ben ise babam, Jo, Cam ve Cole ile haftalık akşam yemeğimize çıkıyordum.

Bunun anlamı, başka ders yok demekti.

Cumartesi de olmayacaktı çünkü Nate, Cam ve Cole'un judo dersi vardı ve dersten sonra beraber takılırlardı. Ama yine de Nate'i gördüm.

Jo o akşam dışarı çıkmayı teklif etmişti ve gittiğimde çocukların da orada olduğunu gördüm, Peetie de vardı. Peetie'nin nişanlısı Lyn orada değildi, olmasını da beklemiyordum.

Onunlarla birkaç kez takılmıştım ve kızın hoş biri olduğunu düşünmüştüm ama Peetie'nin arkadaşlarıyla takılmayı sevmiyordu. Kendi arkadaş grubu vardı ve onlarla iyi geçiniyor gibi görünüyordu.

Nate ve Cole, Nate'in üzerine bir inceleme yazısı yazacağı savaş oyununu oynuyorlardı, Peetie ve ben de kendi sıramızın gelmesini bekliyorduk. Cam, masasının kenarında oturuyor ve işiyle meşgul oluyordu, Jo da şöminenin karşısındaki halının üzerinde uyukluyordu.

Ben, Nate'in yanında otururken onunla tüm perşembe akşamı flört edip sonra da arkadaşlarımızın yanında normal davranmanın hissettirdiği gariplikle boğuşuyordum. Tüm o derslerin arkadaşça olmasına rağmen, arkadaşlarımızın hiçbirinin bilmediği, Nate'in benimle sevişmek hakkında yaptığı o edepsizce konuşmalar ya da bacaklarımın arasında sızlamaya neden olana dek saatlerce benimle flörtleşmesi vardı.

Cole, "Bir dövme sanatçısı olma planımı yeniden düşünmem gerek," dedi. Ekranda bir düşman hedefi belirdiği için başparmağını hızlıca hareket ettiriyordu.

Jo uykulu ifadesini bozmadan erkek kardeşine göz kırptı. "Neden? Aylardır bunun hakkında uğraşıyordun."

Cole ona baktığında oyun durdu, Cole'un yüzünde inatçı bir ifade vardı.

Cam odanın köşesinden homurdandı ve çizimlerinden kafasını kaldırmadan mırıldandı, "Onun yanına git bebeğim," dedi. "Tamam." Jo esnedi ve yavaşça ayağa kalktı. "Bu konuda konuştu. Sana uygun olduğunu söyledin."

Cole omuz silkti. "Nate'in işini istiyorum artık."

"Dövmeler konusuna bağlı kal arkadaşım," dedi Nate. "Bir, bu yarı zamanlı bir iş. Faturalarını ödemeye yetmez. Ve ikincisi, Cam için tasarladığın dövmeyi gördüm. Bu işte ilerlemelisin."

"Evet?" Cole, memnun olduğunu gizlemeye çalışıyordu. "Sana yeni bir tane tasarlayabilirim."

"Yeni bir tane?" Jo, saçlarını yüzünden çekerken artık tamamen uyanmış görünüyordu. Gözleri merakla aydınlanmıştı. Biliyordum ki Nate onun için hâlâ biraz gizemliydi çünkü daha önce bana Nate hakkında bir şeyler sormuştu. Ona her ne kadar güvenim tam olsa da Nate'in hikâyesini onunla paylaşmamıştım, bu nedenle hâlâ Jo'nun bilmediği şeyler vardı. "Bir dövmen mi var Nate?"

Anlaşılan o ki, benim de bilmediğim şeyler vardı.

Nate'in bir dövmesi olduğundan haberim yoktu.

Jo'nun sorusu ile birlikte odaya gergin bir sessizlik çöktü, Nate'in yanıtı kısa ve aniydi. "Evet."

"Nedir peki?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti ve oyunu yeniden başlattı.

"Şey, bir şeylerin olması gerekiyor."

"Sana hiçbir şey olmadığını söyledim."

"Ne zaman yaptırdın?"

"Jo..."

"Nerede..."

"Tanrım, hiçbir şey olmadığını söyledim, tamam mı?"

Nate lafı onun ağzına tıkayınca ona şaşkınlıkla baktım. Normalde böyle huysuzluk yapmaz ya da insanlara bu şekilde davranmazdı. Bu, tek bir anlama geliyordu. Dövme, o kız ile ilgiliydi.

Ama Jo, bu konuda pek bilgi sahibi olmadığından kırılmış görünüyordu.

“Bebeğim, aperiatifleri hazırlamakta bana yardım etmek ister misin?” Cam sessizce masadan kalkıp Jo’ya sordu.

Jo, Cam’e baktı ve aralarında sessiz bir iletişim oldu. “Tabii.” Jo, Cam’in uzattığı eli tuttu ve ona yardım etmek için gitti. Onlar odadan çıktıktan sonra bile rahatsız edici sessizlik devam ediyordu

Cole boğazını temizledi ve oyunu tekrar oynamaya başladı. “Bence tepki süresi biraz yavaş,” dedi ve konuyu değiştirmeye çalıştı.

Nate ona minnetle başını salladı. “Bence haklısın dostum.”

Peetie ile oyunu tartışmaya başladılar. Bütün zaman boyunca, ben Nate’i izleyip, omuzlarının sırtındaki gerilimin kaybolmasını bekledim. Rahatlamamıştı. Göğsüm acıyordu. Eğer zor zamanlar geçiriyorsa yanında olacağımı bilmesini isterdim. Peetie’nin Cole ile grafikler konusunda tartışması üzerine Nate’in yanına yaklaştım.

“Dövme?” Kulağına sessizce fısıldamıştım, Jo gibi beni de terslemesinden korkuyordum.

Nate bana döndü, başını salladığında gözleri yumuşadı. “Daha sonra, bebeğim,” diye mırıldandı. “Jo’ya öyle dememeliydim.”

“O iyi,” diye güvence verdim. Dizine nazıkçe sıktım, Jo’ya yardım etmeye karar verdim. Odadan çıktığımda Cam geri geliyordu ve kaşlarını çatıktı.

“Sen iyi misin?”

Kafasını iki yana salladı. “Onu zorladığı için kötü hissediyor.”

“Nate de ona çıkıştığı için kötü hissediyor, bu yüzden çok üzerine varma,” diye mırıldandım.

Cam omzunun üzerinden baktı ve sonra fısıldadı. “Bil-diğimi unutuyorsun Liv. Nate’e kızmak niyetinde değil-

dim. Ama bazen birileri yapsa diyorum.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim bu nedenle ona üzgün bir ifadeyle gülümsedim ve yanından geçtim. Jo’yu mutfağın içinde buldum, o cipsleri ya da Jo ve babamın deyişiyle patates cipslerini kâselere koyuyordu. Fıstık paketleri ve boş kâseleri gördüm ve yardım etmeye başladım.

“Peki haftan nasıl gidiyor?” Ona sessizce sordum. “Babam senin iliğini kemiğini sömürüyor mu?”

Jo bana omzunun üzerinden gülümsedi. “Gerçekten meşgulüz. Ama bu iyi bir şey.”

“Ve yeni çalışanlar?”

“İyi. Sanırım Cam elemanların bana davranışı nasıl olur diye endişeleniyordu ama Mick çok dikkat etti. Sadece iki tane daha Mick Amcam varmış gibi hissediyorum ve şimdi idare etmem gereken üç kişi oldu.”

Gülümsedim. “Babamla konuşurken ben de aynı şekilde hissediyorum.”

“Peki ya sen?” Bana bakarken kaşları yukarı kalkmıştı. “Sen iyi misin? Sanki şey gibi... bilmiyorum... Geçen gece restorandayken gerçekten de sessizdin. Mick ve Dee yüzünden mi? Onlar konusunda gerçekten de rahat mısın? Bu konuda hiç konuşmadık ve şu anda kesinlikle ciddi gibi görünüyorlar.”

Dün gece yemekte sessizdim çünkü genelde kafamın içinde bir önceki gece Nate ile yaptığımız dersi ve bana söylediği cüretkâr ve edepsizce sözlerle verdiğim cevapları düşünüyordum. “Dürüst olmak gerekirse, sadece yorucu bir haftaydı. Sanırım Dee harika biri. Sorun yok.”

“Bu konuda garip hissetmende bir sorun yok, biliyor-sun değil mi?”

Kafamı iki yana salladım ama cevap verirken hâlâ göğsümde bir ağırlık hissediyordum “Babam anneme ta-

pardı ve tüm o zaman boyunca yanındaydı. Evliliklerinin büyük bir kısmında annem hastaydı. Çok hasta. Hasta olduğu için ikisi karı kocadan çok arkadaş gibiydiler ama babamın şikayet ettiğini hiç görmedim. Sanıyorum ki, annemi öyle seviyordu ki umursamıyordu.” Görüşüm bulanıklaşırken gülümsedim. “Artık mutluluğu hak ediyor. Dee gerçekten harika ve onu mutlu ediyor. Ben de bu konuda iyi hissediyorum.”

Jo’nun gözlerine dolan gözyaşlarını görünce şaşırmadım. Arkadaşları ağladığında o da ağlardı çünkü dostlarının duygularına önem verirdi. “Eğer zor zamanlar geçiriyorsan, benimle konuşabilirsin.”

Bunun doğru olduğunu biliyordum ve ne zaman ihtiyacım olursa Jo’nun beni dinlemek için yanımda olacağından emindim. Eğer annem hakkında üzgün hissedersen onunla konuşabilirdim ama geçen şükran gününde kötü hissettiğimde yanımda olan Nate’di.

Şimdiki sorunlarım için de öyle...

Bu konuda Jo ile konuşamazdım.

İskoçya’da, Jo ile temiz bir sayfada güzel şeyler paylaşmaya başlamıştım. Amerika’da yakın bir arkadaş grubum yoktu ama arkamda bıraktığım arkadaşlarım benim geçmişimi ya da erkekler konusundaki tecrübesizliğimi bilecek kadar bana yakındılar. Asla bunu yüksek sesle dile getirmemişlerdi ama benimle erkekler hakkında konuşurken hep bir acıma hatta biraz üstünlük taslayan bir ifadeyle konuşup, bazen kendimi kötü hissetmeme neden olmuşlardı.

Ama Jo... Jo bunların hiçbirini bilmiyordu.

Onunla ilk tanıştığımda, anne ve babasıyla ilgili zor zamanlardan geçiyordu. Muhtemelen uzun zamandır annesinin istismar içerisinde olmasının kendi hatası oldu-

ğunu düşünüyordu. Onunla böyle duygusal bir zamanda tanışmış olmak ilişkimizi hızla geliştirmişti. Ona güven vermiştim ve bir şekilde kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak doğru kelimeleri bulmuştum. Bu ve bazen kendime has espri anlayışından dolayı, Jo beni kendinden emin, güçlü, kendine güvenen ve şehvetli bir kadın gibi gördü. Bunu her zaman bana söylediği için biliyordum. Bana hayran olduğunu söylemişti. Jo ile kendimi genelde olduğundan daha çok sevdim. O, bakmaktan hoşlandığımı tek aynaydı.

Ona, gerçekte kendim hakkındaki düşüncelerimi söylemeye hazır değildim. Ona gerçeği, Nate'in bana aşmamda yardım ettiği güvensizliklerimi söyleseydim, bu imaja bir son vermiş olacaktım. Onun beni gördüğü kişi olmak ve ona bunu açıklamak istiyordum. Ona ya da ne kadar iyi bir arkadaş olduğuna duyduğum şüpheden dolayı değildi. Çünkü o en iyisiydi.

"Her zaman sana gelebileceğimi biliyorum." Elini tutup sevgiyle sıktım. "Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi dost-kızkardeşsin."

Ona söylediklerim karşısında yeşil gözleri açıldı ve tam bir şeyler söylemek üzereyken yukarıdan gelen gürültüyle sözcükleri boğazında takıldı. Tavana doğru bakarken yüzündeki gülümseme soldu. Derin bir iç çekişin ardından, "Gidip onu kontrol etsem iyi olacak," dedi

Geçen yıl Jo, annesi Fiona ve Cole ile paylaştığı evden yukarıya taşınmıştı. Alkolik annesinin Cole'e vurduğunu keşfedince Jo, kardeşini annesinden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışmıştı. Cam'in alt katındaki evde çok zaman geçirmişlerdi. Sonunda Cam, Jo ve Cole'dan kendisine taşınmalarını istedi, sadece onlarla bir arada kalmak istediği için değil, aynı zamanda Cole'un hemen

o ortamdan kurtulması gerektiğine inandığı için de sormuştu.

“Seninle gelmemi ister misin?” Arkadaşımla Fiona ile ilişkisinin tatsız olduğunu bildiğim için sormuştum.

Kafasını salladı ve bana özür dileyen bir şekilde gülmüsedü. “Senin hakkında ne düşündüğünü biliyorsun.”

Gerçekten de biliyordum. Fiona ile ilk tanıştığımda bana kötü davranmıştı çünkü babama karşı bir şeyler hissediyordu; annemi ve babamla benim bir araya gelmemizi kıskanıyordu. Bana, sanki kötü bir şeymiş gibi, anneme benzediğimi söylemişti. Aslında, bana söyleyebileceği en güzel şeylerden biriydi.

“Devam et.” Ona el salladım. “Atıştırmalıklarla ben uğraşırım.”

Jo, yeniden derin bir nefes verdi ve ben de elimde onun yaptığı küçük sandviçlerden oluşan bir tepsiyle onu takip ettim.

Oturma odasını geçerken “Annemi kontrol edip geleceğim,” diye seslendi.

Cam hızla çıkarken neredeyse bana çarpıyordu. Geçmeme izin verdikten sonra Jo’ya seslendi “Ben de seninle geliyorum.”

Odaya girer girmez Cole’a baktım. Tıpkı beklediğim gibi, yakışıklı, çocuksu yüzü şimdi tavana doğru bakarken geriliyordu. Onun yüzündeki bu ifadeyi görmekten nefret ediyordum. Bunun ne anlama geldiğini, onun içinde kopan fırtınaları düşündükçe endişeleniyordum.

Cole asla bu konuda konuşmamıştı ama onun için Fiona gibi bir anneye büyümenin Jo için olduğundan daha kolay olduğunu düşünmüyordum. Ya da babasız büyümenin ve sonra babanızın istismarcı bir pislik olduğunu öğrenmenin de. Her açıdan Cole’un annesi Fiona değil,

Jo'ydu. Yine de annesinin davranışı Cole'de izler bırakmıştı ve o izleri düşünmek midemi düğümlüyordu. Cole şimdiye kadar gördüğüm en iyi çocuktı. Birinin ona zarar vereceğini düşünemiyordum bile.

Ona baktığımı anlayan Cole de bana baktı, ben de nazikçe gülümsedim.

O da bana gülümsedi ama gözlerindeki ifade değişmemişti.

“Sandviç?” Ona tabağı uzatırken sordum. Bir şey demesine fırsat vermeden yanına oturdum ve tabağı burnunun ucuna getirdim.

Cole yavaşça sandviçi aldı.

Sessiz kaldım.

Bana baktı, sanki bir şey söylememi bekliyordu.

Bunun yerine ona yavaş, arsız bir sırıtış gönderdim. Cole bana sanki başka bir dünyadan gelmişim gibi baktı. Sonra kafasını salladı ve kahkaha atmaya başladı. Bütün vücudu gevşedi ve sandviçinden bir ısırık aldı.

Gülümseyen gözlerimi kaldırdım. Bakışlarım Nate'inki-lerle buluşunca onun yüzündeki ifadeyle donup kaldım. İfadesi öyle kırlıgandı ki sanki bana doğru soğuk bir rüzgâr esti. Bana göz kırptığında göğsümde tanıdık bir ağrı hissettim.

Aptal ya da banal görünmeden öyle göz kırpabilecek birisi olabileceğini düşünmemiştim.

Yanlıyordum.

Nate vardı.

Nate sadece göz kırparak iç çamaşırınızı ısıtacak kadar ateşli bir hale gelebiliyordu.

Oh, oğlum, dikkatli olsan iyi olur.

Leith Yolu'ndan yürürken “Benimle eve kadar yürümene gerek yoktu Nate,” dedim.

Jo annesiyle ilgilendikten sonra Cam ile beraber eve dönmüş, biz de video oyununu kapatıp bir komedi filmi izlemiştik. Nate, tuvalete gitmek için kalktığında Jo'nun alnına öpmek için eğildi ve aralarındaki gerilim yok oldu. Ama dövme hâlâ aklımdaydı... İşte o kadar meraklıydım. Daha çok Nate'in tepkisi yüzünden endişeliydim. Onu bu konuda rahatsız etmeden tüm filmi izlemiştim ama Pee-tie ayrıldığında bunu bir işaret olarak algılayıp benim de kalkmam gerektiğini söyledim.

Nate Marchmount'da yaşıyordu, orası Edinburgh Üniversitesi'nin arkasında büyük bir park olan Meadows'un bitişiğindeki bir öğrenci semtiydi. Jo ve Cam'in Londra Caddesi'ndeki evlerinin güneybatısındaydı, benim evim ise daha batıdaydı. Benim evimden Nate'in evine kırk dakikalık bir yürüme mesafesi vardı.

"Vakit gece yarısını geçti," dedi yumuşak bir sesle. "Yalnız başına eve yürümene izin vermiyorum."

"Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Benimle judoya gelmeye karar verseydin, bu doğru olabilirdi."

Kaşlarımı çattım, "İzlemeyi seviyorum ama judo bana göre değil."

"Umarım seks konusunda da böyle düşünmüyorsundur." Neşeyle sırtıttı. "Ama tekrar düşündüm de röntgen-cilik çok seksi."

Koluna yumruk attım. "Hiç de olgun değilsin."

"Eğer düşünmeden konuşuyorsan bu benim suçum değil," dedi ve umursamazca omuz silktili.

"Dostum, söylediğim şeyde cinsel bir imâ yoktu. Sadece sen her şeyi tersinden anlıyorsun."

Sırtıttı. "Sen, yirmi altı yaşında yetişkin bir kadın ola-

rak ‘ahbap’ diyorsun ve beni olgun olmamakla mı suçluyorsun?”

“Mesele bu değil,” diye kahkahalarını görmezden gelerek, kibirli bir biçimde yanıtladım. Ve kahkahasını görmezden gelince, aptal ruh halini mahvetmeye karar verdim. Boğazımı temizledim, onu omzumla dürttüm. “Öyleyse ah... Peki dövme?”

Union Caddesi’ndeki geniş yoldan geçerken Nate sessiz kaldı. Forth Caddesi’ni döndüğümüz zaman da hâlâ sessizdi. Zorlamamaya karar vermiştim. Ben böyle biri değildim. Ama dövme konusunda verdiği tepki ve ne anlama geldiği konusunda endişeleniyordum.

“Küçük bir ‘A’ harfi, kaburgalarımın üzerinde, kalbimin olduğu yerde,” diye bir anda konuşmaya başladı.

“‘A’ mı?” diye fısıldadım ama o anda anlamıştım. “Alana için mi?”

Nate başını salladı, gözleri bana tepkimi bekliyor gibi geldi.

“Ne zaman yaptırdın?”

“Ölümünden hemen sonra.” Onun derin karanlık gözleri yüzümü daha dikkatli inceledi. “Hiç annen için dövme yaptırmayı düşündün mü?”

Göğsümde tanıdık bir baskı hissettim. “Buna ihtiyacım yok.”

“Dövme yaptırmış olduğuma memnunum.” Nate’in sesi sanki bir fısıltı gibiydi. “Bazen gün boyu onu düşünmediğim oluyor. Sonra bir an aynada dövmemi görüyorum. Ve aklıma geliyor.”

Ona hayatına devam etmesinin normal olduğunu söylemek istedim, kaybının ağırlığını hissetmediği günler olması doğaldı ama böyle dersem iki yüzlülük yapacaktım gibi geldi. Ben de annemi düşünmeden bir günü

geçirdiğim zaman benzer bir suçluluk duyuyordum. Nate bunu biliyordu. Onun hikâyesini bildiğimi biliyordu. Geçen kasım beni evimde bulduğunda bana anlattığı her şeyden sonra ona artık hayatına devam etmesini söyleyen kişi olamazdım...

Geçen Şükran Günü, Edinburgh

Hindi ve patatesler fırındaydı. Püre yapmak için diğer patatesleri kaynatıyordum, soğanları doğramıştım, böylece annemin yaptığı gibi onları da püre yapmaya çalışacaktım. Kızılıklık sosu hazırды. Sebzeler buharda pişiyordu.

Balkabaklı turtta satan bir dükkân bulamamıştım bu nedenle kendim yapmaya karar vermiştim. Alnımdan akan teri silmişim çünkü mutfağımdan yayılan ısı küçük apartmanımı kaynama noktasına getirmişti. Pencereleler açıktı ama hâlâ üzerimdeki bluzu değiştirme ihtiyacı duyuyordum, tipik İskoç baharı.

Babamla duygusal bir sabah geçirdikten sonra Ed ona benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylemişti. Beni bırakmak istemediğini biliyordum ama artık bir yetişkindim ve biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Ben de bu zamanı eğer hayat biraz adil olsaydı annemin bize yapacağı şeylerle geçirdim.

Turtayı bitirdim ve fırının kapağını açtım. Duman havaya yükseldi.

“Lanet?” Çılgılık attım ve dumanı uzaklaştırdımca hindi-nin yandığını gördüm.

Nasıl yani? Doğru zamanda yetişemedim mi? Saate bir bakış atınca başım dönmeye başladı. Saat yedi. Saat nasıl yedi oldu? Bu doğru olamazdı.

Katledilmiş hindiye bakarken gözlerim doldu.

Mahvetmiştim.

"Mahvettim işte!" Çıglık attım ve eldivenle hindiyi fırından çıkardım. Tepsinin sıcaklığını eldivenin altından ısıyı hissedince içindekileri aceleyle lavaboya döktüm.

Kapımın zili çaldı ve ben de derin bir nefes aldım.

Ya gelen babamsa?

Giriş kapısını açan telefona koştum. "Kim o?" Aceleyle sordum.

"Nate. Beni içeri al."

"Ah, şimdi iyi zaman değil."

"Sadece açık pencereden bağırdığını duydum. Eğer beni içeri almazsan kapıyı kırarım."

Saç bandımı geriye iterken nasıl terlediğimi gördüm. Berbat bir haldeydim.

Onu içeri almak için düğmeye bastım ve ön kapımı açarken içimdeki sıkıntıyla boğuştum, sonra kavrulmuş patateslerimi kontrol etmek için mutfığa gittim.

"Bunlar da mahvolmuş," diye mızırdandım, daha çok ağlıyordum.

"Liv?"

Nate'le yüzleşmek için döndüm ve gözlerimde gördüğü bir şey onun durmasına neden oldu.

"Liv, iyi misin?" diye sessizce sordu ve bana doğru yavaş yavaş yürüdü.

"Ben mahvettim!" Bağırarak, hindiyi işaret ettim. "Bu berbat! Eğer hindiyi mahvettiysen, turta pişirmemin ne anlamı var ki?" Zamanımı soğanları doğrayarak harcamıştım ama patatesler mahvolduğu için püreyi yapamayacaktım. Şükran gününde sadece bir çeşit patates yapamazsın Nate."

"Bebeğim, buraya gel". Bana sanki yaralı bir hayvanmışım gibi yaklaştı. Davranışından dolayı öyle şaşkına

düşmüştüm ki, kolumun etrafında güçlü bir elin kıvrılmasına ve beni oturma odasına doğru çekmesine izin verdim. Beni mutfağın dışına çıkardığını fark ettiğim an yanıltıcı bir öfkeyle sarsıldım.

“Yok hayır!” Çığlık attım, ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Sıkılı dişlerinin arasından “Tanrım, Liv, sakın ol,” dedi ve beni daha sıkı tutmak için diğer kolumu da tuttu. “Lütfen sakinleş ve sadece neler olduğunu anlat bana.”

“Hayır!” Kollarımı çekmeye çalıştım ama işe yaramadığında onu kendimden uzaklaştırmaya, dengesini bozmaya çalıştım. “Uzak dur benden. Düzeltmek zorundayım! Düzeltmek zorundayım!”

“Liv,” diye fısıldadı, artık sesinde korku vardı. Beni öyle güçlü sarstı ki duraksadım, gözlerimi açtım, elleri nazikçe yüzümü tutuyordu. Onun karanlık gözlerine baktım ve orada gördüklerim beni korkuttu.

Delirmiş gibi davranıyordum.

Tanıdık bir acı göğsümün içine yayıldığı zaman yüzüm asıldı. Bedenim ürperdi ve hıçkırıklara boğuldum. “O, düzeltmek için burada değil.” Nefes almaya çalışırken ona yaslandım.

Ağlarken kollarını etrafıma sardı ve o a fark ettim ki, düşmemek için tutunduğum tek şey onun kollarıydı.

“O zorlandı,” diye fısıldadım, derin bir nefes aldım ve gözyaşlarım dökülürken sakinleşmeye çalıştım, “Ama bununla savaştı. Her Şükran Günü.” Onun beni rahatlatan mırıldanmalarının arasında gevşedim, kafam göğsünün üzerinde, artık onun nefes alışverişiyle inip kalkıyordu. Ritmin beni sarmalamasına izin verdim ve sonra nefes alışverişim düzene girdi.

Yeniden kendime geldiğimde Nate’le kanepede uzan-

makta olduğumu fark ettim. Kanepeye yerleşip beni de yanına çekmişti, başım hâlâ onun göğsünün üzerindeydi ve sağ elim onun sol tarafına tutunmuştu.

“Özür dilerim,” dedim. Gözlerim şişmişti, yanaklarım hâlâ az önceki halimin utancından yanıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Şükran Günü’nün yaklaştığı birkaç haftadır bu ruh halindeydim. Babamdan bu halimi gizlemeye çalışırken yaşadığım gerginlik her şeyi daha da kötü bir hale getirmişti.

“Özür dileme.” Nate bana güven verdi. “Neden bugün, Liv?”

“Şükran Günü geri döndü,” diye söyledim, sakın bir sesle, her nasılsa daha yüksek bir sesle konuşursam yine bir histeri krizine girmekten korktum. “Annem ne kadar ağır hasta olursa olsun, Şükran Günü için her zaman savaştı; hiçbir şey yolunda gitmediğinde bile her şey iyiymiş gibi yapmaya çalışıyordu,” diye ekledim. Dudaklarım titredi, gözyaşlarım yanaklarıma döküldü. “O benim en iyi arkadaşımdı. Ruh Eşim.”

“Bebeğim.” Sesinde yaşadığı acıma duygusunu hissettim ve bu beni rahatlatı.

“Beş yıl önce bugün, Şükran Günü’nde öldü. Ve ben ilk kez bu yıl ölüm yıldönümünde onun mezarını ziyaret etmedim.” Daha çok ağlamaya başladım. “Onu unuttuğumu düşünmesini istemiyorum.”

Gözyaşlarım tişörtünü ıslatırken beni daha da sıkı tuttu.

“Liv...” Kollarını etrafımda sardı. “Bebeğim, bir an bile öyle düşünmemiştir.”

“Ben tüm o zaman boyunca onun yanındaydım Nate.” Burnumu koluma sildim. “Çocukluğumu yaşamadım, okulu terk ettim, ona mücadelesinde yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama biz başaramadık.

Onun hayatı... Benim hayatımın on yılı... Bunun bir anlamı olmalıydı. Bunun bir anlamı olmalı."

"Bunun bir anlamı var. Sana, durum ne kadar umutsuz görünürse görünsün, savaşmayı öğretti. Bu, birçok insanın çocuklarına veremeyeceği bir derstir ama o yaptı. Sana cesur olmayı öğretti Liv, sana hayatın ne kadar kırılğan olduğunu öğretti. İnsanlar her zaman böyle söylerler, ancak bir dakika önce sevdikleri biriyle gülerken, bir an sonra mezarları üzerinde ağlayacaklarını anlayamıyorlar. Ben anladım. Çünkü Alana bana bunu öğretti. Onu her gün düşünüyorum ve o da her gün onu düşündüğümü biliyor. Onun bunu bilmesi için mezarını ziyaret etmeme gerek yok."

Kafam karışmıştı, kalbim her zamankinden hızlı atarken yanaklarımı sildim ve kafamı kaldırıp Nate'in yüzüne baktım. "Alana?"

Gözlerindeki daha önce hiç görmediğim bir üzüntü, kaybının ne denli derin olduğunu anlatıyordu, gözlerinin rengi tamamen siyaha dönmüştü. Bunca zaman nasıl içinde saklamıştı. "Cam size Longniddry'den olduğumuzu söyledi mi?"

Başımı eğdim.

"Edinburgh'un biraz dışında küçük bir yer. Sahilde. Cam, Peetie, Alana ve ben birlikte büyüdük. Hepimiz birbirimizin en iyi arkadaşıydık, taa ki on üç yaşına gelip de hoşlanmadığım bir çocuk Alana'ya çıkma teklif edene kadar. Ona gerçekten kızdım ve kavga ettik." Anılarına dalarken gülümsedi. "Onunla kavga etmekten nefret ederdim. O tanıdığım en nazik kızdı. Onunla kavga edersen ağlardı ve bu kendini bir pislik gibi hissetmene neden olurdu. Bu yüzden kavga ettiğimizde ağladık ve onu öpüp özür diledim." Omuz silkti ve sonra boş boş güldü. "Hepsi bu. Birlikteydik. Çocukluk aşkı."

Boğazımdaki ağır yumruyu yutkundum ve içimde Nate için duyduğum acı çoğaldı. "Onu sevmiştin."

Gözlerinde beliren yaşlar nefes almamı zorlaştırmıştı. "Evet. O benim en iyi arkadaşımdı."

"Ne oldu?"

Bir an sessiz kaldı, sonra gözleri benimkileri yakaladı ve aramızdaki bağ derinleşti, "Kanser. Lenfoma. On yedi yaşına basmak üzereydi." Gözleri uzaklara daldı ve sonra kollarını yeniden etrafıma sardı. "Her aşamada onunla beraberdim. Her umutta, her başarısız tedavide. Ve gerçekten yenebileceğimize inanıyordum. Eğer elimden gelseydi, onun için tüm hayatımı verirdim." Boğazının düğümlendiğini duydum ve gerildim. "O özel biriydi, Liv. Saf. Sonunda, tek tutunabildiğim şey onun bu dünya için fazla iyi birisi olduğuna dair inancımdı. On sekizinci yaş gününden iki gün sonra öldü ve elimde kalan tek şey buydu. O, bu dünya için fazla iyiydi."

"Ah, tanrım, Nate." Alnımı göğsüne dayadım ve elimi onun kolunun etrafında sardım. "Üzgünüm."

"Ben de üzgünüm bebeğim."

Bir süre öylece kaldık ve sonra gerçekten de istemeyerek ona bir şeyler söyleme cesareti buldum. "Kalkmam gerek. Senin gitmen lazım."

Dudaklarını saçlarımda hissettim ve sessizce konuştu. "Eğer senin için sakıncası yoksa bu akşam yanında kalmak istiyorum."

Bir an rahatlardım. "Bana uyar."

Heriot Yolu'ndaki babamın evini geçtik ve Howe sokağına döndük. Evime doğru giden bir dakikalık yolda ikimiz de geçen Şükran Günü'ndeki konuşmanın verdiği derin rahatlıkla sessizdik. Ama Nate'in sessizliğinin ağırlığı hâlâ beni rahatsız ediyordu.

Sonunda binamın önünde durduk ve o konuştu. “Bu hafta yetiştirmem gereken birkaç iş var, bu yüzden çarşamba akşamı judo dersine kadar sana gelmem mümkün olmayacak.”

Hayal kırıklığına benzeyen tuhaf hissi dağıtmaya çalıştım “Sorun değil.”

Ona, aslında öyle hissetmediğim halde yumuşak bir gülümseme gönderdim. “Aynamla flört etmeye çalışacağım.”

Alçak sesli kıkırdamasının yaydığı sıcaklık göğsüme yayıldı, sonunda gözlerindeki karanlığın biraz azaldığını gördüm.

Dudağını yanağıma değdirdi. “Yakında görüşürüz be-beğim. Tatlı rüyalar.”

“İyi geceler.”

Kapıyı kapatıp merdivenlerden çıkmadan önce ona omzumun üzerinden bir kez daha gülümsedim. Pijamalarını değiştirirken Nate’in ne yapmaya çalıştığını anladım, göğsümdeki ağırlık daha da büyüdü. Bu gece Nate’in Alana’yı hatırlamak için aynaya bakmasına ihtiyacı olmayacaktı.

Hayır, bu gece Alana onun içindeydi, gözlerindeki daha önce hiç görmediğim esir olmuş bakışlarındaydı. İçinde onu rahatsız eden bir şey vardı ve üzgünüm ki onu fazla zorlamakla ben hayatındaki diğer kadınlar arasındaki yerimi almıştım ve artık bana kendini tamamen kapamıştı.

Dokuz

Nate hakkında duyduğum endişe saatlerce içimi kemirdi ve yorgun vücudum beynimin çalışmaktan vazgeçmesini beklemekten tükendi. Endişelenmek hiçbir zaman eğlenceli bir iş değildi, özellikle de çözümü imkânsız olduğunda, bu nedenle bir sonraki gün Nichols'lerin pazar yemeğine minnettardım.

Joss ve Braden, Hawaii'de balayında oldukları için yoklardı ama yaşadığımız drama yüzünden onların yokluğunu hissedecek fırsatım olmadı. Drama derken Ellie'nin sersemliğinden bahsediyordum çünkü Hannah bir gün önce randevuya çıkıyordu.

Babam, Cam, Adam, Cole ve Dee alt katta takılırken Elodie mutfakta Clark'a yardım ediyordu ve ben de Hannah'nın makyaj masasına eğilmiş, genellikle yardım için Jo'ya bakan Ellie'nin heyecanını izliyordum.

"Anlamıyorum." Ellie şaşkınlıkla elini salladı. "İlk randevumda acaip heyecanlandığımı hatırlıyorum. Braden ve Adam randevumu mahvettiği için eve ağlayarak gelmiştim ama eminim seninki benimkinden daha güzel geçecektir."

Ellie'ye göz kırpmak ve Braden'la Adam'ın onun ilk randevusunu nasıl mahvettiğini merak etmekle öylesine meşguldüm ki Hannah'nın giderek daha da gergin hale geldiğini fark etmemiştim.

"Ellie, bırakabilir misin?" Israrcı sesi kulaklarımda cınladı ve yüzündeki ifade karşısında kaşlarımı çattım.

Aman tanrım. Bir şey mi oldu? Çıktığı çocuk...

"Seni bilmem Els ama Em endişelenmeye başladı."

Ses tonumun ciddiyetini duyan Ellie ciddileşti, geniş mavi gözleri Hannah'ya geri döndü. "Hannah, o çocuk sana bir şey mi yaptı?"

"Tanrı aşkına." Jo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Hannah'ya sabırsız bir bakış attı. "Onlara söyle."

"Jo!" Hannah ona kızmıştı. "Hayır."

Hannah'nın öfkesini görmezden gelen Jo, Ellie'ye baktı. "Hannah sanki daha fazla insan o çocuk hakkında bir şeyler öğrenirse daha da çok uğursuzluk getirecek sanıyor. Ama tatlım," Hannah'ya döndü, "dün gecedен sonra artık sorunun bu olmadığını düşünüyorum."

Ellie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Jo ne hakkında konuşuyor?"

Hepimiz sabırla bekliyorduk, yani en azından Jo ve ben öyleydik, Hannah da sonunda ağzındaki baklayı çıkarmaya karar verdi. "Sadece... Anneme söyleme."

"Neden? Yasadışı bir şeyler mi yaptın?" Ellie nefes verdi. "Em, gerçekten de endişelenmeye başladım."

Hannah'yı şu anda gözlerini devirmemek için kendini zor tuttuğundan emin olacak kadar iyi tanıyordum. "Öyle bir şey değil. Sadece herkesin bilmesini istemiyorum. Sadece çok üzücü."

"Pekâlâ, anneme söylemeyeceğim. Şimdi dökül."

Yavaşça nefesini veren Hannah yastığına yaslandı ve

tavanındaki postere baktı. Şu dünyaca ünlü rock gruplarından birinin siyah beyaz afişi asılıydı. “İki yıl önce bu adamla tanıştım. Marco. Benden birkaç yaş büyük. Otobüsü her kaçırdığımda okuldaki birkaç oğlan bana zorbalık yaparken bana yardım etti. Her neyse, bir gün onu öptüm.” Gözlerini devirdi. “Beni öpeceğini sandım ama beni itti ve bir süre benden uzak durdu. Ardından benimle konuşmaya başladı ama aramızda hiçbir şey olmadı. Geçen yıl mezun oldu.” Kafasını çevirdi ve bakışları Ellie’yle benim üzerimde gezindi. “İletişimi koparmadık. Mesajlaştık. Facebook’tan konuştuk. Ara sıra buluşup konuştuk. Aramızda hiçbir şey olmadı, ben de her şeyin açıklığa kavuştuğunu düşündüm.” Hannah’nın gözlerinde beliren acı dolu ifade, derin yara beni şaşırttı ve anladım ki bu sadece basit bir liseli takıntısı değildi. O, çocuktan hoşlanmıştı. Gerçekten hoşlanmıştı. “Diğer kızlar olduğunu biliyorum, aptal değilim. Ama gözlerimle görmek.”

“Ne oldu?” Ellie elini tutmak için uzandı.

Hannah’nın dudağı titredi, duygularını kontrol etmek için savaşıırken boğazı düğümleniyordu. “Birkaç hafta önce onu bir kızla sinemanın ötesinde öpüşürken gördüm. Yani ciddi ciddi öpüşüyorlardı.”

Ellie nefesini bıraktı, onun ifadesinden Adam’la olan geçmişinden dolayı Hannah’nın duygularını anladığını fark ettim. “Sonunda ben de o defteri kapattın ve başka biriyle çıkmaya karar verdim. Tanrım sanki déjà vu gibi,” diye mırıldandı ve küçük kardeşinin elini sıktı.

“Scott,” Hannah bana bir bakış attı. “Dün akşam çıktığım çocuktuk. Hoş biriydi. Benden bir sınıf büyüktü. Birçok kız ondan hoşlanıyordu. Ben de evet dedim.”

“Ne oldu?”

“Bekle de gör,” dedi Jo, ağzını öfkeyle yana kıvırmıştı. “İşte lanet olasıca, erkekler,” diye nefes verdi.

“Marco Chicago’dan buraya taşındı. Amcası ve halesıyla yaşıyor. Onlar D’Allesandro’nun sahibi.”

“Aman tanrım, o yeri seviyorum.”

“Liv...” Ellie gözlerini bana dikti. “Konuya bağlı kal.”

“Oh. Özür dilerim.” Göz kırpıttım. “Devam et.”

“Marco restoranda amcası için çalışıyor ama bunu bana asla söylememişti.” Şaşırmış gibiydi. “Telford Koleji’ne gidiyor. O bir marangoz olmak için okuyordu. Orada çalıştığını bilmiyordum.”

Bir an sustu ve kendi düşüncelerinde kayboldu.

“Hannah.” Ellie bacağına hafifçe itti. “Hikâyenin geri kalanı?”

“Scott beni D’Alessandro’ya götürecekti.”

Hepimiz bir nefes aldık, aniden hikâyenin nereye gittiğini anlamıştık.

“Marco masalarda dolaşıyordu. Bizi birlikte gördü ve baktı...” Omuz silkti, kaybolmuş gibiydi. “Öfkeli görünüyordu. Scott tuvalete gittiğinde onunla konuşmayı dedim ama o sadece... bana baktı ve fırtına gibi uzaklaştı. Gözden kayboldu.”

Bir süre hepimiz sessiz kaldık ve ben sonra çaresizce “Karmaşık geliyor,” dedim.

“Harika olmuş,” dedi Ellie ve kardeşine gülümsedi.

“Bu yüzden bir şey söylemedim.” Hannah kızkardeşini terslerken Jo’yu payladı.

“Hey,” Ellie’nin onun genel tutumuna bakılırsa bu yaptığı cidden aşırı bir hareketti. “Bana sanki bulutların üzerinde gezen bir romantikmişim gibi davranmayı bırakın. Ben de işe yarar olabilirim. Aslında, sizden hoşlandığı belli olup da açıklanamayan sebeplerden ötürü kendin-

den uzaklaştıran çocuklar konusunda uzmanım.”

Hannah dikkatlice ona baktı. “Bu doğru.”

“Onu sallandır derim.” Ellie omuz silkti. “Adam’ı iteklediğimde, bu onu harekete geçirmeye zorladı.”

“O senin tümörün değil miydi?”

Els ona baktı. “Tümör bir katalizördü, fakat inanıyorum ki ben onu bundan önce harekete geçirmiştım.”

Hannah Ellie’nin ses tonu karşısında dudaklarını ısırıdı. “Özür dilerim. Tümörün hakkında saçmalamak istememiştım.”

“Affedildin.” Ellie dudaklarının arasından bir nefes verdi. “Yani? Ne yapacağız? Marco hakkında, öyle mi?”

Hannah için geçici bir beğeni olmadığını anladığımızdan hepimiz kafa kafaya verdik ve plan yapma konusunu ciddiye aldık. Bu gizemli Marco, her kim ise onun için bir anlam ifade ediyordu bu yüzden onu ayrıntılı tarif etmesini istedim böylece D’Alessandro’ya gidip onu yoklayabilirdim. Hannah çocukla oyun oynamaya istekli değil gibiydi, bunun yerine Jo’nun tavsiyesine uyup doğrudan onunla konuşmaktan yanaydı. Kızlar Elodie’nin seslenmesiyle odayı terk ederken bir anda aydınlanma yaşadım.

Hannah’nın, on yedi yaşındaki bir genç kızın, benden daha aktif bir aşk hayatı vardı.

Alt kata doğru merdivenleri inerken “Bu bile yeterince üzücü değil mi?” diye mırıldandım.

“Neymiş o üzücü olan?”

Cole tuvaletten çıkmış ve aşağı inmek için gelirken beni duymuştu, kaşları havaya kalkmıştı.

“Kaplumbağalar,” diye hemen yanıtladım, çünkü yalan söylüyordum, çünkü gerçek utanç verici ve on beş yaşında bir çocuğa açıklamak için çok karmaşıktı. “Onlar çok somurtkan görünüyorlar.”

Cole bana sanki deliymişim gibi baktı ki bir bakıma haklı olabilirdi. “Sen biraz tuhafısın, Liv. Bunu biliyorsun değil mi?”

Kabul edercesine kafamı salladım ve yemek odasına ilerledim.

“Ama kaplumbağalar hakkında yanıliyorsun.”

Şefkatle döndüm ve ona ne dediğini sorarcasına gülümsedim. “Ben mi?”

“Huysuz değiller. Sadece çok fazla düşünüyorlar. Bu yüzden bir yerden bir yere gitmeleri zaman alıyor. Durmadan bir şeyleri düşünüyorlar.”

Sırıtmam genişlerken o da bana gülümsedi. “Bu resmileşti. Sen de en az benim kadar geek’sin Cole Walker.”

Homurdandı. “Eğer aşırı havalı olmak geek olmak anlamına geliyorsa.”

Kahkahalar atarak onu yemek salonuna doğru takip ettim. “Nate’le beraber fazla zaman geçiriyorsun. Onun kibri sana da bulaşmış.”

“Sizler tarih kitaplarını yerleştirmiyorsunuz sanırım, değil mi?”

Tanıdık, pürüzsüz bir ses beni şaşkına çevirdi, kafamı çevirdiğim anda Benjamin’i gördüm ve bir an dilim tutuldu.

Pazartesi öğleden sonraydı ve ben de danışma masasından ayrılp bir dakikalığına ödünç alma bölümündeki tasnif kısmına gitmiştim. Benjamin beni tam da oturmuş bir kitap yığınının birkaç kitap ekleyip sırtımı vermişken yakalamıştı.

Yeşil gözleri dostça ve merakla bakıyordu. “Bu bölümde bir kitap arıyordum.”

Derin bir nefes aldım ve Nate ile yaptığımız tüm o alıştırmaları düşünmeye çalıştım, yine de bu adamın ayaklarının dibinde oturmuş vaziyetteyken kendimi inanılmaz derecede yetersiz hissediyordum. Tam zamanıydı işte. Flört etmeye başlamalı ve bu anı hayatımın geri kalanının ilk günü ilan etmeliydim.

Ayağa kalkarken dilimi çözmeyi başardım ve elimi destek ararcasına kitapların ve makalelerin olduğu tekerlekli arabaya uzattım. “Ne arıyordun?”

Bakışlarını önce elinde tuttuğu kâğıt parçasına sonra da doğrudan gözlerime çevirdi. “*Cinsel Suçlar, Şeref ve Erken Modern İspanya’da Hukuk!*”

Dudaklarından cinsellikle ilgili bir sözcük çıkar çıkmaz benim yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

Abartılı tepkimden dolayı dudakları kıvrıldı ve ben de kafamı arabadaki kitapların arasına gömüp aramaya başladım. “Ah,” ellerim titriyordu ve şu anda iki hafta önceki sosyal faciaya geri dönmüş durumdaydım.

“İşte aradığın kitap.” Deri kaplı kitabı tuttum ve aceleyle onun eline tutuşturdum, göz göze gelmemeye özen gösteriyordum.

“Teşekkür ederim.” Derin bir nefes verdi. “Onu ellerime alabileceğimi sanmıyordum.”

Bir şey demedim, sadece başımı eğdim.

“Tamam. Tamam, teşekkürler.”

Yeniden kafamı eğdim ve gölgesinin uzaklaşmasını bekledim. Ayak sesleri duyulmaz hale geldiği anda kafamı kaldırdım ve onun az önce durduğu yere baktım.

Artık tamamen emindim. Ben bir eziktim.

Ve Nate benimle zamanını boşa harcıyordu.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca kendi düşüncelerimi dinlemekten kaçındım. İş yerinde oldukça kolaydı, çünkü

kendimi meşgul ettim ve Angus'tan sürekli yeni bir iş vermesini istedim. Red Bull'dan oluşan bir diyete girdiğimi düşünüyor olmalıydı... Ya da uyuşturucu. Eğer dolapları kontrol etmeye kalkışmadığını hesaba katarsak, geriye sadece ilk seçenek kalıyordu. Ya da aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalıydı.

O gece babam ve Dee ile yemeğe çıktım ve yorulana dek eve gitmedim, eve vardığımda ise içeri girer girmez yatağıma yığıldım. Salı gecesı, işten sonra biraz alışveriş yaptım ve bir sürü komedi DVD'si aldım. Dramatik, duygusal ya da endişeli bir şey izlemek istememiştim. Benjamin'le yaşadıklarımı bir an bile düşünmemek için kafamı dağıtmak istiyordum.

Çarşamba akşamı saat sekiz civarında Nate ders için geldiğinde ona artık bıraktığımı söylemeye hazırdım.

Hayatı yakasından tutmak buraya kadardı işte.

Judo sınıfından sonra Nate'in bütün bir marketi yiyebileceğini bildiğimden sehpayı abur cuburla doldurmuştum ve arka planda bir Steve Carell filmi açtı. İçeri girdiğinde saçları hızlıca aldığı duşun ardından hâlâ ıslaktı ve eve girerken kendine güvenen havası hemen belli oluyordu. O sadece yürümüyordu, salınıyordu. Vücuduna güveniyor ve onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Tanrım, onu kıskanıyordum.

"Bebeğim." Yiyeceklere bakıp sırtıttı ve hemen koltuğa oturdu.

"Bira?"

"Lütfen."

Ona bira getirdim ve yanına oturdum.

Nate bir kaşını kaldırdı ve elbette önce küçük bir çikolatalı çöşeğe uzandı. Tatlılara karşı küçük bir zaafı vardı. "Senin neyin var?"

Çöreği yemesini izlerken, kafamda onunla nasıl konuşacağımı düşündüm. İçeri girmeden önce ellerimi kaldırıp özür dilemeye ve benimle vakit kaybettiğini söylemeye hazırdım. Şimdi ise buradaydı ve ben onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Kendi kendime bu kadar çabuk vazgeçtiğimi söylemek Nate'in reddetmesine neden olabilirdi.

"Benjamin pazartesi günü kütüphaneye geldi."

Birasını yudumlarken benden devam etmemi istedi.

"Tamamen bir felaketti Nate. *Cinsel Suçlar, Şeref ve Erken Modern İspanya'da Hukuk* diye bir kitap istedi ve ayak parmak uçlarından saçlarımın köklerine kadar kızardım."

Nate göz kırptı.

"Benimle konuşmaya çalıştı, ben öyle çok kızardım ki, sanki beş yaşındaki bir kızın on yaşındaki komşusuna tutulması gibi ayaklarıma bakıp durdum sadece."

"Saçmalık, bu adamda ne var?" Nate yüksek sesle inledi ve geri çekilip kanepeye yaslandı.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Sanırım bu zihinsel bir engel."

"Zihinsel engel?"

Gerçekten zihinsel bir engel. Benjamin'le neden flört edemediğimi anlamak zor değildi. Sebep, son birkaç gündür düşünmekten kaçmaya çalışmamla aynı nedendi. Sadece, çok üzücüydü. "Gerçekten zihinsel bir engel," diye tekrarladım. "Biraz flört etsem bile sonra gelen bir engel işte." Sinirle parmaklarımı hareket ettirip bakışlarımı kaçırdım. "Eğer flört etmeyi başarıp Benjamin ile bir randevuya çıksam bile.... Yine de dehşete düşerdim."

"Dehşet?"

"Deneyiminin olmadığı bir şey, Nate. Kendimi yetersiz, seksi değilmişim gibi hissettiriyor. Sen ne kadar çok

bana çekici olduğumu söyleyen de ya da ne kadar bu flört konusunda pratik yapsak da bu deneyimsizlik her daim orada işte. Bu, beni bir şey yapmaktan alıkoyuyor.”

Yanaklarım yanarken, durumun ne kadar kötü olduğunu kendisine açıklamaya hazırlandım. “İki çocuğu öptüm, Nate. İki kez dışarı çıktım ve öpüştüm. Bu kadar. Ve o gecelerden birinde acayip sarhoş olduğumdan bekaretimi kaybettim. Bu gezegende yirmi altı yıl boyunca iki adam. Ben öpüşmekte iyi olup olmadığımı bile bilmiyorum.”

Daire, filmin mırıltıları dışında sessiz kaldı. Nate kapı zilini çaldığında filmin sesini kısmıştım ve şimdi bu sessiz anı bozan bir vızıltı gibi geliyordu.

“Nate?”

Bana biraz daha yaklaştı ve beni incelemeye başladı. “Öğrenmek kolay.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Öp beni.”

Sarsıldım. “Ne? Yok hayır!”

Sırıttı. “Kişisel olarak almamaya çalışacağım.”

“Hayır.” Onu rahatlatmak için acele ettim. “Öpülebilir olmadığından değil, öyle olmadığını biliyorsun, çok yakışıklı bir piçsin, sadece sen Nate’sin. Biz arkadaşız. Garip gelebilir.”

Cevabım karşısında sıırıttı. “Liv, biz yetişkiniz. Sanırım basit bir deneyi, korkmadan ve tüm arkadaşlarımıza bundan bahsetmeden halledebiliriz,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “Komik.”

“O halde...” Bana “ne bekliyorsun” der gibi baktı. “Öp beni.” Nabzım boynumda zıplamaya başladı. “Sen ciddisin?”

“Tamamen.”

Bakışlarımı dudaklarına çevirdim. Harika dudakları vardı. Ashında *kusursuzdular*.

“Şimdi mi?”

“Şimdi.”

Titreyerek kanepeye gömüldüm, böylece dizlerimiz birbirine dokundu. “Sadece öpeyim mi?”

Ganzelerinin çıktığını gördüm ama bana güldüğü gerçeğini göz ardı ettim. Nate Sawyer’a hayatının en kötü öpücüğünü verip vermeme konusunda düşünmekle öylesine meşguldüm ki.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken göğsüm hızla inip kalktı.

“Sakin ol,” diye mırıldandı Nate.

Onun tavsiyesiyle derin bir nefes aldım ve Nate’in meyveli şampuanının kokusu burnuma geldi. Her zaman-ki parfümünü sürmemişti, onun yerine ferah ve temiz bir kokusu vardı.

Bu nedenle, bir sebepten dolayı onu çıplak hayal ettim.

Ahhh, çıplak Nate.

Tenimin ısınmaya başladığını hissettim, Nate’in soru soran bakışlarını gördüm, sanki çoktan ne düşündüğümü tahmin ediyor ve tamamını öğrenmek istiyor gibiydi.

Onun sorularından kaçmak için uzandım ve titreyen dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Vücudu bir an gerildi, sanırım benim yönlendirmemi istiyordu.

Dudaklarımı onunkilere değdirdiğim anda yumuşak ve sıcak olduklarını hissettim. Onu gerçekten öpene dek kıpırdamayacağını anlayınca yaklaştım, göğüslerimiz değince dudaklarımı daha da bastırdım, dilim yavaşça onun kapalı dudaklarının çizgisinde dolaştı.

Dudakları aralandı ve içeri girmeme izin verdi, ben de dilimi içeri soktum ve o anda yalnız olmadığımı anladım. Dudaklarım hareket ettirmiş, nazıkçe dilimi emiyordu, böy-

lece tatlının ve biranın tadını aldım. Öpüşmemiz derinleşti.

Kollarımdaki tüyler ürperdi ve göğüslerim hassaslaşmaya başladı.

Bir an inledi ve sesini ağzımda hissettim.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. Oraya götürdüğümü bile hatırlamıyordum.

Göğsümü ona bastırmıştım. Beni yakına çekmek için kollarını doladığını fark etmemiştim.

Tanrım, öpüşüyordu.

Ve dili. Vay be. Dilini iyi kullanıyordu. Dilini vücudumun başka yerlerinde de kullanabileceği düşüncesi içimdeki yangına biraz da benzin döktü. Tenim alev almıştı. Sanki bir an sonra patlayacakmışım gibi geliyordu ama aldırıyordum. Tek umursadığım Nate'in tadıydı.

Bacaklarımın arasındaki baskıyı hissettim ve hayal kırıklığım da aynı anda beliriverdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bir şekilde. Ellerimi onun ensesine koydum ve dizimi onunkilere bastırıp biraz daha yaklaştırmaya çalıştım. Daha derin bir tat almak için dilini emdim.

Nate'in bir başka inlemesinin ardından benden uzaklaştığını hissettim. Ağzının yokluğu neredeyse acı vericiydi. Arzunun sisi dağılıp da Nate'in bana açılmış gözlerle baktığını ve soluklandığını anlamam bir dakikamı aldı.

Gerçekten de bana bakıyordu

Bir an için neden öpüşmeye başladığımızı unutmuştum.

Ellerimin titremesini bastırmak için yumruğumu sıkıttım.

"Bu... Bu iyi miydi?" Alçak ve çatlamış bir sesle sordum.

Nate'in ifadesi değişti, çünkü kaşları inanmıyormuş gibi yükselmışti. Sorum yüzünden miydi? Tek bir ses çıkarmadan elime uzandı, yumruğumu açtı ve elini dizime koydu. Onun karanlık bakışlarını yakaladım, kalbim

hâlâ arzuyla atıyordu, elimi bacağında kaydırmasına izin verdim. Elimi fermuarının altındaki ereksiyonuna götürdüğü anda donakaldım. “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu, kendi sesi de çatlamıştı.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Onu elimin altında hissetmek ve onu bu noktaya getirmiş olduğumu bilmek tüm vücudumu ürpertti.

Tamamen uyarılmakla kalmamış, öpüşebildiğim gerçeğiyle adeta özgürleşmiştim. Öpücüğüm, Nate Sawyer gibi deneyimli ve harika bir adamı baştan çıkarmıştı.

İstemsizce avucumu ereksiyonuna bastırduğunda gözleri kısıldı, nefesi kesildi. Karnımın altında kıpırdanmalar hissettim. Ellerinin üzerimde olmasını istedim. İstedim ki...

BEN SANA AİDİM. SEN BANA...

“Lanet!” Lumineers’in şarkısı odanın karşısındaki telefonumdan yükselince gerçekliğe sert bir dönüş yapmıştım. Elimi Nate’in kucağından çektim ve bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışarak ayağa kalkarken çörek kutusuna çarpıp telefonuma uzandım. “Babam,” diye mırıldandım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Cevap vermek zorunda değildim ama babam cevap vermediğimde endişeleniyordu ve şimdi kaçmaya ihtiyacım vardı. “Hey,” diye yanıtladım, nefes nefeseydim. Yanaklarım, Nate’le yaptıklarımın sonra babamla konuşma düşüncesiyle daha ateşli bir hal aldı.

“Sen iyi misin? Sesin nefes nefese geliyor,” dedi babam, sesi endişeliydi.

Bir yalan bulmaya çalıştım. “Beni pilatesin ortasında buldum.”

Dizime vurunca bakışlarımı Nate’e çevirdim. Kapıyı eliyle gösterdi ve ayağa kalktı. “Ben gidiyorum,” diye sesizce konuştu.

Gözlerinde az önce yaptığımıza dair bir iz aradım ama bir şey düşünüyorsa bile gizlemeyi iyi beceriyordu. Ona gönülsüzce el salladım, o sırada babamın indirimde gördüğü bir televizyon hakkındaki konuşmasını dinliyordum, babam bana o televizyonun şu an bendeki ikinci el televizyondan daha iyi olduğunu söylerken ben de Nate'in kapıdan çıkıp gitmesini izledim.

O andan sonra odaklanmam mümkün değildi. Bir başka film izlemeye ve Nate'in arkasında bıraktığı atıştırma- malıklardan yemeye çalıştım ama vücudum hâlâ onunla yaşadıklarımızın etkisi altındaydı ve duygularım karma- karışık.

Daha çok yapmış olduklarımızın Nate ile olan arkadaşlığımıza zarar verip vermediğini düşünüyordum.

Sonunda yatağa yattım ve ona bir mesaj attım.

Yaptığımız şey garip miydi?

Karanlıkta tavana bakıyordum ki telefonumdan Lumineers'in "hey-ho-ing" şarkısı yükseldi, telefonu kaldırdığımda Nate'in aradığını gördüm. Açarken rahatla- mayla korku arasında gidip geliyordum.

Telefonun diğer ucunda Nate gülüyordu. "Birazcık," diyerek mesajıma doğrudan cevap verdi. "Fakat olması gerekmiyor. Özellikle yardımcı olduysa?"

Nate'in cevabı çarşafların altındaki bedenimi rahatlat- tı. Hâlâ biraz endişeli hissediyor olmama rağmen onun haklı olduğuna karar verdim. Eğer biz izin verirsek tüm bunlar garip gelmeye devam edebilirdi, ben de burnum- dan güldüm ve cevap verdim, "Öpüşebildiğim konusunda endişeli değilim, eğer sorduğun buysa."

"Oh, bebeğim." Derin sesi kulaklarımda çınladı ve ba-

caklarımın arasında karıncalanma başladığında göz be-
beklerim genişledi. “Öpüşebiliyorsun. İnan bana.”

“Eh, ben aslında penisine inanıyorum.”

Şok içindeki kahkahası patlayınca yanaklarım yeni-
den yanmaya başladı. Gerçekten de yüksek sesle dile ge-
tirdim mi?

Soda Pop, artık Kansas'ta değilsin.

“Bunu söylerken kızardın mı?” Nate’in kocaman gü-
lümsemesini hayal ettim.

“Belki,” diye mırıldanırken soğuk elimi yanan yanağı-
ma koydum.

Onun kahkahası içimde eğlenceli şeyler yapan sıcak bir
ateşe dönüştü. Uzanmış nefes alışverişini dinlerken ruh ha-
limin gün içerisinde ne kadar değiştiğine inanamıyordum.
Hayatın kıyısında kalmış gibi hissediyordum. Yalnız, çare-
siz ve deneyimsiz hissediyordum. Mağlup hissediyordum.

Bu gece ise heyecanlanmış, canlı ve içimde vazgeçmek
istemediğim bir gücün uyandığını hissetmiştim. Tekrar
hissetmeyi öğrenmemin tek yolu ise Nate’ten yardım iste-
mekti. Ama bu, cidden haddimi aşmak olurdu, bunu ya-
pıp yapmayacağını bilmiyordum ve bunu istemekle arka-
daşlığımızı tehlikeye atmaktan korkuyordum.

“Liv?”

“Evet?”

“Aklından ne geçiyor? Sanki iç sesini telefonun öbür
ucundan duyabiliyorum.”

Gözlerimi kapadım, kendimi sormak için hazırlarken
kalp atışım hızlandı.

“Liv?”

“Hım...” Telefon ellerimde titriyordu. “Hım. Ben merak
ediyordum da...”

“Evet?”

“Ben merak ediyordum...” Cesaretim beni terk etmişti.
“Neyi?”

“Yani, gerçek hayatta flört etmeye başlayabilirsin diye düşünüyorum.” Alarm durumuna geçmiştim, sessizce sordum, “Bu ne anlama geliyor?”

“Cumartesi gecesi herkesle içki içmeye gidiyoruz, değil mi?”

“Evet? Yani?” Sözlerinin gidişatından bunun hoşuma gidip gitmeyeceğini anlamamıştım.

“Cumartesi sabahı, judo sınıfımdan önce bir elbise almakla başlıyoruz. Seksi bir şeyler giyeceksin, seksi hissedeceksin ve biz dışarıdayken kendine flört edebileceğini ve bir erkeğin telefon numarasını alabileceğini kanıtlayacaksın.”

Dediğini anladığım anda sessizliğe büründüm ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

“Olivia?”

“Hımm?”

“Bebğim, endişelenmen gereken bir şey yok. Söz veriyorum.”

Tekrar cesur olmaya çalıştım, ona güvenmeye karar verdim. “Tamam. Sana güveniyorum.”

On

Nate yapışkan kırmızı bir sayı çıkardığında esneyerek başımı iki yana salladım. Yığına geri koyarken çenesini sıktığını görebiliyordum. “Hoşuna giden bir şey var mı? Ayrıca lütfen uyanabilir misin artık?”

Princes Sokağı’ndaki bir butikteydik, bu gece giyebileceğim seksi bir şeyler bulmaya çalışıyorduk. İki buçuk saattir bakınıyorduk ve ona işkence etmek için bu süreyi uzattıkça malesef kendime de işkence ediyordum. Ellerimi kalçalarımaya dayadım. “Beni cumartesi sabahı yedi buçukta uyandırdın. Yorgunum. Sıkıldım. Alışverişten nefret ediyorum. Ben, soyunma odalarından nefret eden şu kadınlardanım ve mankenler beni korkutuyor. Tişörtümde bile ‘internetten alışveriş benim kurtarıcımdır’ yazıyor. *Anladın mı?*”

Nate göğsünde kavuşturduğu kollarını açtı ve bacaklarını ayırdı. Koyu renkli kot pantolon, siyah botlar, beyaz dar bir tişört, siyah bir ceket ve bere giymişti. Canlı ve muhteşem görünüyordu. Gittiğimiz her yerde kadınlar ona özlem dolu bakışlar atıyordu. Ardından gözlerini

bana çeviriyor ve ikimizi beraber sandıkları için hasetle bakıyorlardı.

Alışveriş gezisinin bu kısmının eğlenceli olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

“Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun?” Nate iğnелейici bir sesle sordu. “Alışverişten nefret ediyorum.”

Sırıttım ve koluna bir yumruk attım. “O zaman burayı havaya uçuralım bebeğim.”

Bir gamzesi göründü ve gülmek istemediği halde kahkahasını tutmakta zorlandığını anladım. Kendini tutmaya çalışıyordu. “Liv, bunu yapmak zorundayız.”

Bağırarak, ellerimi çırpıtım. “Lütfen, gidelim.”

Bakışlarıyla yüzümü incelemeden önce bir an dudaklarıma gözü kaydı. “Bu gece seksi hissetmek istiyor musun?”

Sorusu beni afallattı, etrafına baktım ve olumlu anlamda başımı salladım.

“Kendini aşırı derecede seksi hissettiren bir şey var mı?”

“Sadece iç çamaşırı,” diye itiraf ettim bir omzumu silerek.

Cevabım onu sessizleştirdiğinde ona doğru baktım. Gü-lümsüyordu. “Bilmem iyi oldu. Yine de iç çamaşırlarınla gezinecek kadar ileri gitmeyeceksen sana bir kıyafet bulmamız gerekli. Birkaç saat içinde judoya gitmem gerek.”

“Pardon.” Genç bir satış asistanı yaklaştı, gülümseyen gözleri kendisinden en az on yaş büyük olan Nate’in üzerindeydi. “Yardım edebilir miyim?”

Nate bana bir kaşını kaldırarak baktı ve sonra uzun bir soluk alıp kıza döndü. “Bir kıyafet bakıyordum. Çok kışkırtıcı olmayan,” diye uyardım, gözlerimi Nate’e dikmiştim. “Bel çantası,” diye ona hatırlattım ve sonra kıza döndüm. “Kısa fırırlı bluzunuz var mı?”

Kız başını sallıyordu.

“Ve ona uyacak kalem eteğiniz var mı?”

“Evet. Bu taraftan.” Topukları üzerinde döndü ve bizden uzaklaştı.

Nate kuşkuyla bakıyordu. “Fırfırlı bluz? Kalem etek?”

“Ne? Alışverişten nefret ettiğimi söyledim. Nasıl giyineceğimi bilmediğimi söylemedim.”

Kızı izlerken “Seni öldüreceğim,” diye kulağıma mırıldandı. “İki buçuk saattir ayaklarıma kara sular indirdin.”

Durdum ve kolunu tuttum. “Tatlım, beni yedi buçukta uyandırdın. Cumartesi günü.”

“Son birkaç saatin geri ödeme olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Umarsızca omuz silktim. “Ben böyle bir şey demedim.”

“İşte geldik.” Kız bizi çağırdı ve Nate’in sinir bozucu hırlamalarından kaçmak için ona doğru hızlandım. Kız kıyafet askılarının önünde dururken Nate’in sıcaklığı sırtıma vuruyordu. “Üç farklı tarzda fırfırlı bluzumuz ve onlarla uyumlu birkaç kalem eteğimiz var.”

“Harika.” Nate kıcımı seslice tokatladı, öyle çok ses çıkarmıştı ki küçük dükkânın duvarlarından duyulabiliyordu. Ve acıtmıştı. Yani cidden acıtmıştı. “Bebeğim bunların içinde harika görünecek.”

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bizi yalnız bırakmak için birkaç bahane mırıldandı. Duyma mesafemizden çıktığı anda kafamı yavaşça çevirdim ve Nate ile göz göze geldim.”

“O lanet şey de neydi öyle?”

Vurduğu yeri yavaşça patpatladı. “İntikam için intikam,” diye mırıldandı ve gülümsedi. Başka tek bir kelime etmeden birkaç bluz ve etek alıp bana gösterdi. “Şunları dene.” Bir elimle kıyafetleri elinden çekerken, diğer elim-

le sızlayan popomu ovuşturdum ve sıkılı dişlerimin arasından ona tısladım “Bunu sana ödeteceğim.”

Sonraki yirmi dakikamı kıyafetleri onun beğenisine sunmak için harcadım. Sonunda dekoltesi kalp şeklinde kesimi olan bir fırfırlı bluz, belimi saran safır mavisi bir kemer ve dizlerimin hemen üstünde biten arkasında yırtmacı olan siyah bir kalem etekte karar kıldık, onlara uyan siyah stiletolar ve küçük bir el çantası daha aldık. Nate kıyafetlerden çok memnun kalmıştı. Ben ise onun kıcıma attığı şaplak için kafamdan intikam planlarını geçirmekle meşguldüm.

Kasaya ulaşır kasiyer kızın bize aldıklarımızın toplam tutarını söylemesiyle kafamda bir ampul parladı. Nate’e döndüm ve “Tatlım?” dedim.

Nate bir kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Cüzdanımı unuttum.”

Gözleri kısıldı. “Hayır, unutmadın.” Omzuma asılı çantaya işaret etti. “İşte orada.”

“Bu benim çantam. İçinde cüzdanım yok,” diye yalan söyledim.

“Sabah cüzdanını koyduğunu gördüm tatlım,” derken dişlerini sıkı.

“Eh, şimdi elimde değil tatlım,” kendi sıkıdığı dişlerle cevapladım.

Bir süre birbirlerine baktık. Taa ki ben kazanana dek.

Bana kızgın bakışlar atarak cüzdanını çıkarıp içinden kredi kartını uzattı. Kız, aldığımız kıyafetleri alışveriş poşetine koyarken ben de elimi Nate’in göğsüne koyup ona bir öpücük verecekmiş gibi kulağına uzandım. “Ödeşтик,” diye mırıldandım. Nate de bana bakmak için kafasını çevirdi. Sıcaklığı bir an için nefesimi kesti. Bacaklarımın arasında beliren arzu denizini bir an için görmezden geldim ve fısıldadım. “Popom hâlâ sızlıyor.”

Gergin ifadesi bir gülümsemeyle yumuşadı. “Yeterince adil. Bunu sadece erken doğum günü hediyesi olarak sayabiliriz.” Çantaları aldı ve elime tutuşturdu.

“Hayır.” Başımı salladım, onu mağazadan çıkarken izledim. “Bu ödeşme.”

“Doğum günü hediyesi,” omzunun üzerinden sesleniyordu.

“Ödeşme,” diye ısrar ettim, onun adımlarına yetişebilmek için ayaklarım birbirine dolanıyordu. “Dostum, bu şimdiye kadar yaptığım en havalı şeylerden biriydi. Bunu doğum günü hediyesi diye adlandırarak zevkini elimden alamazsın. Bu bir intikam.” Meseleyi vurgulamak için çantaları kaldırdım.

Nate sırtırken başını iki yana salladı. “Bebeğim, şimdiye kadar yaptığın en havalı şey olduğunu itiraf edene kadar yapmış olduğun en havalı şeydi.” İnatçı tutumum onu güldürdü. “Tamam,” diyerek pes etti. “Ödeşmeydi.”

Princes Caddesi’ne doğru ilerledikçe yavaşça yoğunlaşan yayaların kalabalığında sessiz kaldık, sonunda içimdeki iyi taraf kazandı ve yumuşak bir sesle “Erken doğum günü hediyem için teşekkür ederim,” dedim.

Bir sürü kadın Nate Sawyer’ın kolunu omzuma atmadan hemen önce kahkaha atmasına ve beni iyice yakınına çekmesine şahit oldu.

Kabul etmem gerekir ki... Orada olmak güzeldi.

Club 39’daki kapı görevlisi baştan aşağı beni süzdükten sonra flörtöz bir şekilde “İyi eğlenceler tatlım,” dedi ve içeri geçmem için kenara çekildi. Gözlerindeki parıltılar karşısında kızarmamak için elimden gelenin en iyisi-

ni yaptım. Ama girişteki taş zeminde yol aldıkça topuklu ayakkabılarım bacaklarımı zor durumda bırakıyordu. Bu gece için öyle gergin hissediyordum ki geç kaldım ve Jo'ya beni beklememelerini, onlarla barda buluşacağımı söyleyen bir mesaj attım. Burası Jo ve Joss'un eskiden çalıştığı yerdi, genelde orada takılırdık çünkü çalışanların çoğunu tanıyorduk ve bir masa ayarlamak zor olmuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, benim favori mekânım değildi. Karanlık ve kalabalıktı çünkü bodrum katındaydı ve biraz klostrofobik bir mekândı. Mobilyalar az sayıda ve modern tarzdaydı, dans pisti ise benim küçük mutfağım kadardı. Club 39'un benim havamı söndüren bir tarzı vardı ve açıkçası burada Nate'in testini geçmek ve flört etmek isteyeceğim tipte bir erkek bulup telefon numarasını almak için şansım olur mu emin değildim.

Eğer bu akşamın hedefini düşünmek beni kasma noktasına getirmediyse bile etrafımı saran adamların bakışları yeterli olmuştu.

Nate haklıydı. Bu kıyafetle seksi hissetmiştim. Yeterince dekoltem vardı, belim ince görünüyordu ve kalçalarım ise kıvrımlıydı. Bluz ve eteğim, vücudumun en güzel yanlarını ortaya çıkarmış ve kusurlarını saklamıştı. Ayrıca makyajım için her zamankinden daha fazla vakit harcamıştım ve solgun gözlerimi dumanlı bir göz makyajıyla vurgulayıp dudaklarıma ıslak görünümlü bir ruj sürmüştüm.

Saçlarım kolay şekil almıştı çünkü güzel saçlarım vardı. Koyu dalgalar halinde dökülüyor ve kıyafetimle uyum sağlıyordu.

Tüm bunlarla beraber kendimi Marilyn Monroe gibi hissediyordum. Tabii bunların hiçbirisi tutucu bir kızdan cazibeli bir periye nasıl dönüşeceğini bildiğim anlamına gelmiyordu.

Kıyafetimin çektiği ilgiyi göz ardı ettim, Nate buna muhtemelen kızardı çünkü etrafa çekici gülücükler atmamı bekliyordu, elimle çantama sıkıca yapıştım ve barda arkadaşlarımı aramaya koyuldum.

Onları köşedeki bölmede çoktan deri koltuklara yayılmış vaziyette buldum. Ellie her zamanki gibi seçkin görünümünde toz pembe elbisesi ve gümüş stilettolarıyla sofistike bir şıklık örneği sergilerken Jo vücudunu saran elektrik mavisi elbisesi ve ona uyan mavi sandaletleriyle seksi cazibesini koruyordu. Nişanlılarıyla oturuyorlar, ellerini dizine koymuş ve birasını tutan Nate'in söylediği bir şeye gülüyorlardı. Adam, üzerine oturan tasarımcı elinden çıkmış bir takım elbise giyyordu, Cam ise koyu renk kot pantolon ve Ramones tişörtüyleydi. Nate mavi bir gömlek ve siyah pantolon giyyordu.

Üçü de ağız sulandırıcı görünüyordu.

Masaya yaklaşırken bana gülümsemelerini ve selamlamalarını bekledim. Ama onun yerine Ellie, Jo ve Cam bana baktı ama tanıyamadı, bir an sonra gözlerinde ben olduğumu anladıklarını gösteren bir ifade belirdi. Adam ve Nate de aynı şekilde davrandılar.

Jo'nun şaşkın ifadesi devasa bir sırtıtmaya dönüştü. "Aman tanrım, Olivia, sen muhteşem görünüyorsun."

Onların incelemesinden huzursuzlanmışım. "Ah, teşekkürler. Hadi başka konuya geçelim." Neşeyle sırttım Ellie'nin yanındaki yere oturmak için ilerledim ama Nate bir anda elimden tutup ve beni yanına çekti. Ona gülümседim ve beni tepeden tırnağa kontrol ettiğini anlayınca ürperdim. Sonunda gözlerimiz buluştu.

"İnanılmaz derece becerilesi görünüyorsun."

Kahkaha attım, kızarmamaya çalışıyordum. "Her zamanki gibi beni büyülüyorsun Nathaniel."

“Ağzın hep böyle bozuk Nate,” dedi Ellie kuru bir sesle. Adam mırıldandı. “O, Braden’dan bile kötü.”

Nate omuz silkti ve birasından bir yudum alıp tembelce yanıt verdi “Ne gördüysem onu söylüyorum.”

Nate’in kaba iltifatlarının sinirlerimi yatıştırmasını dilerken kurbanımı seçmek için bara göz atmaya başladım.

Hedef?

Evet, bu kulağa daha iyi geliyordu.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Onların bardaklarına baktım. “Bir tur daha?”

Adam hemen ayağa kalktı ve etrafını sardığımız küçük masamızın köşesine ilerledi. “Ben alıyorum. Corona ve lime?”

Genelde tercihim bu yönde olurdu ama bu gece biraz daha sert bir şeylere ihtiyacım vardı. “Talisker ve zencefilli bira. Buzlu.”

Adam bara doğru ilerlerken Jo’nun gözlerini üzerimde hissettim.

“Sen iyi misin?”

“Evet. Ya sen? Viski?”

“Bu gece biraz farklı hissediyorum.” Gözlerimle barı aramaya devam ettim. İçimde kıpırtılar uyandıracak bir adam olmalıydı. En azından gidip flört etmek isteyeceğim birisi.

Nate’in parfümünün kokusu burnuma geldiğinde kulağıma fısıldadığını duydum. “Hoşuna giden bir şeye rastladın mı?”

Kendimi ona doğru dönmekten alıkoymak için epey çaba harcamam gerekmişti, yan yan baktım ve mırıldandım. “Kesinlikle bebeğim.”

Yine de aklıma koyduğum şeyi yapmak için yeterince sakın değildim. Belki sonra, kan dolaşıma birkaç viski

kadehi daha sokarsam, cesaretimi bulabilirdim.

“Bakıyorum,” diye cevap verdim. “Ama sanki yeni ayak-kabılarımın üzerine kusacakmışım gibi hissediyorum.”

“Lütfen yapma. Onların ne kadar pahalı olduğunu bil-miyorsun.”

Sırıttım, hâlâ bara doğru bakıyordum. “Senin iyiliğin için, kusmamaya çalışırım...”

“Takdir ettim.”

Aslında kimseyi görmemiştim ama yeterince odaklan-dığımı söylersem yalan olurdu. Nate’in kalın baldırları-nın benimkilere olan baskısı ve burnuma dolan kokusu nedeniyle tamamen onunla doluydum. Elbette onun hep farkındaydım ama şimdi sanki hoşlandığım adamın far-kına varmış gibiydim.

Bu durumu anlamak bana bir tokat gibi çarptı.

Oh, dostum.

“Ne?” Nate’in parmakları belimi kavradı ve yeniden onun yüzüne baktım. Öyle yakındı ki kıskırtıcı gözlerini çevreleyen kirpiklerini tek tek saymam mümkündü.

Vücudumdaki ani değişimi açıklamak için bir ne-den ararken bara doğru baktım. Uzun, sarışın ve biraz Benjamin’i andıran biri vardı. “Onu buldum.” Çenemle adamın bulunduğu yönü işaret ettim. Bardan biraz uzak-ta duruyor, lager’ini içip arkadaşlarıyla gülüyordu, iki ar-kadaşı da etraftaki kızlara bakıyordu. İnanılmaz derece-de muhteşem değildi ama cazip bir gülümsemesi ve güzel geniş omuzları vardı.

“İyi. Şimdi bara git, içkini Adam’dan al ve seçtiğin ele-manla flört etmeye başla.”

Gözucuyla Jo’nun bizi süzdüğünü, Ellie ve Cam’in mü-zığın sesini bastırmaya çalışan sohbetini gördüm. Jo’nun, hatta herhangi birinin ne yaptığımızı anlaması ihtimalin-

den yanaklarıma ateş bastı, bu nedenle Nate'den taktik almak yerine başımla onayladım ve ayağa kalktım.

Yanlarından geçerken kızlara gülümsedim ve onların meraklı bakışlarını görmezden geldim. Kalabalığın içinden geçtim, topuklu giyerken Jo'nun yaptığı gibi kalçalarımı sallamaya çalıştım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarım uğulduyordu ve eminim ki tek kelime bile etsem titrek bir mırıldanmadan ibaret olacaktı. Titreyen bacaklarımla barın kenarında, hedefimin tam yanında duran Adam'ın yanına geldim.

"Hey." Yanına yaklaştım ve barın üzerinde duran viski bardağını işaret ettim. "Benimki mi?"

"Evet, getirmek üzereydim."

"Gerek yok." Bardağı aldığım gibi kafama diktim, acıdan gözlerim yandı. Göğsüme vurdum ve biraz öksürdüm. "Vay!"

Yanık hissi dağılmaya ve göğsümde hoş bir his bırakmaya başladı. Adam'ı görmezden geldim ve bara uzandım, Adam ise beni daha önce hiç böyle görmemiş gibi bakıyordu, Jo ve Joss'un eski iş arkadaşı Alistair'in omzuna dokundum. Bardağa bira doldururken bana döndü ve kim olduğumu anlayınca gülümsedi.

"Olivia, sana ne verebilirim?"

"Buzlu bir Talisker ve üzerine zencefilli bira." Parayı tezgâha bıraktım. "Üstü kalsın."

Bir eliyle parayı alıp birayı müşterisine uzattı.

"Eh, sen iyi misin?" Adam bana kaşlarını çattı.

Hızlıca başımı salladım. "Hiç daha iyi olmamıştım." Gözucuyla hedefimin hâlâ orada olduğundan emin olmak için baktım.

Evvvet.

Tamam.

Derin bir nefes aldım ve karnımdaki sinirlerin isyanını bastırmaya çalıştım.

Başımı kasıtlı olarak arkadaşlarımı kontrol ediyormuşçasına çevirirken, bakışlarımın onun üstünden geçip geri gelmesine izin verdim. Hareketimi fark edip bana baktı, gözleri ışıldıyordu.

Bu iyiydi.

Gülümsedim ve gülümsedi.

Bu daha da iyiydi.

Barın üzerinden eğildim ve biraz daha ona odaklandım, "Seni kütüphanede görmüştüm değil mi?" diye sordum.

Sarışın, arkadaşlarından ayrılp bana doğru yaklaştı, bana bakarken hâlâ gülümsüyordu. Nazik olmayacak kadar uzun bir süre bakışlarını göğüslerimde dolaştırdıktan sonra yeniden yüzüme baktı. "Kütüphane?"

"Üniversite. Ben orada kütüphaneciyim. Sen yüksek lisans öğrencisisin, değil mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Hayır ama keşke olsaydım. Üniversitedeyken senin gibi kütüphaneciler yoktu diye hatırlıyorum." Seksi bir İngiliz aksanı vardı ve konuşmasına bakılırsa kesinlikle oltaya gelmişti.

Testi geçmiş sayılırdım.

"İşte içkin Olivia." Alistair içkimi bana doğru kaydırdı ve o anda Adam'ın bakışlarıyla karşılaştım. Beni ve konuştuğum adamı süzüyor, adamın konuşmasından memnun olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordu. Ona güven vermek için gülümsedim, flörtçü bir edayla omuz silktim ve başımı hedefime çevirdim.

"Yani, adın Olivia mı?" Bara dirseğini koydu, bana yaklaştı. Öyle yakındaydı ki ona bakmak için topuklularımın üzerinde başımı kaldırmak zorunda kaldım.

"Evet. Ve sen?"

“Will.” Elimi sıkmak için elini uzattı, güçlü tutuşuyla sanki elimi sardığını hissettim.

Evet, kesinlikle bunu yapabilirim.

“Bu Amerikan aksanı mı?” Bakışları yüzümde ilgiyle dolaşıyordu.

“Evet. Amerika’da büyüdüm ama babam İskoç’tu, o nedenle buraya taşındık.”

“Sevdin mi?”

Sırıttım ve dürüstçe cevap verdim, “Şimdiye kadar harika gidiyor.”

Will kafasını salladı, mavi gözlerinde beni şaşırtan cinsel bir çağrışım vardı. Öyle olmamalıydı, gerçi ben istemiştim ama yine de... Dürüst olmak gerekirse hâlâ gergin hissediyordum. Bu adamı tanımıyordum ve zararsız flörte karşı nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bazı insanlar için flört ile cinsellik mesajı verme arasında ince bir çizgi vardı. Özellikle de sadece bir deneyin içindeysen ve gerçekten de yönlendiriliyorsan.

“Bu gerçekten çizgiyi aşmış ve sevimsiz bir yorum olabilir ama şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı gözlere sahip olduğunu söyleyen oldu mu?”

Evet. Nate Sawyer dedi. Ve o dediğinde kulağa çok daha güzel geliyordu.

Bakışlarımı eğdim ve sonra kirpiklerimin altından ona baktım.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım ve sonra arkadaşlarımı kontrol etmek için kafamı çevirdim.

Nate masanın kenarında duruyordu ama kısa, ince ve biçimli bir sarışın kendisini ona bastırıyordu ve Nate de kafasını ona yaklaştırmış, yüksek müzik yüzünden ne dediğini duymaya çalışırken dudaklarını tenine değdiriyordu.

Titredim, bir an üşümüştüm, midemdeki sinirlerin gerildiğini hissettim.

Testi geçip geçmediğimin bile farkında değildi. Tabii orada küçük kalçaları olan güzel yüzlü bir sarışın vücudunu ona bastırırken neden benim yaptığım bir şeyin farkında olsun ki? Tenimin altında yanan öfke ve acıdan oluşan sıcaklığı hissettim ve sadece baktım ama Jo'nun bakışlarını yakaladım. Bana bir an daha baktı ve Nate'e döndü. Bakışlarını bana yeniden çevirdiğinde ifadesindeki endişeyi gördüm ve ona umurumda değilmiş gibi gülümseyip yeniden Will'e döndüm.

Kaşlarını çatmıştı.

Güzel.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordu, çenesiyle Nate'in olduğu yönü işaret ediyordu.

"Hayır." Onu rahatlatmak için aceleyle cevap verdim. "Hepsi sadece arkadaşım."

Rahatladı. "Yani erkek arkadaşın yok mu?"

"Yalnızım." Öyle yalnızdım ki. "Sen de mi?"

"İnanması güç ama evet." Kendine güvenmediğini belli eden küçük bir kahkaha attı ve ben de cevabından hoşlanıp rahatladım.

"Peki sen ne yapıyorsun, Will?"

"Ben bir mühendisim."

İlgisizce viskimi yudumladım, artık kendimi daha sakin hissediyordum. "Bana bundan bahset."

İşte her erkeğin kalbine giden yol. En azından Will'in kalbine gidiyordu çünkü sonraki otuz dakika boyunca onun hakkında, onun ilgi alanları, işi ve hobileri hakkında konuştuk ve tek yaptığım ilgileniyormuş gibi görünüp söylediği her şey çok ilginçmiş gibi gülümsemekti.

Onu avucuma almıştım.

Gerçi bu bir test olmasaydı on dakika önce ayrılmış olurdum. Will'in benim hakkımda bir şeyler sormasını bekledim ama çoğunlukla benim ilgimden memnun bir şekilde kendini anlatıyordu.

Sıkılmaya başlayınca alaycı bir şekilde omzumu silk-tim. "Gerçekten arkadaşlarımla dönmeliyim... Ama." *Cesur ol, Soda Pop*. "Ben... Numaranı alabilir miyim?"

Sırıttı ve elini uzattı. "Telefonunu bana ver."

Çantamı açtım, telefonumu çıkarıp uzattım ve Will numarasını tuşlarken rahatlama hissettim. Bana telefonumu geri verdiğinde elini benimkinin üzerine koydu ve kibarca tuttu, kafasını aşağı eğerken beni yakınına çekti.

Dudaklarını benimkilere bastırırken donakaldım.

O anda Nate ve sarışın kafamda belirdi ve öfkeyle dudaklarımı araladım.

Will beni öperken dili nazıkçe benimkine değdi.

Kötü bir öpücük değildi. Aslında teknik açıdan iyi bir öpücüktü.

Ama hiçbir şey hissetmedim.

Geri çekildiğinde, biraz utanarak gülümsedi, hoşuna gitmiş gibiydi, "Seni arayacağım," dedim.

Beni bıraktığında arkadaşlarıyla sırtmasını görmezden geldim ve masamıza doğru ilerledim.

Nate artık sarışınla beraber değildi ve yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözlerim çabucak onun ve diğerlerinin üzerinde gezindi. Cam ve Adam bana erkeksi bir ifadeyle bakıyordu, Ellie çocuksu gülümsemesiyle beraber dudaklarını ısırıyordu ve Jo'nun kafası karışık görünüyordu.

"Ne?" dedi telefonuma bakarak.

Ona el salladım ve "Numarasını aldım," derken sesimin ilgisiz görünmesine gayret ettim. Gözlerim Nate'i

bulduğunda çenesini kaldırdı, sessizce beni gördüğünü ifade etti.

Onun yanına oturdum ve bekledim ama Nate diğerleri kendi aralarında konuşana dek bana bir şey söylemedi. “Hoşuna gitti mi?” diye sessizce sordu, gözleri benimkileri arıyordu.

Omuz silktim. “Küçük sınavını geçtim.”

Karanlık gözleri bara döndü, Will ve arkadaşlarında durdu. Bir tepki vermesini bekledim ama bana döndüğünde ifadesi boştu. “Bir yabancıyı öpmen gerektiğini söylemedim.”

“Yok hayır. Ama yaptım.”

“Sanırım elimde bir rekor kırıcı var artık.”

Omuz silktim.

Gecenin geri kalanında sessiz kaldık, çünkü çoğunlukla kendi düşüncelerimizde kaybolmuş gibiydik. Eve gitme vakti geldiğinde Nate her zamanki gibi bana eşlik etmek konusunda ısrar etti. Erkeklerle hoşçakal deyip kızlara tek tek sarıldım ve Nate’i George Sokağı’nda takip ederken harika topuklularımın artık canımı yakmaya başladığını hissettim.

“Yani...” Havalı olmaya çalışıyordum. “Bu gece bir numara da sen aldın.”

“Sarışın.”

Burnumdan güldüm. “Bir ismi var mı?”

Bana bir bakış attı. “Bilmem gereken tek isim bu.”

O anda gerçekten onun her zamanki Nate olduğunu ve bu nedenle ona kızmamam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalıştım. O gece beni evime bırakacak, sonra sarışın kızı arayacak, onunla buluşacak, sevişecek, sonra oradan ayrılıp kızın numarasını telefonundan silecekti.

Yaşamak için güzel bir yol değildi ama madem o böyle olmasını istiyordu bana da onun tercihlerine saygı duy-

mak düşerdi. Eğer sıradan bir playboy olsaydı ona kulaklarından kan gelene dek nutuk atardım ama ne zaman bunu düşünsem göğsündeki dövmeyle hatırlıyordum.

Yine de evime yaklaştıkça rahatsızlığım arttı ve onu sarışınla flört ederken gördüğümde duyduğum acıyı hatırladım ve belki de asıl sinirlendiğimin onun hayat tarzı değil de beni bırakıp o sarışınla sevişmeye gitmesi olduğunu düşündüm.

Bunu analiz etmek istemiyordum bile.

Apartmanımın dışındayken kendimi onun ismini söylerken buldum.

“Evet?” diye sordu ellerini pantolon cebine koyarak.

Onun yakışıklı yüzüne bakarken öpüştüğümüz andan beri içimi kemiren soruyu sormak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Sonunda, “Öpüşmemizin faydası oldu,” dedim. Bana sessizce baktı, sadede gelmemi bekliyordu.

Boğazımı temizledim, midemde patlayan kelebek sürüsü için zihinsel bir yarasa gönderdim. “Daha iyi hissettirdim,” dedim, açıklamaya çalışıyordum. “Daha... Fazla kendime güvenebildim.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Liv?”

İhtiyacım olduğunda başka bir viski kadehi neredeydi?

“Hım.” Aniden kuru dudaklarımı ıslattım. “Seni istiyorum... Bana nasıl iyi olunabileceğini öğretmeni istiyorum... Seks konusunda.”

Nate’in odak noktası keskinleşti ve şaşırtıcı bir sükûnetle “Teoride mi pratikte mi?” diye sordu.

“Pratikte.”

Aramızdaki sessizlik, kelebeklerimin inanılmaz bir hızla çırpınacağı kadar uzadı. Pişmanlık ve bozguna uğrama hissi öyle belirgin hale geldi ki, onu bu pozisyona soktuğum için berbat hissetmeye başladım. “Nate...”

“Ne kadar içmek zorunda kaldın?”

İmâsını hakaret gibi algıladım, hızla kafamı salladım. “Sadece birkaç kadeh viski aldım. Ben sarhoş değilim. Bak, eğer seni kötü hissettirdiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Biz...”

Nate beni susturmak için parmağını dudağıma koydu ben de hemen sustum. “Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin. Bunu mahvedecek hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

Keskin duyguları görmezden gelmeye çalıştım, görmezden gelmekten kastım onları kalbimin derin, karanlık yerlerine gömmekti. Düşüncelerimi tamamen kendi kozama odakladığımdan, onu iknâ etmek için hızla kafamı salladım. “Sana söz veriyorum zarar vermeyecek, bu konuda düşünür müsün? Ben sadece... Ne yaptığının farkında olmak istiyorum. Eğer olursam, Benjamin’e yaklaşmak için kendime güven duyabilirim, yani eğer bir çıkma teklifine evet derse ve sonrasında iş *o noktaya* gelirse benim için travmatik bir şey olmaz. Sana güveniyorum Nate. Ve senin için çok da zor olmaz bence,” deyip sözlerimi bitirirken küçük bir gülümseme ekledim, o da bir gülümsemeyle yanıt verdi.

“Hadi bunu basitleştirelim. Seni becermemi istiyor-sun, böylece başka birini becermek için yeterince tecrüben olacak?”

“Böyle söyleyince kulağa çok çaresizce geliyor.”

İçini çekip öne eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Yatağa git bebeğim. Eğer yarın sabah da aynı şekilde düşünürsen bana tekrar sor.”

Nefesimi bırakırken “İlk seferi yeterince zordu,” diye mırıldandım ve sonra apartmanın dış kapısının kilidini açtım.

Nate söylediklerimi duydu, bir anda kalçamda sert elini, sırtımda sıcaklığını ve kulağıma fısıldadığı anda nefesini hissettim. “Cesurcaydı, Liv.”

Ona baktım, dudaklarımda minnettar küçük bir gülümseme vardı.

“Viskinin cesareti ya da gerçek cesaret, sanırım yarın öğreneceğiz,” dedi Nate.

Ve Nate ayrıldığında soğuk rüzgâr tenime çarptığı an kendimi kapıda savunmasız hissettim. İçeri girdim, kalbim hızla atıyordu, sanki binlerce kelebek tahribat yaratmak için midemden göğsüme kaçmıştı.

O kelekler bütün lanet gece boyunca beni uykusuz bıraktılar.

On Bir

Uykuya dalmakta o kadar zorlanınca öğleden sonra uyandım, duş almak, giyinmek ve babamın bana gelip Elodie ve Clark'la pazar günü öğle yemeğinde buluşmak için yürümesine az bir zaman kalmıştı.

Uyumadan önceki birkaç saat boyunca Nate'in istediği gibi düşünmüştüm.

Bir sonuca vardım: Bunu deneyimlemek istiyordum. Bunu yapmam gerektiğini hissediyordum. Ama... Nate'e ne istediğimi söylediğimde, arkadaşlarımızın durumunu düşünmemiştim. Oldukça içli dışlı bir gruptuk, Nate ve ben bunu aramızda halletsek bile arkadaşlarımızla olan ilişkimize nasıl yansıtacağı konusunda endişeliydim. Hatta Nate ve benim bu anlaşmayı kolaylıkla hayata geçirebileceğimiz konusunda da fazlasıyla endişeliydim.

Fakat gerçekten bunu yaşamak istiyordum. Gerçek şu ki hiç kendine güveni olmayan biri olduğumu belli etmemiştim çünkü çoğunlukla öyle görünmüyordum. Kendi zekâma inanırdım; kendi sağduyuma inanırdım; ilginç ama renkli bir kişiliğim olduğuna, yetenekli olduğuma

inanırdım ve aklıma ne koyarsam yapabileceğime inanırdım.

Benden hoşlanmayan biriyle vakit harcamamam gerektiğine inanmak istiyordum.

Kendime inanmak istiyordum.

Bir şekilde kapağımdan ibaret bir kitap olduğuma değil, içimde yazanlara inanmak istiyordum. Neden olduğunu bilmiyordum. Ama daha önce böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Şimdiye dek hiç kimseye kendi yeterliliğini sorgulayan bir insan olduğum izlenimi vermemiştim, hatta herhangi bir konuda yetersiz olduğunu düşünen biri gibi de görünmemiştim.

Ama öyleydim. Öyle hissediyordum.

Bu konuda sızlanmak ve şikayet etmekten yorulmuştum. Güzel, genç annemi kanserle savaşırken ve savaşını kaybederken izlemiştim. Hayat kısaydı. Kendinizden nefret etmek ve güveninizi kaybetmemek için çok kısaydı. Hayat, onu yaşamamak için çok kısaydı.

Seks ise hayatın ve yaşamın önemli bir parçasıydı. Bu konuda deneyimsiz olduğumu hissediyordum ve kendime güvenimi kazanmak, beni her zaman olmak zorunda olduğuma inandığım o kadına yaklaştırmak için biraz deneyim kazanmamı sağlayacak biri vardı.

Yani, öğle yemeğinden sonra Nate'i aramak ve ona yeniden sormak için yeterince sebebim vardı. Ama cesaretimi alevlendirecek birkaç kadeh viskim yoktu. Sadece ben ve kendisinden hoşnut bir kadına dönüşme yolundaki kararlılığım vardı.

Sonuçta, soruyu sormak için öğle yemeği sonrasına kadar beklemek zorunda kalmadım.

Elodie'nin Dee'nin gelmesiyle beraber fazladan bir misafiri daha olmuştu ve Nate'in Cam'lere erken gelip

takılması nedeniyle pazar günü yemeğine davet almıştı. Elodie dert etmiyordu. Nichols ailesinde her zaman daha çok misafir hoşnutlukla karşılanırdı.

Bununla beraber kendimi, Jo ve diğerleri içerdeyken Elodie ve Clark'ın evlerinin arkasındaki küçük terasında durup ılık bahar havasının tadını çıkarırken buldum.

Nate'i bekliyordum ve sinirlerim keman yayı gibi gerilmişti. Ona isteğimi tekrar dile getirdiğim anı düşünürken sinirle kafama büyük bir bardak suyu diktim.

“İyi misin Liv?”

Jo, gözlerini kocamañ açmış bana bakıyordu. Endişeliydi.

“Biraz gergin görünüyorsun.”

Onun yüzündeki ifadeye bakınca, bir an içimdeki her şeyi ona dökmek istedim. Sözler dilimin ucuna kadar geldiği an kalbim sıkıştı.

“Liv?”

Tüm kararlılığıma rağmen arkadaşşıma bakarken içimdeki tedirginlik büyüdü. Nate'le benim aramızdaki bu şeye başlamak, arkadaşlarımızı kötü etkiler miydi? “Bir arkadaşım var,” dedim. “İş yerinden. Bir sorunu var ve ben de, bilirsin işte, ona yardımcı olmak istiyorum.”

Jo düşüncelere daldı. “Tamam. Sorunu nedir?”

“Bir grup arkadaşı var. Hepsi yakın arkadaşlar ama grupta gerçekten hoşlandığı bir kız da var ve ikisi de birbirinden hoşlanıyor ama geçmişte yaşadıkları nedeniyle aralarındaki şeyin nereye gideceğinden emin değiller. Ayrıca bunun arkadaş grubunu etkilemesinden de korkuyorlar.”

Sözlerimi bitirdiğimde gerilmiştim, Jo'nun bunun iş yerinden bir arkadaşımın sorunu olduğuna inanmadığını gösteren herhangi bir işaret var mı diye bakıyor, bana bir şey söylemesini bekliyordum.

“Tamam,” dedi ve derin bir nefes verdi. “Eğer arkadaşın kızdan gerçekten hoşlanıyorsa peşinden gitmeli.”

Bir anda rahatladım. Jo benim sorunum olduğunu anlamamıştı.

Güzel.

“Öyle mi dersin?”

Dudaklarında güven veren küçük bir gülümseme oynuyordu. “Gerçekten oraya gitmek isterse ve onun için doğru olduğunu hissederse, o zaman yapmalıdır. Hiç kimse bir ilişkinin nereye gideceğini bilmez. Bu tür şeylere gözümüzü kapatıp başlarız ve sonra ilerleriz, karşı tarafı tanırız, bir ışık görürüz. Arkadaşlar için de böyledir... Eğer gerçekten söylediğin kadar yakın arkadaşlarsa, anlayacaklardır. Onlar beraber hareket eder ve başa çıkabilirler, sonunda ne olursa olsun.”

Jo elime uzandığında nefesim kesildi. Gözleri bana ne numara çevirdiğini anladığını söylüyordu, elimi sıkın eli her zaman arkamı kollayacağını ifade eder gibiydi.

Ben, o anda, garip bir şekilde onun anasının gözü tavrından hoşlanmışım.

Cam Fransız kapıları açıp verandaya çıkarken “İşte buradasınız,” dedi, Nate de onun arkasından geliyordu.

Ben de memnuniyetle gülümsedim, Nate’i görmemle sinirlerim yeniden gerilmişti, bu yüzden kolamı yudumlarırken konuşma işini onlara bıraktım.

Cam, Nate’e “Peetie ve ben birkaç hafta içinde uzun bir hafta sonu ev ziyareti yapmaktan bahsediyorduk,” dedi. “Düşündük de hepimiz...” O sırada elleriyle bizi işaret etti. “Bizimle gelebilir. Bir ev kiralayıp masrafları altıya böleriz.”

“Altı?” Nate kaşlarını çatı.

“Yani ben, sen, Jo, Liv, Peetie ve Lyn. Tabi Cole da bizimle olur.”

Nate bana döndü. “Ne düşünüyorsun? Seni ailemle tanıştırmamı ister misin?”

İçimdeki ben neşe içinde zıplayıp Nate’in ailesiyle tanışma, nereden geldiğini görme ve bugün tanıdığım adamı yaratan hikâyeyi keşfetme fırsatının heyecanı karşısında el çırpıyordu. Ama dışarıdan umursamaz bir baş eğmesi ve kabul eden bir gülümseme gösterdim. “Kulağa iyi geliyor.”

“Harika.” Jo sürgülü kapılara uzandı. “Bize kiralayabileceğimiz bir yer bulmaya çalışacağım.”

O ve Cam boş yemek odasına geçtiler ve Cam kapıyı Nate ve benim için açık bıraktı. Nate, başını iki yana salladı. “Az sonra geliriz.”

Bu, benimle yalnız konuşmak istediğini gösteriyordu.

Jo ve Cam ortadan kaybolduktan sonra bir nefes aldım.

Nate bir şey söylemedi.

Bir dakika geçti.

İki.

Sonunda nefes verdim, “Bana zorla söyletecek misin?”

“Duruma bağlı.” Bana küçük bir yumruk attı ve o anda gözlerinde dikkatli bir bakış fark ettim, belki de bir boca-lama. “Ne söylemeyi düşünüyordun?”

Kapıya bir bakış attım, konuşurken yalnız olduğumuzdan emin olmak istiyordum. “Dün gece körkütük sarhoş değildim.”

Cevap verirken Nate gülümsemiyordu. “Bana bunu seninle yapmam için güveniyorsun ama bunun iki arkadaşın yardımlaşmasından daha fazla bir şeymiş gibi görmeyeceğine emin olmam gerek.”

Tamam, işte şimdi, derinlerde Nate’in sarışının numarasını aldığı anda içimde kükreyen kıskanç canavarı gömdüğüm karanlık bir yer olduğunu kabul etmem gerekirdi. Ama bu sadece önemsiz bir detaydı ve kesinlikle üste-

sinden gelebilirdim. Nate'i çekici buluyordum, evet, onu önemsiyordum, evet ama Benjamin'e de vurulmuştum ve şimdi amacım Nate değil Benjamin'i elde etmektir.

Konuşmayı bir miktar hafifletmek için "Eminim bir şekilde sana âşık olmamayı becerebilirim," dedim. Sol gamzesi belirginleşti. "Bunun senin için kolay olacağından eminim."

"Bir noktayı açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Dökül bakalım."

"Senin orada burada eğlenmeye alışkın olduğunu biliyorum. Ama burada tamamen sorunsuz seks fırsatı sunduğumu söylemek isterim. Senin için çok da zor bir şey olmamalı."

"Hayır," diye düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. "Hiç de zor değil." Bir an için sustu ve söylediklerimi tarttı. Kapıya tekrar bakıp yalnız olduğumuza emin oldu.

"Bak, eğer bunu yapıyorsak doktor raporu alacağım ve derslerimiz süresince başka biriyle beraber olmayacağım." Onun söyledikleri karşısında şaşkınlığımı gizleyememiş olmalıyım ki aniden kaşlarını çattı. "Bebeğim, eğer aktif seks hayatın olacaksa bu konuda akıllıca davranman gerek. Her üç ayda bir doktora gidiyorum ve iş seninle bu Benjamin denen elemana geldiğinde onun da temiz olduğuna emin olman gerek diye düşünüyorum. Birkaç hafta içinde bir kontrolüm var ama senin için öne aldırmaya çalışırım. Belki sen de doğum kontrol hapı seçeneğini düşünebilirsin."

İşte şimdi konuşmanın kalbimin de kendi fikrini yüksek sesle söylediği kısımlarına gelmiştik. Göğüs kafesimin içinde küt, küt, küt diye atıyor ve bana kafayı yemek üzere olduğunu söylüyordu. Onu sakinleştirmek isterdim. "Zaten kullanıyorum. Benim şeyimi düzenliyor... Bilirsin işte." Kızarmamı engelleyememiştim.

Nate aramızdaki boşluğu aştı, bana öyle yaklaşıyordu ki göğüs göğüse gelmiştik. “Şimdi teklifini yeniden düşünmüyorsun değil mi?”

Ah...

Cesaretimi toplayıp cevap verdim. “Hayır.”

“Sadece neyin içine girdiğimizi anladığından emin olmak istiyorum. Demek istediğim, senin bu seks olayın hakkında çok ukalaca davrandığının farkındayım ama bu senin her zaman yaptığın şeye benzemiyor. Bu senin bana... Öğretmen demek... *Malum şeyi.*”

Nate’in gözleri aniden şaşkınlıkla aydınlandı ve sessizce tekrarladı, “Şeyleri?”

Yanaklarım yanıyordu. “Malum şeyi.”

“Malum şeyi?”

Etrafımıza bakıp bizi dinleyen hiç kimse olmadığına emin oldum. Kimse yoktu, o gözlerine baktım ve vücudumu yakan, göğsümü daraltan sıkışmayı göz ardı ettim. “Seni nasıl memnun edeceğimi,” diye fısıldadım.

Ağızma bakarken gözlerinde ateşli bir ifade belirdi. Etrafımızdaki hava değişmişti. Sanki göğüslerim hassaslaşmış, şişmişti ve bacaklarımın arasında tanıdık bir sızı belirmişti.

Nefesim sıklaşıyordu.

Nate’inki de öyle.

Onun sıcak elini kalçamda hissettim, önce kalçamı sıkı ve sonra ciğerlerime yeniden oksijen girebilmesi için bir adım geri attı. “Burası seni baştan çıkarmak için doğru yer değil.” Sesi kısılmış, kalınlaşmıştı. Yoksa. Uyarılmış mıydı?

O da benim kadar uyarılmış mıydı?

Şaşırmıştım, başımı öne eğdim, saçlarımı yüzümden çektim. “Evet. Bence biz... İçeri girsek iyi olur.”

“Sen devam et.” Kapıyı gösterdi. “Bir saniye içinde içeri girerim.”

Adımı seslendiğini duyduğumda elim kapı kolunu kavramış vaziyetteydi.

“Evet?” Ona omzumun üzerinden baktım.

“Bu gece başlayacağız.” Nate’in ifadesi sanki çıplak sırtımda parmağını gezdiriyormuş gibi omurgama titremeler gönderen seksi bir vaatle doluydu. “Saat dokuz gibi sana gelirim.”

Akşam yemeğimi zorlukla yiyebildim.

İşte şimdi saat dokuza on vardı ve Nate yaklaşık on dakika içinde evime gelecekti. Onun kapıdan girdiği anda gerginliğimin bir kısmının uçup gitmesini diledim çünkü şu an tek hissettiğim endişeydi. Tabii ki kapıdan girmek üzere olan Benjamin olsaydı hissedeceğim korkuyla kıyaslanamazdı bile. Nate işin içinde olduğunda kendimi güvende hissediyordum çünkü onu yakından tanıyordum. Onun beni asla incitmeyeceğini ya da kendimi aptal veya çirkin hissetmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Benim için harika bir öğretmendi çünkü ona tamamen güveniyordum.

Eve gittiğimde duş aldım ve hafif bir makyaj yaptım. Pantolon ve gömüğümün altında en sevdiğim iç çamaşırı takımım vardı. Dantel kenarları olan beyaz saten, benim esmer tenimle güzel duruyordu. Bunun Nate’in dikkatini göbeğimden ve sarkmalarımdan uzak tutmasını diliyordum.

“Sarkık dememem gerek,” dedim kendi kendime Nate’in uyarısını hatırlatarak.

Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum, dairemin etrafına yayılmış olan kitapları ve Nate'in yazısının çıktığı derginin sayılarını toplamaya başladım. Belki biraz müziğe ihtiyacımız olur diye radyoyu da açtım. Ama son anda bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdim çünkü Nate benim genelde müzik açmadığımı bilirdi ve şimdi müziği açmış olmam aslında ne kadar gergin olduğumu gösterirdi. İşte bu yüzden radyoyu kapattım ve onun yerine televizyonu açtım. Beş dakika sonra televizyonu açmış olmamın kayıtsızlık anlamına geleceğini ve bu nedenle kayıtsız görünmek istemediğimi düşündüm.

Nate kapı zilimi çaldığı anda ben hâlâ aptal gibi ortada dolanıyor, ortalığa yığılmış kitaplarla boğuşuyor ve ahşap zeminde çoraplarımın üzerinde kayarken kapı ziline haykırıyordum. Sonunda düğmeye bastım. Apartman kapısını açtım ve derin bir nefes aldım.

Terli ve küçük düşmüş hissediyordum, hiç ama hiç çekici değildim, kaşlarımı çatıp çoraplarıma baktım ve *ilk başta bu lanet çorapları neden giydim ki* diye düşündüm. Seksi değillerdi. Onları çıkarmaya çalıştım ama sağ teki ayağıma takıldı. Çektim çektim ama tek yapabildiğim bir ayağımın üzerinde sekip küfretmek oldu. O teki çıkarmayı başardığım anda sol ayağımı kahve sehпасına çarpmıştım, kemiğimden tak diye bir ses gelmişti ve devrilip kafamı kanepenin yumuşak yastığına gömüvermiştim.

"Tanrım, sen iyi misin?"

Saçlarımı geriye ittim, gözleri fal taşı gibi açılmış halde kapıda duran Nate'e baktım. "İyiyim," diye nefes nefese cevap verdim.

Kapıyı arkasından kapattı, gözleriyle vücudumu tarıyordu, muhtemelen hasar kontrolü için. "Emin misin?"

“Elbette,” dedim ona canlı bir şekilde ama sonra ellerimde terli çoraplar olduğunu fark ettim. Seksi değil. Onları koltuğun altına hızlı bir şekilde sokuşturdum ve ayağımı tuttum, hareketin hızıyla biraz sallandım.

Ağzının köşesi gülümsemeyle kıvrıldı ve deri ceketini çıkardı. “Bunu yapmak konusunda hâlâ istekli misin? Yapmak zorunda değiliz.”

Titreyen ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

Nate kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacaklarını açıp beni inceledi. Sonunda bir karara varmış olacak ki bana başını eğdi. “Tamam. Bu şeyi nasıl başlatmak istediğin konusunda bir fikrin var mı?”

“Yani...” Ona biraz daha yaklaştım, onun varlığı beni biraz daha sakinleştirmişti. “Temel şeylerle başlayabiliriz diye düşünmüştüm. Aslında zaten birinci ve ikinci aşamayı geçtik gibi.”

Bana güldü ve çenesini kaşdı. “Bu Amerikan tarzı. Benimle doğrudan konuşman gerek.”

Yüksek sesle mi? Oh...

Çaresizce utancımı gizlemeye çalıştım, tanrım karşımdaki Nate, ona doğru bir adım daha attım. “İlk aşama öpüşmek. Fransız öpücüğü. İkinci aşama dokunmak ve üçüncüsü de...”

Kasıklarını işaret ettim.

Bana gülmemek için kendini zor tutuyordu. Çabasını takdir etmiştim. “Liv, biz seks yapacağız. Bence bu konuda konuşmaya alışmalısın.”

İnatçılığım çenemi açmaya zorladı. “Fena değildi.” *Evet bunu yapabilirsin. Onlar sadece kelimeler.* “İkinci aşama benim kıyafetlerimin altından göğüslerime dokunmak ve üçüncü aşama da... Bacaklarımdan arasına dokunman.”

Aman tanrım aman tanrım. “Ya da sana dokunmam.”

Nate’in dudaklarının kenarı aşağı kıvrıldı ve kollarını yanına düşürdü. Bana doğru bir adım attı böylece aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. “Nereme dokunman?”

Sadece bir kelime.

Yanaklarımı ateş bastı, dudaklarımı yaladım ve “Senin aletine,” dedim.

Gözleri alev alev baktı, yutkunduğunu fark ettim ve sordu “Üçüncü aşama?”

“Ağzınla,” diye yanıtladım, Nate’in bacaklarımın arasındaki görüntüsünü hayal etmek bacaklarımı birbirine bastırmama neden olmuştu. Şimdiye kadar ne birini ağzıma almıştım ne de bana oral seks yapılmıştı. Bu özel paylaşım beni hem heyecanlandırıyor hem de geriyordu. Kitaplar ve filmlere bakılırsa bunun hoşuma gitmesi gerekiyordu.

“Tabii *sayı yapmak* ne demek tahmin edebilirim.” Bana ne diyeceğini düşünürken kafasını eğdi ve alt dudağını ısırırdı. “Hımm, bunu düşünüyoruz. Ama şimdi en önemli şey senin kıyafetlerini çıkarmak.”

Nate’in karşısında çıplı çıplak olduğumu düşününce titreme parmaklarımdan vücuduma yayılmaya başladı. “Şimdi mi?” Çılgılık atmıştım.

Bana anlaşılabilir bir ifadeyle baktı. “O adamın önünde de çıplı çıplak kalacaksın. Bunu benimle yapamazsan, o zaman geldiğinde nasıl yapacaksın?”

“Tamamen çıplak mı?”

Bir dakikalık sessizlikten sonra Nate bana sabırlı ve nazikçe baktı. “Tamam adım adım gideceğiz. İç çamaşırların kalana dek soyun.”

Benden talep ettiği şey karşısında ürperdim ama cevap verecek gücü buldum, “Nazikçe sorabilirdin.”

Dudakları kıvrıldı. “Olivia, tatlım, benim için iç çama-

şırların kalana dek soyunur musun?”

“O kadar zor muydu?” Kısık sesle homurdandım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

“Bu bir yarış mı?”

Parmağım üçüncü ve son düğme arasında durdu. “Ne?”

Nate boğulur gibi güldü. “Benim için soyunuyorsun. Bunu aceleyle yaparsan heyecandan çok rahatsızlık uyarırsın.”

Kollarım yanıma düştü ve omzumla dairemin arkasındaki odayı işaret ettim. “Belki yatak odasına gitmeliyiz.”

“Eğer daha rahat hissedeceksen.”

Nefesimi bıraktım, midemde beliren güvensiz kasılmalarla savaşılarak odaya doğru ilerledim. Yatağın ucunda durdum ve Nate eşiği geçene dek bekledim, sonra benim için cesaret isteyen bir şey yapıp doğrudan gözlerinin içine bakarak düğmelerimin kalanını da açtım. Ben gömleğimi çıkarıp yere atarken, sutyenim ve pantolonumla kalırken Nate hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Bu kısmı pek önemsememiştim. Asıl korktuğum nokta şimdiden sonrasıydı ama zihnim Nate’in bana iltifat eden sesiyle doluydu. Umarım ben kıyafetlerimin tamamını çıkardığımda da aynı şekilde düşünmeye devam ederdi.

Pantolonumun üst düğmesinde biraz oyalandım ama Nate bu konuda bir yorum yapmadı. Fermuarımın açılma sesi odadaki sessizlikte yankılandı ve aramızdaki tansiyon yükseldi. Derin bir nefes alıp ellerimi kalçamın iki yanına koydum ve pantolonumu aşağı indirdim, bakışlarımı belirsizce aşağı doğru eğdim ve dikkatlice pantolon yığınının dışına adım attım.

Kollarımı ne yapacağımı bilemez haldeydim.

“Bebeğim.” Gözucuyla Nate’e baktığımda bana doğru bir adım atmış olduğunu gördüm. “Liv, bana bak.”

Kollarım hâlâ yanımda sarkarken yavaşça çenemi kaldırdım.

Yüzünde gördüğüm ifade beni sarstı.

Bana kısık sesiyle “Harikasın,” dediğinde sesinde sıcaklık ve samimiyet vardı.

Ellerim bilinçsizce karnımdaki yağları saklamak için hareket etti. Nate bana doğru üç kararlı adım attı ve ben de onun gözleriyle buluşmak için kafamı biraz kaldırdım. Karnımı saklayan ellerimi aldı ve nazikçe yanıma koydu.

“Benden saklanma.” Dudaklarımın üzerinde fısılda-
mak için başını eğdi. “Asla.”

Gergin bir gülümsemeyle aşağı doğru baktım. “Belki de kendimi denizin ortasında yalnız hissetmemem için sen de bir şeylerden kurtulsan iyi olur.”

Bana sırtıttı ve tişörtünden kurtulmak için bir adım geri attı.

Bir nefes aldım.

Bu Nate’i üstsüz gördüğüm ilk andı ve onunla beraber judo sınıfına gitmediğim günler için kendimi tekmelemek istedim. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun ya da en kaslı adam değildi ama oldukça sıkıydı, belindeki her bir santim kaslıydı. Judo dersleri ve düzenli spor salonu ziyaretleri sayesinde Nate bedenine oldukça iyi bakmıştı ve ben de onun bu halinin her zerresinden zevk alıyordum.

Bakışlarım “A” dövmesine gelince durdu.

Alana...

Odadaki hayalet.

Kafamı eğdim, gördüğüm dövmeden etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım, kirpiklerimin altından ona imâlı bir şekilde gülümsedim. “Daha kötülerini görmüştüm.”

Nate kahkaha attı ve tişörtünü fırlattı. “Bir adamı nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun.”

“Oh, hadi ama, seksi olduğunu biliyorsun.”

“Senin de böyle düşündüğünü bilmek güzel.”

Cevabına şaşırdığımı gizleyerek hafifçe güldüm ve yanıtladım, “Düşüncelerimi daha sık dile getiririm o zaman.”

Ağzı benimkine yaklaştı. “Takdir ettim.”

Göğüslerim ürperirken bakışlarımı odada gezdirdim. “Sırada ne var?”

“Benimle mi, yoksa seninle mi başlamak istiyorsun?”

Kafa karışıklığı içinde kaşlarımı çattım. “Neden benimle başlıyoruz? Ne istediğimi biliyordum. Asıl mesele senin ne istediğini öğrenmek, bunda iyi olmak.”

Nate hemen başını iki yana salladı, kaşları çatıldı. “Daha önce sadece bir kez seks yaptıysan ne istediğini nasıl bilebilirsin Liv? Sadece onu baştan çıkarmayı öğrenmek değil, kendi zevkin konusunda da kendine güvenmeyi öğrenmen gerek.” Parmakları kot pantolonundaki düğmelere uzandı ve soyunmaya başladı. Onu izlerken nabzımın atışını kulaklarımda duydum. “Senin nelerden zevk aldığını öğrenmek ve ona bunu söylemek. Eğer seni nasıl baştan çıkaracağını bilmiyorsa, onunla vakit harcama.”

O bunları söylerken bakışlarımı onun yüzüne çevirdim ve burnumdan nefes vererek rahatlayıp gülümsedim. “Bunu aklımda tutarım.”

“Bunu hatırla. Seks iki taraflıdır.”

“Tamam.”

“Tamam... Ben mi sen mi?”

“Ah...”

“Seninle başlayacağız.” Pantolonunu tekmeleyerek çıkardı. Atletik vücuduna bayılıyordum. Şimdiye kadar gerçek hayatta gördüğüm en iyi görünümlü erkekti ve onunla seks yapmak üzereydim.

“Bu biraz gerçek üstü,” diye mırıldandım düşüncesizce.

“Tamamen gerçek olmak üzere,” dedi derin, baştan çıkarıcı sesiyle.

“Oh, dostum.”

Yeniden güldü ve yanıma geldi, parmak boğumları belimin oyuğunda gezinip omurgama tatlı titreşimler gönderdi. “Şimdi senin iç çamaşırlarını çıkaracağım,” diye fısıldadı, sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde dans ediyordu. “Buna hazır mısın?”

Zaten çoktan seksi iç çamaşırlarımla onun önünde durmuş ve bu süreçten beceriksiz bir inek gibi hissetmeden geçmeyi başarmıştım zaten. Doğruyu söylemek gerekirse Nate bir şekilde beni seksi hissettirmişti... Başımı eğdim, dilim tutulmuştu, bakışlarım onunkilerle buluşurken parmaklarının sutyenimin kopçasına ilerlediğini hissettim.

“Kesinlikle şimdiye dek gördüğüm en çarpıcı gözlere sahipsin,” dedi ve bir usta gibi sutyenimin kopçasını açarken muhteşem kahverengi gözleriyle beni delip geçti.

Neredeyse mırıldanmak üzereydim, göğsüm hızla inip kalkıyor, şimdi parmaklarının sutyen askım boyunca omuzumu okşadığını hissedebiliyordum.

Askılarımı aşağı indirirken tenimde ufak daireler çiziyordu. “İpek gibi,” diye fısıldadı.

Sutyenim aşağı düşünce Nate çıplak göğüslerime baktı. Dikkatle bakarken yutkundu, soğuk hava meme uçlarımın dikleşmesine neden oldu. Takdir edercesine “Bebeğim,” dedi ve ben sıcak eli sağ göğsümü avuçlarken titredim, baş parmağı meme başımı okşuyordu. “Siktir, harikası.”

İçimde bir düğmeye basılmış ve ışık vücudumun derinliklerinde parlamaya başlamıştı. Bakışlarımız yeniden buluştuğunda Nate’in o ışığı yakaladığını anladım çünkü kıpırdamadan duruyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim güçlkle çıkan sesimle. *Beni güzel hissettirdiğin için.*

Sözleri yüksek sesle söylemek zorunda değildim. Nate anlamıştı.

Cevap olarak dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı beni hırsla öpmeye başladı ve elleriyle her iki göğsümü kavrayıp başparmaklarıyla göğüslerimin ucunu ovmaya başladı. Karnımdan vajinama ilerleyen sıcaklığı hissedince derin bir nefes aldım. Ona dokunmak istiyordum ama hâlâ emin değildim, bu yüzden ellerimi göğsünün üzerine koydum, parmak uçlarımla nasıl hissettiğini anlamaya çalıştım. Teni sıcak, pürüzsüzdü; vücudundaki sert, sıkı kasların farkına varıyordum. Ellerimin altında onu hissedebiliyordum.

Öpüşmeyi bırakınca şişmiş dudaklarım hayal kırıklığına uğradı.

Vücudunu benimkine eğerken sırtışı genişledi ve onunla beraber hareket edene dek beni zorladı. Bacaklarımın arkası yatağın ayak ucuna çarptı. “Yatağa yat,” diye emretti boğuk sesiyle. “Sırt üstü yat.”

Dediği gibi yaptım, dirseklerimin üzerinde doğruldum ve heyecanla onun bir sonraki adımını bekledim. Gözlerim onun siyah çamaşırında gezinirken sertleşen organı nefesimi kesiyordu.

Bunu ben yaptım.

Dudaklarımda zafer dolu bir gülümseme belirdi ve onun kısık sesli gülümsemesi karnıma titreşimler yolladı. Elleri bacaklarımın dışında ilerleyip başparmaklarıyla külotunun kenarlarına ulaşırken organı daha da sertleşmişti.

Gözlerim oraya takılıp kaldı.

“Liv...” Sesi beni kendime getirdi.

Başımı eğdim, kalçalarımı ona yardım etmek için kal-

dırdım ama külotumu aşağı indirip bacaklarımdan çekince yanaklarımdan kızarmasına mani olamamıştım.

Yavaş yavaş bakışlarıyla beni bitiriyordu. “İç çamaşırını sevdim ama söylemem gerekir ki şimdi çok daha iyi görünüyorsun.”

Vay canına. Bu çok hoş. Ona ne düşündüğümü söylemek belki de bu anı mahvedebilirdi bu yüzden hâlâ kızarmaya devam ederken sordum “Sırada ne var?”

“Uzan ve bana güven. Yaptığım bir şey hoşuna gitmezse bana söylemeni istiyorum ve eğer bir şeyden gerçekten zevk alırsan bunu da söyle.”

Ben sırt üstü uzanıp Nate’in yatağa tırmanmasını ve bacaklarını belimin iki yanına açmasını izlerken nefesim bir ısıklık gibi çıkıyordu. Vücudunun sıcaklığı beni çarptı, daha bana dokunmamıştı bile. Kokusu burnuma doluyor ve sanki sadece koku alma duyuma değil, damak tadıma da hitap ediyordu. Vücudunun özünü bulmak, emmek ve derisinin altına işleyene dek onu öpmek istedim.

Nate’in de aklından benzer şeyler geçiyordu sanırım.

Ellerini başımın altındaki yastığa uzattı ve dudaklarını benimkilerin üzerinde dolaştırdı. İleri geri ileri geri. Alaycıydı. Ürperticiydi. Sinir bozucuydu. Sabırsızca itiraz etmek üzereydim ki beni sertçe öptü. Dudaklarımı onun kilere yapıştırdım ve dudaklarımız öyle derin birleşti ki bana öpüşmenin yeni, cinsel bir boyutunu öğretti. Şimdiye dek öpücüklerim hep mekânikti, Club 39’da Will ile olan gibi, hiçbir şey hissetmemiştim, çekici bulduğum biriyle paylaştığınız şehvetli bir öpücüğün bir sonraki aşama için bir vaat olduğunu anlamamıştım.

Nate’in belini tuttum, öpüşmemiz daha sert ve soluksuz olana dek ilerledim, dudaklarındaki zevkle inleyene dek, ereksiyonunu karnımda hissedene dek onu çektim.

Kükredi, dudaklarını çeneme doğru ilerletti. Daha sonra aşağılara, karnıma doğru aç öpücüklerle ilerlerken ben de uzandım ve omzundan başlayıp, sırtındaki kasları okşadım.

Sonra o sıcak ağzı sol göğüs ucumu buldu, tepki olarak kalçam yukarı kalktı. “Aman tanrım.” Onu daha yakına çekmek için bacaklarımı kastım, beni ilk ağzına aldığı anda ve emmeye başladığında sırtım gerildi ve baş parmağıyla işaret parmağı arasındaki diğer meme ucum sertleşmeye başladı.

Bacaklarımın arasının ıslandığını hissediyordum.

“Nate.” Parmaklarımı omzuna batırdım.

Başını kaldırdı, üzerime eğilirken gözlerinde karanlık bakışlar vardı, ereksiyonu şimdi bacaklarımın arasındaydı ve içimi titreten sıcaklığını engelleyen tek şey ince baksrının kumaşıydı. “Hoşuna gitti mi Liv?” diye sordu, sesi kalınlaşmıştı. “Meme uçlarını sertçe emmemden hoşlandın mı?”

Onun zalim sorusu karşısında kızardım ama hızlıca başımla onayladım. “Evet, hoşlandım.”

İnledi ve başını yeniden eğdi, şimdi diğer göğüs ucumu emiyordu. Göğüslerimin bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum. Beni emmeye ve bana işkence etmeye devam ederken bacaklarımın arasında gerginliğin arttığını hissettim.

“Nate...” Hızla nefes alıp veriyordum. Dudaklarını göğüs ucumun etrafında etrafında çevirirken, başını ellerime aldım. “Yapamam... Hayır...”

Birden yavaşça hareket etmeye başladı, vücudumun alt tarafına doğru ilerlerken elleri hâlâ göğüslerimi kavramıştı, dudakları karnıma ıslak öpücükler bırakıyordu. Göbek deliğimde dilini hissedince titredim, bir sonraki durağının neresi olduğunu anlayınca gerildim.

Nate karnımı beni rahatlatmak istercesine okşadı ve gözlerimin içine baktı. “Bacaklarını aç tatlım.”

Dudaklarımı ısırıp ona baktım ve endişeyle bacaklarımı araladım. Nate bacaklarımın arasına yerleşti. Ellerini bacaklarımın iç tarafına koydu ve sordu “Bunu daha önce yapmadın mı?”

Kafamı salladım, konuşmak için fazla heyecanlıydım.

İfadesinde bir kıvılcım belirdi. “Bunu dört gözle bekliyorum,” dedi.

Oramı öptü.

Ürperdim. Güzeldi.

Ve sonra parmaklarının içime sızdığını hissettim ve bir övgü dudaklarımdan kaçtı, Nate’in bakışlarını yüzüme getirdi. Yoğundu, oyuncu bakışları artık yoktu, derin seksi bir imâ vardı. Parmaklarını dışarı çıkardı ve sonra yeniden içime soktu. Kalçalarımı ona doğru ittim, onun ritmini yakalamaya çalıştım.

“Sen ıslanmışsın Liv,” diye inledi. “Islak ve benim için hazırsın.”

“Evet,” dedim boğazımdan gelen bir sesle, kalçalarımı kaldırdım. “Tanrım, evet.”

Memnuniyet dolu bir inlemeyle Nate yeniden başını eğdi.

Parmaklarını dışarı çıkardı ve ben yoksunluktan dolayı inlerken vajinamın dudaklarını ayırdı, dilini hissettiğim anda neredeyse yataktan düşmek üzereydim.

Klitorisimde dilini dolaştırdı ve sonra bastırdı. Ardından emdi.

Haykırdım, o devam ederken orgazm daha önce hiç olmadığı kadar hızla geliyordu.

Ardından parmaklarını yeniden içime soktu ve ben paramparça olurken gözlerimi kapatıp adını bir dua gibi haykırmaya başladım. Yetenekli ağzına boşaldım, par-

maklarım yatak çarşafını sıkıca kavramıştı. Orgazm dalga dalga geldi ve ben onun ağzında nabız gibi atmaya devam ettim, sonunda bomboş yığıldım.

Vücudumun üzerinden ağırlığının gittiğini hissedince kapalı gözlerimi açtım ve ellerini kafamın iki yanına koyup üzerimde olduğunu hissettim. Yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı. “Bunu, iyiydi diye varsayıyorum.”

“İyi olduğunu düşünüyorum.”

İyi az kalır.

İlk seks tecrübemde boşalmamıştım. On sekiz yaşımdan beri orgazmımı kendim sağlamıştım, öğrenci kurasında bir vibratör kazanmıştım. O orgazmlar fena değildi. Birkaçı iyi sayılabilirdi.

Ama hiçbiri bu kadar sansasyonel değildi.

Ta ki şimdiye kadar.

Tembelce ellerimi kaldırdım ve onları Nate’in boynunun çevresinde tuttum, başparmaklarım çenesi boyunca şefkatle gezindi. “Yüzündeki o buğulu ifadeyi saklamana izin vereceğim. Bunu hak ettin.”

Nate kahkaha attı ve beni öptü, gülüşü dudaklarımda titrerken oldukça seksiydi. Ben de altında gülümsedim ama dudaklarımda da onun tadını aldım ve parmaklarımı onun saçlarının arasından geçirirken gülümsemem sona erdi.

Öpüşmeyi kestim ve nefes nefese konuştum, “Senin sıran.”

Gözlerinde ne anlama geldiğini anlamadığım bir ifade belirdi.

Ama ne beklediğini anlamıştım. Yer değiştirdi, sırt üstü uzandı, ellerini başının altına koydu. “Her şeyimle seninim.”

Kelebekler mideme geri döndü, eskisi kadar çok değildi ama hâlâ oradaydılar, ilk defa bir erkeğe oral seks yapmanın heyecanıydı.

“Ben daha önce asla...”

Nate’in ifadesi nazıktı ve cevaplarken saçlarımı düzeltmek için uzandı, “Biliyorum, Liv. Ve yapmak zorunda değilsin. Asla. Sadece nasıl rahat hissedeceksen.”

Bakışlarım onun karnına ve sert organına çevrildi. “En azından denemek istiyorum.”

“O zaman seninle konuşacağım,” diye yanıtladı. Bir anda baksırını çıkardı ve bacağından kurtardı.

Ağzım açık kalmıştı.

Bekaretimi ilk kaybettiğimde partnerimin penisini görme fırsatım olmamıştı. Sadece fermuarını açmış ve organını içime sokmuştu.

Nate’inki göbeğine uzanıyordu. Uzun, kalındı ve nabız gibi atıyordu. Sanırım etkileyiciydi. İçimdeki bu düşünce yeni bir uyanış dalgası yarattı, ancak etrafına ağzımı sarmalamayı hayal ettiğim için endişeli hissettim.

“Nasıl...” Gözlerim açılmış baktım. “Ben...”

“Liv?” Kaşları çatılmıştı. “Sadece söyle.”

Bir geek gibi konuştum. “Boyutu sorun yaratabilir çünkü bunu yapmak istiyor olmama rağmen ağzım oldukça küçük ve bu nedenle ağzıma sığması imkânsız ve benim öğürme refleksim de var yani bilemiyorum...”

“Liv,” Nate kahkahaya boğulmuştu. “Derin bir nefes al.” Gözlerini kapadı ve başını salladı, düşüncelerini kendine saklıyordu. Beceriksizliğim cidden soğuk su etkisi yaratmış olabilir mi diye bir an endişelendim. Ama gözlerini yukarı kaldırırken gülümsüyordu ben de onun tavrını iyi bir işaret olarak algıladım. “Beni ağzına al ve emerken de elinle kökünü sarmalayıp ileri geri hareket

ettir. İpucu onu sıkman ama çok fazla değil. İyice em. Dudaklarınla dişlerini ört.”

Başımı eğdim, söylediklerini yapabilmeyi umut ediyordum.

“Liv, gerçekten de bunu yapmak zorunda değiliz ahhh,” onu ağzıma aldığımda sustu ve dişlerinin arasından nefesini bıraktı.

Onu ağzıma almanın uyandırdığı hisse önce yabancılamıştım; tadı, sanki her yanımdaymış gibi onu hissetmeye neden olmuştu, sanki dünyada ondan başka hiçbir şey kalmamıştı. Garip hissettim. Yabancı hissettim. Cinsel yakınlığın bu kısmını şimdiye dek deneyimlememiş olduğum için gergindim.

Ama bir an gözucuyla ona doğru baktım.

O Nate’di.

Cesaretimi topladım.

Bana söylediği şeyleri yaptım ve onu izledim, yanaklarının kızarmasını, göğsünün hızlı nefeslerle inip kalkmasını, yumruklarını sıkmasını ve çarşafı çekiştirmesini, ağzının açılmasını ve teninde parlayan ter damlalarını, karnındaki kasların dalgalanmasını izledim. Ben de kendimi özgür bıraktım. Bir erkeği ağzıma almaktan hoşlanacağımı düşünmemiştim ama bunun bana verdiği gücü, Nate’i bu hale getirenin, ona adımı söyletenin ben olduğumu bilmeyi sevmiştim.

“Geliyorum,” dedi nefes nefese ve ellerini saçlarımın arasına götürdü ben de boşalırken onu izleyebilmek için tam zamanında kendimi çektim.

Vücudu rahatlarırken ellerini yüzüne, saçlarına götürdü ve gözlerini kapattı, bu tepkisi benim ona daha yakın hissetmeye neden oldu.

Güvensizce bekledim.

Nate yavaşça gözlerini açtı ve bana baktı.

Yani?

“Hoşuna gitti mi?” dedi pürüzlü bir sesle.

“Evet,” diye fısıldayarak yanıt verdim.

“Güzel, çünkü yakın bir zamanda tekrar bir performans sergilemeni isteyeceğim.” Dudaklarının arasından nefesini bıraktı ve kafasını iki yana salladı. Bakışlarını yeniden bana yöneltmeden önce sırtımaya başlamıştı. “Siktir kızım.”

Rahatlamayla güldüm, yatağa uzandım ve tavana baktım. “Baştan çıkarmanın ilk dersinde yüksek bir puan aldım demek ki.”

“Daha önce de söylediğim gibi... Sen aşırı başarılısın.”

Yatak sarsıldı ve ben de başımı yana çevirip Nate’in yataktan ayaklarını sarkıtmasına baktım.

“Nereye gidiyorsun?”

Bana omzunun üzerinden baktı. “Bence bu akşam için dersimiz bitti. Üzerine fazla gelmek istemiyorum.”

Kaşlarımı çattım, olayların bu yöne gitmesinden memnun olmamıştım. “Bu karar bana ait değil mi?” Nate iç çamaşırına uzandı, omuzlarını umursamazlıkla silktiğini gördüm. Cevap vermek yerine odadan ayrıldı ve o yürürken ısırmaya değer kaslı kışına her baktığımda kalkıp peşinden gitmemek için kendimle savaştım.

Banyoda suyun sesini duydum, birkaç dakika sonra Nate temizlenmiş ve iç çamaşırını giymiş vaziyette dönmüştü. Kot pantolonuna uzandı ve bacaklarını içine soktu. Tamamen giyindikten sonra bana baktı, öyle uzun süre baktı ki çıplaklığımdan dolayı kızarmaya başladım.

Garip bir şekilde içimde bir rahatsızlık hissetmemiştim.

Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışarak bekledim.

Aslında bilmek için can atıyordum. Daha önce olsaydı ona sorabilirdim ama paylaşmış olduğumuz yakınlık işleri değiştirmişti. Eğer şimdi aklından neler geçtiğini sorarsam, yapışkan bir kız arkadaş adayı gibi görünebilirdim. O anda, ondan yardım istediğime pişman olmuştum.

Sanki karanlık düşüncelerimi hissetmiş gibi odayı geçti ve tatlı bir öpücük vermek için dudaklarını benimkilere bastırdı. Geri çekilirken parmaklarını saçlarımda hissettim ve ardından derinden gelen bir sesle sözünü mırıldandı: “Yarın, sevişeceğiz.”

On İki

Pazartesi günü, sise boğulmuş gibiydi. Yürüyordum, konuşuyordum ama yine de tamamen batmama izin vermediğim sevinç dolu o sisin içerisindeydim. Batmak yerine bir gece öncesinin, Nate'in bana yaptıklarının ve benim ona yaptıklarımın hatıralarının beni tüketmesine izin vermiştim.

Yaklaşan gecenin beklentisi beni tüketiyordu.

O gece Nate evime geleceği zaman kıyafetlerle vakit kaybetmedim. Bir başka iç çamaşırı takımı giydim, züm-rüt yeşili bir setti ve üzerine bir sabahlık geçirdim.

Onu içeri almak için düğmeye bastıktan sonra kapıyı açtım, gözleri giydiklerimin üzerinde dolaşırken bakışları keskinleşti. Kapıyı hemen ardından kapattı ve ceketini çıkardı.

“Seni soymayı seviyorum,” merhaba bile demeden ağ-zından çıkan sözler bunlardı. Ceketini mutfak taburesinin üzerine attı. “Belki senin Benjamin aldırılmaz ama benimle yattığın süre boyunca seni soymaktan zevk alacağım.”

Sözlerinden hoşlanmak dışında ne hissedeceğimi bilememiştim. Cevap verdim, “Tamam, bir dahaki sefere giyinik olurum.”

Nate alt dudağını ısırды, beni inceledi. “Bu geceki derimiz, seni nelerin heyecanlandığı ile ilgili. Kontrolü elinde tutmaktan mı hoşlanıyorsun, karşıdakine teslim olmaktan mı hoşlanıyorsun, tam bir kontrol mü, kesin bir itaat mi yoksa fark etmez mi?”

Ne demek istediğini anladığımı umuyordum, St. Andrews haçı ve işkence aletlerinden bahsetmiyordu umarım. Eğer kast ettiği buysa, tam tersi yönde yüzlerce kilometre koşmaya hazırdım. “Ah... Ne tercih ederdin?”

“İkisi de.” Omuz silkti. “O anın bizi nereye götüreceğine bağlı.” Bana doğru gelmeye başladı, zihnim hâlâ söylediklerinde takılı kalmışken geri geri adım attım, ta ki sırtım duvara gelene kadar. Nate bana daha da yakınlaştı, elleri sabahlığımın kuşağına uzandı.

“Kontrol derken... bizler kamçı ve zincirlerden söz etmedik, değil mi?”

Kahkahaya boğulurken başını iki yana salladı. “Hayır, bebeğim. Sadece eski moda düzüşmekten bahsediyorduk.” Kuşağımı çözdü ve sabahlığım açılırken iç çamaşırlarım açığa çıktı. “Sana iç çamaşırı konusunda acayip seksi bir zevkin olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Sonunda birinin bunu takdir etmesi güzel.”

Sabahlığımı omuzlarımdan aşağı itti, kumaş ayaklarıma doğru düşerken Nate’in parmakları sutyenimin askılarında dolaştı. Tüm bu zaman boyunca ben arzuyla titrerken Nate ellerine bakıp, köprücük kemiğim boyunca tenimi okşadı.

Yavaşça kaburgalarıma doğru indi ve sonra şişen göğüslerime yöneldi. Onun dokunuşlarıyla tenim karınca-

landı ve göğüs uçlarım beklentiyle şişti. Göğüslerimin ilgi için yalvarmalarına rağmen Nate parmak uçlarının göğsümün yukarısına çıkıp esneme doğru ilerlemesine izin verdi, tam kulağımın arkasında bir noktaya dokunarak arzuyla titrememe neden oldu.

Tepkim onu gülümsetti ve hemen dokunduğu noktaya dudaklarını değdirmek için eğildi. Dilinin ıslak dokunuşunu hissettiğim an yeniden sarsıldım.

“Tatlı nokta,” diye fısıldadı kulağıma, dudaklarını kulağıma dokundurdu ve çeneme doğru belli belirsiz öpücükler bıraktı. Tam ağzıma geldiği anda durdu ve gözlerimin içine baktı. “Bana bu gece ne istediğini söyle.”

Ne demek istediğini merak ederek gözlerini kırpıştırdım.

“Düşünme,” diye devam etti. “Sadece bana ne istediğini söyle.”

Bakışlarım ağzına kaydı, yakındı ama yeterince yakın değildi. Arzudan başım dönüyordu, aklıma gelen ilk şeyi söyledim: “Seni içimde istiyorum.”

Sözlerim onu etkiledi. Anlamıştım çünkü ellerini kafamın iki yanından duvara uzattı ve ereksiyonunu karnıma bastırdı. “Aletimi mi istiyorsun bebeğim?” diye mırıldandı, başını sallarken üst dudağı sonsuza dek benden uzaklaşmadan önce alt dudağımla yakaladım. Kirpiklerini eğdi. “Söylediğini duymak istiyorum.”

Tüm kanıtlar gösteriyordu ki Nate yaramaz konuşmalardan hoşlanıyordu. Daha önceki derslerimizde bunu söylemişti ama gerçekten deneyimleme fırsatımız olmamıştı. Açıkçası birbirimize yapmak istediklerimizi söylemek onu mahvediyordu.

Öğreniyordum. Sadece onun nelerden hoşlandığını değil, kendimin de.

Çünkü birbirimize ne yapmak istediğimizi söylemek beni de etkiliyordu.

Onun ağzına doğru yaklaştım, kısık bir sesle cevap verirken onu yumuşakça öptüm. “Aletini içimde istiyorum.”

“İşte tam bu noktada,” bana hafif bir öpücük verirken dili dudağımın ucuna dokundu, “Sana nasıl istediğini,” beni yeniden öptü, “Yavaş mı hızlı mı, nazik mi yoksa sert mi istediğini soracağım,” bir öpücük daha “Ama bu gece yavaş olacağız.”

“Uzun zaman oldu,” diyerek onu onaylarken mutlulukla iç çektim çünkü dudakları yeniden boynumu bulmuştu.

Öpücükleri göğüslerime indi, oradan karnıma uzandı ve elleri de dudaklarını takip etti, başı belime doğru gelirken elleri yumuşakça göğüslerimi yokladı. Dizlerinin üzerinde duruyor öpücüklerini belimden çamaşırlarımın kenarına ilerletiyordu ve ben de beklentiyle nefes nefese onu izliyordum. Dudaklarını ipek kumaşa bastırıldığı anda inledim, avuçlarımı duvara yapıştırdım ve tüm vücudumu duvara dayarken bacaklarımı ayırdım. Nate hâlâ kumaşın üzerinden beni öpmeye devam ediyor, elleri kalçalarımın etrafında geziniyordu. Bu bir işkenceydi, oyundu ve vücudum ihtiyaç içerisinde kıvranıyordu.

İç çamaşırlarımın üzerinden klitorisimi bulan dudakları nefesimi kesti. “Nate,” diye inledim, sağ elimle yumuşak saçlarına tutundum. “Lütfen...”

Külotumu çıkarmak için geriye çekildi. Yardım etmeye çalıştım ama bacaklarım titriyordu. Çamaşırlarımı çıkardıktan sonra ellerini bacaklarımın içinde gezdirdi ve parmaklarını yukarı çıkardı. “Harika bacakların var,” dedi sessizce. “Bir gece film izliyorduk ve sen bacaklarını saran bir tayt giyiyordun. O geceye dek bacaklarını saran bir şey giydiğini görmemiştim.” Dizimin içini öptü ve

bana baktığında gözlerinde gördüğüm elektrik beni çarptı. “Bacaklarını uzattın, kahve masasına doğru ve ben de senden gözlerimi alamadım. O uzun, güzel bacakları sakladığına inanamadım. O gece senin bacaklarını hayal ettim Liv. Seni aklını kaçırana dek becerirken onları belime sardığını hayal ettim.”

Nate bu itirafından sonra başını karnıma koydu. “Tanırım... Nate...”

“Doğru, bebeğim,” diye mırıldandı ve sağ bacağımı omzuna kaldırıp beni ayırdı. “Seni doğrudan cennete göndereceğim.”

“Cennet. Cehennem,” diye bağurdım, parmaklarımı duvarı tırmalıyordu. “Bir orgazmla gittiğim sürece kimin umurunda.”

Kahkahasını tam da vajinamın üzerinde hissetmek garipti ama rahatsız edici değildi.

Gülümsedim.

Ve dili tam da içime girerken başparmağını klitorisime bastırdı ve ben de rahatlamayla çığlık attım.

Ustaca dokunuyordu. Sert ve hızlı bir şekilde geldim.

Nate ayağa kalktığı anda duvara çarptığımı hayal meyal hissediyordum.

“Kahretsin,” diye fısıldadı sonunda soyunmaya başlamıştı. “Ağzın yasadışı olmalı.”

Beni kendine çekerken cevabı derin, ruhani bir öpücüktü.

Beni uzaklaştırdığında sutyenimi de çıkardı ve omzunun üzerinden attı. “Bir gün seni duvara yaslayıp becereceğim ama bugün seni yatağa götürsem iyi olacak.”

“Duvar benim için sorun olmaz.” Tembelce konuşmuş-
tum, hâlâ orgazmın etkisi altındaydım.

Nate’in dudağı kıvrıldı, başını iki yana salladı. “Bu se-
nin için biraz rahatsız olabilir, Liv. Yavaştan alacağız.”
Nazıkçe elimi tuttu ve ben de evde çırılçıplak yürüyüp
gülümserken buldum kendimi. Nate omzunun üzerinden
baktı ve benim ona bakışımı yakaladı. “Ne?”

“Biz çıplağız.” Sırıttım.

Bir kahkaha attı ve döndü, beni kendisine çekince be-
denlerimiz birbirine yapıştı. Kollarını belimin çevresine
sardı, ani hareketiyle düşmemek için omuzlarına tutun-
dum. Nate hızlıca bizi döndürdü ve beni yatağa doğru itti,
benimle beraber yatağa düştü ama beni üzerine çektiği
için bir yerim acımadı.

“Lanet olsun,” diye mırıldanarak dizlerinin üzerinde
doğruldu.

“Ne? Nereye gidiyorsun?”

“Prezervatif cüzdanımda. Hâlâ test yaptırmadım.”
Ben bir şey demeden önce yataktan kalktı, odadan çıktığı
anda soğuk havayı tenimde hissettim.

Orada uzandım, tavana bakarken ağzını kulağımın
hemen altında “Tatlı nokta,” derken hissettim.

Tecrübesizliğim nedeniyle her şeye başlamıştık ama
buna rağmen yaşadıklarımız bana baştan çıkarma konu-
sunda bir eğitim değil de baştan çıkarmanın kendisiymiş
gibi hissettiriyordu. Dudağımı ısırdım ve geri dönmesini
beklerken kapıya baktım. Belki de yanıliyordum. Belki de
sadece benim seks konusunda kendime güvenimi sağla-
mam ve tecrübe kazanmamla ilgiliydi.

*O gece senin bacaklarını hayal ettim. Seni aklını kaçı-
rana dek becerirken onları belime sardığını hayal ettim.*

Veya aramızdaki çekim hep oradaydı ve dersleri bir

bahane olarak kullanmıştık? Belki de o çekimi arkadaşlığımız yüzünden inkâr ediyorduk.

Nate odanın kapısına geldi, bana doğru yaklaşırken bakışlarıyla bedenimin her santimini inceliyordu.

Belki de. Belki de. Belki de.

Yatakta yanıma tırmandıktan sonra kondomun folyo-sunu dişleriyle yırttı ve baştan çıkarıcı uzunluğuna doğru geçirdi, ben de inkâr çukurumdan “belkileri” zorla çıkardım. Bu andan itibaren neden bunu yaptığımız umurunda değildi. Tek ilgilendiğim, şu anda ne yapıyor olduğumuzdu.

Eli belimden yukarı doğru çıkınca ben de dokunuş-larıyla sırtımı büktüm, bir elinin baş parmağıyla göğüs ucuma dokunurken diğer elini bacaklarımın arasına koymuştu. Bir sıcaklık içimden dışıma doğru yayılmaya başladı. Başparmağı klitorisimi dikkatle okşarken ereksiyonu daha da belirgin hale gelmişti ve ben de gözlerimi ondan alamıyordum.

“Şimdi.” Kalçalarımı ona doğru yükselttim. “Nate lütfen içime gir. Lütfen.”

Ona davetim karşısında inledi, üzerime eğilmeden önce nazikçe bacaklarımı ayırdı. Öpücüğü uzun ve derindi.

Bana doğru sürtündüğünü hissettim ve şaşkınlıkla gerildim.

İçime en son birisi girdiğinde canım yanıyordu.

“Hişş,” diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve eli yeniden nazikçe bedenlerimizin arasına girdi ve başparmağı klitorisime dokundu. “Bebeğim, her şey yolunda. Bana bakmaya devam et sadece.”

Rahatladım, gözlerim onunkilere kilitlendi. Ardından içime girmeye başladı, başımın iki yanındaki çarşaf-lara sıkıca tutunuyordu. İçime girerken vücudumun sıkı direnişi karşısında gözleri karardı, kaslarım giderek onu sıkı-

yordu. Bir an sızlandım. Rahatsızlık vericiydi. İlk andaki gibi acı dolu değildi ama zevk verici de değildi.

Nate bir an gözlerini kapadı, soluk aldı. Kolları biraz sarsıldı.

“Nate?” Elimi beline koydum.

“Ben sadece...” Gözleri açıldı ve benim iç kaslarım onun gözlerindeki seksi ifadeyle daha da gerildi. “Sen harika... Hissettiriyorsun,” diye nefes nefese mırıldandı, gözleri parlıyordu. “Çok sıkısın. Nazikçe yaklaşmaya çalışıyorum ama inanılmaz derecede muhteşem.”

Memnuniyet içerisinde sırtını okşadım ve o anda rahatsız edici hissin dağıldığını fark ettim. O an daha fazlasını keşfetmek için istek duydum. Kalçalarım bir an yükseldi ve Nate tepki olarak hırladı, kendini çekti. Onun tamamen çıkacağını sanmıştım ama öyle yapmadı ve yeniden içime girdi. Ben de bu harika gerilimin yarattığı duyguyla haykırdım.

Bakışlarım onun yüzündeydi, ifadesi beni darmadağın etmişti, gözlerinde arzu ve şefkatin bir karışımı vardı ve gergin çenesi bana kontrolü elinde tutmak için harcadığı çabayı gösteriyordu.

Ve bunu benim için yapıyordu.

Yumuşak ve yavaştı, içime her girip çıktığında elleri yavaşça baldırlarımı tutuyordu ve her girişi beni zirveye doğru sürüklüyordu.

Bakışları içime işliyordu, altında inlerken, göğüslerim onun her hareketiyle ona sürtünürken bir anda biraz daha hızlı ve kararlı girip çıkmaya başladı. “Liv, benim için gel bebeğim,” diye seslendi, sesi gırtlaktan geliyordu. “Benim için gelmelisin.”

“Geliyorum,” dedim, kalçalarımı onun itişiyile kaldırdım, içimdeki gerilim büyüyor, büyüyor...

Nate'in başparmağı klitorisime dokundu.

Dağıldım. Bağırarak. Alt tarafım kontrolsüzce titrerken Nate kalçalarımı sıkıca tutuyor ve orgazm yolculuğunda bana katılıyordu. Benimse kapalı göz kapaklarımla altında gözlerim kayıyordu.

Orgazmım sona erdi, kaslarım jöleye dönmüştü. Çarşafın arasında eridiğimi düşünüyordum, kolumu güçlkle kaldırdım ve üzerime çökmüş olan Nate'in başının üzerine koydum, kafası boynumun kenarına düşmüştü.

Nefesi tenimin üzerinde geziniyordu ve nefes alışverişini hissedebiliyordum. İkimiz de terli ve kaygandık ama umurumda değildi. Harika hissediyordum.

"Demek *gerçek seks* böyle bir şey," dedim soluk soluğa, aldığım zevkten ve onun yorgun düşmüş bedenimden aldığı zevkten huşu içindeydim.

Nate nemli boynuma bir öpücük bıraktı ve kendini yukarıya kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda donakaldım. Bana bakışlarında hayatımı alt üst eden bir şey vardı, önemli ve muhtemelen derin bir anlam. Alana'dan bahsettiği anlar dışında bu bakışı hiç görmemiştim. Çok derindi. Bir şey söylemişim gibi başını geriye sarsıldı... Ve uzun bir an bana baktı.

"Nate?"

Yutkunduğunda adem elması oynadı, beni öptü ve yanıma devrildi.

Bir şey söylememiştim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Onun yerine Nate odanın dışına yürürken orada uzandım. Suyun açıldığını duydum, sonra da sifonun çekildiğini. Salonda bir hışırtı duydum, sonra zemine bir şey düşmüş gibi bir ses çıktı, sanki bir bot ahşap zemine düşmüştü.

Bu sesle ayağa kalktım.

Çarşafı aldım, yataktan çıktım ve üzerime sardım.

Odanın içine girdiğimde onu ceketini giyerken buldum.
“Nate?”

Bana gülümsedi ama yanlış olan bir şeyler vardı, kalbim hızla atmaya başladı.

“Nate?”

“Ben şey... Ne zaman müsait olursam sana tekrar mesaj atarım.”

Garip, katı ve soğuk bir şey mideme çöreklenmişti ama anahtarlarımı tuttuğum cam kâseme doğru uzandığımda hislerimi belli etmemeye kararlıyım. Yedek anahtarıma uzandım ve parmak ucumda tuttum. “İşleri kolaylaştırmak için. Derslerimiz,” diye vurguladım.

Bir an baktı ve sonra ellerim titremeye başladığı anda uzandı ve anahtarları tuttu. Yanağıma bir öpücük kondurdu, sanki yanmaktan korkuyormuş gibi hızlıydı ve sonra hemen çekildi.

“İyi geceler bebeğim.”

Onu apartmandan çıkarken izledim ve boğazımdaki yanma hissini geçiştiremedim.

Tüm gün endişeliydim. Dün gece odamda Nate’le benim ders adını verdiğimiz şey yaşanırken olanlar hakkında endişelenip durmuştum. Daha da kötüsü, arkadaşlığımız hakkında. Sabah bana mesaj atmadığında, dudaklarımı kemirip durdum. Akşam da bana mesaj atmadı, bu yüzden elli sterlin tutarındaki para cezası yüzünden beni suçlayan öğrenciyi fırçaladım. Akşam eve doğru yürüdüğümde Nate hâlâ bana mesaj atmamıştı ben de arkadaşlığımızın mahvolduğunu düşünüp çaresizce endişelenmeye başlamıştım.

İlk dersimizden sonra hissetmem gereken mutluluk,

seks konusunda korkularımın yerine onun ne kadar doğal ve kolay olduğunu keşfetmemle rahatlamam gerekirken ben Nate'in uzayıp giden yokluğunda pişmanlık içerisinde kavruluyordum.

Ellie'den gelen mesajı görmemezlikten geldim, Jo'nun akşam yemeği için aramasına cevap vermedim, hava biraz daha ısındığında bana büyük gelen bir tişört giydim ve bir kelimesini bile anlamadığım bir film oynarken televizyonun karşısında oturup kaldım.

Kapıdan anahtar sesi gelip de Nate elinde bir DVD, defter ve kalemle çıkageldiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bana gülümsedi ki bu gerçek bir gülümseme idi, sanki dün gece hiçbir şey yaşanmamış gibiydi ve yakınımın gelip elindekileri kahve sehпасına bıraktı.

Bacaklarımı kanepeye toplamış, kollarımı dizlerimin etrafına sarmıştım.

Nate'in gözleri çıplak ayaklarıma takıldı, sonra hemen ceketini çıkardı. Gözlerimiz buluştu. Ve orada kaldı.

Boğazını temizledi. "Önce ders, sonra da izlememiz gereken bir film var."

Bir tarafım ona bu garip davranışının ne olduğunu sormak için yanıp tutuşuyordu. Ama daha büyük bir parçam ise cevabı duymaktan korkuyordu. Ya da sonuçlardan. "Bu gecenin dersi?"

Ayakkabılarını çıkardı. "Bu geceki dersimiz güvenle ilgili. Kontrolü ele almakla."

O anda fark ettim ki dün gece çıkıp gittiği için ona kızgındım. Cidden kızgındım.

Bu öfke beni ele geçirmiş, olmadığım birine dönüştürmüştü.

Ayaklarımı zemine doğru uzattım, onun belinden tutup kendime çektim. “Otur,” diye emrettim. Sesim bana bile çok soğuk gelmişti.

Ses tonum karşısında gözlerinde belli belirsiz bir kıvılcım gördüm. Ama beni dinledi ve kanepede yanıma oturdu.

Hareketimi yapmak için hiç zaman kaybetmedim.

Ona sarıldım, saçlarını kavradım ve onu sertçe öptüm. Kolayca kollarımı kıvırdı ve öpücüğün kontrolünü eline alıverdi.

Güzel, öpüşme yok.

Geri çekildim, kibarca onu geri ittim ve bir elimi göğsünde bıraktım.

“Yani?” diye sordu, sesi kısılmıştı, gözlerinde soru işaretleri vardı. “Sırada ne var?”

Cevap vermek yerine kemerini açtım, hemen pantolonun düğmelerini çözdüm ve elimi içine soktum. Onu avucuma aldım ve dişlerinin arasından nefesini verdiğini duydum.

“İyi hissettiriyor mu?” Ağzına doğru yaklaştım, bir tarafım bize uzaktan bakıyordu ve ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Nate gözlerini kıstı, elleriyle bacaklarımı okşadı ve sonra giydiğim tişörtü de çekip yukarı çıkardı.

Onu serbest bıraktım, böylece ellerini üzerimden çekebilecektim. Kafamı iki yana sallayıp ellerini tuttum. “Dokunmak yok.”

Gözleri hayal kırıklığı ile karardı. Bundan hoşlanmamıştı.

Güzel.

Kot pantolonunu çıkardım ve kalçalarına uzanıp ereksiyonunu serbest bıraktım. Tamamını dışarı çıkarmıştım.

Kendi amaşırlarımı çıkarmadım, hızlıca üzerine çıkıp ayaklarımı ayırdım.

“Üzerindekini çıkar,” diye ısrar etti. Kıpırdamadım.

Bunun üzerine elini baldırlarıma doğru çıkardı, nazıkçe okşuyordu. “Liv, seni görmek istiyorum”

Hâlâ kıpırdamamıştım, kafamı yana doğru eğdim ve ona dikkatle baktım. “Öyle mi?”

Sorumda, olmasını istediğimden daha fazla soru işareti yüklüdü.

Bu yüzden Nate de kafası karışmış görünüyordu. “Seni istiyorum. Senin beni sürmenı, sertçe sürmeni istiyorum.” Arkasından arkadaşımıla oturmak, bir şeyler yemek, onunla film izlemek istiyorum. “Bir yere gittiğim yok.” Tutuşu sıkılaştı. “Şimdi şu üzerindekini çıkar.”

Onun kendine olan güveni öfkemin yavaş yavaş kaybolmasına neden oldu ve aklım başıma geldi. Tüm o tavrımı, soğuk hareketlerimi bir kenara ittim. Nate de rahatlamıştı, kızarıırken yüzümde çekici bir gülümseme belirdi.

Yenilenen öz güvenimi gizlemek için komik bir çaba sarf ettim ve üzerimdeki tişörtü kafamdan çıkarıp arkama fırlattım. Nate elleriyle köprücük kemiğime doğru ilerlerken bir taraftan da göğüs uçlarımı emiyordu; benimse söyleyebilecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Ona uzandım, beni esir almaya başlayan arzuyla inliyordum.

Benimle bir süre oynadı, beni yumuşatmaya çalışıyordu ama derslerimizi hâlâ aklımda tutuyordum. Benden seks konusunda kendime güvenmemi istiyordu ve benim öfkemi yeniden su yüzüne çıkarmak gibi bir niyetim yoktu, sadece kendimi denemek istiyordum.

Nate’in çoktan belirtmiş olduğı gibi, azimli bir öğreniydim.

Ona doğru yükseldim, Nate'i kanepeye bastırdım.
“Onu içime sok.”

Dudakları yana doğru kıvrıldı. “Beni içine al.”

Öyle yaptım.

Derin bir nefes alırken onun ağzına kapandım.

Ve sonra hareket etmeye başladım.

Yavaş gitmeyi kafama koymuştum ama öyle sabırsızdım öyle çaresizdim ki.

Çok aç gözlüydüm.

Çok tecrübesizdim.

Yine de Nate bana dizginleri vermişti.

Ve böyle yaptığı için ikimiz de çok hızlı ve sert geldik.

Onun üzerine yığıldım, kollarımı omzuna doladım o da benim belimi sardı ve beni yakınına çekti. “Sanırım hâlâ öğreniyorum,” diye nefes nefese itiraf ettim.

Benim güvensiz sözlerimi duyan Nate, nazıkçe beni uzaklaştırdı, ifadesi günah çıkarıyormuş gibi ciddiydi. “Hiçbir kadın beni böyle becermedi. İnan bana bebeğim, hiç şikâyetim yok.”

Biraz utanmıştım, “Gerçekten mi?” diye sordum.

Nate sırttı ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Gerçekten.”

Öyle rahatlamıştım ki kucagından kalkamadım ama bir anda Nate'in ruh hali değişti. Dudaklarından bir küfür döküldü.

“Ne?” Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, ona zarar mı verdim acaba diye kucagına baktım.

“Kondom yok,” dedi.

“Sorun değil, hap kullanıyorum,” dedim.

İç çamaşırını giyip kotunu düzeltirken kaşlarını çatı. “Liv, doktora daha dün gittim. Hâlâ sonuçlarımı almadım.”

Ben de iç çamaşırlarımı giydim ve temizlenmek için hızlıca koltuktan kalkıp banyoya gittim. “Eminim temiz-sindir,” diye omzumun üzerinden baktım, kalbim hızla atıyordu. Umarım temizdir. *Lanet!* Banyonun kapısını kapatıp lavaboya uzandım ve aynada kendime baktım. Gözlerim altın parıltılarla bezeliydi ve yanaklarım al aldı. Gerçekten de becerilmiş gibi görünüyordum. Öyleydim. Ve anlaşılan benim için öyle doyumsuz bir andı ki bir an korunma konusunu unutuvermişim.

Şimdi, eğer bir çocuğum olursa, ona korunmak konusunda ders veren bir iki yüzlü olacaktım.

Cehenneme doğru bir yolculuk yaptım ama sonra kendime geldim.

Bu sadece benim hatam değildi. Nate de unutmuştu. Bir an kapıya baktım ve sonra yüzümü buruşturdum. Evet tecrübeli olan Nate olduğuna göre bunun onun sorumluluğu olduğunu iddia edebilirdim ama yirmi altı yaşında olduğuma göre bunu ona yıkacak kadar toy değildim.

Televizyonun sesini duyunca banyodan çıktım ve Nate’in DVD’yi çoktan başlattığını ve bagel’ları mutfak tezgâhına koyduğunu gördüm. Bir an midem guruldadı.

Nate bana baktı. “Kondomu unuttuğum için özür dilerim, Liv.”

“Ben de unuttum. Fakat her şey yolunda. Değil mi?”

“Bugüne dek asla korunmasız seks yapmadım, bu nedenle yolunda olduğunu düşünüyorum. Ama cidden daha dikkatli olmamız gerek.” Başparmağındaki krem peyniri yaladı ve soda almak için buzdolabına gitti.

Bir başka tuhaf akşam istemediğim için bir şey söylememeyi seçtim ve konuyu değiştirdim. “Bu akşam ne izliyoruz?”

Nate bana bir bagel verdi, ben de ona teşekkür ettim

ve kanepeye giderken onu izledim. Şaşırtıcı bir biçimde bana her zamankinden yakın oturmıştu, ayaklarını seh-paya uzattı ve bana dopru yerleşti. “Bu bir müzikal.”

Bagel’dan bir parça ısırdım ve hızlıca yuttum, inanamıyordum, “Dalga mı geçiyorsun?”

Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Bu bir hicivsel müzikal.”

“Bu daha iyi mi demek oluyor?”

“Umarım öyledir.”

Açar açmaz müzikalin ilk sahnesi komediyle başladı ama sonra hızı yokuş aşağı indi. Açıkçası sıkıcıydı, Nate de kolasından bir yudum aldı ve gözlerini ekranda gezdirip sordu “Bir müzikalde mi yoksa kıyamet sonrası dünyada mı yaşamayı tercih ederdin?”

Anında gülümsedim, arkadaşşımla sıradan bir akşam geçirmekten ve onun saçma sorularına cevap vermekten dolayı oldukça mutluydum. “Ne tür bir kıyamet sonrası dünya?”

“*Eli’nin Kitabı*’nı düşün.”

“Sert.”

“Evet.”

“Ne tür bir müzikal peki?”

Başını yana çevirdi ve bana sırtıttı. “*Grease 2*.”

Daha yeni almış olduğum yudumu püskürttüm, nefesimi toparlamam bir dakikamı aldı ve sordum, “Sen *Grease 2*’yi izledin mi?”

Nate omzunu silkip ekrana geri dönmeden önce gözleminde bir ışık parladı. “Alana bana izletmişti.”

Oh. Odadaki hayalet.

Onu omzumla dürttüm ve o anı geçirtilip tekrar mizaha sığınmaya çalıştım. “Kesinlikle kıyamet sonrası dünyayı seçerdim. Özellikle de orada Denzel gibi bir adam varsa.”

Sol gamzesi belirdi. “Ben de kıyamet sonrası dünyayı seçerdim.”

“Mila Kunis yüzünden değil mi?”

“Evet o da var ama genellikle şiddet karşıtı olduğum için.”

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “Anlamıyorum. Kıyamet sonrası dünya ile şiddet fikri birbirinden ayrılmaz ikilidir.”

“Haklısın ama kıyamet sonrası dünyada öldürülen kişi ben olurum. Ama *Grease 2* dünyasında yüzde doksan beş ihtimalle şarkı söyleyen ilk Allahın cezası elemanı vururum.” Bana ifadesiz bir yüzle baktı. “Sadece pasifist için yanlış bir hayat.”

Kıkırdadım ve başımı sallayarak onayladım. “O halde distopiyan olacağız.”

Başını salladı ve sonra kaşları arasında küçük bir kırışıklık belirdi “Peki sen neden bir müzikalde yaşamaya karşısın?” diye sordu.

Kafamı salladım, ekranda müzikalin çok bilinen şarkılarından birini söyleyen çifte bir göz attım. “Bir müzikalde yaşamaya karşı değilim. Kıyamet sonrası dünyada yaşama fikrinden daha çok hoşlanıyorum. Sanırım baş belası biri olabilirim.”

Ona bakmıyordum ama omuzlarının sarsıldığını hissettim.

Ona eğlenceli olmayan bir bakış attım. “Bana gülmeyi kes. Kötü biri olabilirim.”

“Nasıl baş belası?”

“Ben... Ben... Ah... Yani zekiyim. Espiriliyim. Sen etrafta judo hareketleri yaparken ben de yanında espirili, zeki, kitap dostu bir arkadaş olabilirim.”

Nate gülümsedi. “Tamam, bu olabilir.” Gözleri, ekrana

geri dönmeden önce bana ilgiyle baktı.. “Biraz dikkat dağıtıcı olabilirsin gerçi.”

Onun iltifatı karşısında ne kadar memnun olduğumu belli etmemeye çalışarak cevapladım. “Bu senin lehine olabilir.”

“Evet, eğer bacaklarını kapatırsan.”

Onu dizimle dürtünce rahatça elini bacağıma koydu ve yukarı doğru götürdü. “Sanırım birileri bacaklarımdan hoşlanıyor.”

Tenimi hafifçe okşadı. “Onlar harika bacaklar bebeğim.” Yanındaki not defterine göz attı. “Bu iş kötüye gidiyor.”

“Film?”

“Evet, başka ne olabilir ki?” diye mırıldandı ve defterine bir şeyler karaladı. “Hiç esprili yorumun var mı arkadaşım?”

Ekrana odaklandım. “Burada iktidarsızlık konusuna bir gönderme var.”

Eğlenceli bir şekilde nefes verdi. “Nasılmış o?”

“Yani başlangıç ve şarkılar iyi, giderek daha da iyi bir hal alıyor ama tam ortasında hiçbir yere gitmediğini anlıyorsun. İkinci yarıya doğru kanıtıyor, olay örgüsü kötüye gidiyor, şarkılar kulak tırmalıyor ve tüm beklentin güm!” Elimi kaldırdım ve vurgulamak için aşağı bıraktım.

“İk-ti-dar-sız-lık,” diye yavaşça not defterine yazdı. Bana büyük bir gülümsemeyle baktı. “Peki başka?”

On Üç

Gecenin geri kalanında eski zamanlardaki gibi şaka-
laşıp durduk ve Nate gittiği zaman ben de rahatladı-
ğımı hissettim. Bir sonraki akşam buluşmak için bir plan
yapmamıştık ama endişelenmemiş olduğumu fark ettim.
Nate iyi görünüyordu. İyi olduğunu biliyordum. Biz iyiy-
dik.

Korkunç kaygılarımı inkâr odasına zorla ittim.

Bir sonraki gün iş arkadaşlarım benim iyi bir hava-
da olduğuma dair yorumlar yaptılar çünkü ondan önceki
gün cidden kötüydüm ama şimdi gerçekten de çooooook iyi
bir ruh halindeydim.

Ronan danışma masasının önünde dururken “Eğer
doğrusunu bilmesem önceki gece biriyle vuruştum derdim,”
diye şaka yaptı.

Çok şükür kocaman açılmış gözlerim Ronan’ın duyduk-
tan sonra kahkahalara boğulan bir öğrencinin karşısında
yapmış olduğu şakaya ne kadar şaşırdığımı gösteriyordu.

Öğrenci uzaklaşırken “Komik,” diye tısladım dişleri-
min arasından.

“Öyleydi aslında.” Angus arkamda gülüyordu.

“Sen,” dedim ve onu işaret ettim. “Kaba bir patronsun.”

Daha da çok gülmeye başladı. “Oh, hadi ama Liv. San-ki herkesin osuruğu gül kokuyormuş ve herkes şampanya işiyormuş gibi geziniyorsun. Neler oluyor?”

Onun yorumu karşısında gözlerimi kırıştırdım. “Neler oluyor?” ifadesini yüzüme yerleştirdiğimden emin olmaya çalıştım.

“Ne osuruğu ne işemesi?” Jill’e baktım. “Ne dediğini siz de duyuyor musunuz?”

Jill gülümsedi, omzunu silkti. “İyi bir noktaya değindi, bu sabah her öğrenciye ‘Haikra bir gün!’ deyip durdun.”

“Yani? Kibar davranmaya çalışıyordum.”

“Ben sadece...” Ronan bana dikkatle baktı. “Dün çok kötü bir ruh halindeydin ve bugün aniden çok iyi bir havadasın.”

Onlara el işaretiyle uzaklaşın dedim ve çenemi avucuma yasladım. “Pazartesi akşamı bir arkadaşımın biraz takıştı,” diye yalan söyledim ama hikâyem gerçeğe yakın olsun diye uğraştım. “Yanlış anlaşılmayı hallettik. Şimdi de iyi bir ruh halindeyim.”

“Bu, duyduğum en sıkıcı açıklama,” dedi Angus beni sinir etmek istercesine. “Sen bir kütüphanecisin Liv. İyi bir hikâye için harika kitaplarla çevrilisin. Ve yine de gerçeği söylüyorsun.” Benimle dalga geçiyordu. “Sana hiçbir şey öğretmedim mi?”

Tatlı bir şekilde gülümsedim. “Nasıl bir dram kraliçesine döneceğimi hızla öğreniyorum.”

“Sanırım bu da iyi bir şey. O zaman ben büromda olacağım, neredeyse beş dakika içinde Ryan Gosling’e çok benzeyen fırtına gibi bir yabancı, beni masamın üzerine çıkarıp önümüzdeki iki saat boyunca tamamen uygunsuz

ve yaramaz şeyler yapacak.” Angus bir kaşını kaldırdı. “Şimdi, bu ayın çizelgesini yazacağımdan daha iyi değil mi?”

Güldüm. “Mesele anlaşılmıştır.” Derin bir iç çektim. “Şey, eğer bilmek istiyorsanız pazartesi akşamı seksi bir adamla inanılmaz bir gece geçirdim ama sonra işler sarpa sardı o nedenle kötü bir ruh halindeydim ama geçen gece bir anda kapımda belirdi ve beraber film izlemeden önce harika bir seks yaptık. Bu nedenle şimdi iyi havamdayım.”

Her üçü de bana hayretle baktılar ve Angus yüzünü buruşturdu. “Benim Ryan Gosling hikâyem daha iyiydi.”

Sırıttım ve yardım isteyen öğrenciye döndüm, Nate hâlâ bir sır olarak kalmıştı. Tamam, harika bir sırды.

O gün harika hissettim ve sonra babamı kapımda bir alışveriş poşetiyle görmek beni daha da mutlu etti. Ona ulaştığımda devasa gövdesini bana bir öpücük verebilmek için çevirdi.

“Selam ufaklık. Umarım kızmazsın.” Alışveriş torbasını kaldırdı “Sana biraz yemek getirdim. Belki akşam yemeği pişiririm diye düşündüm.”

Kapıyı açtım ve onu içeri aldım. “Elbette kızmam. Seni görmek çok güzel.”

İçeri girer girmez babam mutfığa girdi ve bir anda dairem yuva gibi kokmaya başladı. Tıpkı eski zamanlardaki gibi sebzeleri doğradık ve babam makarnayı yaparken ben de sosu karıştırdım. Makarna yapmak kulağa sanatsal bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama öyleydi. Görünüşe göre. Babam için en azından.

Yemek yaparken havadan sudan konuştuk. Babam bana Braden’in şirketiyle yapmış olduğu anlaşmadan söz etti, ben de geçen gün ödünç kitaplar bölümünde bul-

duğum çorabın eşini pazartesi günü bir başka bölümde bulduğumdan bahsettim. Kirli çoraplar. Oldukça garipti. Ama garipti, sadece garip. Angus'un bu konuda bir teorisi vardı, muhtemelen Harry Potter hayranı çatlaklar olduğumuzu düşünen birinin bize çorap vererek köleleşen ev elflerini özgürleştirerek insani bir eylemde bulunduğunu iddia ediyordu.

Benim bu konuda daha iyi bir teorim vardı.

Bence olgunlaşmamış birbirinci sınıf öğrencisi oraya buraya kirli çoraplarını bırakıyor ve onları bulan kütüphanecileri filme alıp Youtube'a koyarak eğleniyordu.

Tezgâhımda tabureler üzerinde oturup yemeğimizi yedik ve konuşmamız daha ciddi bir hal alana dek babamla eğlenmeye devam ettim.

"Son zamanlarda biraz sessizsin?" Keskin bakışlarıyla beni inceliyordu.

Omzumu silktim, Nate ile yaptığımız yaramazlıkları babamdan sakladığım için suçluluk duyuyordum. "Son zamanlarda biraz meşgulüm."

"Joss ve Braden'ın balayından döndüğünü biliyor muydun?" Biraz daha suçluluk duydum. Harika. "Bilmiyordum." Çatalıma biraz makarna doladım. Bilmiyordum çünkü Nate Sawyer'la bencilce sevişirken dış dünyada olup bitenden bihaberdim. Buna bir son vermem gerekirdi. "Joss'u arasam iyi olur."

"Bu sessizliğin nedeni... Dee mi?" Babam bir cevap bulmak için gözlerimin içine baktı. "Çünkü bu konuda konuşmamız gerek diye düşündüm. Yani Dee ve ben hakkında."

Söyledikleri karşısında nefesim tutuldu ve nabzım hızlandı. Titrerken avuçlarımın terlediğini hissettim. "Sen... Ona evlenme mi teklif edeceksin?"

Babam kaşlarını çattı ve hafifçe kafasını salladı. "Ha-

yır ufaklık. Ve yüzünden tüm kanın çekilmesine bakılırsa, bu senin için iyi bir haber olmazdı.”

“Hayır.” Onu rahatlatmak için aceleyle cevap verdim. “Baba, Dee’yi seviyorum. Onu senin kadar iyi bilmiyorum ama tanıdığım kadarıyla ondan hoşlanıyorum.”

Beni incelemeye devam etti, iknâ olmamıştı. “O halde neden onunla evleneceğimi sandığında hasta gibi göründün?”

Tabağımı itip omzumu silktim. “Aptalca, çocukça... Ben sadece... Seni hâlâ annemleymişsin gibi düşünüyorum.”

Babam aniden çatalını bıraktı ve büyük elini benimkini tutmak için uzattı, bakışlarımı ona doğru çevirdim. Bana kalın, kısık sesiyle cevap verirken gözleri heyecanla parlıyordu. “Büyük bir parçam hâlâ annene ait, hem de onunla tanıştığım andan beri. Dee ile olmam bunu değiştirmeyecek.”

“Bu Dee için adil mi?” Ağlamamak için çaba sarfediyordum. Elimi sıktı.

“Ben artık başka bir adamım Olivia. Hayat her geçen an bizi değiştiriyor. Yvonne ile tanıştığım anda onun için doğru insandım. Şimdi umarım Dee için doğru adam olurum. Ama hayatımdaki en önemli insan sensin. Her zaman sen olacaksın. Sadece Dee ile beraber yaşamam senin için sorun olur mu öğrenmek istedim. Özellikle de onu yakından tanımak ister misin diye.”

Gözlerimdeki yaşların ısıltısıyla alaycı bir şekilde gülümsedim. “Baba, ben artık yetişkin bir kadınıyım. Benim ne düşüneceğim hakkında endişelenmemelisin.”

“Gördün mü?” sırtarak başını salladı. “Başkaları için bir yetişkin olabilirsin ama benim için hâlâ bir çocuksun. Kendi çocukların olunca beni anlayacaksın.”

“Eğer seni daha iyi hissettirecekse senin adına mut-

lu olduğumu bilmeni isterim. Dee seni güldürüyor. Seni mutlu ediyor. Umurumda olan tek şey bu.”

“Onunla tanışacak mısın? Biraz zaman geçirmek ister misin? Eminim bundan mutluluk duyacaktır.”

Dürüst olmak gerekirse bu söyledikleri beni kendi küçük dünyamda güvensizlik problemlerle boğuşup dururken ona ne kadar az zaman ayırdığımı düşünmeye itti. “Elbette baba.”

Babam tatmin olmuş bir şekilde konuyu değiştirdi, Jo ve babamın eğer Cole sınavlarını verirse ona bir köpek almayı düşündüklerini öğrendim. Cole bana hep bir köpeği olmasını istediğini söylemişti ve Jo, bunu şimdiye kadar bilmediği için kötü hissetmişti, şimdi de o ve Cam bu konuyu ev sahibiyle konuşuyorlardı.

Bu garipti çünkü Jo’nun Cole ile ilgili davranışları bana babamı hatırlatıyordu. Babama sevgiyle gülümsedim. Cole’un Johanna Walker’ın annesi yerine geçmesiyle ne kadar şanslı olduğunu fark ettim.

Tam da o mükemmel mutluluk anında Nate anahtarını kullanarak evimin kapısını açtı.

Yüzündeki seksi gülümseme babamı gördüğü anda dondu ve babam yavaşça kafasını çevirip Nate’in gelişine inanamaz bir şekilde bir kaşını kaldırdı. Bir an birbirlerine baktılar ve sonra babam bana doğru döndü. Mutlu değildi. “Bir anahtarı mı var?”

Babamın arkasından kapıyı kapatırken içimde tuttuğum tüm nefesimi bıraktım ve Nate’in bakışlarıyla karşılaştım hem korkmuş hem de etkilenmişti.

Kanepemde oturuyor ve soğuk birasını yudumlarken gülüyordu.

“Bu, komik değildi.”

Tamam belki biraz komikti. Ama bir açıdan da değildi.

Beraber rahatsız edici bir yarım saat geçirdikten sonra babam dostluğumuzu çok didiklememeye karar vermişti. Komik olan taraf babamın Nate'in mahcubiyetini izlemeydi. Komik olmayan taraf ise babama Nate ile olan ilişkimiz hakkında yalan söylemekti.

Nate birasını sehpayaya koydu ve ayağa kalkıp ayakbılarını çıkardı. "Baban çok korkutucu," dedi, hâlâ şaşkıındı. Onun soyunmaya başlamasını izlerken gözlerimde soru işaretleri vardı. "Yedi yıldır kimseyle yatmamış olmanın nedeninin o olmadığına emin misin?"

Kahkaha attım ve sonra karşımda baksırını ve ereksiyonunu gözler önüne serene dek soyunan adamın karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Neden? Belli ki ondan korkmadın."

"Ben çoğu insandan daha dayanıklıyım." Bana doğru yürüdü ve elimi tutup beni tuvalete doğru çekti.

"Bu gecenin dersi?" Tek bir kelime bile etmeden içeri girdiğinden sordum.

Nate banyo kapısını arkamdan kapattı ve gömleğimin kenarını çekip çıkartmak için eliyle hamle yaptı. "Sontanlık. Nerede ya da nasıl olursa olsun, hiçbir şey her daim sekse hazır bir kadından daha ateşli değildir."

Nate kot pantolonumu çıkarırken ben de sutyenimi hallettim. "Bu derslerin özel olarak Nate Sawyer'ı memnun etme dersleri haline geldiğini düşünüyorum."

"Tüm erkeklerin aynı şekilde düşündüğünü anlamadın mı?" diyerek beni kışkırttı ve sonra kot pantolonumla beraber iç çamaşırımı da çekip çıkardı.

"Bilmiyorum." Suyu açtığında kalbim hızla atmaya başladı.

"Tamam, birçok erkek aynı şekilde düşünür. Yani... Bu gece? Duş. Seks." Uyarılmış mıydı? "Judo sınıfından

sonra duş almadım, ben de beraber duşa girebiliriz diye düşündüm.” Sırıttı ve baksırını aşağı indirdi.

Onu istekle takip ederken dudaklarımı yaladım. “İçimde, kadınların nerede olursa olsun onlarla seks yapmak isteyen erkeklerden hoşlandığına dair bir his var.”

Nate sıcak gülümsemesiyle beni suyun altına soktu ve fayanslara doğru yasladı. “Duşun senin için işe yaradığını bilmek güzel bebeğim. Her şey bir yana duşta seks, seksi bir vanilyadır. Seni üniversite kütüphanesinde becerdiğimde nasıl tepki vereceksin merak ediyorum.”

Gözlerim açıldı. “Bunu yapamazsın,” dedim nefes nefese, sıcak su ve kütüphanede seks düşüncesi ıslanmama neden olmuştu. “Bunu yapan çocukları kütüphaneden kovuyoruz.”

“Ama fikir hoşuna gitti.” Dudaklarını benimkilere dokundurdu ve bacağıma kaldırdı. “Kabul et.”

Cevap vermeden önce içime sertçe girdi ve eğer elini kafamın arkasına koymasaydı zevkten arkaya attığım başımı duvara vuracağımı fark ettim.

“Boş ver,” dedi kulağıma. “Ne kadar ıslak olduğundan cevabını anlıyorum.”

“Burada kalırsam senin için sorun olmaz mı?” Ben yatakta yüz üstü uzanırken, Nate parmağını çıplak tenimde omurgam boyunca gezdiriyordu.

Enfes duşta seksten sonra ben saçımı kuruturken Nate de kendine makarna ısıtmıştı. Yatak odasından dışarı çıktığımda makarnasını bitirmişti ve derse devam etmeye hazırды. Biliyordum çünkü yatak odasından çıktığım anda bana doğru yürüdü ve beni içeri itti. Üç orgazm sonra, gerçekten de doyuma ulaşmıştım ve saat geç olmuştu, burada her ikimizi de alacak kadar büyük bir yatak varken Nate’in evine dönmesi için bir neden yoktu.

Başım kolunda dinlenirken yatağın başucuna bakıyordum, öyle rahatlamıştım ki adeta bir kedi gibi mırıldanabiliyordum. Ben kafamı ona cevap vermek için çevirince saçlarım yastığın üzerinde hışırdadı. “Şu an ne istersen yapabilirsin.”

Gamzelerinin belirmesini izlerken bir gün bu seksi girintileri öpmek zorunda kalacağımı hissettim. “Gerçekten de egomu şu an olduğundan daha şişkin bir hale getirmek istiyor musun?”

“Hım, iyi bir noktaya parmak bastın.”

Gözlerimiz kapanırken birbirimize gülümsedik.

Çıplak omzumda dudaklarını hissettiğimde uykuya dalmıştım. “Liv?”

Ses tonunda beni aniden uyandıran bir şey vardı. Gözlerimi açtım, yüzünü incelerken ifadesinde ciddi bir şeyler sezdim. Kanım kulaklarıma hücum ederken midem düğümlendi. “Evet?” Nate sırtının üzerinde yuvarlandı ve tavana bakarken kollarını başının altına aldı. “Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin, biliyorsun.” Göğsüm ısırırken nabzım biraz yavaşladı. Ona dokundum, parmaklarım şefkatle kanında gezindi. “Sen de benim bebeğim.”

“Öyleyse bana söz ver.”

Dondum. “Tamam.”

“Söz ver bana bu yaptığımız... Ne olursa olsun... Arkadaşlığımızı mahvetmeyecek.”

Göğsümdeki sıcaklığı kesen ani acıyı anlayamadım ama neden sorduğunu anlamıştım. Avucumu açıp karnına koydum, A yazan dövme kadar ilerledim. “Söz veriyorum.” Bütün vücudu ellerimin altında rahatladı ve bana bakmak için başını çevirince gözlerinde hassasiyet ve şükran gördüm. Birbirimize tekrar gülümsedik ve ben o pürüzlü acıyı görmezden geldim.

Bir süre sonra başını geri çekti ve tavana bakmaya döndü.

Gözlerimi onun yüzünden alamıyordum, çenesinin sert kıvrımı, mükemmel profili keskin burnu, ıslak kirpileri, güzel dudaklarını ezberlemeye çalışıyordum. Bedenimin, yakışıklı yüzüne bakarken ürpermesine artık şaşırmıyordum. Şimdilik, bu duyguyu bir kenara koyarak zihninin normalden biraz daha karanlık bir yerde olduğunu fark ettim.

Parmaklarım göğsündeki A harfinin kenarında dolaştı.

“Nate?”

“Mmm?”

“Zor zamanlar geçirdiğinde benimle konuşabileceğini biliyorsun değil mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Böyle iyiyim, Liv.”

“Gerçekten mi? Çünkü Cole senin dövmeden bahsettikten sonra birkaç gün biraz uzaklaşmış gibiydin.”

Nate bana baktı ve uzun, titrek bir iç çekti. “Yüksek sesle itiraf edip edemeyeceğimi bilmiyorum.”

“Hey, sanki seni bir şey hakkında yargılayacağım,” diye alay edip, onu bir daha rahatlatmaya çalışıyor ve güvende olduğunu hatırlatıyordum.

Dudaklarının kenarında beliren hüznü kırımlı parmaklarımla silmek istedim ama yapmadım.

Bekledim.

Taa ki, “Dövmemi her gün Alana’yı hatırlatması için yaptırdım.”

“Evet bana söylemiştin,” diye ona hatırlattım.

“Bazen keşke yaptırmıyaydım diyorum.” Bana bakarken gözlerinde utanç hissettim ve bundan nefret ettim. “Bazen onu unutsaydım hayat daha kolay olurdu diye düşünüyorum.”

“Bu anlaşılabilir tatlım.”

Nate inkarla kafasını salladı. “Ona söz vermiştim.”

“Ona ne sözü vermiştin?”

İtiraf ederken sesi kısıktı. “Onu asla bırakmayacağıma söz vermiştim.” Boğazını temizledi, duygusal halinden kurtulmaya çalıştı ama yapamadı. Arkadaşım hâlâ geçmişten gelen çok ağır bir yükü taşıyordu ve bunu biliyordu. “Çocukken onu her şeyden korudum. Çılgın üvey baba, parası olmadığı için onunla dalga geçen çocuklar, kabuslar ve hatta üzüntü verici hikâyelerden bile. Ama onu kanserden koruyamadım. Onu koruyamadım, bu yüzden yapabileceğim tek şey onu bırakmamak.”

Yeni bir sızı kaburgalarımın etrafını sardı, onu rahatlatmak için göğsüne bir öpücük vermek üzere eğildim. “Nate, hayatını sürdürmek onu unutmak ya da onu terk etmek demek değildir.”

Gözleri kısıldı, yorumuma inanmamıştı. “Böyle olmadığını en iyi bilen insan sensin. O dövme her gün aynada görmek istiyorum, Olivia. Bunu inkar edemem.” Kalbimin etrafındaki yumruk ona itiraf etmem için beni zorladı, derinlere gömdüğüm sırrımı, tüm bunların ardındaki gerçek nedeni ona söylemem için. Öyle yapmalıydım. Arkadaşım için. Yanağımı göğsüne bastırdım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım, cesaretimi toplamak için gözyaşlarımla savaştım.

“Yardıminı istememin gerçek sebebi bilmek ister misin?” Son sözlerimde gözyaşları boğazımı düğümledi. Nate, tenine değen tuzlu gözyaşlarını hissettiğinde gerildi.

Bana doğru eğildi ama sonra başının altındaki kolunu kaldırdı ve etrafıma sardı. “Liv?”

Gözyaşlarımdan ardından ona baktım, itirafımı fısıldadım. “Anneme kızgın olmaktan korktum. İçimde bir

yerlerde başkalarının yaptıklarını hiç yaşamadığım gerçeğinden onu sorumlu tutmaktan korktum, ilk aşk ve seks ve bunu herkes yaparken keşfetmek için zamanım olmamasından. Düşündüm ki,” gözyaşlarımı sildim “Eğer bu konuda bir şeyler yapabilirim, içimde beliren öfkeyi yenebilirdim. Çünkü bu nedenle onu suçlamak beni dünyadaki en kötü insan yapardı ve hayatım boyunca tanıdığım en nazik ve kibar insanı suçlayan karanlık tarafımla yüzleşebileceğimden emin değildim.” Gözyaşlarımı silip ona uzandım, parmaklarımı gür saçlarından geçirdim. “Sen yalnız değilsin, Nate.”

Dudaklarına rahatlatıcı, gözyaşlarıyla ıslanmış bir öpücük kondurdum.

Ve kendimi sırt üstü yatarken buldum, gözlerim yanıyordu, ellerim kafamın üstünden tutturulmuştu. “Nate?” Ani hareketle soluk soluğa kaldım.

Onun cevabı bacaklarımı birbirinden ayırırken beni derinden, kabaca, neredeyse umutsuzca öpmekti. Bileklerinden birini komidinden kondom almak için bıraktı ve hazır olduğunda, beni bir daha yere bıraktı.

Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım, ancak kımlıdımıyordu ve tamamen kontrol altına alınacağım hissi ile hızlı bir şekilde uyarılmamla şaşkına döndüm.

Onunla birlikte olmaktan zevk alıyordum.

Arzuyla inledi ve tek yapabildiğim beni çarşafıya ittiğinde onu kabul etmekte. Gözlerimi kaydıran bir orgazmıla rahatlayana dek daha da yüksek çılgınlıklarla bağırdım ve gelirken onun adını haykırdım.

Ardından Nate kontrolsüzce, nefes nefese boşaldı. Sonra içimden çıktı ama banyoya gitmedi. Onun yerine kondomu çıkardı ve odadaki çöp tenekesine attıktan sonra yanıma geldi, kollarını etrafıma sararak başını boynuma

koydu ve bacaklarımızın birbirine dolanmasına izin verdi.

Sonunda uykuya dalmaya başlayana kadar bir süre böyle sessiz kaldık, tek kelime bile etmedik. Uykuya dalmadan önce Nate beni çevirdi, sırtımı göğsüne yasladı, kolunu belimin etrafından doladı, bacaklarını benimkilerin üzerine koydu ve beraber uykunun geçici huzuruna daldık.

On Dört

Lumineers melodili zilim çalmaya başlamıştı. Nate ile aramda geçenler bana çok şey öğretmiş ama ne yazık ki en önemli şeyleri öğrenmek en sona kalmıştı. Sabah onunla uyanmak, kollarını bedenime sarılmış bir şekilde hissetmek, hayatta olmanın heyecanını ve huzurun rahatlığını bir arada duymanın arasındaki işaretleri okuyamamıştım.

Onun yerine uyandık ve Nate o an, sabah bir okulda fotoğraf çekimi olduğunu hatırladı. Gevşemiş bir halde uzanırken büyüleyici Nate'in geç kalmaktan hoşlanmadığını keşfettim. Hazırlanmaya çalışırken bana mırıldanarak cevap veriyordu. Bunu şirin bulmuştum.

Ayrılmadan önce bana geç saatlere dek çalışacağını, bir sonraki dersi ayarlamak için beni sonra arayacağını söylemişti ama salı sabahına dek beni aramadığında bir gariplik olduğunu düşünmek yerine cidden meşgul olduğuna karar verdim.

O zamandan beri birkaç kez mesaj atmıştı ama hiçbir esprili mesaj ya da derslerimizden bir haber yoktu. Be-

nim için bir sorun yoktu. Acele etmek ya da onu hemen görmek için bir nedenim yoktu.

Hayır.

Ah.

Yine de cuma akşamı babam ve arkadaşlarımla buluşmak ve biraz kafamı dağıtmak için sabırsızlanıyordum. Jo D'Alessandro'yu seçmişti, o akşam iki ekstra misafirimiz vardı. Dee ve ayrıca Hannah. Hannah Marco'yla konuşmak istiyordu, bu yüzden de onu sapık bir takipçi gibi göstermeden Marco'yla görüşebileceği bir noktaya getirmek için en uygun yolun bu olduğuna karar vermiştik.

O gece işe yarayıp yaramayacağına dair bir fikrimiz yoktu ama denemeye değer görünüyordu.

Dad, Dee, Jo, Cam, Cole ve Hannah ile birlikte masaya oturdum ve anı yaşamak için elimden geleni yaptım ama her an geçen haftaya dair bir anı aklımdan geçiyordu ve ben arkadaşlarımdan biri beni geri çağırana dek küçük bir Nate ve Olivia fantezisinde kayboluyordum.

Jo, Joss ve Braden'ın Hawaii'deki balayı fotoğraflarından biri hakkında konuşurken Hannah'nın yanımda gerildiğini hissettim. İkimiz de ona baktık ve fara tutulmuş tavşan gibi bakan gözlerle onun odanın diğer tarafındaki masalardan biriyle ilgilenen genç adamlardan birine baktığını fark ettik.

Kızımızın iyi bir zevki vardı.

Benim için biraz gençti ama elbette çekiciliğini görebiliyordum.

"Bu o mu?" Fısıltıyla sordum.

Dudaklarını gergin bir şekilde yalayıp hızla başını salladı. Bu hareketi beni şaşırttı çünkü şimdiye dek Hannah'yı hep kendinden emin bir şekilde görmüştüm.

Görünüşe göre o utangaç bir küçük çocuktuk ama asla bu yönünü açığa çıkarmıyordu. Hannah dışa dönük ya da ilgi çeken bir kişiliğe sahip değildi ama kendi halinde, sakın ve soğukkanlı bir görünümü vardı. Ama aklından geçenleri dile getirirdi ve bu onun harika yönüydü.

“Git konuş onunla.”

Hannah’nın çenesi kararlılıkla sertleşti ve hemen kalktı. Vücuduna oturan bir kot pantolon ve kıvrımlarını ortaya çıkaran bir tişört giyiyordu. Rahat ama harika görünüyordu. Çocuğun hiç şansı yoktu.

Mesaneimde bir kıpırdanmayla şovu kaçıracağımı hissettim. “Hemen döneceğim,” diye mırıldandım ve tuvalete gittim, Hannah’nın kendisine doğru yürümesini gören çocuğun gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ama ben onlara görünmemeye çalışarak yürüdüm.

Tuvalete girmek için acele ettim ve çıktığımda Hannah ve Marco’nun hemen arkasında, uzun plastik bir ağacın arkasında durdum. Masama baktım, geri dönüp onlara açılmam gerektiğini biliyordum. Ama sonra Hannah ile ilgilenmek için orada kalmayı tercih ettim, böylece eğer o küçük aptal Hannah’ya bir yanlış yaparsa çıkıp onun kışını tekmeleyebilirdim.

“Sana meşgul olduğumu söyledim,” dedi bir omuz silke rek, Amerikalı aksanı bana Hannah’nın onun Chicago’dan geldiğini söylediğini hatırlayana dek beni şaşırttı.

Hannah onu şüpheyile baktı, çenesini inatçı bir ifadeyle ileri uzatmıştı. “Yani benden kaçmıyorsun öyle mi?”

Marco yanağını kaşdı, dudağının kenarı kıvrıldı. “Hayır. Neden senden kaçayım?” Bakışları Hannah’nın omuzunun üzerinden ileriye baktı ve memnun olmayan bir ifadeyle sordu. “Görünen o ki son zamanlarda meşgul olan sensin. Çoktan yeni birini mi buldun?”

Hannah bir an ona baktı, ne kadar sakın görünüyordu öyle, ona hayran olmuştum. Benden çok daha havalıydı. Özellikle de ben onun yaşındayken Marco gibi birinin karşısında asla öyle kalamazdım. İyi bir çift gibi duruyorlardı, bir seksenin üzerinde boyuyla atletik, yapılı, Afro-Amerikan ve İtalyan mirasıyla Marco'nun hafif karamel ten rengi, çıkık elmacık kemikleri, keskin çenesi ve çekici dudakları vardı. Tenine ve kara kirpiklerine zıtlık oluşturan mavi yeşil gözleri... Bütün bunlar sessiz ama yoğun varlığı ile daha cazip hale gelmişti. Hannah kendine çarpıcı bir çocuk bulmuştu.

"O Cole," dedi sonunda, kafasını yana doğru eğdi ve sorusundaki kıskançlığın hoşuna gittiğini belirten bir gülümseme gönderdi. "O bir aile dostu. Neden? Benim çıktığım çocuk olması seni rahatsız mı ederdi?"

Marco kaşlarını çatı. "Hayır Hannah. Etmezdi. Nasıl istersen öyle yap."

Hayal kırıklığını iyi gizlemişti, onu takdir ettim. "Tamam, tek istediğim arkadaşım Marco ile takılmak ama son zamanlarda onu göremiyorum."

Bakma sırası Marco'daydı, Hannah'nın yumuşak kahverengi gözlerinin bakışıyla çöktüğü anı hissettim. Başını salladı ve ona söylediklerine inanamayan bir ifadeyle devam etti. "Sah akşamı boşum. Takılabiliriz."

"Tamam. Sen..."

"Kulak misafiri olmak kaba bir harekettir," dedi tanıdık bir ses.

Şaşırmıştım, iyi mi yoksa kötü bir sürpriz mi olduğuna karar veremedim, muhtemelen aptalca görünen bir ifadeyle Benjamin'e bakakaldım. "Benjamin," dedim, kalbim ait olduğu göğüs kafesimden sökülmiş, boğazımdan çıkarcasına atıyordu.

Muhteşem gözleri adını bilmem karşısında aydınlanmıştı. “Tekrar selam,” dedi sırtarak ve ellerini cebine soktu.

“Ah, selam.” Hemen masamıza giden Hannah’ya bir bakış attım, omzunun üzerinden çatık kaşlarla bulunduğum tarafa baktığını gördüm. Uzun boylu bir İtalyan Marco’yu sessizce azarlıyor gibiydi. “Oh,” dedim ve Benjamin’e döndüm, “Onu tanıyorum.” Hannah’yı işaret ettim. “Hannah. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.” Süklüm püklüm bir ifadeyle omuzumu silktim. “Biraz da kulak misafiri oluyordum.”

Bana güldüğü an rahatladım ve onunla ilk kez elim ayağıma dolanmadan konuştuğumu fark ettim. Bu beni gülümsetti ve gülümsememi gören Benjamin dudaklarma baktı.

Orada gördüğüm parıltıyı hevesle yuttuktan sonra, aceleyle “D’Alessandro’yu seviyorsun sanırım,” dedi.

“Şehrin en sevdiğim İtalyan restoranı.”

“Benim de öyle,” diye kabul ettim ve sonra diğer yemek odasına bakmaya çalışarak ona baktım. “Ailenle misin?”

Benjamin rahatsız olmuş gibiydi. “Hayır, bir ilk buluşma. Seni gördüm ve merhaba demek istedim.”

Bir an “ilk buluşma” dediği için kötü hissettim ama sonra gelip bana merhaba demek istediğine göre çok da iyi gitmiyor olmalı diye düşündüm. “Buluşmanın iyi gitmesi gerek.”

Bana eğildi ve korku dolu bir ifadeyle mırıldandı “Salata sipariş etti.”

Ben de ona dehşet içinde baktım. “D’Alessandro’da mı?”

“Bir salata ve su. İzlemek acı verici,” dedi.

Kıkırdamamı engelleyemedim. “Tahmin etmiştim.”

Benjamin de güldü ama sonra yüzümde gezinen bakışları bana kendimi iyi hissettirdi, sonra şaşırdığını

fark ettim. Bu şaşırtıcı değildi. Benimle doğru düzgün bir konuşma yaptığı ilk seferdi. “Eh,” dedi, isteksiz görünüyordu “Geri dönsem iyi olacak.” Ona tuvalete gideceğimi söyledim.”

“Tamam.” Kıkırdadım. “Muhtemelen seni kütüphanede göreceğim.”

“Kesinlikle,” diye mırıldandı ve arkasına dönüp yürümesini seyrederken daha fazla sırtıttım.

Görüş alanımdan çıktığı anda kendi masama ilerledim, göğsümde bir yanma hissediyordum. İyi gitmişti. Cidden. Nate ile derslerim karşılığını veriyordu.

Nate.

Sıcaklık hissi kaybolduğu anda koltuğuma çöktüm.

“Kimdi o?” Jo sordu.

Hepsi bana bakıyordu.

Babam bile.

“Kütüphaneden biri.”

Babam kafasını yana doğru eğdi, gözünde meraklı bir ifade vardı. “Meslektaş?”

“Hayır, bir doktora öğrencisi. Hoş biri.”

Babam üzerinde düşünerek “Doktora,” diye tekrar etti. “Zeki biri o zaman.” Bana neşeyle sırtıttı. “Kesinlikle seninle ilgileniyor tatlım. Ondan hoşlanıyor musun?”

Bir an babamın yorumu midemde hoşnutsuz bir kasılmaya neden oldu. Benjamin gerçekten de ilgilenmiş görünüyordu. Benimle konuşmak için buluşmasını bırakmıştı. Peki onu tekrar görürsem... Ne olurdu?

... Tanrım...

... Ne olmasını istiyordum?

Nate.

Göğsümdeki ani sıkışmaya rağmen nefes almaya çalışırken omuz silktim. “Onu gerçekten tanımıyorum.”

Bacaklarımdaki ağırlıkla merdivenlere kadar yürüdüm. Şanıma gece boyunca Hannah'nın sorularla bunalılması ve Cole'un dalga geçmesine verdiği cevaplarla geçmişti.

Bununla beraber apartmana yürürken kendimle baş başa kaldığım andan itibaren gözlerimin arasında beliren baş ağrısı kendini belli etmeye başlamıştı. Burnumu kavradım, beynimin berbat hale gelmemesi için dua ettim.

Çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı ve bazı çizgiler de birbirinin içine geçmiş durumdaydı. Bir sürü sınır vardı ve hiçbirinin bir sabit noktası yoktu.

Lanet olasıca dersler.

Büyük bir iç çekişle kendimi eve attım ve Nate'in kol tuğuma yaslanmış halini gördüğüm an duraksadım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ayaklarını birbirinin üzerine atmıştı.

Tanrım, muhteşemdi.

Tek bir kelime dahi etmemişti ama kalbim hızlanmaya başlamıştı.

Kapıyı arkamdan kapadım, sırtımı yasladım ve kilidi çevirdim. Odanın öteki ucundan bakışlarımız buluştu. "Yeni ders mi?" Sözcüklerim kısık sesle çıkmıştı.

Nate doğruldu. "Bu gecenin dersi: İnsiyatif al."

Tek bir kelime etmeden ceketimi çıkardım ve soyunmaya başladım.

Nate'in gözleri bana odaklandığında arzuyla kıvranıyordu... "Güzel seçim."

On Beş

Lumineers melodili zilim çalmaya başlamıştı. Aslında bu iyi bir şeydi, ancak önceki akşam oldukça yorucu olmuştu ve cumartesi günü uzanmak istiyordum.

Yüzüstü yatarken Nate'in sıcak bedeni benimkine yaslanmış durumdaydı, ben ise yüzümü yastığa gömmüştüm. Telefonum çalmaya başladığında onun kıpırdandığını hissettim.

"Bebeğim," dedi sırtımı okşayarak, "Telefonun."

Anlamsızca yastığa doğru mırıldandım.

Onun harika sıcaklığı sol tarafımı terk ettiğinde biraz daha homurdandım. Bana doğru döndü, omzumu öptü ve telefonu kulağıma yakın bir yere, yastığın üzerine bıraktı. Öyle yüksek sesle çalıyordu ki başımı kaldırıp açtım. "Hey," dedim uykulu bir sesle, arayanın kim olduğuna bile bakmamıştım.

"Hey sen," Joss'un buğulu sesini duydum. "Nasıl gidiyor?"

Ayıldım, dirseğimin üzerinde doğruldum ve Nate'in omurgamda dolaşan parmaklarının tadını çıkardım. "Joss,

sesini duymak ne güzel. Nasılsın? Balayı nasıldı?”

“Harikaydı. Bilirsin, Braden işte.” Kısık sesli, samimi bir kahkaha attı. “Eğlenceliydi.”

Kirli sakallı Nate’e bir bakış attım, olanca seksiliğiyle uzanmış beni izliyordu.

Nihayet o kısık sesli, samimi gülüşün anlamını çözmüştüm. “Güzel miydi?”

“Nefes kesiciydi. Hawaii’yi herkese tavsiye ederim. Eğer aklım o garip tiplerde olmasaydı eve dönmeyi aklımdan bile geçirmezdim. Garip tipler derken Ellie ve Adam, benim sokağımda ev bakıyorlardı. Els tekrar kontrol etmek istediğini söyledi, bu yüzden öğleden sonra onunla olacağım. Evlere baktıktan sonra bana gelip birkaç kadeh atabiliriz diye düşünmüştük. Jo çalıştığı için gelemeyecek ama belki sen gelip takılırsın?”

“Orada olacağım. Ne zaman?”

“Öğle vakti.”

Kaşlarımı çattım. “Ah şimdi saat kaç?”

“Çeyrek...” tam Nate cevap vermek üzereydi ki elimi ağzına koyup onu susturdum. Avucumda dudaklarının kıvrıldığını hissedince ona bir bakış attım. Gözlerinde şaşkın pırıltılar vardı.

“Bu da neydi?” diye sordu Joss merakla.

İhtiyacım olan son şey arkadaşlarımdan Nate’le olan durumumdan haberdar olmalarıydı. “Radyo. Alarmım.”

“O halde sana ona çeyrek var dememe gerek yok. Alarm kurmak için garip bir saat gerçi.”

“Bugün cumartesi,” dedim hızlıca. “Cumartesi günleri biraz fazla uyuyorum bu yüzden dokuz biraz erken on da biraz geç gibi geliyor.” Saçma açıklamama gülen Nate’in sesini kısmak için elimi biraz daha bastırdım.

“Sen garip birisin,” dedi Joss. “Bunu zaten biliyorum.

Yakında görüşürüz.” Joss telefonu kapatır kapatmaz elimi Nate’in ağzından çektim ve onu yumruklamaya başlayıp koluna vurdum.

“Dostum, yakalanmamızı mı istiyorsun?”

Kolunu ovuştururken kahkahası kesildi. “Sanki umurunda.”

“Yalancı.” Onu şakayla ittim. “Eğer ben ‘Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?’ saçmalığına maruz kalmak istemediğimden eminsem, sen de benim gibi düşünüyor olmalısın.”

Nate cevap vermek yerine elimi yakaladı, beni sırt üstü uzattı, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bacaklarımı ayırdı.

“Neler oluyor...”

Sözcüklerim onun aç ağzıyla yarım kaldı ve kendimi onun baştan çıkaran öpücüklerinde kaybolmuş halde buldum. Sonra dudaklarını çeneme doğru ilerletti, boynumu fırçalayan yeni çıkmış sakallarının yarattığı hisle sesimi güç bela bulabildim. “Ne yapıyorsun? Duş almak, giyinmek ve Joss’un yanına gitmek için sadece iki saatim var.”

“Hımm.” Daha da aşağıya indi, bileklerimden birini bırakıp göğsümü ağzına aldı. Nefesimi bıraktım ve meme ucumu ağzına alırken istemsizce sırtımı doğrultup ona yaklaştım. “Ben de birkaç saat içinde judo sınıfında olmalıyım. Hızlıca yapacağım.” Kirpiklerinin arasından bana gülümsemesi, eli bacaklarımın arasına kayarken ifadeyle çekici ve hınzır bir hal aldı. “Söz veriyorum.”

Baştan çıkarıcı duygulara esir oluyordum “Ah...”

Sonra birden bire kalktı ve beni yatakta sırt üstü bıraktı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Şaşırmıştım.

Sıcak gülümsemesi karnımda kıpırdanmalara neden oldu ve sonra dönüp gardırobuma bakmaya başladı. “En-

dişelenme, geri geleceğim. Sadece çoraplara bakıyordum.”

Kafam karışmıştı. “Orada değil. İç çamaşırı çekmece-
cemde olabilir.”

“Daha iyi.”

“Neden külotlu çorap aradığını öğrenmem gerekiyor mu?”

Nate cevap vermeden çorabı aldı ve yatağa tırmandı. Azmi ve hırsı beni tamamen şaşırtmıştı, çorabı bilekleri-
min etrafında sardı ve sonra kaburgama dolayıp yatağı-
mın başlığına uzattı.

Sanki kelepçelenmişim.

Onları sıkıştırdım, çorapların esnediğini hissettim
ama düğümleri çözülmemişti. “Neler oluyor?”

Bana doğru uzandığında artık gülümsemiyordu. “Seni
önceki gece sıkı sıkı tuttuğumda, öyle ıslanmıştın ki bebe-
ğim, aklıma başka şeyler yapmak geldi.” Sesi kalınlaşmış,
bakışları karanlık bir hal almıştı. “Bundan hoşlandın.”

Kızardım, Nate’in bana her istediğini yapması ve be-
nim ona cevap veremeyecek olmam düşüncesinden hoş-
lanmışım. Yine de bu fikir, beni hiçbir adamla olama-
yacağı kadar heyecanlandırıyordu. Nate’in tutsağı olma
fikrinin ilgimi çekmesine izin verdim, bu fanteziye izin
verdim, çünkü... Ona güveniyordum. Bu fantezinin geri-
sinde onun sadece sevdiğim, hoşlandığım şeyleri yapaca-
ğını ve beni asla incitmeyeceğini biliyordum.

Yine de bunu açıkça belirttiğimi bilmiyordum.

Çorapları çekiştirdim, soluk soluğa kalmışım. “Peki
şimdi ne olacak?”

Baldırlarımı okşadı, ellerini etrafında kıvrıdı, bacakla-
rımı kaldırıp belinin etrafında doladı, ardından ereksiyo-
nunu içime doğru itti. “Şimdi tamamen benim merhame-
time kaldın... Seni acımasızca becereceğim.”

İnşaat halindeki mutfağa bakarken Ellie ve Adam'ın aklını kaçırdıklarını düşündüm.

“Çocuklar, burada yapılması gereken bir sürü iş var,” diye mırıldandım. Açıkta duran kablolar ve odanın dağ tarafındaki yamalı zemine bakıyordum.

Ellie bana ve Joss'a pişmanlıkla baktı. “Adam da böyle dedi ama ben ikinci bir görüş almak istedim.” Duvarı okşadı. “Bu binayı seviyorum.”

“Ellie eğer evi almak istersen Braden ve ben başka bir yer arayabiliriz,” diye önerdi Joss.

Ama Ellie bir kedi gibi miyavladı. “Joss hayır! Orası sizin için özel.”

“Sizin için de özel.”

“Sizin kadar değil.” Ağır ağır iç çekerken başını salladı. “Hadi gidelim. Burası çok iç karartıcı.”

Dublin Caddesi'ndeki evin dışına çıktık, Ellie Joss'un evine giden tepeyi çıkarken özlemle baktı. “Burada yapılacak çok şey var. O kadar zamanımız yok.”

“Parayı da gömmek gerek,” diye ekledi Joss. “Rutubet ve kablo sorunu da var. Els, burası tamamen baş ağrısı.”

“Haklısın, haklısın, haklı olduğunu biliyorum,” Ellie haykırdı ve Joss bizi eve davet ederken bana elini uzattı.

Ellie'nin kolunu tutup ona güven verdim. “Bir yer bulacaksınız.”

Braden gece kulübü Fire'de çalışıyordu, bu nedenle eve kendi başımıza dönmek zorundaydık. Biz geleceğiz diye Joss çoktan atıştırmalıklar hazırlamış ve kokteyl yapmak için bir şeyler bulmuştu. Gülüyor ve birbirimizle şakalaşıyorduk. Mutfakta sandviçlerimizi yiyorduk ve mojito'larımızı yudumlamakla meşgulduk.

“Bize balayının ayrıntılarını anlatacak mısınız?” Joss’a sırtarak sordum.

Joss beni dürttü. “Braden’ın küçük kızkardeşi buradayken mi? Hayır. Tek söyleyeceğim, keyifli zaman geçirdiğimiz. Ve Braden sadece bir erkeğe hırladı.”

Güldüm. “Hırladı?”

“Benim göğüslerime bakıyordu ve bakarken Braden da oradaydı.” Joss gözlerini kısıp başını salladı. “Braden’in damarları fırlayacak sandım.”

Kahkaha atmaya başlamıştık ama Joss’un bana bakarken yüzünde beliren oyuncu gülümseme, benim donup kalmama neden oldu. “Ellie dedi ki ben yokken Club 39’da yaramazlık yapmışsın. Bir çocuğun numarasını almışsın?”

Burnumdan güldüm, kalbimin hızla atmaya başladığı ve sırtımdan ter boşaldığı gerçeğini gizlemeye uğraşıyordum. Yalan söylemek berbat bir şeydi, baktandı ve kendi kendimi “aslında yalan söylemiyorum sadece bir şeyleri gizliyorum,” diyerek kandırıyordum. Arkadaşlarıma yalan söylüyordum ve bundan hoşlanmıyordum. “Yaramazlık mı? Sadece birinin numarasını aldım.”

“Daha önce biriyle ilgilendiğini hiç görmemiştim.” Ellie açılmış gözlerle Joss’a döndü. “Onu cilveleşirken görmeliydin. Sanki...” Bana sorgulayan bakışlarla baktı, “Adam’ın haberi olması için bir çocukla çıktığım zaman neler hissetmiştin?”

Kalp atışlarım daha da hızlandı. “Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?”

“Sadece bardaki o gece için. O ana dek biriyle çıkmadan önce buraya yerleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştük, o nedenle bir şey demedik. Ama bir anda cumartesi akşamı etrafınla ilgilenmeye başladığını gördük. Ve Dougie çok sevimliydi.”

“Doogie?”

“Douglas. Dougie.”

Burnumdan güldüm. “Kulağa çekici biri gibi geliyor.”

Joss güldü. “Kafamda Doggie Howser’ı canlandırdım.”

“Doğru.” Çocukça kıkırdadım.

Ellie ikimize de kaşlarını çatarak baktı. “Hım. Kim?”

“Bir Amerikan TV şovuydu.”

“Ne hakkında?”

“Dahi bir çocuk doktor.”

Ellie bize acıklı bir bakış attı. “Dougie bir çocuk değil. Çok hoş ve yakışıklı bir mimar.”

“Adam bunu söylediğini duymasın.”

“Liv, ben ciddiylim. Lütfen onunla çıkmayı bir düşün.”

“Görücü usulü buluşmalara gitmiyorum.”

Bana dikkatle baktı. “Numarasını aldığın çocuğu aradın mı?” Oh. Ona Doogie’yle çıkmak istemediğimi çünkü Nate ile günümü gün etmekle meşgul olduğumu nasıl söyleyebilirdim ki? Kafamda geçerli bir mazeret bulabilmek için uğraşırken aramızdaki sessizlik giderek büyüdü ve gergin bir hal aldı. Gözlerim yardım aramak için Joss’a yöneldi ama kimseyi umursamayan Joss’a istemediği bir şeyi yaptıramazdınız. Bana yardım etmek yerine yüzünün yeşile döndüğünü gördüm. “Joss, sen iyi misin?” Ona uzanıp koluna dokundum.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve lavaboya koştu. Ellie kaygıyla ona bakıyordu.

Joss derin bir nefes aldı. “Mojito’ların tadı size de garip geldi mi?” diye zayıf bir sesle sordu.

“Fena değildi.”

Joss omuz silkti ve bir nefes daha aldı.

“Oh...” telaşa kapılmışıttım. “Kusacak mısınız?”

Yüzünü buruşturdu. “Hayır, kusmayacağım.”

“İşte.” Ellie ona bir sandviç tabağı uzattı. “Bu sabah bir şey yemedin.”

“Ellie eğer o tabağı önümden çekmezsen seni yerim.”

Ellie’ye “Bence kusacak,” diye mırıldandım. Joss “Kusmak kelimesini kullanmayı bırakın,” diye çıkıştı.

Ellie’ye bir kaşımı kaldırarak baktım. “Birileri hasta olduğunda çekilmez oluyormuş.”

“Evvvet,” diye onayladı Els. “Geçen yıl midesini üşütmüştü ve yanına yaklaşan herkese tıslamıştı.”

Joss, “Ben de buradayım,” diye isyan etti, bize doğru tehlikeli bakışlar atıyordu. Kısık gri gözleriyle yaptığı şeyin hakkını veriyordu. “Eğer hasta olacaksan güvenli bir mesafede kaldığımıza emin olmak istiyoruz sadece.”

Ellie bana bakıp kıkırdadı. Joss’un aksine.

“Senden hoşlandığım için şanslısın Olivia Holloway.”

Ona bakıp sırttım ve cevap verdim, “Sanki bilmiyorum.”

Bakışlarını bana odakladı. “Böyle sevimli olduğunda terslenemiyorum.”

“Ve benim dahiyane planım işe yarıyor.”

Joss burnundan güldü ve sonra hemen eliyle ağzını kapattı. “Ben iyiyim.” Köşedeki masaya gitti ve bir sandalyenin üzerine çöktü. “Bu mojitolar kesinlikle bana iyi gelmedi.”

Ellie tek kelime etmeden Joss’a bir bardak su uzattı ve biz de masada onun yanına oturduk. Beni hüsrana uğratmak için vakit kaybetmeyen Ellie “Yani? Dougie. Tamam mı?”

“Hayır. Ben...” Omuz silktim, onlara biraz dürüst olmaya karar verdim. “Kütüphanede biri var. Ondan hoşlanıyorum.”

Ellie sırttı, soluk gözlerinde merak pırıltıları belirdi. “Yeterince adil. Beraber mi çalışıyorsunuz?”

“O bir doktora öğrencisi.” Bir doktora öğrencisi. Ses tonum “Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum,” mesajı içeriyordu ve garip bir şekilde Ellie mesajı aldı.

Bana kabus gibi bir sorgulama yapmak yerine konuyu geçiştirdi “İş nasıl gidiyor?”

“İyi. Terfi almam zor olacak ama iş ortamım iyi ve iş arkadaşlarımı da seviyorum. İşi bırakmayı düşünmüyorum. Peki sen?”

“Doktoramı bitirmek üzereyim ve üniversite bana ders vermek için bir yıllık bir sözleşme önerecek gibi. Benimle ve tez konumla ilgilendiler, bu yüzden dün beni bu konuda düşündüklerini söylemek için kenara çektiler.”

Ellie sanat tarihinde doktora yapıyordu. Bu konuda çok fazla bilgim yoktu ama tıpkı üvey babası Clark gibi akademik kariyer yapmak istediğini biliyordum bu nedenle bana söylediği iyi haber anlamına geliyordu.

“Bana bundan bahsetmedin,” dedi Joss yumuşak bir sesle ve kibarca sandviçe uzandı.

Ellie omuz silkti. “Eğer arkasından bir şey gelmezse sizi boşu boşuna heyecanlandırmış olmak istemedim.”

“Öyle olmayacak Els,” diye sertçe yanıtladı Joss. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Ben de.”

Bize minnetle gülümsedi. “Teşekkürler.”

“Bu demektir ki bundan sonra kütüphaneyi ve beni kaynaklar için sık sık ziyaret etmem gerekecek.”

“Evet. Belki de ben oradayken şu Kütüphanedeki Çocuk’u gösterme şansı bulursun.”

Başımı öne eğdim ve mojito’mdan büyük bir yudum aldım. Neden Benjamin’i düşündüğüm anda eskiden hissettiğim kelebekler artık kendilerini göstermiyorlardı?

On Altı

Mutluydum.
Gerçekten huzurluydum ve mutluydum.

Ve bunu didiklemeye niyetim yoktu.

Üzerine düşünmenin mutluluğu öldüren bir şey olduğuna inanıyordum.

Kafamı bir yastığa koymuş, bacaklarımı Nate'in kucağına uzanmıştım, gözücuyla ona bakıyordum, ne yaptığının farkında olmadan ayak bileğimi okşuyor ve filme bakıyordu.

Seksüel yakınlığımız son iki haftada yeni bir düzeye gelmişti, tüm kaygılarım tükenmiş gibiydi. Nate ile seks kolaydı. Kendimi endişeli hissetmiyordum. Doğru yapıp yapmadığım hakkında endişe duymuyordum.

Kendime güvenmeye başlamıştım ama Benjamin'den hâlâ uzak duruyordum. Onun yerine Nate'le seks ve eğlence dolu bir dünyaya dalmıştım. Hâlâ birlikte takılıyorduk ama şimdi eğlence ve seksi birbirine karıştırmıştık.

Akıl uçurucu derecede iyi seksten bahsediyorum.

Asla Nate'in evinde takılmıyorduk, doğrusu onun evini

hiç görmemiştim, benim dairemi tercih ettiğini söylüyordu, bu nedenle çoğu zaman ona vermiş olduğum anahtarları kullanıyordu. Bugün eve gelip onu kanepede bulmak, benim patates cipsimi yerken ve televizyonumu izlerken görmek beni memnun etmişti. Dee ve babamın istediği şu akşam yemeğinden dönmüştüm ve Nate'i evimde görene dek biraz huzursuz hissediyordum.

Hoşnutluğumu ifade etmek için eğilip onu alnından öptüm ve gidip bana almış olduğu ipek geceliği giydim. Odaya geri döndüğümde yüzüme baktı ve sonra kanepeye vurup yanına oturmamı işaret etti. Oturdum ve bana sarılmasına izin verdim.

“Sen iyi misin?” dedi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu.

“Ben sadece... İyiyim. Annem hakkında konuştuk. Bu hep beni biraz alt üst ediyor.”

Cevap olarak beni bir süre kollarında tuttu. Harika hissediyordum.

Nate'in sehpa da duran telefonu çaldı ve ben de kucağımdaki bacaklarımı çekip telefona uzanmasına izin verdim. Ekranı açıp mesajı okurken kaşlarını çatı.

“Her şey yolunda mı?”

“Cam,” diye mırıldandı. “Bence şüpheleniyor. Neden hep meşgul olduğumu soruyor.”

“Sadece meşgul olduğumu söyle. Kiminle olduğunu bilmek zorunda değil.”

“Son zamanlarda çok meşgul oluyorum, sadece bir kadınla ilgili olduğunu düşünüyor ve kim olduğunu öğrenmek istiyor. Ben bile her gün bir başka yatak arkadaşı bulamam.”

“Her gün yatmıyoruz.”

“Hemen hemen.”

Omuz silkerek gerçeği kabullendim. “Tamam. Ama bu-

rada yılların deneyimini birkaç haftaya sığdırmaya çalışıyoruz.”

Nate sırttı ve sonra benim ayak bileklerimi tutup beni kanepenin üzerine uzattı ve üzerime eğildi. “Biliyorum, oldukça yorucu,” diye dalga geçti. “Neredeyse bıktım.”

O kadar bıkmıştı ki geceliğimi koparırcasına çekti ve tişörtünü çıkartıp kot pantolonunun kemerini çözdü. Kü-lodumu çıkarıp bacaklarımı ayırırken bacaklarım heyecanla titriyordu.

Bacaklarımın arasına başını gömüp beni diliyle doruğa ulaştırırken apartmanı yalvaran inlemelerimle doldurdu.

Birden bacaklarımı tutup omuzlarına kaldırırken orgazm sarhoşluğundan kendimden geçmiştim.

Bu yeniydi.

Dudaklarını benimkilere sürttü. “Böylece beni daha derinde hissedeceksin bebeğim. Kendini tut.”

“Nate!” İsmi ni bağırdım, içime girip çıkarken her santimini hissediyordum.

Haklıydı. Aletini bu açıda içime iterken yarattığı basınç içimde içimde içimde...

“Ahh!” Bağırdım, bacağımanın içine elimi dayayıp dişlerimi acıyla sıktım.

“Ne? Ne?!” Nate durdu, sesinde panik vardı. “Liv?”

“Bacağıma kramp girdi,” diye sızlandım.

Nate aniden içimden çıktı. Küçük odada nefes alış veriş duyulur hale geldi. “Hangisi?”

“Sol,” dedim, acı içerisinde kıvrılırken cevap vermeyi başarabilmiştim.

Nate elini bacağıma koydu ve uyluğumun arkasında kramp giren kasımı buldu. Masaj yapmaya başladığında parmaklarımı koltuğa saptırdım.

Bacağıma rahatlamaya başladığı anda Nate’in gerginli-

ği geçti ve kanepede kahkahasıyla sarsılmaya başladı.

Utanç dalga dalga beni sardı.

Ateşli bir seks anında bacağıma kramp girmişti.

Havali değildi. Seksi değildi.

Öfkeyle kızardım, ellerimi yüzüme kapattım. "Aman tanrım." Daha da çok gülmeye başladı.

Utançtan ağlamanın eşğine gelmiştim. Oturur pozisyona geldim, onu üzerimden itekledim.

"Liv." Nate'in gülmesi kesilmişti, bana sarılmaya başladı ama ben onu zorla ittim ve ayağa kalkmaya çalıştım. "Olivia."

"Kalk üstümden." Midesine dirsek attım ama daha çok uğraşmaya başladı. Benden daha güçlüydü. İtişmenin sonunda kendimi yüzüstü uzanırken buldum, yüzümün sol tarafı kanepeye dayanmıştı

Ve kollarım başımın üzerinde birleştirilmişti.

Nate yanağımı öptü. "Lütfen sakinleşir misin?"

"Aşağılandım," diye mırıldandım, gözlerim kapalıydı.

Nate'in göğsünü sırtımda, çenesini omzumda hissettim, dudaklarını benimkilere yaklaştırmıştı. "Neden aşağılanmış olarsın? Siktir, Liv, karşıdaki benim."

Omuzumu silkmeye çalıştım ama ağırlığı üzerimdeyken çok başarılı olamadım. "Bacağıma kramp girdi. Seks yaparken."

"Bebğim." Dalga geçiyordu. "Lütfen beni güldürme çünkü şimdi gülersem sonu pek de iyi olmayacak."

Ağzına baktım. "Haklısın."

"Yine de komikti." Yeniden yanağımı öptü. "Komikti ama senin aşağılanmanı gerektirecek şekilde değil. Sadece komikti. Benim tanıdığım Liv, bu durumda kendine gülebilirdi."

Yüzümü yastığa gömdüm sanki saklanabilirmişim

gibi. “Sanırım bu konuda hâlâ kendime güvenmiyorum.”

“Ne? Bacağına kramp girdiği için seni arzulamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Yarım omuz silkme.

Nate’in ağırlığı sırtımdan kalktı ama doğrulduğunda elleriyle kalçalarımı kavradı. Vücudumu yükselttim dizlerimin üzerinde doğruldum. Dirseklerimin üzerindeydim, dönüp ona baktığımda nefesimin kesildiğini hissettim. “Ne yapıyorsun?”

Kalçalarımı okşuyordu, dizleriyle benim bacaklarımı aralarken gözleri arzuyla koyulaşmıştı. Tek bir kelime etmeden içime girdi.

Nefesim kesildi, beni daha çok hissetmek istermiş gibi gözlerini kapatmıştı. Geri çekildi ve tekrar içime girdi. İnledim, gözlerinin açılırken kalçalarımda izler bırakırcasına sıkıyordu. Sıkılı dişlerinin arasından, “Şimdi seni istemediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu. Ona uzandım, sessizce daha fazlası için yalvarıyordum. “Hayır.” Başımı salladım ve içime girerken arkaya uzandım. İşte böyle Nate utancımı söküp aldı.

Başımı geriye attım, saçlarım koltuğa yayılmıştı, inlemelerim Nate’inkilerle karışmıştı ve Nate içime çaresizce girip çıkmaya başlamıştı. Hareketleri bir anda yavaşladı, yükselmekte olan orgazmımı erteliyordu, omzumun üzerinden baktım saçlarımı yana doğru düzeltmişti. “Neden?” İnledim.

“Seni hissetmek istiyorum,” diye yanıtladı, elini karnıma uzatırken sesi kalınlaşmıştı. Tutuşu sertleşti ve beni göğsüne yasladı, içime giriş açısını değiştirdi.

“Nate.” Zevkle mırıldandım, başımı onun omzuna yasladım.

Sağ eliyle göğsümü avucuna aldı, diğer eli hâlâ kar-

nımdaydı. Eli klitorisime dokunduğunda kalçalarım bir anda sıçradı. Parmakları hareket etmeye başladı, sonra yeniden aletini içime sokup çıkarmaya başladı.

Ona doğru kendimi ittim, bu muhteşem işkencenin ritmini bulmuştum, onun aleti üzerinde kayıyordum, aklım başımdan gitmişti. Kolumu geriye ittim, parmaklarımı onun omzuna yükselttim ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona tutundum.

"Bu, sen ve ben," dedi nefes nefese ve içimde daha sert gidip gelmeye başladı. "Benden kaçma. Asla."

"Tamam." Omzunda kafamı salladım. "Tamam."

Parmakları durdu. "Bana söz ver."

"Nate durma, durma," dedim aceleyle. "Lütfen, çok yaklaştım. Çok yaklaştım."

İçime girdi ve durdu.

"Nate!" Dizlerimin üzerinde çöktüm, ellerimi kalçasına koymuş onu kavırıyordum. "Lütfen!"

"Bana söz ver. Kaçmayacağına söz ver." Kulağımı ısır-
dı, canım yandı. "Benden asla kaçmayacağını söyle. Ve seni becermem için yalvar."

Beynim kısa devre yapmıştı, ne demek istediğini sorgulamadım bile. "Senden asla kaçmayacağım," dedim nefes nefese, kalçalarımı kucağına itiyordum. "Şimdi lütfen, lütfen beni becer. Beni boşalt."

Bir anda yüzüstü uzattı beni, Nate'in göğsü sırtıma yaslanmıştı, hayvani hırıldanmaları kulağımda çınlamaya başladı, içime hızla girip çıkarken beni kanepeye çiviliyordu, sonra aklımı yitirmeme neden olacak bir şiddetle boşadım.

Çılgılığım evde yankılanırken orgazmımın zirvesi Nate'in boşalmasının boğuk sesleriyle karıştı.

On Yedi

Sonraki cumartesi günü Jo ve ben bir şemsiyenin altında Ellie ve Joss'un İskoç Sokağı'ndaki bir evden çıkmalarını bekliyorduk. Emlakçı, Ryan, Jo'nun Braden'ın emlak şirketi Carmichael&Co.'da çalışırken tanıştığı eski meslektaşlarından biriydi, Jo kolunu benimkine dolarken Ellie ile konuşuyordu.

Adam ve Ellie hoşlarına giden bir yer bulmuşlardı. Georgian tarzı evde ahşap zeminler, yüksek tavanlar ve döneme ait detaylı işlemler vardı. Sadece birkaç kozmetik detay dışında evin büyük çapta bir tamirata ihtiyacı yoktu. Ellie eve âşık olmuştu, Adam da gerçekten sevmişti ve Els bizim de fikrimizi almak istemişti.

Hepimiz evi sevmiştik.

Ryan ayrıldıktan sonra Ellie bize bakıp sırtıttı. "Burayı beğenmenize sevindim çocuklar. Gelip görmeye vakit ayırdığınız için teşekkürler." Merdivenlerden aşağı inmeye başladı ve Joss da onu şemsiyenin altına alabilmek için hızla peşinden gitti. "Özellikle de sen Liv." Bana omzunun üzerinden gülümsedi. "Son zamanlarda çok meşgulsün."

Cevaben gülümsedim, panik içinde değil de sakın bir gülümseme olmasına özen göstermiştim.

Jo kolumu kaburgalarına doğru bastırarak sıktı. “Bu komik,” diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim bir şekilde, “Son zamanlarda Nate de çok meşgul.”

Tepki göstermemek kendimi zor tuttum, hiçbir şey söylemedim. Açıkça yalan söylemek istemediğimden sessiz kalmayı tercih etmiştim. Aslında derslerimiz başlayalı beş hafta olmuştu, artık onlara ders demek ne derece doğru olurdu bilemiyorum, ben de birileriyle Nate ile aramızda olanlar hakkında konuşmak için can atıyordum. Jo, ilişkiler ve genel olarak erkekler konusunda benden çok daha tecrübeliydi ve şimdi de ben ondan tüm bu olup bitenlerin gölgede kalmasına izin verdiğim ve neden ilk etapta onun yardımına başvurmadığım konusuna açıklık getirmem gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Kaldırımın sonuna geldiğimiz an Joss’un telefonu çaldı. Telefonunu çantasından çıkarıp cevap verirken özür dilercesine gülümsedi.

Onu izlerken şaşırmıştım. Şaşırmıştım çünkü telefonda ona ne söylendiğini duymasam da gözlerinde beliren ifadeyi beğenmemiştim. Rengi atmıştı, telefondaki her kimse ona yarım ağızla teşekkür etti ve sonra boşluğa bakarken telefon elinde kalakaldı.

“Joss?” Ellie onu nazıkçe sarstı, Jo ile aramda ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bir şeyler yanlış gidiyordu.

“Joss, ne oldu?”

Joss bir an göz kırptı, bizden başka bir yöne baktı, gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. “Gitmem gerek.”

“Joss?” Joss geri çekilmeye başladığı anda Joss ona doğru bir adım attı. “Jocelyn?”

“Gitmem gerek.”

“Nereye?”

“Ben... Sadece...” Elini alnına götürdü, rengi biraz daha attı “Benim gitmem gerek.”

“Cidden beni korkutuyorsun. Neler oluyor?”

“Ellie,” dedi ama bakışları onunkilerle buluştuğu an yumuşadı. “Sadece... Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Bir an sonra Ellie başını eğdi. Sessizce Joss’un topukları üzerinde durduğunu ve bizden uzaklaştığını gördük, kollarını kavuşturmuş, çenesini eğmişti.

Ellie, Jo ve ben endişeli bir şekilde birbirimize baktık. “Bu neydi öyle?” Midem düğüm düğüm olurken endişeyle sordum.

Ellie cevap vermedi, titreyen ellerle telefonuna sarıldı. Ekranı kaydırды ve mesaj yazmaya başladı.

“Şimdi ne yapıyorsun?” Jo, Els’in telefonuna ve sonra arkadaşımızın gittiği yöne baktı.

“Braden’a mesaj atıyorum.”

Jo’yu rahatlatmak için ona doğru sokuldum. “Telefonun ne için olduğunu bilen var mı?”

“Hiçbir fikrim yok.” Ellie kendine sarıldı, şemsiyesiyle birine vurmak üzereydi. Ama şu anda hiç kimseyi gözü görmüyordu, onun panik içerisindeki ruh hali beni de endişelendirmişti. “Joss’u uzun zamandır bu halde görmemişim. Kesinlikle iyi haber değil.”

“İyi olacaktır,” babam beni sakinleştirmeye çalışıyordu, kucaklamak için yanına çekti.

Ellie Braden’a mesaj attıktan hemen sonra bir taksiye atlayıp Adam’ın yanına gitti, ben de Jo’yla bir başka taksiye atlayıp onu takip ettik. Oraya vardığımızda erkekler judo sınıfından çıkmışlardı, biz de onlara neler olduğunu

anlattık. Kimse neler olup bittiğini anlayamıyordu.

Bir süre sonra oturma odasında beklemeye başladık, o an anladım ki iki haftadır Nate ve ben ilk kez arkadaşlarımızla beraberdik. Garip hissettirmişti. Garipti çünkü geçtiğimiz birkaç ay boyunca sevgilileri izlemiştim, Nate ve ben de onlardan çok farklı değiliz diye düşünmeye başlamıştım. Sadece aklımı yitirecek derecede muhteşem seks hayatımız için değil aynı zamanda birlikte takıldığımız, aynı konularda şikayet ettiğimiz ve beraber kahkaha atıp... Güldüğümüz için. Nate benimle dalga geçiyor, telefonumu çalıyor ve bana rastgele fotoğraflar gönderip duruyordu.

Birbirimizi umursuyorduk.

Hem de çok.

Seks dersleri bahanesinin arkasına saklanıp yaşadıklarımızı gizli tutmak beni içten içe kemirmeye başlamıştı. Nate'i tanıyordum.

Her sabah göğsünün kenarında "A" harfini görme isteğini aşamadığını biliyordum, bunu bir gün aşabileceğini sanmıyordum. Artık incinmemin mümkün olduğunu açık seçik görebiliyordum.

Ama kendimi bu durumdan kurtaracak kadar akıllıca davranamıyordum.

Bu akşam üzeri birkaç kez gözlerini üzerimde hissetmiştim ve bu beni rahatsız etmeye başlamıştı, sanki içimden geçenleri okuyabiliyormuş gibi geliyordu.

Soda Pop, eğer aklından geçenler okuyabilseydi, arkasına bakmadan kaçıyor olurdu.

Babam beni arayıp erken bir akşam yemeği için davet ettiğinde teklifine balıklama atladım, Jo ve Cam'e üstün-körü veda edip aceleyle Nate'e güle güle dedim.

Babam soslu tavuk, patates ve salata yapmıştı, ben

de yanındaki tabureye oturup yemeğimi didiklerken ona Josa'a olanları anlatıyordum.

Başımı endişeyle salladım. "Yüzünü görmedin baba. Sanki... Hayalet görmüş gibiydi."

"Braden onu buldu değil mi?"

"Evet. Els onu aradı ve Braden da onu kalede buldu, orada olduğunu tahmin etmişti."

"O zaman sadece bekleyip onların açıklaması dinlememiz gerekli."

Başımı eğdim ve tabağımdaki yemeği itekledim, düşüncelerim Joss ve Nate arasında kaybolmuş gibiydi.

"Kilo vermişsin," dedi babam. "Yemelisin."

Seksin olası sonuçlarından biri daha. Birkaç kilo vermiş ve sıkışmıştım. Tabii babama nedenini söyleyecek değildim. Nedenini düşünce yanaklarım kızardı. "Son zamanlarda cidden meşgulüm. Yemek yemek için zamanım yok."

Babam inanmayan bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Geçen birkaç hafta boyunca biraz uzak durduğunu fark ettim. İş yüzünden miydi?"

"Evet, iş... Bazen de Nate'e işinde yardım ediyorum."

Gözücuyla üst dudağının kıvrıldığını gördüm. "Elbette bu iş için para alıyor olmalı."

"O benim arkadaşım baba," dedim.

"Anlayamıyorum. Yirmi sekiz yaşında ama hâlâ olgunlaşmamış. Sadece fotoğraflar çekip video oyunları oynayarak, filmler izleyerek ve nefes alan her şeyi yatağa atarak geziniyor. O bir erkek değil Olivia. Sadece bir oğlan çocuğu. Bu, bela demektir. Etrafında olmasından hoşlanmıyorum."

"Hey, bu kadarı yeter!" Çatalımı gürültüyle tabağıma bıraktım.

Babam bana öfkeyle bakıyordu, yüzü şaşkınlıkla kı-zarmıştı.

“Onu tanımıyorsun,” dedim bana bir şey demesine fırsat vermeden. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O zaman bana anlat. Bu çocuğun senin zamanına ve saygına değer olmasının nedeni nedir?”

“O iyi bir arkadaş. Sadık, ilgili, şefkat dolu biri.”

“Nasıl? Neden? Ne yaptı ki?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sırtımı yasladım, pencereden görünen muhteşem Heriot Koyu manzarasına baktım. Babamın gözlerine bakmadan konuşmaya devam ettim, “Geçen şükran gününde sana yalan söyledim. İyiyim dedim ama değildim.” Babamın gerilmeye başladığını hissettim. “Seni bıraktım, eve gittim ve aklımı yitirecek gibi oldum. Hindi ve patates pişirmeye başladım ama yaktım ve sonra her şey kontrolden çıktı. Yani... Cidden kontrolden çıktı. Şansıma Nate sadece bana bakmak için uğramıştı ve tüm bunların ortasındaiken beni buldu, annem hakkında konuşurken yanımda durdu.”

Babama baktığımda çenesinin gerildiğini gördüm, gözleri dolmuştu. “Nate, ihtiyacım olduğunda oradaydı baba ve benimle ilgilendi. Beni yakaladı. Hayatının aşkını sadece on sekiz yaşındayken kaybetmiş.” Sesim “hayatının aşkı” derken çatlamıştı. “Kanserden kaybetmiş.”

“Tanrım.” Babam başını eğdi, duyduklarının korkunçluğu karşısında elini yüzüne götürdü.

“Çocukluk aşkıymış ve onun için her anlamda özelmış. O zamandan beri kendine gelememiş. Başkasına söyleme baba. Bu konuda asla konuşmuyor.”

Babam bana keskin bir ifadeyle baktı. “Onunla görüşüyor musunuz?”

Nabzım hızla atmaya başladı, gözlerimi yere doğru

indirdim, bacaklarım titriyordu. Bunu babama yapamazdım. Yapamazdım. “Bir ilişkimiz yok, eğer sorduğun şey buysa.”

“Oh, bebeğim.” Sanki acı çekiyormuş gibi inledi. “Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

Gözyaşları gözlerimi yakmaya başlamıştı, uzaklara baktım ve çatalımı kavrayıp yeniden yemeğimle oynamaya başladım. “Kimseye bir şey söyleme. Kimsenin bizden haberi yok.”

“Kime söyleyeceğim ki?”

Tabağıma bakarak gülümsedim. “Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?”

“Hayır.” Eliyle benim elimi kavradı, sinirli hareketlerimi durdurdu. “Ama benim kızım sizin sahip olduğunuz şeyden daha iyisini hak ediyor. Biriyle hayatı paylaşmayı hak ediyorsun. Sen birinin hayatının aşkı olmayı hak ediyorsun.”

Bir şekilde ağlamamayı başardım. Onun yerine babama en parlak gülümsememi gönderdim ve karanlık düşüncelerimi zihnimin en derinlerine itmeyi başardım. “İster inan ister inanma ama Nate bana bunu bulma konusunda yardım etti.”

“Anlamıyorum.”

“Anlaman gerekmiyor baba. Sadece uzun süredir kendimi iyi hissettiğimi bil yeter.”

Bir an beni inceledi. “Tamam. Bunu duyduğuma memnunum tatlım.”

Telefonum çaldı ve o duygusal anımızı böldü. Jo’nun yüzünü ekranda görür görmez telaş içinde telefona sarıldım, Joss’tan haber vereceğini düşünüyordum. “Hey.”

“Ellie beni aradı,” dedi hemen.

“Ve?”

“Joss hamileymiş.”

Dondum, babama bakarken kaşlarımı çatıyordum. “Bu iyi haber değil mi?”

Jo iç geçirdi. “Sanırım bazı hayaletleri gün ışığına çıkardı Liv.”

Anlıyordum, gözlerimi anlayışla kapattım. “Ailesi mi?”

“Evet.” Joss titrek bir nefes verdi. “Ellie, Braden’ın Joss’un tepkisine sinirlendiğini söyledi. Bu, onun hayatının en güzel günü olmalıydı.”

Onlar için korkunç hissediyordum. “Daha yeni evlendiler. Tüm bu zamanların onlar için harika olması gerekiyordu.”

“Evet. Neyse, endişelendiğini biliyordum bu nedenle sana söylemek istedim.”

“Teşekkürler, Jo. Sonra konuşuruz.”

Kapattıktan sonra babamın beni beklediğini fark ettim. “Joss hamileymiş.” Babam benim ilk anda gösterdiğim tepkiyi gösterdi. “Bu iyi bir şey değil mi?”

“Sanırım eski, acı verici yaraları deşiyor... Ailesi hakkında.”

“Bazen böyle şeyler olur. Sadece... Bir şeyler... Tetikler. Ve sen her şeyi yeni baştan yaşarsın.”

Sanırım ne demek istediğini anlıyordum. “Umarım bunu aşabilir.”

“Aşacaktır.” Babam kendinden emin konuşmuştu. “Braden onun ailesi. Ailesi için savaşacaktır.”

İyimser babamın haklı olmasını diledim çünkü bu dünyada mutluluğu hak eden bir çift varsa o da Joss ve Braden Carmichael’dı.

On Sekiz

Longniddry gezisinin daha iyi bir zamanlaması olmazdı. Joss'un antisosyal olmak için mazereti vardı çünkü onun sosyal çevresinin yarısından fazlası hafta sonu için şehir dışına çıkmıştı, benim için ise bazı şeyleri açığa kavuşturma fırsatı demekti.

Nate'in ailesi ile vakit geçirip, tamamen farklı bir çevrede ona başka bir açıdan bakma şansım olacaktı. Ayrıca bizim de maskaralık yapmadan zaman geçirme fırsatı kazanacaktık ve dürüst olmak gerekirse bu zamanı dört gözle bekliyordum. Sadece nefes almak için değil, ayrıca onun seksi büyüğü olmadan başladığımız şeyi sona erdirmek için cesaret bulabileceğimi umuyordum.

Bunu sona erdirmeye ihtiyacım vardı.

Peetie'nin arabası olduğu için Lyn ve o bir arabada olacaktık, Nate de Cam, Jo, ben ve Cole için bir araba kiralamıştı. Cuma günü hepimiz işten izin aldık, Cole da okula bir gün ara verdi. Öğleden hemen sonra yola çıktık, Cam yolcu koltuğunda otururken Jo da Cole ve benim aramda arkada oturuyordu. Longniddry'nin ana caddelerinden

geçerken evleri çiçekleri ve yerel barları gördük, arabadan inmek için can atmaya başladık. Arabanın camını indirdim ve deniz havasını kokladım.

Güzel bir evin önünde durduk ve Nate kırmızı çatılı beyaz eve doğru ilerledi. Peetie'nin aracı çoktan park yerindeydi. Nate'e göre kiraladığı ev Cam'in evinin birkaç sokak ötesindeydi.

"Nate bu arabayı kiralarken benim kıcımın boyutunu hesaba katmamış sanırım... Her ne ise." Dışarı çıkarken göz kırptım, kıcımın sağ tarafı kapıya sıkışmaktan acı-mıştı.

Nate sürücü tarafından indi ve bana sırtıttı. "Bu bir Nissan, çünkü kısıtlı bir bütçemiz vardı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bütçe? Kıcım diyor ki bütçeden çok külstür bir araba sorunumuz var." Ağrıyan tarafımı ovaladım.

"Sorun senin kıcın değildi," diye homurdandı Cole, o da sol tarafını ovuşturuyordu. "O çantayla beraber sığamadık."

Hepimiz arka koltuktaki Jo'ya baktık ve sonra devasa çantasını çıkarmaya çalıştık. Omzunun üzerinden bize baktı. "Ne? Havanın nasıl olduğunu bilemedim bu nedenle farklı mevsimlere uygun kıyafet getirmek zorunda kaldım."

"Bunu kıcıma anlat."

Nate burnundan güldü ve beni arabanın bagajına yönlendirdi. "Senin hafif bir çantayla gelmene ne kadar memnun olduğumu belirtmiş miydin?" Çantamı bagajdan çıkarırken bana sırtıyordu.

"Sadece iki geceliğine geldik." Cam, Jo'nun bagajına yardım ediyordu. "Duydun mu? *İki gece.*"

Jo bana kaşlarını çatarak baktı. "Bak, Mick Amca ma-aşıma zam yaptı, ben de biraz alışveriş çılgınlığına kapıl-

dım. Ne getireceğim konusunda fazla heyecanlı davranmış olabilirim.” Cam’e özür dilercesine bakıyordu. “Özür dilerim.”

Özür dileyen dudaklarını öptü. “Özür dilemene gerek yok bebeğim. Umurumda değil. Ne istersen getir.” Bana neşeyle sırıttı. “Arkada seninle sıkışmak zorunda olan ben değilim.”

“Önde ben oturacağım!” Bağırırken sesim biraz fazla çıkmıştı.

Hepsi sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar.

“Önde ben oturacağım,” diye tekrarladım. “Dönüş yolunda ön koltuk benim.” Kimse cevap vermeyince nefes verdim, “Kural şudur, kim önce ‘av tüfeği’ diye bağırırsa ön koltukta oturma hakkı kazanır.”

Cam kaşlarını çatı. “O kural burada işlemiyor. Özür dilerim.”

Ona gözlerimi devirdim. “Belli ki saçma kadın düşmanı bir kural var, en yaşlı adam en öne biniyor ve arkadaşların canı çıkıyor.” Cam Jo’ya alaycı bir bakış fırlattı. “Feminist arkadaşların mı var?”

Jo sırıttı. “Onu Facebook’tan takip eden sendin.”

“Güzel. Ne kadar sevildiğimi hissedebiliyorum çocuklar, sağ olun.” Onları fırçalayıp Cam’le itiştim. “Ben önde oturacağım”

“Hayır. Olmaz.”

“Oh, evet?” Durdum ve Nate’e baktım, tüm çantaları arabadan çıkarmış ve arabayı kilitlemişti. “Nate?”

Bana umursamazca baktı ama dudaklarımda hâlâ huyusuz bir gülümseme vardı. “Evet?” diye sordu şaşırarak.

“Eve dönerken önde kimin oturmasını istersin? Cam mi yoksa ben mi?” *Eğer beni seçmezsen bir penisin olduğunu bile unuturum.*

Mesajı aldı ve eve yürürken Cam'e özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm dostum. Av tüfeği diye bağırın oydu."

Zafer duygusuyla Nate'i izledim. İkimiz başbaşa kalınca kulağıma fısıldadı. "Demek cinsel manipölasyon... Bunu derslerde öğrendin öyle mi?"

Ona tamamen şaşırmış sahte bir masumiyet ifadesiyle açılan gözlerimle baktım. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Kıçıma var gücüyle bir şaplak atınca arkamı döndüm, bana güldüğünü fark edince ben de kıkırdamaya başladım. Bir an boğaz temizleme sesi duyunca arkaya baktık, Peetie ve Lyn'in oturma odasına girmek üzere olduklarını fark ettik. Lyn'in meraklı bakışları Nate ve benim aramda gidip geliyordu ve Peetie'nin taş kesilmiş ifadesi en iyi arkadaşına odaklanmıştı.

Daha dikkatli olamadığım için kendime içimden lanetler okuyordum ve sanki Nate'le aramda hiçbir şey olmamış gibi koşup Peetie ve Lyn'e sarıldım.

Cole, Jo ve Cam evin içine doğru bizi takip ettiler ve kiralık evin odalarına bakarken az önceki kaza unutulup gitti. Dört yatak odası vardı; yani Jo ve Cam, Lyn ve Peetie, Cole ve Nate büyük odaları alırken ben de küçük odayı aldım. Cole büyük odaya girer girmez çantasını atıp gözden kayboldu Nate ise kendi odasıyla benimkine bakıp komik bir şekilde ağzını açtı.

"Sana seks yok," dedim sessizce.

"Demek ki sana da seks yok." Sessizce değil vurgularak söylemişti.

Gözlerim yuvalarından fırladı ve gazabımdan kurtulmak için odasına girerken kahkahalar atmaya başladı.

Bizi yakalatmaya mı çalışıyordu?

Longniddry'nin ana caddesindeki pub, oldukça klasik-

ti, tuğla duvarlar, büyük açık orta şömine, sandalyelerle eşleşen çok sayıda ahşap masa ve odayı sarmalayan kırmızı kumaş döşemelerle ahşap tezgâhlardan oluşuyordu. Büyük masalardan birinin etrafına yerleştik, Tudor tarzı camları arkamıza almıştık. Bir bankın üzerinde Nate ve Cole'un arasında otururken mutlu olduğumu fark ettim. Masanın baş köşesinde Nate'in babası Nathan vardı. Nathan, Nate'in yaşlı versiyonu gibiydi, aynı kalın, yola gelmeyen saçlar, aralarında bazı kır tutamlar, karanlık ama ışıldayan gözler, aynı esmer ten, gamzeler ve aynı erkeksi yapı ve çekicilik. Masanın diğer ucunda Nate'in annesi Sylvie vardı. Sylvie'nin benim yaşımdayken oldukça çekici olduğunu söyleyebilirdim çünkü hâlâ çok güzeldi. Koyu renk saçları uzundu, mavi parlak gözleri ve yumuşak yüz hatları vardı. Narin ve minyondu.

Nate'in ailesine olan davranışı ben şaşırtmıştı. Pubdan içeri girdiğimizde bizi selamlamak için ayağa kaldıklarında Nate annesini kucakladı ve havaya kaldırdı. Sonra babasıyla Nate sertçe kucaklaştılar ve birbirlerinin yüzüne bakıp gülümsediler. Nate bizi ailesine tanıttıktan sonra Cam de anne ve babası Helena ve Anderson'la tanıştırdı, Peetie de amcasıyla eşi Jim ve Rose'u tanıştırdı, Peetie'in biyolojik anne ve babası ona sahip olduklarında çok gençti ve Peetie'yi evlatlık vermek istemişlerdi, Jim ve Rose da onu almaya karar vermişlerdi.

Oturduğumuzda Nate ve ailesinin birbirlerine çok yakın olduklarını keşfettim. Bilmediğim bir şeydi. Onları gerçekten seviyordu. Bir sorunları olmadığını ama eve onları görmeye çok nadir gittiğini biliyordum. Ne düşü-

nüyordum ki! Sadece aralarının çok iyi olmadığını sanmıştım. Belli ki yanılmışım.

Her ikisi de bana karşı oldukça naziktiler, bir sürü soru sormuşlardı. Babası Nate'ten bile daha ilgiliydi. Masa çok kalabalık olduğundan herkesin ortak bir konuşma yürütmesi çok zordu, biz de küçük gruplar halinde konuşmaya başladık. Şansıma benim Nate hakkında daha fazla şey öğrenme imkânım olmuştu.

"Her yere diş fırçasını götürürdü," Nathan bunları söylerken Sylvie kahkahalara boğuldu.

"Bir diş fırçası mı?"

Nate inledi. "Ona diş fırçası hikâyesini anlattığına inanmıyorum."

Nathan ona aldırmayıp şeytani bir şekilde gülümseyince Nate daha da mahvoldu. "Bilirsiniz birçok çocuğun battaniyesi ya da oyuncak ayısı filan olur. Ama Nathan'ın diş fırçası vardı. Kullandığı fırça da değildi. Annesine süpermarketten alması için yalvardığı bir fırçaydı."

Kahkahalara boğulmuştum. "Bir diş fırçası mı?" Tekrarladım ve Nate'e baktım, şimdi de dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Bir adam aynı zamanda hem nasıl bu kadar sevimli hem de seksi olabilir aklım almıyordu.

"Sarı bir sapı ve gülün surat simgesi vardı," diye devam etti Nathan. "Her yere onunla giderdi. Yatağa bile onuna girerdi. Elinde tutarak uykuya dalardı. Fotoğrafi bile var."

Ben kahkaha atınca Nate bana döndü ve kafasını salladı. "Babam elinde bir fotoğraf olduğunu *sanıyor*."

Sylvie inledi. "Nathaniel Sawyer, o fotoğraflara bir şey yapmadın umarım."

Nathan bana döndü. "Nate bana babanın İskoç olduğunu söyledi."

“Evet. Aslen Paisley’den gelmiş.”

“Sana İskoçya’yı gösterdi mi?”

“Biraz. Birkaç yıl önce beraber geldik ve beni kuze-ye götürdü, sanırım Inverness’in oralara. Buraya taşındığımızdan beri birkaç yere gittik. Batıya doğru. Bir de Robert Burns’ün doğduğu yeri görmek istemiştin, o da beni Alloway’in güneyine götürdü sonra da sınıra Gretna Green’e gittik. Okumayı çok severim bu nedenle bazı kaçak soyluların ve genç İngiliz çiftlerin gizlice evlenmek için oraya gittiklerini biliyordum çünkü orada İngiliz yasalarının aksine evlenmek için ailenin iznine gerek yokmuş. Orayı görmek istemiştin. Kulağa çok havalı geliyor.”

“Bir kütüphanecisin değil mi?” Sylvie gülümseyerek sordu.

Tam o sırada yemeklerimiz geldi, tam da en sevdiğim balık ve kızartmalar yüzünden karnımdaki yağlara biraz daha eklenmesi kaçınılmaz olacaktı, yemek servisi biter bitmez sorusunu cevapladım. “Evet, üniversitede.”

“O zaman bir erkek arkadaşın var mı Olivia?” Nathan gözlerinde yaramaz pırıltılarla sordu.

Nate’in bacağına benimkine yaslanmış bir halde hissederken soru karşısında sıçramamaya çalıştım, başımı hızlıca sağa sola salladım ve yemeğimden hızlıca bir ısırık daha aldım böylece hemen cevap vermemek için bir bahane yaratabilmiştin.

“Sen güzel bir kızsın.” Nathan kaşlarını çatı, mutsuz görünüyordu. “Kimse yok mu?”

“Çok seçicidir.” Nate beni kurtardı. “Öyle olmalı.”

“Şey, mükemmel diye bir şey yoktur. Bazen elimizdekiyle yetinmemiz gerek. Öyle değil mi tatlım?” Sylvie kocasına tatlılıkla göz kırptı ve ben de Nate’in göz kırpsını nereden aldığını anladım.

Nathan ona pervasız bir gülümseme gönderdi ve bana döndü. “Sylvie haklı. Eğer mükemmel birini beklersen yalnız kalırsın.”

Otuz dakika içerisinde aşk hayatım hakkında çıkarım yaptıkları için kahkaha atmak üzereydim ama Nate sessizce cevap verdi. “Liv mükemmel biri. Mükemmel olanı hak ediyor. Daha azına razı olması için bir sebep yok.”

Bu çok komikti. Tatlıydı. Alaycıydı. Ama bunu söyleyip üçümüze bakışında bir derinlik vardı. Nathan ve Sylvie oğullarına dikkatle baktılar ve sonra bana döndüler. Kafamı eğdim, yanaklarım yanıyordu, bu hafta sonu Nate’ten uzak durmam mümkün olacak mı diye merak ediyordum.

Ona kızgındım. Ve bunun nedeni onun ufak tereddütleri filan değildi.

Kızgındım çünkü söyledikleri çok güzeldi. Ona bakmak göğsümde acı dolu bir yanmaya neden oluyordu. Kanım kaynamaya başladı, ellerimi yumruk yaptım. Ona âşık olmama neden oluyordu.

Bu, anlaşılmamızın bir parçası değildi.

Ruh halimi sakinleştirmek için Cole’a döndüm ve sohbet etmeye başladım, bir an sonra kendimi Cam’ın babası Andy’le konuşurken buldum. Andy sessiz, olgun biriydi ve Jo’nun kardeşiyle iyi bir iletişim kuruyordu. Yerel tarih hakkında ilgi gösterdiğimi anlayınca benimle o konuda konuşmaya başladı. Bu dikkat dağıtıcı sohbet için minnettardım.

Yemek yendi, konuşmalarımız bira sayesinde daha sesli ve gürültülü olmaya başladı. Sonunda Nate, Cam, Peetie’in ve ailelerinin oldukça yakın olduklarını anladım. Onlarla zaman geçirdikçe aralarındaki bağın ne denli derin olduğunu anlamıştım ama şimdi onları bir arada

görünce bu konuda daha çok bilgi sahibi olmuştum. Onlar sonsuza dek aileydiler. Onların bu yakınlıkları gösterecekleri kardeşleri yoktu. Ama arkadaşlıkları kardeşlikten de derindi.

Böyle bir şeye asla sahip olmamıştım. Annem ve birkaç yakın arkadaşı vardı. Babam geldiğinde benim tek sahip olduklarım onlardı.

Şu ya da bu nedenle benim onların sahip olduğu derecede yakın bir arkadaşım asla olmamıştı. Yakın bir aile dostumuz yoktu, tabii ki ara sıra bize gelen birileri olurdu çünkü annem çok yardım severdi ve babam da hep birilerine iyilik yapardı.

Yine de, Edinburgh'a taşınana ve bu sıcak, birbirine düşkün insanları görene dek böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Aynı şeyi Joss için yapmışlardı ve Joss bunu benim için yapmıştı, hatta düğününde beni nedime yapacak kadar ileri gitmişti.

Nathan, Andj ve Jim hesabı bölüşerek ödediler ve ben de Longniddry'den döndüğümüzde Joss'u ziyaret etmeye karar verdim. İhtiyacım olduğunda yanımdaydı. Ben de onun yanında olmalıydım.

Genel olarak yemek bana garip melankolik bir ruh hali vermişti, bu nedenle çocukların çok fazla içki içmelerinden memnundum. Akşam yemeğinde birkaç bardak bira içtikten sonra ailelerine hoşçakal dediler ve eve döner dönmez dolaptan biraları çıkardılar.

İki saat sonra sorumluluklarından uzak, özgür olmanın tadını çıkarıyorlardı, biraz sarhoş olmuşlardı. Peetie, Cam ya da Nate'in bir judo hareketiyle onu indirmele-
rinin imkânsız olduğunu ilan ettikten sonra ikisi büyük ragby oyuncusu arkadaşına bakıp ona meydan okumaya başladılar. Onları durdurmalıydım. Birisi incinecekti, fa-

kat Jo ve Lyn köşede gülümseyerek oturuyorlardı ve çocuklar için hiçbir şey yapmıyorlardı, ben de Nate'in adına müdahale etmeyeceğime karar verdim.

Mutfağa doğru gittim ve Cole'un biraz aperatif hazırladığını gördüm.

"Hey." Onu dürtüp yanına oturdum. "Şimdi de seni mutfak elemanı mı yaptılar?"

Cole gülümsedi. "Dodge'tan çıksam iyi olur diye düşündüm."

"Akıllı çocuk." Biraz fıstık aldım. "Birimize sana bira alması için ısrar etmemeğe şaşırdım."

Bunu söyler söylemez yüz ifadesi donakaldı ve ben de bu kadar aptalca bir şey söylediğim için kendime lanet ettim.

"O konular pek ilgimi çekmiyor, doğruyu söylemek gerekirse."

Elbette çekmiyordu, alkolik bir ebeveyni vardı.

Aferin sana Olivia.

"Özür..."

"Cam Peetie'nin suratını halıya sürüyor, yiyecek bir şeyler lazım." Nate mutfağa girdi, gözleri biranın etkisiyle biraz parlamış, yüzü kızarmıştı. Gözleri benden yiyeceklerle döndü, masaya yöneldi, benim tarafıma gelirken bir kâse cipse uzandı. Öbür eliyle de kalçamı okşadı.

Gerildim, Cole benim kalçama bakarken ben de ona baktım. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve ona baktığımı gördüğü anda kaşlarını çattı. *Lanet!*

Nate her ikimize de sırtırken yakalandığından tamamen habersizdi. Dünya umrunda değilmiş gibi mutfaktan çıktı, Cole ve ben birbirimize kenetlenen bakışlarla kaldık.

Bir an odadaki ergen benmişim gibi hissettim.

Tükenmiş bir halde bakışlarımı yere indirdim ve derin bir nefes aldım. “Ben yatsam iyi olacak.”

Yatakta yatarken tavana bakıyor ve üst kattan gelen gülüşme seslerini dinliyordum. Sesler, benim stresli ruh halimle birleşince uykuya dalmam uzun zaman aldı. Sonunda kendimi Cole’un gördüklerini kimseye söylemeyeceğine inandırdım. Sonuçta Nate, müsait olan her kadınla flört edebilen bir adamdı.

Değil mi?

On Dokuz

Ertesi gün güneş tüm ihtişamıyla parlıyordu bu nedenle Cam, Jo ve Cole, Cam'in ailesi ve köpeğiyle plajda bir piknik yapmak için buluşmaya karar vermişlerdi. Kulağa cennet gibi geliyordu. Ama Peetie ve Lyn günü Peetie'nin amcası ve yengesiyle geçirmeye karar vermişlerdi, Nate de ailesiyle buluşmamızı istiyordu.

Zor bir karardı. Günü sahilde geçirmek ya da Nate hakkında daha fazla şey öğrenmek.

Tamam, aslında zor bir seçim değildi ama gururumu kurtarmak için on saniyeden fazla düşünmüş gibi yapacaktım.

Daha çok Cole'un keskin bakışlarından kurtulmak için. Tüm sabah boyunca beraber kahvaltı yapmıştık ve Cole Nate ve beni yakından izlemişti, aramızda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Nate'in ailesinin evine geldiğimizde biraz rahatlayabilmiştim. Gün iyiye doğru gidiyordu. Nate, uzun vücudu saran elbisenin bana ne kadar yakıştığına dair iltifatlar etmişti, derslerimizden önce böyle bir elbise giymeye asla

cesaret edemezdim ve trafik ışıklarında durduğumuzda beni sanki sonsuza dek sürecekmış gibi yumuşak bir şekilde öpmüştü. Son öpüşmemizin üzerinden birkaç gün geçmişti aslında. Sylvie ve Nathan bizleri selamlamak için dışarı çıktılar. Arabayı almıştık, çünkü Nate'in ailesi köyün diğer tarafında yaşıyordu.

Evleri harikaydı. Nate, böyle harika bir yerde büyümüştü.

Limonatamı yudumlarken, güldüm, Nate ve babası birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Sylvie ile birbirimize gülümsüyorduk, kendimi bir yuvadaymış gibi hissediyordum.

Nate'e gülerek "Senin bir köpekle resmini gördüm," dedim. Evin girişinde yürürken onun bir labrador cinsi köpekle fotoğrafını görmüştüm. "Bana bir köpeğin olduğunu söylemedin."

Nate inlediği anda Nathan burnundan güldü.

Sırıttım. "Neyi kaçırıyorum?"

"Köpek," -Nathan güldü ve devam edebilmek için kendini toparlamaya çalıştı- "Adı Dük'tü ve oğlumun Dük'ün bir ailenin evcil hayvanına kıyasla daha fazla para ettiğine karar verinceye kadar onu sadece on dört ay boyunca tuttum," dedi.

"Aman tanrım." Nate tekrar inledi ve bana yaramaz bir bakış attı. "Köpeği sorman lazımdı değil mi?"

Sylvie kahkahadan gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Merakım büyüdü. Kıkırdadım. "Sen ne yaptın?"

"Ne mi yaptı?" Nathan arkasına yaslandı, oğluna başını salladı. "Ee, aylarca bir sörf tahtası için annesini ve beni sıkıştırıyordu ve biz de hayır demeye devam ettik çünkü ikimiz de onunla tecrübesizce sörf tahtasının üzerinde olması fikrinden pek hoşlanmamıştık. Cam ve ailesiyle plaja gittiğinde köpeği de yanına almasına izin verdik. Lena ve

Andy'nin gözünün önünden ayrıldığı anda olanlar oldu.”

Nate acı dolu bir ifadeye büründü.

“Birkaç sörfçüye rastlamış ve onlarla konuşmaya başlamış. Köpeği sörf tahtasıyla takas etmeyi teklif etmiş.”

Gözlerim dehşet içerisinde açıldı. “Nate, yapmadın değil mi?”

Nate'in yüzü değişti. “On bir yaşındaydım.”

“Yani ne yaptığını bilecek yaştaydın.” Sylvie gözlerini sildi.

“Tahmin ettiğin gibi,” diye devam etti Nathan, “Dük'le sörf tahtasını takas edebileceğini söylemiş.”

“Onlara Dük'ü verdin mi? Onu geri alabildiniz mi?”

“Hayır.” Nate, başını iki yana salladı. “Andy, olanları fark ettikten sonra onları bulmak için geri döndü ancak gitmişler. Hafta sonu her yeri aradık ama onları bulamadık.” Donakaldım. “Bu çok kötü Nate.”

“Hey...” parmağını bana doğru salladı. “O kadar da kötü biri değildim. O gece ne yaptığımı anladım ve kendimi çok kötü hissettim.”

“Kötü mü hissettin?” Nathan burnundan soludu. “Gözlerin kızarana dek ağladın.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Nate kaşlarını çatı. “Erkeksi gözyaşları. Pişmanlıktan doğan erkeksi gözyaşları.”

“Başka bir köpek aldınız mı?” Dalga geçiyordum. Sylvie güldü. “Başka bir şey için takas edeceğinden korktuk.”

Ellerini dizlerine vuran Nate kahkahalarımızı görmezden geldi ve ayağa kalktı. “Eğer bana yaptığınız işkence sona erdiyse Liv'e beni on sekiz yıl boyunca tuttuğunuz hapisaneyi göstermek istiyorum.” Elimi tuttu, beni koltuğumdan kaldırdı ve evin içerisine doğru götürdü, ben de Nate'in ailesine komplocu bir ifadeyle gülümsedim.

Hapishane dediği onun yatak odasıydı. Ve elbette bir hücre gibi değildi. Tipik bir ergen odasıydı. İndie gruplarının posterleri duvarda asılıydı, kitaplar ve çizgi romanlar sağa sola saçılmıştı. Bakışlarım koyu mavi duvarların, mavi yorganın ve büyük yatağın üzerinden fotoğraflara kaydı. Nate'in o yaşlarda fotoğraf çekmeyi sevdiğine şüphe yoktu. Longniddry ve sahilde bazı güzel fotoğraflar vardı ama çoğunlukla ailesi ve bir sürü arkadaşı vardı. Sırıttım, Cam, Peetie ve Nate'in daha genç versiyonlarının etrafta dolanırken çekti oldukları fotoğraflara bakıyordum, çoğunlukla plajdaydılar.

Bir fotoğraftan diğerine geçerken bir kızı fark ettim ve nabzım hızla atmaya başladı Nate de kapının çerçevesine yaslanmış benim fotoğraflara bakmamı izliyordu. Sonunda gözüm çerçeveli bir fotoğrafta durdu. Yatağının başucundaydı. Yatağa oturdum ve fotoğrafa uzandım, göğsümde bir acı belirdi.

Aynı kızdı.

Alçak bir tuğla duvarda oturuyordu ve kameraya gülümseyerek bakarken uzun, çilek sarısı saçları güneşin ışınlarıyla parlıyordu. Minyon, soluk tenli, hassas birine benziyordu ve çok güzel bir gülümsemesi vardı. Beyaz yazlık elbisesinin içinde tıpkı Nate'in anlattığı gibi bir meleğe benziyordu.

Bir şekilde sesimi bulabildim. "Alana?"

Cevap vermeyince bakışlarımı elimdeki fotoğraftan odaya giren Nate'e doğru çevirdim. "Alana."

Fotoğrafi aldığım yere bıraktım ve saygıyla fısıldadım, "O, çok güzelmiş Nate."

“Bu fotoğrafı lenfoma teşhisi konmadan birkaç hafta önce çekmiştim.”

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyordum, sonunda kısık bir sesle “Ailesi hâlâ burada mı yaşıyor?” diye sordum.

“Evet.” Bana doğru geldi. Karşımda diz çöktü, birçok fotoğrafın asılmış olduğu duvara bakmaya başladı. Benim bakışlarım bir başkasının çekmiş olduğu fotoğrafa kaydı. Nate’in daha genç, daha çocuksu ama asla daha az yakışıklı olmayan versiyonu genç Alana’nın tam arkasında durmuş, kolunu beline dolamıştı. Alana da sırtını ona yaslamış, belini saran kolu tutuyordu. İkisi de gülümsüyordu. Mutluydular. Masumdular.

Hayatın onlara getireceklerinden habersizdiler.

Gözyaşlarına boğulmadan önce bakışlarımı fotoğraftan ayırdım, göğsümdeki ağrıdan kurtulamamıştım.

“Ama onlarla hiçbir temasım yok.”

“Neden?”

Nate karanlık bir ifadeyle omzunu silkti, gözlerini kısmıştı. “Çocukluğumuzun büyük bir kısmını Alana’ya üvey babasından uzakta, güvenli bir alan sağlamakla harcadım.”

“Onu dövüyor muydu?”

“Hayır, öyle olsa bir şeyler yapılabilirdi. Daha çok duygusal ve sözlü şiddet. Her zaman. Bunu annesine de yaptı ve annesi sadece tüm bunların yaşanmasına izin verdi. Alana’ya teşhis konduğunda sona erdi. Üvey babası uzak durdu. Ama yapacağını yapmıştı zaten. Alana sessiz, kendine güveni olmayan bir kızdı. Ben her zaman onun adına mücadele veriyordum. Ve o, Alana’ya bunları yaptı. Annesi de tüm bunlara seyirci kaldı. Alana’nın her şeye boyun eğdiğini söylemem mümkündü ama ölüme karşı nasıl

cesur durduğunu görmüştüm... En önemli anda cesaret sergilemişti. Öldüğünde, ailesiyle tüm bağlarımı kopardım.”

Omzunu sıktım, onu rahatlatmak istemiştım. “Alana sana sahip olduğu için şanslıymış.” Yumuşak bir gülümseme belirdi. Uzaklara dalmıştı. “Plajda bir yerimiz vardı, golf sahasının yanında. Ne zaman ailesi yüzünden zor zamanlar geçirse orada buluşurduk. Sadece otururduk.” Omuz silkti. “O mükemmel sessizlikte otururduk. Ona bir şey söylememe ihtiyaç duymazdı. Sadece yanında oturmama ihtiyaç duyardı. Bu, bana bir amacım varmış gibi hissettirirdi.”

Gözyaşlarının gözlerime hücum ettiğini hissettim, hiçbir şey söylemedim.

Bana baktığında gözlerimde akmayan yaşları fark etti ve ifadesi yumuşadı. “Onunla birlikte olmadım,” diye itiraf etti.

Öyle şaşırmıştım ki ifadem Nate’i neşesizce güldürdü. “İkimiz de bakirdik. İnanabiliyor musun?”

“Sen? Hayır,” diye dürüstçe yanıtladım.

“Alana’nın annesi koyu bir katolikti. Alana evlenmeden önce sekse karşıydı.”

“Bu günlerde zor bulunan değerler.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “O, nadir bulunan bir kızdı.”

“Bir melek.”

“Evet, bir melek.” Gülümsemesi biraz alaycı bir hal almıştı. “Gerçi tamamen melek sayılmazdı. Oynaşıyorduk ama sadece onu ileri gitmek için zorlamıyordum. Sadece bana sunduklarını alıyordum. Ardından hastalandı. Ölümden üç ay sonra Peetie ve Cam benim yeterince dağıttığıma karar verdiler. Beni şehre götürdüler, kendimi

kaybedene dek içmemi sağladılar ve o gece bir Fransız değişim öğrencisini yurt odasına attım. Çok kolaydı. Beni özgürleştirmiş gibiydi. Sanki her şeyden azad olmuştum.” Bana dönen bakışlarında bir yoğunluk vardı, yüzümü araştırıyordu. “Ve işe yaradı Liv.”

Sanki öyle bir noktaya atış yapmıştı ki kalbimi tam ortasından vurmuş ve devasa bir delik açmıştı. İstemeden de olsa beni ne denli incitmiş olduğunu saklamaya çalışarak güldüm, “Seni özgür ve bedava seks için iknâ eden cahil arkadaşınla olmak da işe yarayabilir.”

Seks bedava değildi tatlım.

Ürperdim.

Nate bana anlaşılmasa bir şekilde baktı. Sonra da hafifçe sırtıttı.

“Konusu açılmışken,” dudaklarımı endişeyle ısırdım. “Sanırım Cole aramızda geçenleri anladı, geçen geceki davranışların sağolsun.”

Kafası karışmıştı. “Ne zaman?”

“Atıştırmalıkları almak için mutfağa geldiğinde kıcıma dokundun. Cole da olan biteni izledi.”

Nate’in kaşları düzeldi. “Ah, eminim Cole bir şey düşünmemiştir. O benim ne kadar flörtçü olduğumu bilir.”

Ben de kendime tam olarak böyle söylemişim ama onun ağzından bunu duymak, yani barda rastladığı herhangi bir kadından bir farkım olmadığını duymak göğsümdeki açık yaraya tuz basmak gibiydi. Acı, düşünmeden konuşmama neden oldu. Daha çok, konuşurken o tonu kullanmama... “O, seni sürekli başka kadınlarla flörtleşirken mi görüyor?”

Bana boş boş baktı. “Bu, şüphe duyan kıskanç bir kız arkadaş konuşması gibi geldi.” Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

O boş bakışlar, bana söyledikleri, öfkemi daha da alevlendirdi.

“Kendini şımartma,” dedim ve onun yanından geçtim. Merdivenleri çiftler çiftler indim.

Sylvie beni banyoya giderken yakaladı, tam da kendimle birkaç dakika yalnız kalmak istemiştim. Yüzümdeki hiddetli ifade onu endişelendirmiş olacak ki bana iyi olup olmadığımı sordu ve ben de aceleyle ona gayet iyi olduğumu söylerken Nate’in ayak seslerini duydum.

Günün geri kalanında aramızda bir gerginlik vardı. Ailesiyle gülüp eğlenirken onun bakışlarından kaçıyor ve sadece mecbur olduğumda onunla konuşuyordum.

Akşam yemeğini bitirdik ve sonra bütün akşamı konuşarak geçirdik ama işler daha da garip bir hal aldı.

Nathan bana içten ve rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsemi. “Nate’i senin gibi sevimli bir kızla görmek çok güzel Olivia.”

“Baba, o sadece bir arkadaş,” diye cevapladı Nate, ses tonunda beni inciten ve ailesini rahatsız eden bir şeyler vardı.

Babası ona kötü kötü baktı. Ona kaba davrandığı için kızacağını düşünmüştüm ama bunun yerine babasının ifadesi yumuşadı ve birasına uzandı. Artık bir şey söylemeyeceğini düşünürken birasından bir yudum alıp cevap verdi. “Kör değilim.”

Garip.

Nate bizi evden çıkardı.

Ailesine veda etmek için sarıldım, keşke Nate tek başına evden ayrılrsa ve onlarla kalsam diye düşünüyordum. Öyle iyi, sevgi dolu ve mutlu bir ailesi vardı ki. Nate de bunu biliyordu. Yine de bunu bilmek benim bir şeylere anlam veremememe neden olmuştu. Onu ve bir-

birlerini seven bir annesi ve babası vardı, bunu görmek onun için bir anlam ifade etmiyor muydu? Neden kendisi için aynı şeyi istemiyordu? Alana onu ele geçirmişti, onun devam etmesine engel oluyordu ama buna asıl neden olan kendisiydi. Onun hayaletini bir kalkan gibi kullanıyordu...

Bana karşı.

Araba Nathan ve Sylvie'nin evinden uzaklaşırken inatla Nate'den uzak durdum, yanağımı soğuk cama dayadım. Bakışlarım karanlıkta parlayan yıldızlarda geziyordu

Ve nefesimi kontrol etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Ne kadar sinirlenmiş olduğumu gizlemeye uğraşıyordum. Nate ve ben, şimdiye kadar hiç kavga etmemiştik. Ciddi bir tartışmamız bile olmamıştı.

Yolumuzu kiralık eve çevirmediğimizi anladığımda şaşırdım. Onun yerine Nate sürmeye devam etti, benim bilmediğim bir yola girmişti, sonunda karanlığın ortasında arabayı durdurdu. Sarı otlarla çevrilmiş bir park yeri idi. Kumsalın ötesinden gelen dalga seslerini duyabiliyordum.

Arabayı tamamen durdurduğunu anladığımda isteksizce ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun?"

Bana dikkatlice baktı. "Daha önce plaja gitmek istediğini söylemiştin."

"Ama gel git olmaz mı?"

"Gece deniz çekilmiş olur." Arabadan çıktı, belli ki cevabımı beklememişti.

Ben de dışarı çıktım, soğuk ve tuzlu deniz havası beni titretti. Gözlerim onu plaja giderken izledi ama hareket etmedim. Omuzlarından kayan ışık beni yakaladı ve döndüğünde ay ışığının gözlerinde yenilgiye benzeyen bir

yanılsama yarattığını fark ettim. Onun böyle hissetmesinden nefret ediyordum. Ona ne kadar kızgın olursam olayım.

“Nate, neler oluyor?”

Derin bir nefes aldı, başını salladı, ellerini kot pantolonunun cebine koyarak uzaklara baktı.

“Nate?”

Kalbim hızla atıyordu.

“Onu hayal kırıklığına uğrattım gibi geliyor.”

Gerildim. “Kimi?”

Bakışları bana döndü. “Babamı.”

“Neden?”

“O, orada burada bir gecelik ilişkiler yaşayan biri değil Liv. Her zaman ne istediğini bildi. Sadıktı. Benim kadınlara nasıl davrandığını biliyor ve bundan hoşlanmıyor.”

“Kadınlara davranmak mı? Nate sen kadınlara korkunç davranmıyorsun. Sadece bir sürü kadınla beraber oluyorsun. Ve sen...” Ellerimi yumruk yaptım. “Onlara asla umut vermiyorsun.”

“Yapma,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.”

“Ben kadınlara onları becerdikten sonra arkama bile bakmayarak kötülük ediyorum. Olmadığım bir şeymişim gibi davranmayı bırak Liv.”

Sinirim tepeme çıktı. “Eğer yaptığın şeyler hoşuna gitmiyorsa, bırak Nate. Babanı hayal kırıklığına uğratmış filan değilsin. Seni seviyor ve seninle guru duyuyor. İkinizi bir arada gören herkes bunu anlayabilir. Sadece senin hayatına devam etmeni istiyor. Ve biliyor musun?...” Ellerimi kalçalarımdayadım. “Belki de haklıdır. Belki de artık Alana’yı arkanda bırakmanın zamanıdır. Bir kız bul. Artık durulman gerek.”

Söylememem gereken bir şey söylemiştim.

Bana hoşnutsuzlukla bakarken dudakları kıvrıldı. “Ve ne? Ben hoş bir kız bulayım sen de Kütüphaneci Benjamin’le sevişebil değil mi?”

Onun bu yanından hoşlanmamıştım, dik dik bakarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve arabaya yaslandım. “Hazırım diyebilirim. Beni eğittin. Almam gereken dersi aldım. Artık becerilesi biriyim değil mi? Bence hoşuna gidecektir.”

Bana doğru gelmeden önce gözlerinde bir öfke parıltısının belirdiğini gördüm. Bir anda beni boynumdan tutmuş, sertçe öpmeye başlamıştı. Kabaydı, acı vericiydi ama sahip olduğum en güzel şeydi.

Güç bela nefes alırken Nate beni arabanın kaputuna itti ve kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Elbise mi yukarı kaldırıp üzerime uzandı, gözleri gece gibi karanlıktı, dudaklarının çıplak göğüslerime ulaşması için elbisemin askılarını çekiştirirken dudaklarına uzandım. Elleri baldırlarıma, parmakları iç çamaşırlarımın kenarından içeri giriyordu.

Beni ıslak ve hazır bulduğu an, inledim.

İç çamaşırlarım gitmişti. Fermuarının açıldığını duydum. Arabanın üzerinde içime girmek için beni sertçe tuttu. Çılgınlığımı beslercesine pompalıyordu, etrafımızdaki hiçbir şey umurumda değildi artık. Dışarıda ne olup bittiğine aldırmıyordum. Arabanın üzerinde olduğuma da aldırmıyordum. Tek umursadığım şey beni istiyor olduğuydu. Bunu aldım, onun sert itişleri arasında içimdeki kasların kasıldığını hissettim, Onu serbest kalması için zorladım.

Üzerimde rahatladı. İkimiz de kaputun üzerinde uzandık, sıcak nefesini boynumda, kolunu belimde hissediyordum. Kalbi, benimkinin üzerinde atıyordu. Sırtının sıcak

tenini ellerimin altında hissediyordum. Tümünü aldım.

Tümünü aldım ve bir süre tuttum.

Çünkü izin vermişti.

Çünkü tüm bunları geri almasının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Yirmi

Nate kiralık arabanın üzerindeki vahşi seks seansından sonra mahcup gibiydi. Seks yaparken tek kelime bile etmediğini daha sonra fark ettim. Böyle yapmazdı. Genelde ateşli, yaramazca bir şeyler söyler ve ikimizi de heyecanlandırırdı. Anlamıştım ki bana kızgın değildi, en az benim kadar kafası karışmıştı. Bu karmaşayı uzaklaştırmaya çalışıyordu, sadece bir bağlantı kurmaya, düşünmemeye, konuşmamaya ihtiyaç duymuştu. En azından ben kendimi buna inandırmıştım.

Kiralık eve sürerken ikimiz de sessizdik ama bakışlarını üzerimde hissediyordum. İnceliyordu. Eve varır varmaz yatağa girene dek arkadaşlarımla oyalandım. Jo beni üst kata kadar takip etti. Endişeliydi. Onu iyi olduğuma iknâ ettim. Ama yastığımı edemedim. Gece boyunca göz yaşlarım yastığa damladı.

Bir sonraki gün öndeki koltuk hakkımı başkasına devretmek istedim ama bunun için o kadar çok konuşmuştum ki aksini yapmak daha çok şüphe uyandıracaktı. Ama sessizdim ve Jo bunu fark etmişti. Arabanın arkasından bana bir mesaj attı ve endişelendiğini söyledi.

Dağılmıştım.

Ona her şeyi anlatmak istiyordum.

Ama Nate beni eve bırakana dek sessizliğimi korudum ve sorgulayıcı bakışlardan kaçmak için hızla eve koştum.

Günün geri kalanında Nate'den bir haber yoktu, pazar-tesi de öyle. İşten çıktım, aklımda dönüp duran düşüncelere bir anlam vermeye çalıştım. Nasıl bu hale düştüğümü anla-maya çalıştım. Bunu yapamayınca oyalanmayı denedim...

“Liv?” Joss kapısının eşiğinde duruyordu, yüzünden ne kadar şaşırdığı belli oluyordu.

Onu görünce kaşlarımı çattım. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, teni hasta gibi soluklaşmıştı ve sağlıklı hamile bir kadın gibi görünmüyordu.

Beni göndermek için bir bahane bulmasına fırsat vermeden içeri daldım. “Braden burada mı?” Mutfığa yürür-ken sordum.

“Hayır, çalışıyor.”

Kahve hazırlamaya başladığımda kapıda belirdi... Bakışlarım üzerinde gezindi. “Kendine daha dikkatli bak-man gerek.”

At kuyruğu yaptığı saçlarını düzeltti. “Meşguldüm. Newyork’taki bir yayıncılık ajansı beni temsil etmeye ka-rar verdi.”

Kahveme şeker atmak üzereyken donakaldım. “Kıta-bını sevmiş mi?”

“Kitabımı sevmiş.”

Heyecanla sıırttım. “Joss, bu harika!”

Gülümsemesi parlaktı ama gözlerine ulaşmıyordu. “Evet.”

Bakışlarım karnına çevrildi. “Yani...”

“Beraber çalışmaya başlayabileceğimizi söyledi.” Sözü-mü çılgınca kesmişti.

Bu savunmayı biliyorum. Bundan yakayı sıyırmasına izin verdim. Bir süre için, en azından. Kahveyi yapmış-tım, bisküvileri tabağa yerleştirmiş ve oturma odasına ta-şımıştım, ben kanepeye yayılırken o da koltuğa oturmuş-tu. Sözleri aceleci, nefes nefeseydi, her zamanki halinden çok farklıydı ve o zaman ne kadar huzursuz olduğunu anladım. Belli ki kitabı hakkında konuşarak sohbetimizi hamilelikten uzaklaştırmak istiyordu.

Sonunda ondan lafı dolandırmayı bırakmasını isteye-cektim ki ön kapının açıldığını duydum. Joss’un gerildi-gini hissettim, sanki sert bir rüzgâra karşı duran kırılğan bir dal gibiydi.

Ağır ayak sesleri oturma odasından duyulduğu an alt dudağını ısırmaya başladı ve onu bu halde görmek kal-bimi parçaladı. Braden’ın geniş gövdesi kapıda belirdi. Gözleri yorgundu ve dudaklarının kenarı aşağı bakıyor-du. “Liv.” Bana çenesiyle bir baş selamı verdi ve bakışları Joss’a döndü. Gözucuyla ona bakıyordu. “Bugün uyuya-bildin mi?”

Kız başını sallıyordu. “Uyuyamadım.”

Kızmıştı, “Uyuman gerek.” Başka bir şey demeden to-puklarının üzerinde döndü, görüş alanımızdan çıkarken kravatını gevşetiyordu.

Aralarındaki gerilim elle tutulur haldeydi. Ev bununla dolmuştu. “Joss,” diye fısıldadım. “Dostum, neler yapıyor-sun?”

“Hayır!”

Sustum, ne diyeceğimi, nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Birkaç dakika sonra Braden kapıdan seslendi, “Adam’la geç bir toplantımız var.” Arkasından kapı kapandı.

Joss kıpırdandı ve ağlamamaya çalışırken boğazının kıpırdadığını gördüm.

“Oh, bebeğim.” Onu kucaklamak için uzandım ama elini kaldırıp beni durdurdu.

Gözlerinde gözyaşları parlıyordu. “Beni kucaklarsan ağlamamı durduramam. Ağlamamam gerek.”

Olduğum yerde kaldım.

“Bu ben değilim,” dedi. “Onu iteklemedim. Sadece zor zamanlar yaşıyordum ve şimdi de mahvettim. Onu mahvettim.”

“Seninle konuşmuyor mu?”

“Konuşuyor,” dedi kuru bir sesle. “Ama... Sanki benimle aynı odada olmaya dayanamıyor gibi. Bana nasıl hissettiğimi sormadı bile.”

“Onu şoke eden şey hakkında nasıl hissettiğimi sormadı. Bilmek istemiyor. Ona dokunmamı istemiyor.”

“Üzgünüm Joss.”

“Hiç böyle yapmazdı. Sanırım sıçtık.” Histerik bir şekilde güldü ve aniden sarsılmaya başladı.

Onu kucaklama isteğimi durduramadım.

Bana sokuldu, ağlaması geçene kadar onu tuttum.

Sarsılması sona erince sakince soluk alışverişini duydum, kucağımda uyuyakalmıştı. Kıpırdamadım. Denemedim bile.

On beş dakika sonra ön kapı açıldı ve Braden oturma odasına girdi, tamamen bir iş adamı gibi görünüyordu. Belli ki Adam’la buluşmaktan vazgeçmişti. Neden geri

döndüğünü bilmiyordum, belki Joss'a bağırmak istemişti, belki aralarındaki mesafeyi aşmak istemişti ama ona sessizce baktım.

“Uyuyana dek ağladı,” diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı ve ona baktı. “Pek ağlamaz,” diye sessizce yanıtladı.

Bir nedenden dolayı bu cevap beni da ağlattı. Arkadaşımın acısını derinlerde hisettim. “Onu affetmek zorundasın.”

“Bu, affetmekle ilgili değil,” dedi boğuk bir sesle, gözleri Joss’un uyuyan yüzünde gezindi. “Ben kızgın değilim. Sadece hayal kırıklığına uğradım.”

“Bu daha da kötü.”

Ellerini saçlarından geçirdi. “Bu bizim çocuğumuz Liv. Bizimle ilgili sorunlarla başa çıkabilirim. Ama bu bizim çocuğumuz. Onun mutlu olması gerekirdi.”

“Biliyorsun, bu kolay değil. Kafasında neler döndüğünü bilmiyordun çünkü bunun için ona zaman vermedin,” diye tısladım, ona kızgın olmamam gerektiğini biliyordum ama Joss’un ruh halinden etkilenmişim.

Braden bana cüsseme bakmadan ona kafa tutuyordum gibi baktı. Tamam, kimi kandırıyorum ki ben? Ona kafa tutmuştum. “Bitti mi?”

Cevap vermedim, şu anda herhangi bir yorum yapmanın akıllıca olmadığını düşünüyordum.

Tek kelime etmeden Braden bana yaklaştı, ben ise ne yapacağını bilemediğimden gerildim. Dikkatle uzandı ve Joss’u sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kollarına aldı. Joss kollarını ona uzattı ve göğsüne sokuldu.

Onlara bakarken boğazım düğümlendi. Bunu çözmek zorundaydılar. Onlar, o tarz çiftlerdendi. Eğer onlar sorunlarını çözemezse, biz sıradan insanlar ne yapabiliirdik ki?

Hızlıca kalktım, ayrılmadan önce Braden'ın kolunu şefkatle sıktım. Joss uyandığında ikisinin gerçekten iletişim kurabilmeleri için dua ettim.

Onların etrafında olmak, kendi kalp ağrımı azaltmama yaramamıştı ve bu yüzden, yalnız kalmak istemediğim için babamın yanına gittim. Eskiden olduğu gibi bana akşam yemeği hazırladı ve beraber takıldık, TV izledik. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, ancak bir kez bile soru sormadı. Benim için oradaydı, her zamanki gibi.

Eve gitmedim. Nate anahtarımı kullandıysa bile, haberim yoktu.

Birkaç haftadır yeni meydan okumam, Benjamin'den kaçmaktı. İlk seferinde kendimi personel tuvaletine saklamıştım, kitap yığınlarının arkasına saklanmıştım, Benjamin birinin etrafından dolanınca bir diğerinin arkasına kaçmıştım, sonra da bir vestiyer standının arkasına kaçmıştım. Vestiyer, danışma masasının hemen arkasındaydı ve Benjamin'i ön kapıdan girerken gördüğüm an hemen oraya kaçmıştım.

Ortalıkta kimse olmaması için dua ederek çıktığımda meraklı dört çift gözün bana baktığını fark ettim.

"Neler oluyor öyle?" diye sordu Angus.

Gözlerimi kırıştırdım, dünya üzerinde işe yarayacak bir açıklama var mı diye merak ediyordum. "Arı?"

Bana bir an baktı sonra tek bir kelime etmeden ofisine yöneldi.

Joss ve Braden'ın ziyaretinden sonra Benjamin'den kaçma düzenim değişti.

Kaçınmamın nedeni koşullar mıydı yoksa Nate ile aramda geçenlerin garip bir hal alması mıydı bilmiyorum.

Danışma masasının orada durmuş öğrencilere yardımcı olmak için bir kitaba göz atarken arkamda bir gölge-

nin belirdiğini hissettim. Kafamı kaldırdığımda Ellie'nin bana gülümsediğini gördüm.

"Güzel bir hafta sonu geçirdin mi?" diye sordu neşeyle.

"Hey." Ona gülümsedim ve sonra Jill'e döndüm. "Beş dakika ara verebilir miyim?"

"Elbette." Bana gülümseyip Ellie'ye döndü. "Hey, Banya Carmichael. Yakında seni Dr. Carmichael diye çağıracağımızı duydum."

Ellie kızardı ve ben de ona bakarken masadan ayrıldım. "Yakında, evet. Ama kulağa garip geliyor sanki."

"Bu, harika." Ona kucakladım ve sonra ana girişteki boş kanepeye doğru ilerledim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana teşekkür etmek için geldim." Bana döndüğünde gözleri parlıyordu. "Geçen gece Joss ve Braden'a uğradığını duydum."

"Evet?"

Başını salladı. "Geçtiğimiz birkaç gün garipti. Onlarla aynı odada bile duramıyordum ve hangisine kızgın olduğumu anlayamıyordum, ben de her ikisi için de üzölmeye karar verdim ve bu kimseye yardımcı olmadı." Süklüm pöklüm gülümsedi. "Lafı gevelemeyi bıraksam iyi olacak. Ne dedin ya da ne yaptın bilmiyorum ama yardımcı oldu. Adam beni aradı ve Braden'ın çok daha iyi bir ruh halinde olduğunu söyledi. Ben de Joss'u aradım ve sesi iyi geliyordu. Şimdi onu görmeye gideceğim."

"Memnun oldum." Rahatlamıştım. "Ama ben hiçbir şey yapmadım."

Ellie omuz silkti. "Braden Adam'a senden bahsetmiş, ben de sen bir şeyler yaptın diye düşündüm."

"Bence kendi kendilerine arayı buldular. Ben sadece doğru zamanda oradaydım. Onlar birbirlerine uzun zaman kızgın kalabilen çiftlerden değiller."

Belli ki yanılmışım çünkü Ellie gülmeye başladı. “Tan-
rım, onları ayırdıklarında görmem lazımdı. Onlar birbir-
lerine kızgın kalabiliyorlar. Hem de çok fazla. Ben de bun-
dan korkmuştum. Neyse, artık bir önemi kalmadı. Onlar
bu sorunu hallettiler ve şimdi ikisi de Joss’un hamileliği
konusunda heyecanlılar ben de artık heyecanlanabilirim.
Hala olacağım!” diye haykırdı sanki bunu şimdi fark et-
miş gibiydi.

Güldüm, etrafımızdaki öğrenciler de bizim neşemize
katılıp gülümsediler. Öğrencilerden biri gözüme çarptığı
an gülümsemem dudaklarımda dondu çünkü odanın di-
ğer ucundan bana doğru geldiğini görür gibiydim.

“Liv?” Ellie soruyordu.

“Olivia?” Benjamin karşımızda durmuştu. Bana sırtı-
rak bakıyordu, gülümsemesi arkadaşçaydı. “Bir süredir
seni görmüyordum.”

Ondan kaçışım buraya kadardı işte.

Haftalardır ilk kez kaçmam gerekip gerekmediğini dü-
şünüyordum. Ayağa kalktım, Ellie de öyle. “Selam, Ben-
jamin, bu benim arkadaşım Ellie. Ellie, bu Benjamin.”

“Bana Ben de.” Ellie’nin elini sıkmadan önce bana gü-
lümsemi. Ellie’nin meraklı bakışlarının yüzümü yaktığını
hissettim.

“Tatilde miydin?” diye sordu, tamamen bana odaklan-
mıştı, hem de uzun, sarışın Ellie yanı başımda dururken.

“Hayır, sanırım pek rastlaşmadık,” diye yalan söyledim.

“Ne kötü,” diye mırıldandı. “Ama şimdi seni görmek
güzel oldu.”

“Seni de öyle,” diye cevapladım, gülümsüyordum.

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık.

Ben boğazını temizledi. “Sanırım gitsem iyi olacak,”
dedi gönülsüzce.

“Bizler,” dedi Ellie, “cumartesi gecesi Club 39’da takılıyor olacağız. Belki sen de gelmek istersin.”

Gözleri parladı ve bana sıırttı. “Evet, neden olmasın.”

Gider gitmez Ellie’ye döndüm. “Bu da neydi?”

“Sadece sana benim Adam’la olduğu gibi yavaş ilerlemiş olan bir süreçte yardım eli uzatıyordum. Beş yıl beklemeni istemiyorum Liv.” Elini omuzuma koydu. “Bu hiç de komik değil.”

Ellie’nin Joss ve Braden’in iyi olduğuna dair haberi ve Ben’in bana olan açık ilgisi günümü biraz aydınlatmış, Nate hakkındaki belirsizliği ve içime çöreklenen acıyı biraz olsun azaltmıştı.

Bu nedenle işten çıkıp eve döndüğümde televizyonun karşısında oturan ve kahvemden içen Nate’i bulduğumda nasıl tepki vereceğimi bilememiştim.

Ama vücudum biliyordu.

Onun kash vücudunu kanepemde bulmaktan hoşlanmışım. Yüzündeki birkaç günlük sakalı, koyu, çikolata rengi gözlerindeki parıltıyı sevmiştim.

Kalbimin nasıl tepki verdiğini biliyordum.

Oturma odamda beni bekliyor olmasından hoşlanmışım.

“Hey?”

Uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. “Geçen gece de geldim. Eve gelmedin.”

“Babamlarda kaldım.”

Omuzlarındaki gerilim azalmıştı. “Sen iyi misin?”

“Ben iyiyim.”

Çenesini kaşıdı, gözlerinde soru işaretleri vardı. “Hafıza sonunu berbat mı ettik?”

Ona uzandım, derin bir nefes verdim. “Bilmiyorum. Öyle mi yaptık?”

Nate ayağa kalktı, bana doğru geldi. Ellerini beline

koydu ve beni kendisine çekti. Bitmiştim. “Bence, garip bir hafta sonuydu. Unutsak daha iyi olacak.”

Bu ne demek oluyor? Bulmalıyım!

“Tamam,” dedim ama bunu söylediğim için kendimden nefret ettim, yine de dudaklarını çenemde hissetmekten hoşlanmıştım.

Yumuşak nefesini kulağımda duyarken tişörtümü avucunda sıktı. “Sanki yıllardır içine girmemiş gibiyim.”

Ona uzandım. “Sadece birkaç gece oldu,” diye ona yumuşakça hatırlattım.

“Ben de onu diyorum.” En çok etkilendiğim noktaya aralık dudaklarıyla bir öpücük bıraktı. “Sonsuzluk gibiydi.”

İlk seferinde kaba, vahşi ve seksiydi. Beni öpmesine izin verdim. Beni soymasına izin verdim. Beni odaya götürmesine izin verdim. Bedenimin her yanına dokunmasına izin verdim.

Bir noktada, hassaslaştı.

İçime girdi ve beni yavaşça aldı. Gözlerimi kapattım.

“Yapma,” dedi inatla, açısını değiştirdi ve içime daha derin girmeye başladı. “Bana bak. Bakışlarını istiyorum.”

Benimle sevişirken gözlerimin içine bakmasına izin verdim, taa ki gözlerim yaşlarla dolana dek.

Belirsizliğimi bir kenara itmesine izin verdim.

Geri vermesine izin verdim.

Nate öyle sert geldi ki beni tuttuğu yerler moraracaktı, kafasını geriye atmış ve kükremeye benzeyen sesler çıkarmıştı. İçimdeki hareketi bittiği anda garip bir şekilde duraksadı. Alarm. Gözlerimiz buluştuğu anda Nate her ne gördüyse, vurulmuş gibi davrandı.

Bir an kondomu çıkardı ve çöp tenekesine attı. Aceleyle kot pantolonunu giymeye başladı.

Bir şeyler yanlış gidiyordu.

“Kalmıyor musun?”

Cevap vermedi, omuzları gerilmişti. Üstünü giyene dek bekledim. Bakışlarımız buluşmadı, yüzünü indirmişti, sonunda bana baktı.

Onu gördüğüm an kalbim durdu. Midemden yükselen yangını yuttum.

“Bunu bitiriyorum Liv. Artık yapamam.”

Kaburgam akciğerlerime batıyormuş gibi hissettim. “Sen...” Başımı salladım. “Benimle seviştin ve sonra... Bitiriyor musun?”

“İşte bu yüzden.” Çenesini sertçe sıktı. “Sevişmek mi? Bu, asla sevişmekle ilgili değildi.”

Yataktan çıkarken öfke tüm benliğimi sardı, daha fazla kırılğan hissetmemek için geceliğime uzandım. Kafamda onun söylediklerini tekrarladım ve ellerimi kalçama dayayıp ona döndüm. “Neden bu gece buraya geldin? Bunu sona erdirmek için mi?”

“Çünkü bitmesi gerektiğinden emin değildim... ama bundan sonra...” Çaresizce yatağa doğru elini uzatırken sesi akıp gitti.

Yatağa baktım, birkaç dakika önce burada ne kadar da nazikti. “Ben sadece seni izliyordum.”

“Yapma,” diye benim sözümü kesti. “Bana yaralı gözler ve o ses tonuyla bakma. Bunun sadece seks olduğu konusunda anlaşmıştık. Ve sen söz vermiştin.” Gözleri şimdi yumuşamıştı, neredeyse acıyla bakıyordu. “Bizi mahvetmeyeceğine söz vermiştin.”

“Bu sözü tutmamı mı istiyorsun? Nate, kendine yalan söyleme. Geçtiğimiz altı hafta boyunca bir ilişki yaşadık, öyle değilmiş gibi davranmaktan bıktım. Çoğu gece buradaydın ve sadece seks için değildi... Bu, arkadaşlık, sevgi

ve hassasiyetti.” Ağlamak istemiyordum ama gözyaşları gözlerimi yakıyordu. “Birbirimizi güldürdük, birbirimizle ilgilendik. Bunda yanlış olan ne var?”

“Sana inanmıyorum,” dedi Nate, sanki ihanete uğramış gibiydi.

Yanan tenimin üzerinde gezinen bir buz parçası gibi soğuk terler döküyordum.

“Sana defalarca söyledim, bunu istemediğimi söyledim ve sen de orada durup beni anladığını mırıldanırken aslında tüm bu zaman boyunca beni manipüle ediyordun!” Sonunda öyle bağırmıştı ki beni sıcrattı.

Titriyordu.

Böyle bir şeyi hiç görmemiştim.

Ben tek kelime etmedim, ayrılmak için döndü.

O zaman sesimi buldum. “Seviştikten sonra burada uyumanı ben istemedim. Bunu *sen* yaptın. *Sen* geldin. Neredeyse her gece buraya gelmeni istemedim. *Sen* geldin. Sana sokulup uyumadım. *Sen* geldin. Senden eve gelip ailemle tanışmanı istemedim. *Sen* istedin.”

Nate durdu, çenesi gerilmişti, haliya baktı.

Onu sonsuza dek kaybettiğim düşüncesi kafamda belirdi.

Görünmez eller beni parçalarken nefes alamadım.

Gözyaşlarıyla kör olmuşum, yutkunurken ona seslendim. “Geriye bak ve burada daha fazlası olduğunu görmediğini söyle. Çekip gittiğini sandığım anlar olmuştu, aramızdakilerin bittiğini sandım. Ama sen geri döndün. Neden?”

Bu kez gözlerimiz buluştuğunda onun gözlerindeki korkuyu anladım.

“Liv, yapma.”

“Neyi? Neden yapma?”

“Çünkü.” Sesi çirkinleşmişti. “Eğer beni biraz daha zorlarsan, istemediğim şeyleri söylemek zorunda kalacağım.”

Dudaklarım iğrenmeyle kıvrıldı. “O zaman söyle. Hadi ama. Sadece söyle. Ben büyük bir kıyım.”

“Bunu çirkinleştirme.”

“Karmaşık sinyallerle bunu bu hale getiren sensin, o yüzden söyle!”

“Tamam. Seni sevmiyorum. Sevemem ve sevmeyeceğim, sen de bunu biliyorsun, bu yüzden şimdi kurban rolü yapma.”

Sözlerindeki acı karşısında güldüm. Şu anda ondan öyle nefret ediyordum ki. “Geçen hafta, hayatım boyunca gördüğüm en iyi kişi olabileceğini düşündüm. Geçen hafta seni kimseyi sevmeyi kadar sevmiştim.” İçimden geçenleri söylemiş olmak bana acılı bir rahatlama getirmişti. “Bana yeniden cesur olmayı öğrettin Nate.” Yaşlarımı sildim, bakışları yüzümü incelerken kalbim sızlıyordu. “Senin gibi bir korkak nasıl birine cesur olmayı öğretebilir?”

İrkildi.

Güzel.

“Bana başka ne öğrettin biliyor musun?”

Cevap vermedi.

“Bana her zaman kendime inanmayı öğrettin. Bana, aynada gördüğümde daha fazlası olduğumu düşündürtün. Bugün bana tüm bunların tam tersini anlatmaya çalışıyorsun, lanet olsun sana.” Acılı gülüşümde dudaklarımın inen tuzlu gözyaşlarının tadı vardı. “Sevilmeyi hak ediyorum. Daha azına razı olamam.”

Söylediklerimin ne anlama geldiğini anladığı an Nate’in yüzündeki ifade değişti. Bana doğru bir adım attı. “Liv, ben sana hiçbir söz vermedim, bunu biliyorsun.”

“Aptalı oynamaktan vazgeç. Altı haftadır bu işte beraberiz. Bu sadece gelip geçici bir yatak arkadaşlığı değildi. Bendim.”

“Sen söz verdin...”

Tükenmiştim, ondan bir adım uzaklaştım. “Haklısın verdim. Senden sınırları bulanıklaştırmamı beklememiş-tim. *Biz*, sınırları bulanık hale getirdik. En azından ben bunu kabul edebiliyorum. Ama sen bunu kabul edersen, bencil bir piç olduğunu da kabul etmen gerekecek. Bu nedenle senden böyle bir itiraf beklemiyorum.”

“Yanıyorsun,” diye homurdandı. “Kabul ediyorum. Düşündüm ki en iyi arkadaşlar da seks yapabilir. Ama işe yaramadı. Ve işler daha da kötü bir hal aldı çünkü ben senin arkadaşlığını kaybetmek istemedim. Özür dilerim. Ama beni biliyorsun. Ben ilişki kuramam. Bunu biliyorsun. Bana karşı bunu kullanma. Sadece ... Benim iyi arkadaşım ol.”

Ona inanmayan bakışlarla baktım. “Az önce sana âşık olduğumu söyledim.”

O gerildiği an ağlamam daha da kötü bir hal aldı.

“Şimdi de senin yanında kalmamı mı bekliyorsun?”

“Liv, bunu yapma.”

“Zorundayım. Özür dilerim. Akıl sağlığımı korumam için bunu yapmam gerek. Nate, eğer bu kapıdan çıkıp gidersen... Eğer gidersen... *Asla* geri dönme.”

Çenesindeki bir kas gerildi. “Bunu içinden gelerek söylemedin.”

“Oh, hadi ama,” dedim üzgünce. “Bana az önce beni sevmediğini, asla sevmeyeceğini söyledin. Beni özleyeceğini bile sanmıyorum.”

Fısıldarken sesi acı doluydu. “Olivia, yapma.”

Sesindeki bariz acı bir an beni durdurdu. Tüm bu öfkenin ve kafa karışıklığının altında bir umut filizlendi,

belki de Nate gerçekten de umursuyordu... Belki sadece korkmuştu. Ona cesur olması için son bir şans verdim.

“Seni seviyorum Nate. Beni seviyor musun?”

Gözlerinde beliren yaşları gördüğüm an bu işin bittiğini anlamıştım. “Seni incitmeyi asla istememiştim bebeğim.” Sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı.

Benim gözyaşlarım da çok bekletmeden geldiler. “Sana nırım bu, elveda anlamına geliyor.”

Yirmi Bir

Kendimi yeniden penceremdeki kuşları izlerken buldum. Ne kuşu olduklarını bilmiyordum ama küçük-tüler. Belki de bir tür serçe. Erkek ya da dişi, kahverengi tüyleri, beyaz boyunları ve kafalarında çarpıcı siyah tüyleri vardı. Son birkaç gündür kuşlarla bakışıyorduk.

Erkek olduğuna kanaat getirdiğim kuşa “Bob” ismini vermiştim.

“Hey, Bob,” diye fısıldadım çenemi kanepeye dayamış halde ona bakarken. Pencereimin önündeki çıkıntıda duruyordu, ince boynuyla dış dünyayla benim aramdaki bir köprü gibiydi. “Bugün hâlâ canım yanıyor.”

Durdu, başını bana çevirdi.

“Evet. Benden sıkılmadın mı?”

Kafasını diğer tarafa çevirdi.

“Bunu evet olarak alıyorum. Endişelenme.” Dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı. “Ben de kendimden bıktım.”

Nate’in evimden çıkıp gittiği geceden beri histerik bir ruh halindeydim. Ağlamam geçmiyordu ve kollarımı kendime ne kadar sıkı sarsam da içimdeki acı azalmıyordu.

Bu, çok tipik bir acıydı. Çok iyi bildiğim bir acıydı.

Kayıp.

Bir şekilde, bir yerde, belki de fiziksel olarak ilişki kurmamızdan da önce Nate benim kanıma girmiş ve derimin altına işlemişti. O, her gün yaşamak için heveslendiğim bir hayatın parçası olmuş, onun kahkahasını bir daha duyamayacağımı bilmek, dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissedemeyeceğimi bilmek, tek vücut olduğumuzda gözlerine bakamayacağımı bilmek, dayanamayacağım bir acıya neden oluyordu. Sanki birisi bir bacağımı ya da hayati bir organımı söküp almış gibiydi. Annemi kaybettiğimde de buna benzer bir acı duymuştum ama Nate beni bilerek terk ettiği için daha farklıydı. Sanki acıma başka bir boyut ekliyordu, bir iğne ya da kalbimde bir kâğıt keşiği gibi.

“Bu sana da melodram gibi mi geliyor Bob?” Fısıldadım, birkaç gündür okyanusları dolduracak kadar ağladıktan sonra gözlerim artık kupkuruydu.

Bob, sanki sıkılmış gibi uzaklara baktı.

“Evet, çünkü sen asla âşık olmadın. Olma. Kendini bir kıyma makinesine atsan daha iyi.”

İlk geceki ağlama nöbetim öyle kötüydü ki ertesi gün işten izin almak zorunda kalmıştım. Perşembe günü işe geri dönecek kadar kendimi toplamıştım ama iş arkadaşlarım gerçekten de ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğunu anlamış gibilerdi. Sessizdim, surat asımıyordum, sadece çektiğim acıyı saklamaya çalışıyordum. İşten çıkar çıkmaz doğruca eve gittim, Jo’dan gelen mesajları ya da Jos’un aramalarını görmezden geldim. Babam aradığında telefonu açtım. Onu iyi olduğuma iknâ etmeye çalışmadım ama bana biraz zaman vermesi için iknâ ettim. Cuma da böyle geçti. Cumartesi tüm gün evde oturdum, sadece

Ellie'nin bara gitmek hakkındaki mesajlarını cevapladım. Oraya gitmeyi düşünmüyordum zaten ama Ben'in orada olacağını düşünmek paniklememe neden oldu. Ona hasta olduğumu ve gelemeyeceğimi söyledim.

Jo aradı. Görmezden geldim. Sonunda bana mesaj attı.

Eğer cevap vermezsen gelirim. Cam. Nate ile konuşmuş.
Cam. ikinizin kavga ettiğini düşünüyor. Sen iyi misin?
Xoxo

Gözyaşları içinde nefes aldım ve ona cevap yazdım.

Daha sonra açıklarım. İyi hissetmiyorum. Yataktayım.
Xoxo

Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, xoxo

Vermedim.

Onun yerine gecenin geri kalanında ve pazar sabahı kanepemde oturdum.

Babam beni tekrar arayıp pazar günü öğle yemeğine katılıp katılamayacağımı sorduğunda bahane uydurdum. Biraz daha endişelenmeye başladı.

Bob'a tüm dikkatimi vermişken kapıda duyduğum anahtar sesiyle aslında ne kadar endişelendiklerini anlamış oldum.

Kalbim boğazıma fırlamıştı sanki. Bir an, gelenin Nate olma ihtimali beni felce uğratmıştı.

Jo'nun endişeli ifadesi beni devasa duygu baloncuğumdan dışarı çıkardı.

"Ne..." demek üzereydim ki Jo'yu takip eden Ellie ve Joss'u gördüm.

Jo elindeki anahtarları salladı. “Mick Amca aradı ve bana senin için endişeli olduğunu söyledi. Bana yedek anahtarını verdi.”

“Senin öğle yemeğinde olman gerekmiyor mu?” Bir elimle geceliğimi çekiştirirken diğer elimle de karmakarışık saçlarımı düzeltmeye çalışıyordum. Berbat bir haldeydim. Evim berbat bir haldeydi. Mutfak tezgâhının üzerine saçılmış boş yiyecek paketleri vardı, kahve sehpanın üzerinde boş tabaklar vardı, ahşap parke zeminin üzerinde kırıntılar vardı, bir insanın uzun süre bir yerde tıklı kalmasıyla oluşan o koku evin her tarafına hâkimdi.

Kızlar ceketlerini çıkarırken evin her tarafına göz gezdirip kaşlarını çatarak bana baktılar.

“Tamam, kolları sıvayalım.” Ben onlara bakıp aptal gibi gözlerimi kırptıştırırken Jo hızlıca etraftaki dağınıklığı toplamaya başladı

Ellie ve Joss da mutfğa geçip su ısıtıcısının düğmesine bastılar.

Beş dakika sonra evim çok daha iyi görünüyordu ama hâlâ temizlenmeye ihtiyacı vardı. Jo kanepeye tam yanına oturdu, Ellie de ayakkabılarını çıkarıp onun yanına kıvrıldı. Joss bir fincan çayı tepsiye koymuş, yanına bisküvileri yerleştirmiş ve koltuğumun yanındaki sehpa bırakmıştı.

Hepsi bana bakıp bekliyorlardı.

O anda gözyaşlarına boğuldum.

Demek ki tamamen kurumamışlardı.

Jo’nun gözlerinde beliren yaşları gördüm ve sonra benim bacağımı nazıkçe çekip kollarını bir kucaklaşma için açtı. “Kokuyorum,” deyip başımı eğdim. “Özür dilerim!”

“Hişş.” Beni susturdu ve sırtımı okşadı.

Gözyaşlarım birkaç burun çekmeye karışırken Jo sır-

tımı okşayarak rahatlattı, kirli saçlarımı yumuşak bir şekilde kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

“Bize neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Bakışlarımı yere eğdim. “Sanırım biliyorsunuz.”

Nefes verdi. “Nate.”

Ona baktım, sonra bakışlarım Ellie ve Joss’un endişeli gözleriyle buluştu. “Bir iyilik olarak başlamıştı...”

Onlara bütün hikâyeyi anlatmaktan yorgun bir halde kanepeye yaslandım ve tavana baktım. “Sanki hareket edersem darmadağın olacaktım gibi geliyor. Bundan nefret ediyorum. Beni bu hale getirdiği için ondan nefret ediyorum.”

“Liv,” Joss dirseklerini dizlerine koyup bana doğru uzandı “Sana onun geri geleceğini söylemek isterdim çünkü yaşadıkları benim yaşadıklarına benziyor. Ama bunu söyleyemem. Onun senin için neler hissettiğini ya da aramızda olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer Braden’i bu kadar çok sevmeseydim geri dönmezdim. Dönemezdim. Sana tek tavsiyem, eğer Nate senin için, benim Braden için hissettiklerimi hissetmiyorsa artık ondan vazgeçmek zorundasın. Bunu söylediğim için beni yumruklamak istediğini biliyorum ama en iyi tavsiye bu.”

Ellie’nin gözleri samimiyet ve sempatiyle bakıyordu. “Katılıyorum tatlım. Her ne kadar acıtsa da artık önüne bakman gerekiyor.”

Jo’ya baktım ama o bana bakmıyordu. Sessizce çayını yudumluyordu.

Çok sessizdi.

“Jo? Sen ne düşünüyorsun?”

“Kızlar doğru bir noktaya parmak bastılar,” dedi.

“Jo?”

Derin bir iç çekerek bana baktı. “Cam ve ben hafta-

lardır bir şeylerden kuşkulanıyorduk. Sizi bir arada gördüm. Aranızda özel bir şeyler vardı.” Bana özür diler bir gülümseme verdi. “İkiniz için bir şans olduğuna inanmak istiyorum. Bilmiyorum. Belki de ona seni özlemesi için bir şans vermelisin.”

Ellie Joss’a ters ters baktı. “Braden’ın da benzer bir planı yok muydu?”

Joss gözlerini devirdi. “Evet.”

“Ve işe yaradı mı?” Jo sordu.

“Yani... Eh... Fakat...”

“Fakat Joss haklı,” diye fısıldadım. “Nate beni ilk başta özleyebilir, ancak uzun sürmez. Beni önemsiyor. Beni *sevmiyor*. Beni sevmediğini söyledi.”

“Yani?..” Jo hayal kırıklığıyla baktı.

Omzumu silktim, gözyaşlarım yenden dökülmeye başladı. “Sanırım yaralarımı sarmak için devasa bir yara bandı alsam iyi olacak... Yoluma devam etmenin bir yolunu bulacağım.”

Müzik terapisi. Devam etmek için ilk girişimim.

İpod Nano’mda bir şarkı listesi hazırladım. Kelly Clarkson, Pink, Aretha Franklin ve diğer bağımsız kadın vokaller gibi kötü giden bir aşk hikâyesi nedeniyle kalbi kırık kalmayı reddeden, yola devam etmeyi anlatan şarkılarla doldurdum.

Pazartesi günü işe gittiğimde saçıma ve makyajıma özen göstermiş, en sevdiğim kot pantolonumu ve mor ipek bluzumu giymiştim. Bu, terapinin bir parçasıydı. Eğer içten iyi hissetmek istiyorsam, işe dıştan iyi hissetmekle başlamalıyım.

Sabahımı ofis ile rafları yeniden düzenlemek arasında bölüştürmüştüm, Angus'a bir iyilik istemek için yaklaştım.

iPod'uma kaşlarını çatarak baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sadece sabah. Öğleden sonraları çalışırken kulaklıkları çıkaracağım."

Angus iPod'u kibarca elimden almadan yüzüme baktı. "Ne dinliyorsun?" Baş parmağını hızlıca ekranda gezdirdi ve sonra şarkı listeme bakan gözleri yumuşadı. Bakışlarını bana döndürdüğünde gözleri endişeliydi. iPod'u bana geri verdi. "Tamam. Sadece bu sabah."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Angus adımı söylediğinde tam da kulaklıklarımı takmak üzereydim. Geri döndüğüm an sordu, "Tanıdığım biri miydi?" Kalbim göğsümde acıyla attı. "Nate."

Angus Nate ile ne kadar yakın olduğumu bildiği için gözleri dolup fısıldadığında şaşırmadım. "Üzgünüm tatlım."

Ona hüzünle gülümsedim. "Sen harika bir patronsun. Biliyorsun değil mi?"

"Gelmiş geçmiş en iyi patron," diye onayladı.

Bir süre sonra Pink kulaklarımda "Ne Oldu Yani" şarkısını söylerken kitapları yerleştirmek için ödünç kitaplar bölümünün raflarının arasında geziniyor ve artık kullanılmayanları ayırıyordum. İşimi yapmaya odaklanırken kadın şarkıcılar bana bilgelik dolu sözlerini sızdırıyor, ben de yüksek sesle onlara eşlik etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Muhtemelen yanıma birinin yaklaştığını fark edememiştim, bu nedenle omzuma bir elin dokunduğunu hissettiğim anda korkudan dizlerimin bağı çözüldü. Kulak

tırmalayan çığlığını atarken kulaklıklarımı çıkardım.

Kıçım zemini boyladığında beni korkutan şeye dönüp baktım.

Ben tepemde duruyor, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Olivia," bana yardım için elini uzatırken omuzları sarsılıyordu, "Özür dilerim. Sana yardım edeyim."

Utançtan ölme aşamasını geçeli çok olmuştu o nedenle bana yardım etmesine izin verdim. "Sorun değil." Kot pantolonumdaki tozları silkeledim. "Genelde müzik dinlememize izin vermezler, neden olduğunu şimdi anlıyorum."

Sırttı. "Üzgünüm."

Ona yorgun yorgun gülümsedim. "Hayır değilsin ama senin yerinde olsam ben de olmazdım. Komikti."

Hala gülümserken güzel yeşil gözleri parlıyordu. Sırt çantasının kayışını düzeltti ve bana baktı. Çok kısa zaman önce bana ilgi göstermesi midemde kelebekler uçuşmasına neden olurdu ama bu kez hissettiklerim şüphe duymama neden olmuştu... *Hiçbir şey*. Ona baktığımda hiçbir şey hissetmedim.

Omuzlarım çöktü.

"Cumartesi günü o bara gittim, fakat orada seni ya da arkadaşlarını göremedim."

"Özür dilerim. Hastaydım."

"Oh." Kaşları çatıldı. "Umarım artık iyisindir."

Çok tatlıydı. Çok tatlıydı. Çok şirindi.

"İyiyim, teşekkür ederim."

Bana omzunun üzerinden endişeyle baktı, sonra yeniden döndü ve bana doğru bir adım attı. "Bak, eğer beraber bir akşam yemeğine çıkabilirsek gerçekten çok hoşuma gider." Gülümsüyordu, heybetli ve yakışıklıydı. "Numaranı alabilir miyim?"

İmkânsızdı. Nate ile sadece bir hafta önce ayrılmıştık... Tabii buna ayrılık denebilirse. Kalbim paramparçaydı. Nate gidince sekse dair tüm iştahım kaçmıştı. Ve... Bilirsiniz. Müzik terapisine daha yeni başlamıştım. İşe yaraması için biraz daha beklemem gerekiyordu.

Biriyle çıkamazdım.

Çıkamazdım işte.

“Evet,” diye mırıldanınca Ben telefonunu çıkarıp numaramı yazmam için bana uzattı.

Kafamın içindeki küçük ben bir tokat attı. *Senin sorunun ne?* diye bağırdı ama onu görmezden geldim, Ben’in yüzüne baktım ve zamanında onun için hissettiğim keleklerin geri gelmesi için dua ettim.

Yirmi İki

Müzik terapisi işe yaramamıştı.
Tıpkı şu anın geleceğini bilemediğim gibi.

Suçu daireme attım.

Pazartesi günü iş dönüşü eve gelip daireme baktım. Her bir köşesi bana onu hatırlatıyordu. Geçen yıl boyunca üzerinde takıldığımız kanepeler. Onun üzerinde akıllara zarar bir sevişme yaşamıştık. Bir kere de değil. Muhtemelen beşten de fazla. İşte mutfak, orada akşam yemeği yiyip sohbet etmiştik. Ve evet... Tezgâhın üzerinde de sevişmiştik. Kapının yanındaki duvar. Pencerenin orası. Duş. Yatak odası.

Hepsi onunla doluydu. Her yer.

İçim acıdı. İçim öyle acıdı ki onun özleminden burnumun direği sızlıyordu. Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve yaslandım. Tek dileğim bu duygunun geçip gitmesiydi. Neredeyse normal bir insan gibi davranmayı başarmıştım. Değil mi?

Öyle ya da böyle yeni bir daireye taşınmam gerekiyor. Burayı ve ona dair tüm hatıraları arkamda bırakma düşüncesiyle beraber...

Onu görmek istedim.

Titreyen ellerle çantamdan cep telefonumu çıkardım.

Başparmağımla ekranı açtım. Ayrıldığımızdan beri bunu yapmamaya çalışıyordum.

Telefonumdaki fotoğrafları açıp gezinmeye başladığım anda nefesim kesildi. Nate ile çektiğimiz son fotoğraf- ta, ailesinin evine gidip işler garipleşmeden önce kiralık arabayı kullanan Nate gülümsüyordu. Geri kalan fotoğ- raflarda genellikle ikimiz vardık. Nate kameraya o seksi yarım gülümsemesiyle bakarken yatakta uzanıyorduk. Omzuna başımı yaslamıştım, mutlulukla gülümsüyordum. Bir sonraki daha da berbattı çünkü öpüşüyorduk.

Sanki içime bir bıçak sokulmuş gibiydi.

Fotoğrafi geçtim.

Başını yastığa gömdüğü, benden kaçtığı bir fotoğraf. Ve bana ait bir sürü fotoğraf daha, çünkü Nate'in eline bir kamera verirsiniz onun suyunu çıkarır.

Öfke hızla benliğimi sardı.

Cep telefonunu odanın diğer ucuna atınca duvara çarptım. Kapıya dayanarak aşağı kaydım, dizlerimi göğ- süme çektim ve sonra ayağa kalkabilmek için tüm gücü- mü harcadım.

“Peki onunla çıkıyor musun?” Hannah'nın yatak oda- sında toplandığımızda Ellie sordu.

Bir hafta sanki salyangoz hızıyla geçmiş gibiydi. Sanki her tarafa sümüğünü bulaştıran bir salyangoz gibi.

İyi bir hafta değildi.

Telefonumu parçaladıktan hemen sonra yenisini al- mıştım. Eski numaramı ve rehberimi aktarmıştım... Ne

umuyordum ki? Nate'in aramasını mı? Hah. Nate aramamıştı.

Ben aramıştı gerçi. Salı gecesi ne kadar zor bir hafta geçirdiğini söylemek için aramıştı sonra da bir sonraki pazartesi akşamı dışarı çıkmayı teklif etmişti. Kabul etmiştim çünkü mucizevi bir şekilde hayata dair umudumun geri gelmesini istiyordum. Eğer uzun boylu yakışıklı bir İskoç bunu beceremeyecekse gerçekten de battım demektir.

Sonunda yeniden pazar olmuştu ve ben de cesaretimi toplayıp arkadaşlarımla görüşmeye gitmiştim, erkeklerle de tabii ve onların da Nate ile aramda olan biteni öğrenmiş olduklarını düşünüyordum. Artık Hannah'nın odasında toplanırken Elodie ve Clark'ın yemek pişirmesi ve erkeklerin kendi aralarında muhabbet etmeleri bir rutin haline gelmişti.

Onlara Ben'in aradığını söylemiştim.

"Evet. Ben de evet dedim."

"Bence bu harika," dedi Joss. "Sanırım yardımcı olacak."

"Evet, benim için yeterince iyi..." Konuşmayı başka yerlere yönleltmek için yatakta uzanmakta olan Hannah'ya bir bakış attım. "Marco nasıl?" Onun inlemesini duyunca sormakla hata etmediğimi anladım.

Yardım için Ellie'ye baktım. "Bunu olumsuz olarak alıyorum?"

Ellie kızkardeşinin bacağına vurdu. "Zor adamı oynuyor."

"Zor adamı oynamıyor. Sadece ilgilenmiyor," diye mırıldandı Hannah, "Hayır, ilgilenmeni istemiyor. Sadece."

"Bu size de saçma gelmiyor mu?" Jo kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı.

Hannah'nın bakışları hepimizin üzerinde dolaştı.

“Bazı anlarda onun daha fazlasını istediğini düşünüyorum ama ne zaman bir adım atsam geri çekiliyor. Böyle giderse bekaretimi ancak kırklı yaşlarda kaybedeceğim.”

Ellie burnundan güldü. “Bundan şüpheliyim.”

“Onun dışında kimseyle yapmak istemiyorum,” diye sertçe yanıtladı Hannah, tamamen ciddiye.

Kızkardeşi Hannah’nın tavrı karşısında gözlerini kıstı. “En azından on sekizine dek bekle.”

Hannah bir *pıfft* sesi çıkardı. “Eminim sen de o kadar beklemişsindir.”

“Dürüst olmak gerekirse, bekledim.”

Hannah şaşırmış bir ifadeyle sordu “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. On sekizinci yaş gününe dek bekledim.”

“Liam mıydı?”

Merakla sordum. “Liam kim?”

“O zamanki erkek arkadaşım. Birkaç haftadır çıkıyorduk. Adam’ı unutmama yardımı olur diye düşünmüştüm.” Acı bir şekilde gülümsedi. “O gece sevişmeyi düşünmüyordum, Liam’ın bunu düşündüğünü biliyordum gerçi. Adam’ı otelin arkasında garson kızlardan biriyle yakaladım. Otele döndüğümde canım yanıyordu, ben de Liam’ın elini tuttum, partiden ayrıldık ve bir oda tuttuk. Yardımı olur sanmıştım. Olmadı. Yani fena değildi.” Ellie omuz silkti, dudağının köşeleri kıvrıldı. “Ama bu şekilde olmamalıydı. Sevdiğim biriyle olmasını tercih ederdim. Güvendiğim biriyle. Sonunda Liam beni sözde en iyi arkadaşlarımdan biriyle aldattı.”

“Vay.” Hannah çökmüştü. “Bu berbat Els. Üzıldüm.”

“On altı yaşındaydım.” Jo aniden sohbete katılmıştı. Gülümsüyordu ama mutlu bir gülümseme değildi. “On dokuz yaşındaydı, bir öğrenciydi, zengin bir aileden geli-

yordu. Birinin beni önemseydiğini sanmıştım, ilk kez oluyordu, bana güzel hediyeler alıyor, hatta zorda kaldığımda kirama yardım ediyordu. Ben, âşık olduğum biriyle beraber olduğumu düşünüyordum ama annem ve Cole'u onun önüne koyunca benden ayrıldı." Başını iki yana salladı, dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Beni başından atacaktı ama yine de o gece benimle yattı. Ayrıldığımızda, yani benimle yattığı gece benden ayrıldı, yataktan çıktı ve kıyafetlerini giydi."

Bu hikâye bana tanıdık gelmişti.

"Jo," dedi Hannah "Bü berbat."

Jo ona gülümsedi. "Kötü hissetme Hannah. Sonunda Cameron'u buldum, John ve diğer tüm gerzeklere değdi."

Hannah'nın ergen merakı uyanmıştı bir kere, bakışları Joss'a kaydı. "Ya sen Joss?"

Kız başını sallıyordu. "Ben çok ama çok gençtim Hannah." Hepimiz ona baktık, daha fazlasını duymak istiyorduk. Dudaklarının arasından bir nefes bıraktı ve itiraf etti, "Tamam, ailemin ölümünden birkaç ay sonraydı."

Ellie'nin ağzı açık kaldı. "Ama sadece on dört yaşındaydın."

Ben de aynı şoku hissettim. Ben on dört yaşındayken duvarıma oğlan gruplarının posterlerini asıyor, Barbie evleri gibi bir evim olmasını istiyor ve muhteşem partilerle tatlı öpücüklerin hayalini kuruyordum. Cinsellikle hiçbir ilgim yoktu.

Joss'un gözlerinde beliren gölgeleri görünce anladım ki genç yaşta masumiyetine veda etmenin ne anlama geldiğini biliyordu.

"En azından hoşlandığın biri miydi?" Hannah yumuşak bir ifadeyle sormuştu, sanki Joss'un acı geçmişine dair ufak da olsa bir umut beklentisi vardı.

“Hayır Hannah. Komşu kasabadaki okula gidiyordu. Partide tanışmıştık. İkimiz de sarhoştuk. Geçmişe mazi derler. Kimse bunu yaşamamalı.”

“Merak etme, ben öyle yapmam,” diye söz verdi Hannah.

Bir dakika sonra Ellie’nin küçük kardeşinin gözleri bana çevrildi.

Bunu bekliyordum açıkçası. Derin bir iç çektim. “Ben en azından on dokuz yaşındaydım ve bir hata yaptım. Dürüst olmam gerekirse, romantik bir hikâye yok. Bakire olmaktan sıkılmıştım, okulun partisinde biraz sarhoş oldum ve bekaretimi üst katta sarhoş bir üst sınıf öğrencisine verdim. Hiçbir nezaket yoktu. Hiçbir şey. Hiç. Canım yandı. Ve sonra üzerimden kalktı ve beni orada bıraktı.” Hannah travmatize olmuş gibi baktı. “Hiçbirinizin güzel bir ‘Bekaretimi kaybettim’ hikâyesi yok mu?”

Ona özür diler gibi baktık.

“Tamam, mesele anlaşılmıştır. Sevmediğim biriyle yapmayacağım.” Dördümüz de ona baktık ve ben gülümsedim. “En azından bir ders almış oldun.”

Kahkahaları kapının çalınma sesiyle bölündü ve hemen ardından Braden’in kafası görüldü. “Burada neler oluyor?” Ellie hızla cevapladı. “Giysiler... Giysilerden bahsediyorduk.”

Hannah’nın iyiliği için hepimiz ona katıldık. Ellie’den biliyordum Hannah’nın son ihtiyacı olan şey Adam ve Braden’in Hannah’nın birinden hoşlandığını öğrenmeleri ve aşırı korumacı tavırlarıyla hayatını cehenneme çevirmeleri idi.

Braden iknâ olmamıştı ama ne yapıyor olduğumuza çok da aldırmıyormuş gibi görünüyordu. Odanın içine yürüdü, Hannah’nın masasının ucunda oturan Joss’a geldiğinde dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Eğildi ve du-

daklarına yumuşak öpücük kondurdu, eli karnına doğru gitti. “Nasıl hissediyorsun?” diye mırıldandı, gözlerinin içine bakıyordu.

Göğsüm sıkıştı ama bu kez acıyla değil. Bu, evlerindeki garip görüşmemizden sonra onları bir arada ilk görüşümdü.

Joss’un konuşmalarından hamileliği hakkında heyecanlı olduğunu ve Braden’a haberi ilk aldığı anda neler hissettiğini doğru biçimde anlatabildiğini anlamıştım. İşleri yoluna sokmuşlardı.

“İyiym,” diye yumuşak bir ifadeyle yanıtladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. “Bana sorup durmak zorunda değilsin, bir sorun olursa sana haber vereceğimi biliyorsun.”

Braden yeniden karnına dokundu.

“Bunu yapmayı bırak artık.” Eğlenceli bir şekilde nefes verdi. “Henüz karnım çıkmadı.” Joss etrafına baktı, yüzünde şakacı bir ifade vardı. “Karnımın çıkmasını dört gözle bekliyor.”

“Neden?” Ellie hayran hayran soruyordu.

Joss soru karşısında kızardı Braden da boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, muhtemelen nedeni her ne ise kızkardeşinin olduğu bir kız grubuyla paylaşmak istemediği belliydi.

Ellie bir an tiksiniş gibi baktı. “Tamam, sakın cevap vermeyin.”

Braden yeniden boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve sonra kolunu Joss’un omzuna atıp bize döndü. “Jocelyn size kitabıyla ilgilenen bir ajans bulduğunu söyledi mi?”

“Hayır!” Jo heyecanlı bir şekilde “Bu harika!” diye bağırdı.

Joss ise rahatsızca kıpırdandı, mütevazî davranıyordu. “İlk üç bölümü okudular ve bana kitabın geri kalanını

yollamamı söylediler. Büyük bir şey değil.”

Buna katılmıyordum. “Bu, büyük bir şey. Ne yazık ki içki içmen yasak, yoksa bokumuz çıkana kadar içmek için harika bir nedenimiz olurdu.” Hannah’ya baktım. “Üzgünüm, Hannah.”

“Bokumuz çıkana kadar’ dediğin için mi yoksa sizinle içemeyeceğim için mi üzgünsün?”

Ellie burnundan güldü. “Annem odada olmadığı için çok memnunum.”

Ben ile oturdüğüm masadaki garson şarap kadehlerine kırmızı şarap dökmek üzereyken hoparlörlerden İtalyan bir kadının canlı, hareketli bir şarkısı duyuluyordu. İkimiz de çok sevdiğinden D’Alessandro’da buluşmaya karar verdik çünkü mekânın aşinalığı ikimize de ilk randevunun gerginliğini atma konusunda yardımcı olabilirdi.

Ben, mor bir gömlek ve pantolonla oldukça yakışıklı görünüyordu. O anda fark ettim ki Ben siyah tercih etmiyordu, yine o anda fark etmiştim ki bunu hatırlamamın tek nedeni Nate’in favori rengi olmasıydı. Siyah ya da koyu kırmızı. Nate’e iki renk de yakışıyordu.

Garson uzaklaşır uzaklaşmaz “Kabul etmeliyim ki,” dedi Ben, “Aylardır sana çıkma teklif etmeye çalışıyordum.”

“Gerçekten mi?” Hayretle sormuştum ve sorduğum anda pişman olmuşum çünkü o an zihnimde Nate’in sesi bana özgüven eksikliğim konusunda kızıyordu. “Yani... Gerçekten mi?” Bir kez daha sordum ama bu kez sesimin kayıtsız çıkmasına gayret ettim.

Bu halim Ben’i gülümsetti. “Gerçekten de. Ama... Daha önce ilgilenmiyor gibiydin?..”

“İşe çok odaklanmıştım,” diye yalan söyledim. “Genelde birinin benimle flört ettiğini fark etmiyorum çünkü aklım başka yerde oluyor.”

Dediklerimi anlamış gibi başını eğdi. “Doğru. Seninle burada ilk karşılaştığımda farklı biri gibiydin.”

Cevap vermek yerine gülümsedim, gözlerimi tabağıma çevirdim çünkü bu konuda ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Aklın şu anda da başka yerde gibi.”

“Değil,” diye yalan söyledim.

“Bana bakmamanın nedeni bir başkasının olması mıydı diye düşündüm.”

Gerildim, onun gözlerini görmek için bakışlarımı yukarı çevirdim. “Vardı.”

“Ne zaman bitti?”

Ona kuru bir gülümseme gönderdim. “Aslında bu, ilk buluşmamızda konuşmak istediğim bir konu değildi ama haklısın... Aklım karıştı. Sadece bir evreden geçiyordum. Benim için ciddiydi, belki de biriyle çıkmak için... Yani biliyorum ki ben... Yani bilmelisin ki senden hoşlanıyorum, ben sadece...”

“Olivia.” Masada uzandı ve titreyen ellerimi tuttu, muhteşem yeşil gözleri ciddiyetle bakıyordu.

“Anladım. Ben buradayım.” Arkasına yaslandı, sabırla gülümsüyordu. “Hadi bu akşam yemeğinin tadını çıkaralım. Bunun bir çıkma randevusu olduğunu unutalım. Sadece iyi yemekten ve sohbetten hoşlanan iki kişi olalım.”

Ondan sonra öyle yaptık, sonra da hesabı bölüştük, (bunun bir çıkma randevusu olmadığı konusunda ısrar etmişim), Ben evimin sokağına kadar bana eşlik etti. Kaldırımında yanağıma bir öpücük kondurdu, “Daha önce de söylediğim gibi, senden hoşlanıyorum Olivia. O yüzden kendini hazır hissettiğinde, beni ara.”

Yirmi Üç

Filmin künyesi ekranda kayarken sinemanın ışıkları hafifçe yandı, ben de diğerleri kalkarken yerimde oturmaya devam ettim.

Bir komedi filmi tercih etmiştim çünkü sahte kahkahaların yardımı olur diye düşünmüştüm.

Nate'i son gördüğümünden bu yana üç hafta geçmişti ve ondan hiçbir haber alamamıştım. Ona bir daha geri dönmemesini söylediğimde bunu ciddiye almış olduğu belliydi. Arkadaşlarım, Jo dışında, ondan hiç bahsetmeyerek bana yardımcı oluyordu, gerçi hep beraber içmeye gittiğimizde onun yokluğu bariz oluyordu. Kendimi korkunç hissetmiştim. Nate, Cam, Adam ve Braden'ın arkadaşıydı ve şimdi benim yüzümden ben varken onunla takılmıyorlardı. Görünüşe göre Nate'le hiç takılmıyorlardı. Jo'ya göre. Ara sıra sohbetlerde Nate hakkında bir şeyler söylüyordu. Cam Nate için endişeliydi. Judo dersleri dışında onu pek görmüyordu. Son derste Nate çok agresifti bu nedenle judo hocası onu dışarı atmış ve içini yiyip bitiren her ne ise onun üstesinden gelip sonra dönmesini öğütlemişti.

Bunu bilmek istemiyordum. Nate'in bu ilişkinin ardından hiçbir şey hissetmediğini düşünmek daha kolayıma geliyordu. Jo bilmemi istemişti. Bunun bir anlamı olduğuna inanıyordu. Hâlâ bir umut olduğunu düşünüyordu.

Sadece henüz anlamamıştı.

"Evet, film bitti," dedi bir ses.

Genç sinema çalışanına baktım. "Ne olmuş yani?"

"Tamam... Artık gitmeniz gerek," diye sinir olmuş bir sesle cevap verdi.

Yavaşça ayağa kalktım. "İşinden nefret ediyorsun değil mi?"

Bana ölü gözlerle baktı. Çantamı aldım ve oradan çıktım.

Sinema salonunun lobisine girerken saçlarımı yüzüm-den çektim. Cuma akşamı Leith Walk'ın en üstündeki Omni Centre'e gelmiştim çünkü evde otururken kaç cuma gecesini Nate ile beraber film seyrederek geçirdiğimizi hatırlayacaktım ve bu onu unutmak için iyi bir yol değildi. "Liv!"

Merdivenleri çıkmak üzereyken omzumun üzerinden baktım ve Cole'un arkadaşlarıyla beraber standda durduğunu fark ettim. Öyle uzundu ki onu fark etmemek mümkün değildi. Bana gülümsedi, arkadaşlarına bir şeyler mırıldanıp standı dolandı. Yakınıma geldiğinde ona bakmak için kafamı kaldırdım. "Hey." Ona gülümsedim. "Sen iyi misin?"

Omuz silkti. "Sadece arkadaşlarımla film izlemek için gelmiştim." Bakışları yüzümde ilgiyle dolaşıyordu. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece eve gidiyorum."

"Burada yalnız mısın?"

"Bir kişi filmlere tek başına da gidebilir, biliyorsun."

Cole'un gözleri kısıldı. "Doğru." Bana dönmeden önce omzunun üzerinden baktı. "Eve geri dönelim. Jo ve Cam bu gece dışarıda takılıyorlar. Hep birlikte bir film izleyebiliriz."

"Cole, hayır, arkadaşlarıyla birlikte ol."

"Hayır, sorun yok. Benim çoktan gördüğüm bir filmi izleyeceklerdi. Jo, şu senin sevdiğin keklerden aldı."

İnledim. "Beni iyi tanıyorsun."

Sırıttı. "Hadi gel o zaman."

Belki de onunla gitmek boş bir daireye dönmekten daha iyi bir fikir olabilirdi.

"Tamam."

Merdivenlere yöneldik. "Selam Cole!" Omzumuzun üzerinden bakınca uzun boylu bir sarışının sorgulayan gözlerle ona baktığını gördüm. "Nereye gidiyorsun?"

"Kız güzel," diye mırıldandım. "Gitmek istediğine emin misin?"

Cole omuz silkti. "Benim tipim değil," diye mırıldanarak cevap verdi.

"Güzel kızlar senin tarzın değil mi?"

"Biraz sinir bozucu."

"Coh-ul?" Sarışın sızlandı, sesi cidden sinir bozucuydu.

"Ah evet, şimdi anladım."

Burnundan nefes verdi ve arkadaşlarına döndü. "Sizi sonra görürüm tamam mı?"

Oğlanlardan biri baktı ve bakışları üzerimde dolaşırken gözleri büyüdü. "Siktir Cole, onunla mısın?"

Cole elemana baktı. "Del, neden arkanı dönüp kışınla konuşmaya başlamıyorsun? Bu şekilde, boktan yorumlarını affedebiliriz."

Arkadaşları gülüp "Del" denen elemanı taciz ederken Cole kolumdan tuttu ve merdivenlerden aşağı inmeye başladık.

Kahkahalara boğulmuştum. “Biliyorum, küfür ettiğin için seni uyarmam gerekirdi ama... Gitgide Cam’e benze-meye başlıyorsun, çok eğlenceli.”

Cole yorumumu beğenmişti. Bunu gizlemeye çalışsa da boynuna kadar kızarmış ve dudakları beğeniyle kıvrıl-mıştı. Neden olduğunu biliyordum. Cam onun kahrama-nıydı, kızkardeşinin ve onun hayatını kurtarmıştı. Cam, Cole’un rol modeliydi.

Açık bir hayranlıkla Cole’a bakan güzel sarışın aklı-ma gelene kadar Leith Walk’u yan yana gezerken bir süre sessiz kaldık. “Peki miyavlayan sarışın kızdı hoşlanmı-yorsan bu aralar hoşuna giden başka birileri var mı?”

Cole cevap vermeden önce biraz kızarmıştı, onun bu haline şaşırdım, “Hoşlandığım biri var ama onun için faz-la gencim,” dedi yere bakarak. “Her neyse o da başka bi-rinden hoşlanıyor zaten.”

Göğsümde derin bir sevgi yankılandı. “Dostum, bir ka-dının benlik saygısını nasıl artıracığını gerçekten biliyor-sun.”

Gülümsedi ama bana yeniden bakmak için cesareti-ni toplaması gerekiyordu. “Jo ve Cam’ın konuşmalarına kulak misafiri oldum. Nate’i ve olanları biliyorum. Ona aptallarla ya da göt heriflerle arkadaş olmayacağımı ve onun her ikisi de olduğunu söyledim.”

Garip bir nedenden ötürü Nate için kötü hissettim. “Cole, sadakatini tebrik ediyorum ama Nate senin arka-daşın. Seni önemsiyor. Benim yüzümden onunla arkadaş-lığını bitirme.”

“Ama o seni incitti.”

“Evet. Ve bu konuda ona kızgıyım. Ama seni incitme-di. Bu yüzden lütfen ona kızgın olma.”

Cole bir an durdu ve sonra “Sanırım kötü hissediyor.

Son zamanlarda boktan görünüyor.”

Bunu duymamış gibi davrandım. “Bu senin küfrettiğin üçüncü sefer, farkındasın değil mi?”

Omuz silkti.

“Tamam, sana kızma işini Jo’ya bırakacağım. Hadi daha az can sıkıcı şeylerden konuşalım. Okul nasıl gidiyor?”

“Bunun daha az can sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“O kadar kötü olamaz.”

Omuz silkti.

“Tamam, sanat nasıl gidiyor?”

Bu konunun onu heyecanlandırıldığını görebiliyordum. “On sekizince yaş günümde dövme yaptırıyorum. Bir sürü farklı şey çizdim.”

“Oo? Demek hâlâ bir dövme sanatçısı olmayı düşünüyorsun?”

“Evet, Jo sana söylemedi mi?”

“Neyi?”

“Adam’ın arkadaşının kuzeninin Leith’in aşağısında bir dövme salonu var. Yaz boyunca birkaç gün orada takılacağım. Lise bittikten sonra oraya stajyer olarak girebilirim. Eğer benden memnun kalırsa. Bana tüm çizimlerimi saklamamı söyledi. Sanki bir portfolyo hazırlamak gibi.”

“Bu harika. Vay, senin hayatın benim on beş yaşındaki halimden çok daha düzgün.”

Sırıttı. “Bunu Jo’ya söyle. Önce üniversiteye gitmemi istiyor.”

“Belki de haklıdır.”

“Göreceğiz. Ne düşünürse düşünsün, daha zamanım var.”

“Sadece hayatta tercihlerin olmasını istiyor Cole.”

“Haklısın,” dedi, bakışları yumuşamıştı. “Biliyorum.”

Okul, film ve kitaplardan bahsettikçe yürüyüş hızlı geçti. O, çoğu insanın yanında mesafeli duran bir çocuktuk; açılmak istediği arkadaşlar ve aileden sayılmak güzeldi.

Jo ve Cam'in evine gelince Cole kapıyı açtı. "Ben geldim!" "Mutfaktayız!" Bağırın Jo'ydu.

Cole geriledi. "Oraya girmeyeceğim," diye fısıldadı. "Bazen yalnız olduklarını düşündüklerinde çok... Tutkulu olabiliyorlar."

Kahkahalara boğuldum ve onu oturma odasına doğru takip ettim. Bir an durdu ve ne olduğunu görmek için uzun boyu yüzünden uzanmak zorunda kaldım.

Eğer bir otobüs duvarı yıkıp bana çarpsaydı bu kadar etkilenmezdim, Nate oradaydı. Gözlerimiz buluşunca Nate yavaşça kanepeden kalktı. Bir an için ona baktım, tüm vücuduna. Kısa sakalları ve gözlerinin altındaki mor halkalarla yorgun ve bitkin görünüyordu. Kendisi gibi değildi.

"Üzgünüm Liv." Cole sessizce özür diledi. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Sorun değil."

"Nasıl?.." Nate bana doğru bir adım attığı anda ben de refleks olarak bir adım geri attım. Nate durdu, aç bakışları üzerimde dolaşırken yutkunduk. "Nasılsın?"

Saçma sorusuna dalga geçer gibi bir cevap vermeye hazırlanıyordum ki yankılanan topuk seslerini duydum; başımı çevirir çevirmez uzun boylu, daracık bir kot pantolon ve dar bir tişört giymiş olan bir kızılın on santimlik topuklularla banyodan çıkıp bize doğru geldiğini gördüm. "Banyo harika." Nate'in yanına geçmeden önce bana ki-barca gülümsedi. İnce kolları Nate'in beline dolandı ve göğüslerini ona bastırdı. "Arkadaşlarının evi cidden çok güzel."

Daha önce hiç hissetmediğim bir alevle kavruldu. Bu alev göğsümden yukarı doğru çıkıyor ve boğazımı öyle yalıyordu ki hiçbir şey söyleyemez olmuştum. Sadece orada durup işe yaramayan bir kıskançlık ve kalp kırıklığıyla kala kaldım.

“Liv?” Jo’nun sesine döndüm ve onu kapı çerçevesinde şaşkın bakışlarla dururken buldum. “Sen burada...”

“Ben de çıkmak üzereydim.” Onun sözünü kesip aceleyle yanından geçtim, ardımdan ismimi bağırdığını duymazdan geldim ve hemen merdivenlerden inmeye başladım. Arkamdan bir kapının açıldığını duymuştum ama sadece hareket etmeye devam ettim, çünkü bir an önce sessiz bir yer bulmaya ve Nate Sawyer’a lanetler yağdırmaya ihtiyaç duyuyordum.

“Olivia!”

Aman tanrım.

“Olivia, dur,” Nate arkamdan bağıırıyordu. Yakındı. Çok yakın.

Eli bileğimi kavradı ve kendimi bir an durup onunla yüz yüze gelmiş halde buldum.

Benden birkaç adım ötede duruyor, hızla nefes alıyordu, telaşlıydı. “Liv, gitme.”

Kolumu onun tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama o anda parmaklarının kolumun etrafına sıkıca sarıldığını hissettim. “İçeri gir Nate.” Küçümseyici bir ifade takındım. “O kadar uzun süre yalnız kalmayacağını bilmeliydim.”

Gözlerinin öfkeyle alev almasına şaşırdım.

Kızgın olmaya hakkı yoktu.

“Bana söyleyene de bak,” dedi bitkin bir sesle, bir adım daha atarak bana yakınlaştı. “Kütüphaneci çocuğu kafaladığını duydum.” Bakışlarını bana dikti. “Onu iyice be-

cermişsindir ve derslerimin tadını çıkarmıştır diye düşünüyorum.”

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Aslında mideme bir yumruk yeseydim daha az acıttırdı.

İfadem karşısında gerildi, ellerini uzun saçlarına götürdü, bir süre öylece kaldı. “Lanet olsun Liv, özür dileirim,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Öyle demek istemiştim.”

Gitmeye çalışırken hâlâ beni sıkıca tuttuğunu fark ettim. “Bırak gideyim,” dedim dişlerimin arasından.

Beni bırakmak yerine dâha da yakınına çekti. Onun tanıdık kokusu içimi acıtmıştı. “Bana iyi olduğunu söyle.”

Rahatladım, cevap vermem onun beni bırakmasını sağlayacak demek ki diye düşündüm. “İyiyim,” dedim sessizce. “Sevgiline geri dön Nate.”

Nate’in tutuşu sıkılaştı. “O benim sevgilim değil.”

Başımı salladım. “Kızıl saçlıdan bahsetmiyorum. Kalbinin üzerindeki dövmeden bahsediyorum.”

Söylediklerim beni bırakmasına neden oldu.

Kirpiklerimi yere eğdim, böylece yüzündeki o ifadeyi görmek zorunda kalmayacaktım, dönüp hızla merdivenlerden indim ve hayatından çıktım.

Yirmi Dört

Nate'i görmek yaralarımın yeniden açılmasına neden olmuştu. Onu bırakır bırakmaz yeniden yaralarımı sarmak zorunda kalmıştım.

Bu nedenle bir sonraki hafta Dee ve babamla otururken Ben aradığında dikkatimi dağıttığı için mutlu olmuştum.

“Biliyorum birbirimizi o kadar da iyi tanımıyoruz ama bencilce senden büyük bir iyilik istemem gerek.”

Babamın tezgâhına dirseğimi dayadım ve konuşmanın etkisiyle gevşedim. “Ne tür bir iyilik?”

“Kızkardeşim cumartesi günü yeğenim Zoe'ya cumartesi günü bakıcılık yapmam için beni iknâ etmeyi başardı. Yeğenimi seviyorum ama o sekiz yaşında, tamamen kızsal şeylerden hoşlanıyor ve ona ne yapmak istiyorsun diye sorduğumda bir Disney prensesi müzikaline gitmek istediğini söyledi. Zoe genelde istediğini yaptırmaya alışkındır, demek ki o müzikale gideceğiz. Senden istediğim iyilik şu, eğer benimle o müzikale gelersen ben de Disney müzikaline gelmiş garip bir adam gibi kalmam.”

“Yani yarı-ebeveynlik mi istiyorsun?”

“Aynen.”

Güldüm. “Sanırım bana borçlu olacaksın?”

“Bizimle gelecek misin?”

“Elbette. Bir iyilik. Randevu değil.”

“Randevu değil. Tamamen katılıyorum. Romantizmin Disney müzikalinden daha iyi bir katili olamaz.”

Bir dakika daha detayları konuştuğuktan sonra telefonu kapattım. Babam bana merakla bakıyordu.

“Ne?”

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

“Sadece arkadaşız,” diye onu iknâ etmeye çalıştım.

“Bunu daha önce de duymuştum.”

“Mick,” Dee benim adıma babama kafa tutuyordu.

Babam gerildi. “Özür dilerim tatlım ama şu anda yüzündeki ifade bana başka bir adamla çıkmanın iyi bir fikir olmadığını söylüyor. Ve biliyorsun,” tabağındaki çatalı bıraktı ve benimle göz göze gelmekten kaçındı “Jo bana Nate’in pek iyi olmadığını söyledi. Berbat durumdaymış. Belli ki seninle iletişim kurmaya çalışıyor.”

Gözlerini kıstı. “Nate’den hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Hoşlanmıyordum, sen onun hikâyesini anlatana kadar.”

“Baba...”

“O kızı kaybettiğinde çok gençmiş,” diye sözümü kesti, tabağını itti ve bana doğru eğildi. “O yaşta sevdiğin birini kaybetmenin acısını düşünemiyorum bile. Ama bunun seni ne hale getirdiğini görebiliyorum. Nate kaybını doğru biçimde değerlendirebilecek hayat tecrübesine asla sahip olamadı. Ya da kaybetme korkusuna. Sadece zamana ihtiyacı var.”

Babamın anlayışı ve empatisi beni şaşırtmadı, kalbim acısa da elimin onun elinin altına koydum. “Baba, Nate

yarın gelse ve benden bir şans istese bile hayır derdim.”

“Onu sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum. Onu çok seviyorum. Ama o kendine Alana dışında birini sevmek için bir şans vermedi. Onun büyük aşkıydı. Ben de birinin büyük aşkı olmak istiyorum baba. Ben, birini benim onu sevdiğim kadar sevecek birini hak ediyorum.”

Cumartesi akşamı ben, Ben’in yeğeni ve Ben ile beraber Omni Centre’daydık. Zoe bir heyecan yumağı gibiydi ama Ben beni gördüğünde rahatlamıştı. Alnında artık kalıcı hale gelmiş bir kırıksıklık vardı, bu kırıksıklık Zoe’nun konuşmalarından anladığım kadarıyla son zamanlardaki dünya listelerinin zirvesindeki genç müzik grubunu en iyi ikinci grubu statüsüne indirmek konusunda aldığı acı verici kararı anlatması nedeniyle olmuş gibiydi. Çünkü bir başka grup çoktan listeleri sallamaya başlamıştı.

Genç erkek grupları hakkında konuşabilirdim çünkü ben de on üç yaşına kadar bu evreden geçmiştim, bu nedenle oyuna varana dek Zoe’yu ilgiyle dinleyebildim. Ne tür bir şekerleme istediği konusunda uzunca bir analiz yaparken Ben omzumu sıktı ve “Teşekkür ederim,” diye kulağıma mırıldandı.

Güldüm, rahatlamıştım, belki de Nate konusunu aşabilmiştim.

Müzikal Ben’le benim düşündüğümüz kadar kötüydü ama Zoe sevmişti, bittiğinde dışarı çıkarken tüm o şarkıları söyleyip kıkırdıyordu. Yaşının masumiyetiyle benim ve dayısının elini tutmuş yürüyordu, böylece harika bir aile portresi çiziyorduk.

Ben ile çok yakından tanışmıyor olmamızın yarattığı gerginlik içerisindeyken Ben’in yüzünde beliren oyuncu gülümsemeyele durumun o kadar da garip olmadığı kana-

atine vardım. Dürüst olmak gerekirse bundan hoşlandığını bile söylemek mümkündü. Meraklı tarafım, bunun başından beri planlanan bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eski yaşlı Ben, beklemekten yorulmuş ve işleri biraz hızlandırmaya karar vermiş olabilir miydi?

Zoe'nun elini sıktım ama Zoe'ya söz verdiğimiz McDonald's yoluna girerken Ben'e doğru kafamı salladım.

"Benimle randevuya çıkmak için yeğenini mi kullandın?" Zoe şarkı söylüyor diye mırıldanmıştım.

Ben kakhaha attı. "Öyle bir şey yapmadım."

"Yaptın." Ona gözlerimi devirdim. "Bu durumda sana kayıtsız kalamayacağımı biliyordun."

Ben kakhahayla başını geriye attı, Zoe bizi yakaladı ve sordu "Neler oluyor?"

Olup biteni açıklamaya çalışıyordum ki tanıdık bir ses beni olduğum yerde kalmaya zorladı.

"Olivia?"

Üçümüz de durduk, hâlâ el ele tutuşuyorduk, bana seslenen Nate'di, şimdi de bize doğru geliyordu. Onun traşsız yüzüne, bere altına toplanmış dağınık saçlarına ve son gördüğümden beri gözlerinin altında duran mor halkalara baktım. Kalbim göğsümde acıyla attı.

Nate beni ve Zoe'yu Benjamin'le beraber izlerken yanaklarının rengi kaçtı ve bu, kalbimin daha da çok acımasına neden oldu.

"Ben, bu Nate. Nate, bu Ben ve yeğeni Zoe."

"Selam!" Zoe neşeyle selamladı.

Nate, genellikle büyüleyici bir ifadeyle cevap verip gamzelerini belli dercesine gülümserdi. Ama Ben ve Zoe'yla el ele tutuştuğumuzu gördüğün an ona bir şeyler olmuştu. İfadesinde dehşete benzer bir şeyler vardı.

"Nate?" Ona doğru bir adım attım.

“Ben, 1h, ben...” Şimdi bakışlarımız buluşmuştu, göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu. “Ben...” Titreyen elini kaldırdı.

“Nate?”

“Pardon.” Bizi geçti ve sanki peşinden hayaletler kovalıyormuş gibi hızla uzaklaşmaya başladı.

Arkasından bakakaldım, onun için endişeleniyordum, onun için endişelenmekten nefret ediyordum.

“Sanırım burada bir şeyler oluyor,” dedi Ben yumuşak bir sesle.

“Belki de.”

“Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Kafası karışık bir şekilde bir Ben bir de bana bakıp duran Zoe’ya göz attım. “Pek değil.”

“Tamam, sorun değil. Peki bunları arkamızda bırakıp McDonald’s’ta biraz hazır yiyeceklerden yiyip seni kuze-nimin düğününde bana eşlik etmen için iknâ etmeye çalışabilir miyim? Bir randevu olacak.”

Darmadağındım, ona bakakaldım.

Zoe heyecanla kahkaha attı ve elimi çekerek beni şaşkınlıktan kurtardı. “Evet de! Ben nedime olacağım. Elbise-görmeni istiyorum.”

Ben’in ağzının kenarı kıvrılırken ona pis bir bakış attım. “Şeytani bir zekân var.”

Ben ve Zoe’yle beni gördüğünde Nate’in aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama bu konuda konuşmak istediğini anlamıştım. Çünkü beni aramaya başlamıştı. Şimdi bana açtığı yaraya durmadan tuz basıyormuşum gibi hissediyordum.

O gece beni defalarca aradı. Cevap vermediğimde bana mesaj attı ve onu aramamı istedi. Bir sonraki gün de beni aradı. Dinlemedim ama sesli mesaj bıraktı. Ondan son-

raki gün de beni aradı. İşte bu, günlük Nate geleneğinin başlangıcı oldu.

Bir çok kere kendimi telefonu açmak isterken buldum. Telefonunu cevaplamak istiyordum. Çünkü beni incittiği için üzgün olduğunu biliyordum. Anlamıştım. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu, onun yanında olmanın beni çok acıttığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ben de bir sonraki cumartesi günü Ben ile kuzeninin düğününe gitmeyi tercih ettim.

İskoç düğünlerin vazgeçilmezi olan çığırtnklar düğün çadırını doldurmuştu. Ona defalarca gidip ailesiyle takılmasını söylemişim ama o bana düğüne bir yabancı getirmenin asıl amacının ailesiyle takılmamak olduğunu söyleyip durdu.

Bana defalarca ne kadar komik ve büyüleyici olduğunu kanıtladı ki, ona bir fırsat vermediğim için aptal olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Neredeyse boşalmış olan şampanya bardağıma bakarak “Sana bir içki daha getireyim mi?” diye sordu.

Hemen başımı salladım. “Katıldığım son düğün yemeğinde utanç verici biçimde sarhoş oldum ve sonra pişman olduğum şeyler söyledim.”

Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. “İşte şimdi seni kesinlikle sarhoş etmem gerek diye düşünüyorum.” Güldüm. “Hayır, istemiyorsun.”

“Tamam... Söylediğine pişman olduğun şey neydi?”

“Söylediğim için değil ama yol açtığı şeyler için pişmanım.”

“Peki neye yol açtı?”

“Kırık bir kalp.” Bunu söyler söylemez irkildim. “Tanrım, Ben, üzgünüm. Tarihteki en berbat düğün randevusu eşi olmalıyım.”

Bana anlayışlı bir gülümseme gönderdi. “Bana neyin iyi geleceğini biliyor musun?”

“Ne?”

“Bana ondan bahset. Nate.” Doğru tahmin etmişti. “Ne oldu? Yardımcı olabilirim.”

Başımı salladım. “Bunu duymak istemezdin.”

“Ya ben önce bahsedersen?”

Elbette merakımı cezbetmişti. Ben’in kalp kırıklığı hakkında daha fazla şey duymak istemiştim. Tam ona soracaktım ki telefonum çaldı. Özür dileyen bir gülümseme ile çantamı açtım ve telefonumu çıkardım.

Arayanın kim olduğunu gördüğümde tüylerim ürperdi. Nate.

Bir randevuda olduğumu biliyor muydu? Neden arayıp duruyordu? Hayatımı bu şekilde kesintiye uğrattığı için kızdığımdan telefonu çantama geri koydum. Ben telefonu işaret ediyordu. “O muydu?”

“Nasıl anladın?”

“Çünkü ne zaman eski kız arkadaşım beni arasa benim de yüzüme böyle bir bakış oturuyor.”

“Nasıl bir bakış?”

“Sanki seni-bıçakla-doğrasam-hayatımdan-defolup-gidebilir-misin-seni-deli-kaltak ya da senin durumunda deli-piç bakışı.”

Şakasına güldüm. “Doğru tahmin. Bu daha çok... Bunlar olmadan önceki halime geri dönmek istiyorum. Birisi onun adını söylediğinde ya da onun adını her andığında bana ondan önceki zamana geri dönemeyecekmişim gibi geliyor çünkü o halime geri dönemeyeceğim, çünkü o benim eski benim bir parçammış gibi geliyor.”

Bir dakika sessiz kaldık.

Sonunda Ben benim ellerime uzandı ve parmak eklem-

lerimi sevdi. “Bir gün uyanacaksın ve sabah ilk aklına gelen şey, o olmayacak.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Cebim yeniden çaldı ve aramızdaki tatlı atmosferi sabote etti. Hayal kırıklığı içerisinde çantama uzanıp telefonun sesini kısma niyetlendim ama bu kez arayan Jo idi.

Bir sebepten dolayı karnımda hoş olmayan bir karıncalanma hissettim.

“Affedersin,” dedim. “Jo... arkadaşım. Telefonu açmam gerek.”

“Elbette.”

“Jo?” Telefonu kulağıma koyarken sordum.

“Liv” –nefes kesildi– “Liv, Nate sana ulaşmaya çalışıyor. Bir şey olmuş.”

“Ne oldu?” Panikle miştim. “O iyi mi?”

“O... Babası hastaneye kaldırıldı.”

Düğün yemeğinden ayrılıp bir taksi buldum ama Jo’nun telefonunun ardından hastaneye varmam bir saati bulmuştu. Tüm bu zaman boyunca önce tanrıya sonra da bildiğim tüm ilahi varlıklara Nate’e yardım etmesi için dua etmiştim. Jo, babasının kalp krizi geçirdiğini söylemişti.

Taksi ücretini şoföre fırlatıp arabadan çıktım ve hastanenin girişine koştum.

Lütfen tanrım, Nate iyi olsun. Lütfen.

O çok iyi bir adamdı.

Nate daha fazla kayba dayanamaz.

Ana resepsiyona doğru hızla ilerlediğimde Nathan’ın, oğlunun bana seslendiğini duydum ve durdum, gözlerim

onu takip etti. Nate kalabalık bekleme odasının ortasında duruyordu, yüzü solgundu.

Ona doğru ilerledim. Sakallarını kesmişti, gözleri hâlâ karanlıktı ve ağzı endişeyle kıvrılmıştı. Arkasında Sylvie, Cam, Cole ve Jo duruyordu. Sylvie bir elindeki peçeteyi parçalara ayırıyordu. Bana yaralı bir hayvanı hatırlattı; arkadaki kapıya bakıp duruyordu.

“Nate,” ona ulaşmadan önce çekinerek adını söyledim, onu kucaklamak istemiştım ama çekiniyordum. “Ne diyebilirim ki?”

Başını iki yana salladı, gözlerinde acı vardı. “Onu ameliyat ettiler. Henüz kimse çıkmadı.”

Kırıldım, son adımı attım ve kollarımı ona sardım.

Nate aniden benim kucağıma daldı, güçlü kollarıyla başımı boynuma eğdi ve kollarımı belimin etrafını kilitledi.

Bir süre öylece kaldı.

“Nathaniel Sawyer’ın ailesi mi?” diye bir doktor seslendi.

Nate ve annesi sandalyelerinden hızla ayağa kalktı ve doktora yöneldiler. Ben de Peetie ve Lyn’e bakmadan önce Jo, Cam ve Cole’a göz attım. Benden biraz sonra gelmişlerdi. Saatlerdir bekliyorduk ve artık yüzümüzdeki ifadeler sabitlenmişti.

Umutlu.

Çaresizce umutlu.

Sylvie’nin hıçkırık sesleri ciğerimi yakıyordu, Nate onu kollarına çekerken dehşet içerisinde onlara bakıyordum. Cam, gözlerinde kederle arkadaşına doğru gitti. Bir elini Nate’in omzuna koyunca Nate ona küçük bir gülümseme verdi, kafasını iki yana salladı.

Cam’in vücudu sanki rahatlamış gibiydi, ben de yeniden nefes almaya başlayabildim. Bize döndü, titreyen

ellerini saçlarından geçirdi. “Nathan’ın ameliyatı bitti. Durumu stabil.”

“Tık tık.” Hastane odasının kapısında yüzümde geniş bir gülümsemeyle duruyordum.

Nate’i son birkaç gün annesi ve babasıyla birlikte olması için yalnız bırakabilirdim ama pazartesi günü hastane ziyareti yapabilmek için izin almıştım.

Nathan odasında yalnız oturuyor, televizyon izliyordu. Beni görünce şaşırды ama içeri girdiğimde içtenlikle gü-lümsedi. Hasta insanlarla uğraşma konusunda neredeyse master tezi yazacak duruma gelmişim, o nedenle nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Nathan, hastane yatağında uzanırken çok daha küçük görünüyordu. Yanakları çökmüş, ağzının etrafında son gördüğümde olmayan çiz-giler belirmişti.

“Bu zevki neye borçluyuz?” diye sordu, doğrulmuş, kendini sarmalayan kablolar yüzünden dikkatle hareket ediyordu.

Onun için almış olduğum çiçekleri başucundaki sehpa-ya bıraktım ve bir sandalye çektim. “Endişelendim.”

“Puf.” Bana elini salladı. “Küçük bir koroner arter so-runu dediğin de nedir ki?”

Ona baktım.

“Evet ama Sylvie da bunu komik bulmuyor.”

Dudakları kıvrıldı. “Beni güldürme. Sert durmaya ça-lışıyorum.”

“Sert?” Burnundan nefes verdi. “Sert? Hayatımın geri kalanında ilaç kullanmak ve en sevdiğim yemeklere veda etmek zorundayım. Bundan sonra hayatım sert geçecek. Küçük bir kızın sert olmasına ihtiyacım yok.”

“Tamam,” dedim. “Sertlik yapmayacağım.” Odaya me-rakla baktım. “Sylvie nerede?”

“Oh, onu eve yolladım. Çok sarsılmıştı. Beni bırakmıyordu.” Benimle dalga geçiyordu. “Doktorum onu eve gönderdi, biraz dinlenmesi gerekiyordu. Doktora borçluyum.”

Burnumdan güldüm. “Tahmin etmiştim.”

“Nate aşağıda, kahve almaya gitti, eğer onu merak ettiysen...”

Gözlerimiz buluştuğu anda bakışlarımız keskinleşti. “Biliyorsunuz değil mi?”

“Siz ikiniz ziyarete geldiğinizde, aranızda olanları gizlemeyi pek beceremediniz. Yürütemediğinize üzüldüm doğrusu... Bu yüzden sormam gerek... Burada ne işin var?”

Sorusuna karşı çıktım. “Bir insanın diğeri hakkında endişelenmeye hakkı yok mu?”

“Elbette. Nazık bir kızsın ve benim için endişelenmeni takdir ediyorum ama daha çok oğlum için endişelendiğini düşünüyorum. Bu da benim sorumun nedeni.” Kaşları endişeyle çatıldı. “Seni özlüyor.”

“Ben de onu özlüyorum,” diye itiraf ettim.

Arkamda birisi boğazını temizledi.

Döndüğümde Nate’in kapıya yaslanmış durduğunu ve bir kahve fincanı tuttuğunu gördüm. Dikkatle oturduğum yere bakıyordu.

“Nate.” Sonunda sesimi bulabilmişim. “Sadece gelip Nathan’ın nasıl olduğuna bakmak istedim. Kalksam iyi olacak.” Ayağa kalktım.

“Saçmalık.” Nathan beni durdurdu, bakışlarıyla oturmamı işaret ediyordu. “Hâlâ yarım saat var. Otur. Konuşalım.” Oğluna baktı. “Otur.”

Nate yanıma gelip bir sandalye çekerken gülmek üzereymiş gibi duruyordu.

Gözlerim istemeden de olsa onun uzun bacaklarına kaydı. Bakışlarını kahvesini karıştıran ellerine çevir-

diğimde beklenmedik bir karıncalanma bedenimi sardı. Güzel, erkeksi elleri vardı, zarif ve güçlü parmakları çalışmak ve judodan biçimlenmişti. Ellerindeki o yumuşak pürüzler her zaman bana harika hissettirmişti. Giydiği tişört güçlü kollarını vurguluyordu. Kaslı kollarını saran damarlara gözücuyla baktım. O damarı tüm kolu boyunca dilimle yalamak istedim.

Aceleyle dikkatimi yeniden Nathan'a vermeye çalıştım. Bana alaycı alaycı bakıyordu.

Güzel. Hasta bile olsa bir erkek her zaman alaycıydı.

"Peki, sen neler yapıyorsun Olivia? Nate, bu aralar biriyle çıkmaya başladığını söyledi." Sesi kaygısız bir tona bürünmüştü.

"Birileriyle çıkmıyorum," dedim rahatsız olmuş bir şekilde. Teknik olarak Ben ile çıkmıyorduk. Henüz.

Nate ayağa kalktı. "Çıkmıyor musun?"

Babası yerine doğrudan bana sorduğu için irkildim. "Sadece birkaç kez çıktık."

Nathan kaşlarını çatı. "Bu, birileriyle çıkmak anlamına gelir." Oğluna baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence de," diye yanıtladı. "Ve kesinlikle ciddi görünüyordlardı."

Rahatsız hissedip nefes verdim. "Başka bir konuda konuşabilir miyiz?"

"Neden? Hiçbir konu bu kadar ilgi çekici değil."

İnledim. Sawyer erkekleriyle bir savaşa girmeye hazır değildim. "Tamam. Artık kesinlikle gitmem gerek. Nathan, seni iyi gördüğüme çok sevindim." Uzandım ve yüzündeki ifadeyi görmezden gelerek yanağına bir öpücük kondurdum.

Nate'a bakmadan hızla odayı terk ettim.

Hastane koridorlarında ilerlerken arkamdan Nate bağırdı "Olivia bekle."

Beklemedim.

Bu yüzden sert bir tutuşla kendimi karanlık bir kabinin içinde buldum.

“Ne yapıyorsun?” Tısladım, nefesini yanağımda hissederken sırtımı kapıya dayandı.

Cevap vermek yerine beni öptü.

Şok olmuştum, yumuşak, sıcak dudaklarını hissettim. Onun kızgın ya da öfkeli olmadığını fark ettim. Özlem dolu öpücüğü yumuşaktı. Dudaklarım cevap verdi ve kendimi onu öperken buldum.

Önce çekilen Nate oldu, yanağıma ağır ağır nefes alıp veriyordu, elleri çelik sertliğinde kollarımı tutuyordu. Her tarafımdaydı. Onun tanıdık gücü, kokusu, tadı, hatta yanaklarını bile hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Belki de yanıliyordum. Belki de onu kaybetmek dünyadaki en acı verici şey değildi. Onun kollarında dururken bana ait olmadığını bilmek, onu kaybetmekten daha acı vericiydi.

“Aklıma gelen ilk insandın,” dedi sözleri kulağımda titreşirken sarsıldım. “Burada benimle olmasını istediğim ilk insandın.”

Boğazıma gelen yanmayı yuttum, gözyaşlarıyla savaşıırken fısıldadım, “Aramalarına cevap vermediğim için özür dilerim.”

“Özür dileme. Geldin. Önemli olan da buydu.”

Biraz mesafeye, onunla aramdaki yoğunluğu azaltmaya ihtiyacım vardı, “Sanırım bu noktada uygunsuz bir şaka yapmam lazım.”

Beni tekrar çekmeden önce güldü. “Siktir, seni özledim Liv.”

“Nate.” Mesajı alana dek onu nazikçe ittim. Kollarım-

dan elini çekti. “Babanın iyi olduğuna memnunum ama gitmem gerek.”

“Liv, lütfen.”

“Ben bekliyor,” dedim, iç güdüsel olarak yalan söylemiştim. Nate’in aramalarının ve beni özlediğini söylemesinin korkusu beni bunu söylemeye itmişti. Doğru şeyi yapacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum bu nedenle ona aklımı karıştırması için fırsat vermemeye karar vermiştim. “Onunla buluşacağım.”

Bir an sessiz kaldı.

Ardından...

“Konuşmamız gerek.”

“Hayır. Cidden gereksiz.” Kapı koluna hızla uzandım ve kendimi dışarı attım. Beni takip etmedi.

Ne demek istediğimi anlamıştı sanırım.

Yirmi Beş

Anlaşılan o ki Nate ne demek istediğimi tam olarak anlayamamıştı.

O gece mesaiden sonra eve gittiğimde onu evimde bulmama çok şaşırmamalıydım. Kapıyı kapattım ve avucumu uzattım. “Anahtarlarımı geri istiyorum.”

Ben içeri girer girmez Nate ayağa kalkmıştı, şimdi de gözlerindeki o eğlenceli bakışlarla bana yaklaşıyordu. Gamzeleri beni hevesli, beş yaşındaki bir çocuğa çevirmişti. Tam da çarpıcı ve çekici olmasının sırasıydı değil mi! Gamzelere hiç gerek yoktu.

“Anahtarları yuttum.”

“Yutmadın. Eğer yuttuysan, bir cesetle konuşuyorum demektir.”

Nate bir kaşını kaldırıp durdu. “Bu durumun seni üzmeyecek olmasından endişelenmeli miyim?”

Burun deliklerim genişledi. Biliyordum. Çekici oluyordu işte.

Onu dışarı atmam gerekirdi.

“Bana anahtarları ver.”

Nate omzunu silkti. “Bunu yapamam.”

“Yapmak zorundasın,” diye nefesimi verdim. “Onlar benim anahtarlarım.”

“Neden hâlâ anahtarlar hakkında konuşuyoruz?”

“Anahtarlar hakkında konuşmaya yeni başladık.” Nate ileriye doğru bir adım atar atmaz ben de sağ ayağımla geriye doğru adım attım. Nate’in kirpikleri gözlerinin üzerine seksi bir biçimde düşmüştü. Bu, onun avcı bakışıydı. “Nate...”

“Seni seviyorum.”

Dondum, sözcükleri nefesimi kesmişti, göğsümdeki boşluğa ard arda yumruk yemiş gibiydim.

Benim şoka girmiş olmam Nate’in işine yaradı. Aramızda birkaç santim bırakacak şekilde durdu, bana dokunmuyordu ama buna ihtiyaç duyuyor gibiydi. Vücudundan çıkan ısının tenimi yaladığını hissedebiliyordum.

“Dünyam sensiz bir cehenneme döndü,” diye itiraf etti, sesi kalınlaşmıştı, acı çeker gibiydi. “Bunu yapabilirim sandım. İkimize de yalan söyleyebilirim sandım. Ama geçen gün seni o adam ve küçük kızla gördüğümde... Sanki geleceğe bir bakış atmış gibiydim. O ana dek seni bırakmanın, bizden vazgeçmenin ne anlama geldiğini kavrayamamıştım, seni bir başkasıyla, bir çocukla beraber görene dek anlayamamıştım.” Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. “O adamla mutlu bir aile portresi çizdiğini gördüğüm an, içim acıdı. Tanrım, o an nefes alamadım.”

Bunu yapamazdım. Bu kadarı yeterli değildi.

Kafamı iki yana salladım, bana ulaşamayacağı bir noktaya çekildim. “Nate, gitmen gerek.”

Bana dikkatle baktı. “Bunu duymaya henüz hazır değilsin,” dedi. “Ama bilmen gerek, senin için savaşıcağım. Senden vazgeçmek gibi bir hatayı bir daha yapmayacağım. Senin geleceğindeki adam benim Liv. Senin gelecekteki çocuklarının babası benim.” Nate ön kapımı açtı,

elini cebine atıp anahtarlarımı çıkardı. Anahtarları bana uzatınca kafam karıştı. “Hayatına zorla girmeme gerek yok. Aramızdaki kapıyı kilitledin ve neden yaptığını anlayabiliyorum. Ama onun dışında bekleyeceğim, sen açana dek uğraşacağım.” Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Beni tekrar içeri alana dek.” İfadesi bir anda kararıştı. “Seni uyarıyorum tatlım, Ben denen o elemanı oyuna soktun... Ben de adil oynamayacağım.”

Cevap dahi veremeden kapıdan çıktı ve beni paramparça bir halde bıraktı. Bir tarafım onu aramak için çaresizce kıvranıyor, dudaklarından dökülen o “seni seviyorum” cümlesine tutunuyordu. Onları tekrar tekrar duymak istiyordu.

Ama daha büyük yer kaplayan tarafım için, söyledikleri yeterli değildi. Belki de bencilceydi ama Nate’in beni seviyor olmasıyla yetinemezdim. Onu, en az benim onu sevdiğim kadar sevmesini istiyordum. Hayatının tamamını ele geçiren bir aşkla.

Alana’ya duyduğu gibi bir aşkla.

Ne istediğimi bilmiyordum. Nate’in hayata karşı duruşunun ne kadar rahat olduğunu bildiğimden, benim için savaşıp savaşmayacağından çok emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, içimden bunu yapmamasını, böylece ona hayır dememin kolaylaşmasını diliyordum.

Ancak onun evime yaptığı küçük ziyaretin hemen arkasından en sevdiğim çikolatacıdan alınmış bir sepet çikolata işyerime geldi. Hem de Nate’den bir notla beraber:

Gelecekte erimiş çikolatayla bir randevumuz var...

*Seni çikolatayla kaplayıp sonra da sen gelene dek
yalayacağım... Yani...*

Fransızlar nasıl diyor? La petite mort. Seni seviyorum.

Nate.

Sadece Nate, teslimatçının da görebileceği bir karta bunları yazmaktan çekinmeyecek bir adamdı. Ama ben, iş arkadaşlarımı durduramadan önce çoktan kartı alıp üzerinde yazanları okumuşlardı.

Angus kartı geri verirken sırttı. “Orgazm için Fransızca bir deyim kullanmış. Klas bir hareket. Bahsi ona yatırıyorum.”

“Bir özür kartına orgazm ile ilgili bir şeyler yazmış,” diyerek durumun altını çizdim. “Bu mu klas?”

Jill “Hayır ama acayip ateşli,” diye bağırdıktan sonra bana kaşlarını çatı. “Ona geri dön, seni aptal inek. Kaç adam böyle şeyler yapabilir?” Muhteşem paketiyle duran çikolataları işaret etti. “Çok az.”

Günün geri kalanında çikolata sepetime kaşlarımı çatıp durdum. Bir sonrak gün, iş yerine devasa bir hediye paketi geldi ve ben de biraz mahremiyet ihtiyacı duyduğum için personel odasına getirdim. Elbette Jill paketi görür görmez Angus’a söyledi, Angus da Ronan’a söyledi ve böylece benim mahremiyet hayalim suya düşmüş oldu. Siyah saten kurdeleyi çözüp pembe kutuyu açarken arkamda duruyorlardı. Bir sürü kâğıdın altında çok pahalı siyah bustiyer, onunla takım olan siyah dantel çamaşır ve ipek çoraplar buldum. Bir kartla gelmişlerdi:

*Güzel, seksi, şehvetli. İç çamaşırı da fena sayılmaz.
Umarım bir gün benim için giyersin ama giymezen de
umarım onları giyip aynaya baktığında benim sana
bakınca ne gördüğümü görürsün. Seni seviyorum.*

Nate.

Bu notu okuyunca tuvalete gidip ağladım, Nate Sawyer’a ağız dolusu sövdüm ve bir sonraki gün bir başka

hediyenin gelip de beni o kapıyı açmanın sınırına getirmesinden korktum. Bir şekilde onu alt etmek için aptalca bir karar verdim ve o gece Benjamin'i arayıp ertesi gün kütüphaneden çok da uzak olmayan, onun favori kafesinde buluşup kahve içmek için sözleştim. Onun varlığının mucizevi bir şekilde bana hayatın Nate ile başlayıp bitmediğini hatırlatmasını ve böylece bu konuyu kapatmayı bekledim. *Yapabilirim, yapabilirim, yapabilirim, yapabilirim.*

Bir sonraki gün, güvenlik beni bekleyen başka bir hediyeye paketinin olduğunu söyledi. Bu kez bir mektup zarfıyla küçük bir kutu vardı. Kalbim hızla çarparken yanımda çalışan Wendy'i görmezden geldim ve kutuyu açtım.

Oz Büyücüsü'nün Blu Ray versiyonu vardı.

Garip bir şekilde gergin hissederken gözyaşları gözlerimi yakmaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldım ve Nate'in el yazısıyla yazılan mektubu okumaya başladım.

Sevgili Liv, En sevdiğin filmi bu çağa uyarlayanın zamanı geldi, Oz Büyücüsü olsa bile.

Ve sadece bil diye söylüyorum: Eğer sen bir film olsaydın The Godfather olursun ve ben de seni defalarca izlerdim çünkü... Sen benim favori filmimsin.

Seni özlüyorum.

Seninle şunu mu yoksa bunu mu tercih edersin sohbetlerimizi ve senin verdiğin komik cevapları özledim. Kahkahanı özledim. Seni güldürdüğümde hissettiklerimi özledim çünkü uzun zamandır ilk kez kıymetli bir şey kazandığımı hissediyordum. Seninle o harika sessizliği paylaştığımız zamanları özledim. Kimseyi yargılamamanı özledim. Sen çok nadidesin. Ve senin herkese nasıl da kibar davrandığını görmeyi özledim. Seni arayıp sadece

*sıradan şeylerden ya da önemli şeylerden konuşmayı
özledim.*

En iyi arkadaşımı özledim.

Seni özlüyorum.

Seni seviyorum.”

Nate.

Titreyen ellerle cep telefonumu çıkardım, Angus'un bunun özel bir konuşma olacağını anlamasını ve bir an önce odayı terk etmesini diledim.

Jo nefes nefese telefonu açtı. “Liv, seni sonra arayabilir miyim? Duvar kâğıdının ortasına geldim ve duvarı çok çabuk bitirmem gerekiyor.”

“Tamam, kısa keseceğim. Nate’e bana hediye yollamayı bırakmasını söyler misin. Biz bittik.” Bir an için sessiz kaldı. “Ona kendin söyleyemez misin?”

“Hayır ben... Ona yaklaşmam. Lütfen ona sadece geri adım atmasını söyle. Lütfen.”

“Liv, onu görmek istememenin nedeni onu umursuyor olman. Onun etrafında olmak seni daha az acıtacak ve ona bir şans daha vermeni sağlayacak. Bunun kötü bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Bu konuda yanılıyorsun,” dedim kibirli bir şekilde. “Biz diye bir şey yok. İşten sonra Ben ile Black Medicine’da birer kahve içeceğiz.”

“Nicolson Caddesi’ndeki mi?” Jo keskin bir şekilde sordu.

“Evet. Sanırım ona ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımayı teklif edeceğim.”

“Yani umarım Nate’i kızdırmaya çalışmıyorsundur, Ben’in kendi iyiliği için. Çünkü iyi bir çocuğa benziyor ve mahvolmayı hak etmiyor.” Jo iç geçirdi. “Kapatmam gerek.”

Belli ki kızgın bir şekilde telefonu kapatmıştı, bu da

kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu.

Yaklaşık beş saat sonra, onun için daha az kötü hissetmem gerektiğini anlamıştım...

“Burada ne halt ediyorsun?” Nate’e hırladım.

Elini sandalyemin arkasına koymuş Ben ile aramda duruyordu, arkadaşşıma bir gülümsemeyle dönmeden hemen önce gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kızgınlık belirdi. Ben’e elini uzattı. “Ben Nate. Daha önce kısaca tanışmıştık.”

Black Medicine’da, bu küçük, ilginç, ahşap mobilyalarla dekore edilmiş *Yüzüklerin Efendisi* setinin bir parçasıymış gibi duran muhteşem kafenin arka tarafında tam da Ben’e Nate hakkında bir şeyler söylemek üzereydim ki Nate sanki tesadüfmüş gibi bir anda orada beliriverdi.

Tesadüfen olmadığını biliyordum.

Jo, benim nerede olduğumu söylemişti.

Onu öldürecektim.

Ben gözlerini kırpıstırdı, Nate’i orada gördüğü için en az benim kadar şaşırılmıştı. Nate’in elini tuttu ve yavaşça tokalaştı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum,” dedi sessizce, karşındakini tartıyordu.

“Yani...” Nate dişlerinin arasından bir ses çıkardı. “Sana gitmeni söylemem gerek. Liv ile konuşmam lazım.”

Onun bu cüreti karşısında ağzım açık kaldı. “Sen aklını mı kaçırdın?” Bakışları bana geri döndüğünde yine o sert ifadeyi yakaladım ve çabucak bir sıkıntısı olduğunu anladım. Bana mı kızgındı? Dalga mı geçiyordu? “Senin ve benim bitmemiş bir işimiz var,” diye yumuşak bir sesle yanıtladı. “Benny oğlanı buna dahil etmemize gerek yok diye düşünüyorum.”

Ben boğazını temizledi. “Bu garip lakabı bir kenara bırakırsak, doğru bir noktaya parmak basmış gibi görünüyor.” Ben yavaşça kıpırdandı ve cüzdanını çıkardı. Masaya kahvesinin yanına beşlik bir banknot bırakırken dehşet içerisinde ona baktım. “Gerçekten de gidiyor musun?” Burnundan bir nefes verdi.

Dudakları kabul eden bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Son on beş dakikadır bu elemanın seni sevdiğini kanıtlamak için sana hediyeler gönderdiğini anlatmaya çalışıyordun. Sanırım benim yerime onunla konuşman gerekiyor.” Nate’e uyarıcı bir bakış atmadan önce bana kibarca gülümsedi. Yeşil gözleri bana döndü. “Beni daha sonra ara, iyi olduğuna emin olmak istiyorum.”

Ona yan yan baktım. “Hainlerle konuşmuyorum.”

Ben burnundan güldü ve kafasını salladı. “Sadece beni ara.” Ve beni öylece bırakıp gitti.

Nate onun gidişini izlemedi bile. Sadece Ben’in boşalttığı sandalyeye oturdu ve öyle yakına çekti ki bacaklarımız birbirine dokundu. Bense sandalyemi geriye çektim ve ayrılmaya hazırlandım. Nate kolunu uzattı ve beni bileğimden yakaladı. “Liv, lütfen.”

Gözlerimiz bir irade savaşında çarpıştı ve ne yazık ki onun çelik gibi iradesine yenildim. Nefes verip kolumu nazikçe onun tutuşundan kurtardım ve yeniden masaya döndüm ama artık birbirimize dokunmadığımızdan emin oldum. “Beş dakikan var.”

Gözleri bir an yüzümde dolaştı, sanki her bir parçamı ezberlemeye çalışıyordu ve onun açık ifadesinde öyle kırılğan bir şey vardı ki kalbim hızla atmaya başlamıştı. Nate ileri uzandı. Sesi kalınlaşmıştı. “O gece, Cam’lerin evindeki kızıl...”

Gerildim, ifadem sertleşti.

O an cidden Nate'in başka kızlarla işi pişirdiği gerçeğinin kalbimi ne denli kırdığı konusunda konuşmak istemiyordum.

“Onunla yatmadım,” diye beni iknâ etmeye çalıştı, sesi neredeyse çaresiz bir hal almıştı. “Liv, senden sonra hiç kimse olmadı.”

Burnumdan güldüm ve kahvemden bir yudum daha aldım, konuşmamızın saçma bir hale geldiğini hissediyordum. “Doğrudur,” diye alayla mırıldandım, bardağımı tekrar masaya koydum.

“Sana bu konuda asla yalan söylemem.”

Onun keskin, öfkeli ses tonu nedeniyle yüzüne baktım ve gerçekten de öfkelenmiş olduğunu gördüm. Bir kaşımı kaldırdım. “Sana inanmadığım için bana kızgın mısın? Gerçekten mi Nate? Sana, bana âşık olup olmadığını sordum ve bana hayır dedin, şimdi haftalar sonra evet diyorsun. Ve benim neden sana inanmadığımı mı merak ediyorsun?”

Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm. Açıkça sabırsızlığını kontrol etmeye çalışan Nate, cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “O gece, sana yalan söylediğim tek geceydi. Daha fazlası, kendime de yalan söylüyordum. Sana âşık olmak istemedim. Bunu herkesten iyi bilmen gerekir. Ama oldum. Ve erkekçe kabul etmem gerekir ki bu, benim ödümü kopardı. Hâlâ da öyle.”

Bana uzandı, elini nazıkçe dizime koydu ve gözlerini bana çevirdi. “Senden sonra kimse olmadı çünkü kimseyi istemedim. Beni, senden sonraki herkes için işe yaramaz bir hale getirdin.” Elini nazıkçe baldırlarıma doğru çıkardı ve ne yazık ki bu dokunuş bana yüzlerce şehvetli anıyı hatırlattı. Şehvet gözlerimde de belirmiş olmalıydı ki Nate bunu yakaladığı anda bakışları keskinleşti. “Seni

özledim bebeğim. Sana dair her şeyi özledim.” Parmakları bacaklarımda daireler çizerken kapana kısılmışım gibi hissettim, vücudum hatıralarla kuşatılmışken kıpırdayamıyordum. Nate’in bakışları vücudumda gezindikçe koyulaşmaya başladı ve sonra dudaklarımda yoğunlaştı. “Ağzını özledim,” diye itiraf etti. “Dilini özledim. Dilinin üzerimde gezinişini özledim. Onu tenimde hissetmeyi özledim.” Daha da yaklaştı, kokusunu duyabiliyordum. “Dudaklarının aletimi sarmalamasını özledim.”

Nefesim kesildi, kan kulaklarıma aceleyle hücum etti, sanki bana büyü yapıyordu.

Parmakları baldırlarımdaki tembel hareketlerine devam ediyordu. “Göğüslerini özledim Liv, onları hissetmeyi, onların tadını özledim. Benim için dikleşmelerini, parmaklarımdaki, dilimdeki hissi özledim. Ve memelerine dokunmamın seni ıslatmasını özledim.” Söyledikleriyle beraber inledi ve bacağımlı sıkı. “Bunu özledim. Senin içine girdiğimde etrafımı sıcak ve sıkıca sarmanı özledim. Tırnaklarını sırtıma geçirmeni, bacaklarımı etrafımda sararken gözlerimin içine bakmanı.”

Sanırım inliyordum.

Nate’in bakışları alev alevdi. “Aletimin etrafında gelirken adımı haykırıyordun. Tüm bunları özledim.”

Nefes nefese onun gözlerine baktım, yanaklarım kızarmış, nefes alışverişim düzensizleşmişti. Tüm bunları bana çevremizde onca insan varken söylediğine inanamıyordum. Vücudumun ona tepkisine inanamıyordum.

Elleri bacağımanın üzerindeydi. “Şimdi elimi bacaklarının arasına uzatsam, seni ıslanmış halde bulurum değil mi bebeğim? Tıpkı benim sertleşmiş olduğum gibi.”

Nefesimi tuttum ve buğulanmış zihnimi temizlemeye çalıştım.

Bir şekilde, bir yerde ellerini bacaklarımdan uzaklaştıracak gücü buldum. Titreyerek çantama uzandım. “Seks... Aşk değil.”

“Tanrı aşkına, bunu ben de biliyorum.” Nate benim bileğime uzandı, savaşıma sona erdirmek istiyordu. “Çekip gitme Liv. Şu anda kaçıyorsun. Bu anlamsız bir inat.”

Elimi çekerken bedenimi bir öfke bulutu kapladı. “Beni bıraktın,” diye hırladım. “Bana sıradan kızlarından biri gibi davrandım ve bir anda sürdüremeyeceğimize karar verdin, sonra da beni sevdiğine karar verdin ve geri dönmemi mi istiyorsun?” Ayağa kalktığım anda sandalye gıcırdadı. “Şu anda söylediklerin kulağa hoş geliyor. Ama günün sonunda hiçbirinin anlamı yok. Senin duygularına güvenmiyorum Nate. Neden bana karşı hissettiklerine güveneyim ki?” Tek kelime etmesini dahi beklemeden oradan ayrıldım, boğazımda gözyaşlarımdan oluşan bir düğüm vardı ve eve gelene dek orada kalmıştı. Nate’i bırakmak için büyük bir güç sarf etmiştim. Sahip olduğumdan haberim bile olmayan bir güç.

Yirmi Altı

Ben'in beni bırakıp gitmiş olmasından nefret etsem de Eve gittiğimde onu aramam gerektiğini düşündüm. Ama onu aradığımda bana söylediklerine şaşırmıştım.

"Siz o çiftlerdensiniz," dedi yumuşak bir sesle.

"Hangi çiftler?" Şaşırmıştım.

"Bir çift olduğundan haberi bile olmayan çiftler."

"Bizimle sadece beş saniye geçirdin," diye itiraz ettim.

"Evet ve o beş saniye aranızdakilerin bitmediğini anlamama yetti. Senin için bitmemiş ve ben de ona geri dönüp dönmeyeceğinden emin olana dek çapraz ateşten uzak kalmamın en iyisi olduğuna karar verdim. Bak, senden gerçekten hoşlanıyorum Olivia ve onun senin için doğru adam olmadığına karar verirsen beni aramanı istiyorum."

Sonra da telefonu kapattı.

Sonraki günleri Nate'i düşünerek harcadım. Sadece bende yarattığı duygusal hasar yüzünden değildi, çünkü bedenim Black Medicine'da yaşadığımız anlardan sonra bir gitar teli gibi gerilmişti. Vibratörüm birkaç gün boyunca hiçbir işe yaramadı.

Pislik herif.

Tek güzel haber Jo'nun Nathan'ın artık eve çıktığını ve iyileşmeye başlamış olduğunu söylemesi ve Elodie ve Clark'ın Joss'un hamileliğini kutlamak için parti vereceklerini söylemesi oldu. Jo, Joss'un herkese hamileliğinden dolayı ne kadar mutlu olduğunu kanıtlamaya çalıştığından şüpheleniyordu. Ben ise aynı fikirde değildim. Bence Joss sadece Braden'ın ne hissettiğini umursuyordu ve benim anladığım kadarıyla Braden, Joss mutlu olduğu için mutluydu. Elodie için partiye gitmem gerektiğini düşünüyordum.

Diğer güzel haber, yani bence güzel haber, Nate'in aramaktan vazgeçmiş olmasıydı. Cumartesi, parti günü gelip çıktığında, kafedeki konuşmamızdan bu yana Nate'den hiçbir haber almamıştım. Bu iyiydi. Demek ki haklıydım.

Nate Beni sevmiyordu.

Kolayca vazgeçmişti.

Beni sevmiyordu.

Bu iyiydi.

Evet, bu iknâ edici Soda Pop.

Tamam, bu yüzden cumartesi akşamı Elodie ve Clark'a geldiğimde en iyi havamda olmadığımı söylemek yeterli olabilirdi. Hatta pembe ve mavi balonlar, dekoratif bebek önlükleri üzerinde komik alıntılar, pembe ve mavi kremalı beyaz kek, soğutulmuş şampanya ve lezzetli görünen atıştırmalıklar bile havamı yerine getirmedi.

Ama öyleymiş gibi davrandım. Ya da davranmaya çalıştım...

"Daha iyi görünüyorsun." Kalabalık oturma odasında elimde bir şampanya kadehiyle kendime yer bulduğumda Joss yanımda belirivermişti. Ne yazık ki onun elinde sadece bir bardak su vardı.

“Sen de öyle.”

Gerçekten de öyleydi. Dinlenmiş ve mutlu görünüyordu.

“İyi hissediyorum,” dedi ve odanın diğer ucunda bulunan kocasına flörtöz bir gülümseme yolladı. Braden tanımadığım biriyle konuşuyordu ama gözleri karısının üzerindeydi. “Bu aralar Braden biraz aşırı korumacı ki ben bunu sinir bozucu buluyorum.” Bana sırtıttı. “Çok fazla sayılmaz. Onun beni mutlu görmek için neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin.”

Ona kurnaz bir bakış attım. “Hamileliğini kocana karşı mantıksız davranmak için mi kullanıyorsun?”

“Onu gecenin ikisinde 24 saat açık bir marketten fin-dık kremalı Haagen-Daas dondurması alması için uyan-dırmayı mantıksız bulmuyorum.”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Bunu ona yaptın mı?”

Joss burnundan güldü. “Hayır.” Gözlerinde yaramaz ısıltılarla suyundan bir yudum aldı. “Ama yapacağım.”

Gülerek, odadaki birkaç kişiyle göz göze geldim ve o bakışlardan biri beni taş a çevirdi.

Nate gelmişti. Ve iyi görünüyordu. Saçı kısa kesilmiş-ti ve sakalları yeni çıkmaya başlamıştı. Koyu kırmızı bir tişört ve siyah kot pantolon giymişti. Özel bir şey yoktu ama parti için iyi görünüyordu. Ondan gerçekten nefret ettim.

Bakışlarımız odanın iki ucundan birbirine kilitlendikten birkaç saniye sonra bana boş boş baktı, Cam ve Jo’ya döndü.

Ne? Gözlerim öfkeden alev alevdi. Beni görmezden mi geliyordu? Joss tısladı. “Sana Nate’in geleceğini söylememiş miydik?” Öfkemi kontrol etmeye çalışarak Joss’a döndüm, ifademi yumuşatmaya çalıştım. “O sizin arkadaşınız. Onunla iletişimi kesmenizi beklemiyordum.”

“Yine de... Bu garip. Sana söylemeliydik.”

“Sorun yok. Birbirimizi görmezden geliyoruz.” Boğazımdaki yumruyu yuttum. “İkimizin de birbirimizin gözüne batmadan arkadaşlarımızın mutlu gününde bir arada olmamız mümkün!” Sözlerimi bitirince kadehimdeki şampanyayı fondip yaptım.

Joss bir an bana baktı. Joss bir an ona baktı. “Tamam o zaman. Ben seni öfkenle başbaşa bırakayım.”

Delilik anım için özür dilememe fırsat vermeden uzaklaştı.

“Siktir,” mırıldandım.

“Büyüleyici.”

Ellie’nin geniş gülümsemesine döndüm. “Hey Els. Küfür ettiğim için özür dilerim. Ruh halimi kapıda kontrol etmeyi unuttum ve Joss da üzerine geldi.”

Ellie bana elini salladı. “Oh, Joss umursamayacaktır. Her şeyi biliyor. O şu anda küçük bir mutluluk balonu içerisinde ve tüm sefaleti görmezden geliyor.”

“Sefaleti görmezden gelmesi gerekmiyordu. Benim kendime hâkim olmam gerekirdi.”

Ellie bir adım daha attı, ifadesi hem bir şeyler planlıyor gibiydi hem de hâlâ sempatik görünüyordu. “Hâlâ sefil bir halde misin?”

Ona göz kırptım.

“Bunu evet olarak alıyorum.” Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

“Oh, tanrım,” dedim nefesimi bırakırken, anlaşılan o ki ruh halim tüm arkadaşlarımı uzaklaştırıyordu. “Ben çişli kuzen oldum.”

Babam parti kalabalığından çıkıp geldiğinde mutlulukla doldum. Yine de onun acımasız sırtımasını gördüğümde endişelendim.

“Neler oluyor?” Hafifçe dirseğimi tuttuğunda ona yumuşak bir ifadeyle sordum.

“Seninle konuşmam gerek,” diye karşılık verdi.

Meraklanmışım ve başımın belada olduğunu düşünüyordum. Beni oturma odasından üst kata götürmesine izin verdim. Hannah’nın odasını açıp beni içeri soktuğunda şaşırdım.

Onu sorgulayan bir bakış atıp içeriye geçerken Nate’in içeride olduğunu görmemle olduğum yerde kalakaldım. Babama sormak için geriye döndüm ama kapı çoktan arkamdan kapanmıştı.

Ağzım açık bir halde Nate’in kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

“Sen Cam değilsin,” dedi sessizce.

“Öyle mi dersin?” Şaşırmışım. “Biz kandırıldık. Babam da beni yukarıya çıkardı.”

Karanlık gözlerinde ısıll ısıll parıltılarla bir kaşını kaldırdı. “Mick de mi bu işin içindeydi? Neden benim tarafımı tutuyor ki?”

Babamın karanlık tarafa geçtiğini tam olarak biliyordum ve hepsi benim hatamdı. Salak çocuk. “Sen götlük yapana dek onu iyi biri olduğuna iknâ etmeye çalıştım. Ne yazık ki, ona söylediklerim, senin çükün işin içine dahil olduğunda iyi bir adam olmayı bıraktığın gerçeğini geçersiz kılıyormuş gibi görünüyor.”

Nate alınmadı, sadece güldü. “Kısa bir zaman önce bunu söylediğim zaman kızardığını hatırlıyorum.”

“Bir zamanlar kimsenin senin gibi olmadığını düşünüyordum.”

Yüzü asıldı. Nate üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallamadan önce birbirimize baktık. “Sana bunu yapan kişi olmaktan nefret ediyorum. Benim âşık olduğum Liv,

tandığım en merhametli, nazik ve anlayışlı kadındı. Onu kaybettim.”

Bunu kötü niyetle söylememiş olduğunu bilsem de gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Yutkundum, geriye döndüm ve kapıya yöneldim.

Arkamda hızla hareket ettiğini duydum ama kapıyı açtığım anda sırtımda sıcaklığını hissettim, elini kafamın üzerinden uzatıp kapıyı kapattı. Nate kendisini bana bastırınca dona kaldım, sert vücudu nasıl da tanıdık geliyordu.

“Vazgeçtiğimi düşündüğünü biliyorum bebeğim,” diye kulağıma mırıldandı ve duyduklarım karşısında gözlerimi kapattım. “Vazgeçmedim, sadece sana zaman vermek istedim.”

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verirken bana ne dediğini anladım, Nate’in yeniden birleşme için umudunu asla kaybetmediğini anladım. Sonunda bunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Ve bir şeye daha ihtiyaç duyuyordum... arkamı döndüm, onun kollarına sokuldum ve ensesini elimle kendime çekip onu dudaklarıma yaklaştırdım. Bana yaptıklarının tadını bir an için unuttum, içinde bulunduğum anda kayboldum. Nate hemen kollarını etrafımda sardı, beni öpmeye başladı. Öpücüğü sert, ateşli, ıslak, sıcak, baş döndüren öfkeli bir iksir gibiydi.

Kendimi bir anda sırtım kapıya yaslanmış, Nate’in elleri vücudumda gezinirken buldum. Sanki önce nereye dokunmak istediğine karar veremiyor gibiydi. Bacaklarımdan arkasından tutup bir bacağını etrafına sardı. Böylece ereksiyonunu bana bastırırken sıcaklığını hissettirebiliyordu. Ağzının içine inledim, onun tutuşu daha da sertleşti.

Bu iyi bir şeydi çünkü beni tutuşunun acısı bir an beni bulunduğum ruh halinden çekip çıkarmıştı, böylece kendimi geri çekebilirdim.

Göğsünden sertçe itip onu çekilmeye zorladım, bir an üzerimdeki ağırlığı durdu.

Şefkatle boynumu okşadım, baş parmağımı alt çenesinin üzerinde gezdirdim. Nefesim kesilmeden önce ateşli bakışlarını görmek için gözlerim yukarıya çevirdim. Gözyaşlarım yeniden hücum etti, görüşüm bulanıklaştıkça “Artık bekleme Nate. Seni affettim. Anladım, sana kızgın değilim. Cidden. Çünkü bu senin hatan değildi. Ben sadece kızgındım ve öfkemi senden alıyordum.”

Nate kafa karışıklığıyla kaşlarını çatı. “Liv, yapma...” Kafasını salladı, belimi sıkıca tuttu.

Bu yüzden açıklama ihtiyacı hissettim.

“Babamın annemle yaşadığı gibi bir aşk istiyorum. Joss ve Braden’ın sahip olduklarını istiyorum. Jo ve Cam. Ellie ve Adam’ın.” Gözyaşları onları durduramadan önce serbestçe aktı. “Sen bunları Alana ile yaşadın.”

Onu vurmuşum gibi, Nate geri çekildi.

“Bu bencil ve çocuksu gelebilir ama böyle hissediyorum. Birinin hayatının aşkı olmak istiyorum. İkinci en iyi olamam. Özellikle de senin için.” Arkamdan kapı koluna uzandım. “Üzgünüm Nate. Cidden üzgünüm. Ama hayatımın geri kalanını beni onu sevdiğim gibi sevmeyecek bir adamla harcayamam.” Kapıyı açtım, onun acı dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. “Bu yüzden artık dur. İkimizin iyiliği için. Lütfen.”

Ona konuşma şansı vermedim. Çünkü bir korkaktım ve gözlerindeki acının sesine yansımaları duymak istemiyordum. Bu yüzden oradan kaçtım, merdivenlerden aceleyle indim ve birileri beni durdurmadan önce evi terk ettim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde babam evime geldi, gelir gelmez ona keskin bakışlar fırlattım. Bakışları yüzümde dolaştı, şişmiş gözlerime ve kızarmış burnuma bakınca ne kadar suçluluk duyduğunu gözlerinden okudum.

“Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum,” dedi sessizce ve hemen devasa kucaklamasıyla beni sarmaladı.

Hayatım pahasına ona tutundum. Babamın kucaklaması dünyalara bedeldi. “Biliyorum,” dedim, başım göğsünden.

Beni sıkıca tuttu ve başımın tepesini öptü. “Nate alt kata geldiğinde berbat haldeydi.”

Gerildim, onu sardım. “Baba, yapma.”

“Sadece inadın yüzünden güzel bir şeyi itmediğinden emin olmak istiyorum.”

“Ondan hoşlanıyor gibisin.”

“Belki de doğru bir noktada duruyordur.”

Geri çekildim, babamın yüzüne baktım, ne hissettiğimden emin değildim. “Beni, benim istediğim şekilde sevmiyor. İkimiz için de sonu felaket olacaktı.”

Babamın ifadesi yumuşadı. “Bebğim, sen ona yanıldığın kanıtlaması için bir şans bile vermiyorsun.”

“Onun Alana hakkında nasıl konuştuğunu bilmiyorsun. Bilmiyorsun,” dedim fısıltıyla.

O noktadan sonra babam sessiz kaldı. Beni son bir kez daha sardı, sonra mutfığa geçip sıcak çikolata ile biraz atıştırma hazırladı.

Ben uyuyana kadar kaldı, ertesi sabah uyandığımda kendimi yatağımda uzanmış halde buldum.

Yastığım gözyaşlarımla sırlıslıkmadı.

Yirmi Yedi

Herkesi iyi olduğuma iknâ etmek için on günümü harcadım. Uyandım, giyindim, işe gittim, gülmem gereken yerde güldüm, kahkaha atmam gereken yerde kahkaha attım, ciddi olmam gerektiği zaman ciddi oldum ve tanrıya işleri yoluna koymasına için dua ettim. Gerçekte ise Nate olmadan darmadağındım, kaybolmuştum ve kendime öfkeliydim. Geçmişte olduğum insanı asla bulamama korkusuyla dehşet içerisindeydim. Bir uzvumu kaybetmiş ve bu kayıpla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum gibiydim.

Bu yüzden diğer türlü davrandım, böylece daha az korkak görünecektim.

Belki de Nate, ondan istediğim gibi her şeyden vazgeçseydi işler daha kolay olabilirdi.

Ama ısrarla aradı.

Onu ve Jo'yu görmezden geldim. Jo ile telefonda konuştum, tıpkı ailemle ve arkadaşlarımla yaptığım gibi ama bana tuzak kurduktan sonra (Çünkü o gün Nate ile beni bir araya getirmek için beraber çalışmışlardı) bir daha onlara güvenmedim. Bu yüzden onlarla vakit geçirmekten kaçındım.

Dört gün sonra Jamaica Caddesi'nin köşesini döner dönmez Nate'in benim apartmanımın önünde başı yana eğilmiş, beklediğini gördüm.

O beni görmeden önce kaçıp babamın evine gittim, beni yeniden ele vermeyecek tek kişinin yanına.

İlgisizlik maskesi altında öfkemin yeniden büyümeye başladığını hissettim. Neden Nate bu konunun peşini bırakmıyordu? Ne dediğimi duymuş ve buna itiraz etmemişti.

Neyse ki yedinci gün Nate ne dediğimi anlamış gibiydi, böylece aramaları son buldu. Birkaç gün sessiz kalınca ben de kafamı toplayabildim. Kendimi işe verdim, kütüphane sınavlara çalışan öğrencilerle dolu olduğundan fazla mesai yaptım. Ben ödünç kitap bölümüne geldi ve onunla samimi bir şekilde konuştuk ama ona Nate'i arkamda bıraktığımı söylemedim. Nate'i tercih etmemiş olmam Ben'i tercih ettiğim anlamına gelmiyordu.

Kendimi seçiyordum.

Biraz kendimle baş başa kalmaya, yeni bir kalp kırıklığı ihtimalinden uzak durmaya ihtiyacım vardı.

Danışma masasında sessizce oturuyordum, pek fazla meşgul olmadığımından mailleri düzenliyordum, beynim ise Nate'den uzaklaşmaya çalışıyordu. Nate'in dışında bir hayata ihtiyacım vardı. Bunun üzerinde yoğunlaşmak bebek işiydi.

Ya da öyle sanıyordum.

"Olivia," Angus elinde bir yığın dosyayla bana doğru geliyordu "bana yardım edebilir misin?"

"Elbette," dedim çaresizce, her türlü dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı.

Bana endişeli bir bakış attı ama yorum yapmadı. "Çalışma odalarıyla ilgili bir sorunumuz var... Beşinci oda.

Yardımcı olabilir misin? Ben işe gömülmüş durumdayım.” Durumunu açıklamak için dosyaları havaya kaldırdı.

Dudak büktüm. “Anlarsın ya.” Kafamı iki yana salladım ve masadan ayrıldım. “Neden aletlerini pantolonlarının içinde tutmazlar ki?”

Angus homurdandı ve yanımdan geçti.

Kendime gelmek için omuzlarımı dikleştirdim ve merdivenlerden yukarı çıktım, birinci kata ulaşınca kalabalığı geçtim. Sınav zamanı çocukların aklının sadece derslerle meşgul olacağını düşünürdünüz ama hayır, onların akli fikri oynamaktaydı.

Sahiden.

Nefesimi tutup beş numaralı odanın kapısını açtım.

Sanki görünmez bir duvara çarpmışım gibi vücudum gerildi, Nate masaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayak bileklerini birbirinin üzerine atmış, duruyordu.

Kapı arkamdan kapanınca aptalca irkildim.

“Burada ne yapıyorsun?” Ellerimi yanımda yumruk yapmışım.

“Angus bana yardım etti.”

O hain!

“Ah, artık yılbaşı hediyesi listemde değil,” diye isyan ettim.

Nate’in dudakları seğirdi. “Ona sert davranma. Oldukça iknâ edici davrandım. Zavallı adamın başka çaresi yoktu.”

“Oh, eminim.” Angus muhtemelen Nate’in çikolata renkli bakışları karşısında eriyip gitmişti. “Şimdi kusura bakmazsan, gitmen gerekiyor.” Kapıyı gösterdim, titrediyimi belli etmemeye çalışıyordum. Onu yüz yıldan beri görmemiş gibi hissettim ve midemde onu gördüğüm anda beliren sıcak kıpırtılardan hiç hoşlanmadım.

“Yapamam. Önce bir şeyi açıklığa kavuşturmam lazım.” Ayağa kalktı ve beni şok edecek bir şekilde tişörtünü yukarı sıyırdı.

“Ne yapıyorsun?” Sıçradım, onu durdurmak için ileri atılınca gözüm dövmesine çarptı.

Kalbim hızla atmaya başladı.

Nate gözlerini benden ayırmadan tişörtünü masaya bıraktı. “Birkaç hafta önce dövmemi değiştirdim. Biz ayrılırken söylediklerin... İçime işledi Liv. Onları hazmetmek için çok zaman harcadım. Arkamda bırakmak için. Ve bunun hakkında...” dövmesini gösterdi. “Seninle konuşmak istedim, onu yaptırdığım günden beri ne anlama geldiği hakkında.”

Göğsündeki “A” harfi “After” haline gelmişti.

Boğazımda Meksika büyüklüğünde bir yumru oluştu.

Nate bana doğru bir adım attı, bakışları yoğun, vahşiydi “Senden öncesi Alana’ydı,” dedi sesi kısık, duygu doluydu.

“Bunu değiştiremem Liv, bunu değiştirmek istemiyorum da. O benim ilk aşkımdı. Bu, çok saf bir âşıktı. İki çocuğun aşkıydı.” Benim yüzüme baktı, belli ki sözlerine verdiğim tepkiyi anlamaya çalışıyordu ama ben çok şaşkındım. Nate sessizce devam etti, “Ben ondan sonra kadınlarla arama mesafe koydum çünkü kimseyi onu sevdiğim gibi sevemeyeceğimi düşündüm. Yanılıyordum. Mesafe koyuyordum çünkü ailemin birbirine karşı duyduğu türden bir sevgiyi duymaktan ve böyle bir aşkı kaybetmekten korkuyordum.”

Bana bir adım daha attı ve attığı her adımla nefesim biraz daha kesildi. “Sana âşık olmak istemedim. Ama oldum. Seninle seviştiğimiz ilk gece oldum. Bunu arkamda bırakmak istedim çünkü kendimi asla bu kadar kaybet-

---

* *Ing.* “Sonra” anlamında. (ç.n.)

memiştim ve içinde hareket ederken kendimi bulduğumda şaşırılmışım. Bırakmam gerektiğini düşündüm... Ama senden uzak durmadım.” Gülümsedi. “Senin tadını ilk aldığımda tiryakisi oldum. Sana cehennemi yaşattığım için üzgünüm. Bencilce davrandığım için üzgünüm. İlk andan itibaren ikimizden şüphe duymana sebep olduğum için üzgünüm. Çünkü bunlar tanıştığımız ilk andan beri vardı Liv. Seks dersleri sadece bunu daha derinde hissetmeme neden oldu. Tanıştığımız andan beri senin yanında kimsenin yanında olmadığım kadar çok mutlu oldum. Seninle daha çok güldüm. Senin yanında daha çok kendim oldum. Senin yanında kendime, gerçek benliğime güvendim. Bir şeyler doğru ya da yanlış gittiğinde ya da komik bir espri duyduğumda, garip bir şey gördüğümde, bunu anlatmak istediğim ilk insan sen oldun. Hayatımda yaşadığım en muhteşem seksi yaşadım ve o anda tamamen sana ait olduğumu anladım.” Bana bir adım daha atarken sesi daha da kalınlaştı. “Tüm bu zaman boyunca seni istedim Olivia. Sensiz geçirdiğim haftalar işkence gibiydi. Ve hâlâ aksini düşünsen de senden başka hiç kimse olmadı. Nasıl olabilirdi ki?”

Elini yüzüme kaldırıp başparmağıyla gözyaşlarımı silene dek ağladığımı fark etmemiştim bile.

“Alana benim ilk aşkım ve onu unutmayacağım. O benim bir parçamdı ve hep öyle kalacak. Ama artık önüme bakmam gerek, sonrasına. Sonrasında sen varsın Liv. Sen benim hayatımın aşkıydın.”

Onu durduramadan bir hıçkırık boğazımdan yükseldi ve Nate beni yakaladı, alnını benimkine dayarken elleriyle kollarımı okşadı.

“Lütfen Liv. Lütfen bana inandığından emin olmak için ne yapmam gerektiğini söyle.”

Yutkundum, göğsümdeki acı hıçkırıklara boğulmama neden olurken sakinleşmeye çalıştım. Derin bir nefes aldım ve göğsüne bakarken yeni dövmesine nazıkçe dokundum.

After.

Başımı geriye attım ve gözyaşları içinde ona gülümседim. “Çoktan yaptın bile.”

Nate’in kolları etrafımda sarıldı, kafasını eğdi ve böylece dudakları benimkilerin üzerine değdi. “Seni çok seviyorum.”

Kalbim hızlandı ve rahatlama içerisinde gözlerimi kapattım. “Ben de seni seviyorum.”

Beni öptü.

Sert.

Hayatım pahasına ona tutundum.

Birbirimizi öperken masaya yaslandık, sanki hayatımızda başka şansımız yokmuş gibi öpüşüyorduk. Nate bizi döndürüp benden ayrılmadan masaya çıkardı sonra ben de hemen bacaklarımı onun etrafına sarıp kendime doğru çektim. Ellerim kaslarını sıkıca sararken o da benim kalçalarımı sertçe avuçladı. Onun dilini emerken bacaklarımın arasındaki ısrarcı sertliğini hissettim.

Dışarıdan gelen kahkaha sesleri ikimize ulaştığında geriye çekildim, sarhoşluk içinde başımı salladım. “Yapamayız,” dedim soluk soluğa. “Burada olmaz. Kaç öğrencinin bu masanın üzerinde işi pişirdiğini biliyor musun?”

Gözleri tutkunun içerisinde kaybolmuş, yanakları kırmıştı, Nate’in bakışları benden masaya kaydı. Sonunda ümitsizce bakışlarını bana yöneltti. “Benim evim buradan beş dakika uzaklıkta.”

Şaşırdım ve gülümsedim. “Senin evini daha görmedim.”

Nate'in ifadesi yumuşadı ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Şimdi görmeni çok isterim bebeğim."

Dudağımı ısırđım, düşüncelere daldım. Ama uzun sürmedi. "Angus bana biraz boş zaman verebilir. Belki de yarım gün."

Nate'in sert ve sıcak eli benimkini kavradı, sert adımlarını zeminde atarken tek seçeneğim ona ayak uydurmak oldu.

Angus her şeyi anlamış bir ifadeyle gülümserken bana yarım gün izin verdi ve ben de onun sözünü ikiletmeden Nate ile el ele kütüphaneden ayrıldım. Tek bir söz dahi söylemeden beni Neadows'tan geçirip Machmont'a çıkardı.

Hızla apartmanındaki merdivenleri çıktık. İkinci katta elimi bırakmadan Nate cebindeki anahtarları çıkardı ve parlak siyah kapıyı açıp tek eliyle beni içeri soktu.

İçeri girer girmez Nate önümde durdu, kapıyı arkamdan kapattı ve bir anda ağzını benimkine kapatıp sırtımı duvara yasladı.

Hızlıca alev aldım.

Yeni çıkmaya başlayan sakallarını yanaklarımda hissettim, dili benimkinin üzerinde geziniyordu, yumuşak saçları parmaklarımdaydı, ben de onu kendime yaklaştırmak için saçlarını çekiyordum. Nate bir an geriye çekilip tişörtünü çıkardı ve sonra benimkine uzandı.

Yardımcı olmak için kollarımı kaldırdım ve bir an sonra tişörtümden kurtuldum.

Ardından sutyenimden de.

Nate bir dudağını meme ucuma götürünce dudaklarımdan zevk dolu bir inleme yükseldi, diğer göğsümü başparmağıyla sıkıştırıyordu. Gözlerimi kapattım, onun ağzına yaslandım, arzudan kaybolmuş bir halde kafasını kendime doğru çektim.

“Seni çok özledim,” dedim, bacaklarımın arası deli gibi uyarılmıştı.

Sözlerim Nate’in kafasını kaldırmasına neden oldu ve sonra aç, ıslak öpücüklerini önce ağzıma ardından da boynuma kaydırды. Parmak uçlarını vajinamda hissedince duyduğum zevk beni şaşırttı. Kıyafetimin üzerinden beni okşarken ben de onun adını sayıklıyor, kalçalarımı oynatıyordum.

“Neredeyse aklımı kaçıırıyordum,” dedi Nate bir anda, sesi uyarılmaktan çatallaşmıştı, “bana ilk kez sana sevişmeyi öğretmemi, seni becermemi söylediğinde.” İnledi ve başını yeniden boynuma gömerken beni emmeye devam etti. “Senin elini tutup dairene gitmemek ve ikimiz de yorgunluktan ölünceye kadar seni becermemek için kendimi zor tuttum.”

“Gerçekten mi?” Soluk soluğa kalmıştım, ellerimi onun sıcak, çıplak sırtından aşağı kaydırдыm ve onu daha da yakınımaya çektim.

“Gerçekten.” Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında gördüğüm ifade neredeyse boşalmama neden oluyordu. Nate beni *istemmişti*. Beni gerçekten de *istemmişti*. “Dokuz aydır beklememin gerçek nedeni buydu.”

Suluk alışverişlerimiz bir an birbirine karıştı ve sonra ona uzanıp öptüm. İçimdeki bütün aşkla onu öptüm. Geriye çekildiğimizde ikimiz de nefes nefeseydik, sonra yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve sahip olduğum tüm savunma duvarlarımı yıktım. Ruhumu gözlerimden okunabilir hale getirdiğimi, onun beni tutuşunun sıkışmasından anlamıştım. “Hiç kimse,” diye fısıldadım, dudaklarım heyecanla titriyordu, “Seninle hissettiklerimi bana hissettirmedi. Beni güzel hissettiriyordun Nate. Her açıdan. Kimse bana bunu yapmadı. Hiç kimse.”

“Buna çok memnun oldum,” diye dudaklarıma fısıldadı. “Sadece bunu hak ettiğin için değil... Bana ait olduğun için de.”

“Nate...” Sesindeki sahiplik beni titretmişti.

“Bu gece benim için çılgık atacaksın.” Dudaklarını benimkilere yumuşakça sürterken parmakları da pantolonumun fermuarıyla uğraşıyordu.

“Benim olduğumu haykıracaksın.” Elini içeriye soktu, parmaklarını iç çamaşırımın altına sokup nazikçe içeri itti.

Onun dokunuşlarıyla iç çektim. “İçime gir,” diye yalvardım. “İçimde olmanı özledim.”

“İçindeyim,” diye mırıldandı ve bir parmağını daha içime soktu.

Dolgunluk karşısında inledim ama yine de yeterli değildi. “Hayır... Senin aletini içimde istiyorum. Derinliğimde. Çok derinlerde Nate.”

Dudaklarımı ağzına hapsetti, çamaşırlarımı aşağı indirirken hareketleri ve öpüşmesi kontrolden çıkmış gibiydi. Sadece ayakkabılarımı çıkarmak için ayrıldık, ben de pantolonumu ve çamaşırımı savurdum. Nate’in beni çıplak gördüğünde verdiği tepkiyle tüm vücudumu engellenemez bir uyarılma dalgası ele geçirdi.

“Siktir.” Durdu, elleri pantolonunda bana bakakaldı. “Şu anda nasıl seksi görünüyorsun biliyor musun?”

İfadesi ateşliydi ve bu beni erime noktasına götürdü, sadece ona bakarak yanıyordum. Onun ben ele geçirmesini istiyordum. “Nate, acele et.”

Yanan gözleri üzerimde gezinirken Nate yavaşça kot pantolonunun düğmelerini açtı, göğsü inip kalkıyordu. “Bir daha söyle. Bacaklarını açmış benim için beklerken bir daha söyle.”

Onun bakışlarının altında olmanın yarattığı arzu he-

yecanıyla birleşerek beni yiyip bitiriyordu. Islanmıştım. “Ne?”

Dudakları yana doğru kıvrıldı. “Ne dediğimi biliyorsun bebeğim.”

Yaramaz.

Nate yatakta bu şekilde konuşmaktan hoşlanırdı.

Kimi kandırıyorum ki ben? *İkimiz* de bundan hoşlanıyorduk.

Sırtım duvara dayanmış halde göğüs kafesim sıkışmış gibi hissederken bacaklarımı daha da açtım, bu da Nate’in burun deliklerinin genişlemesine neden oldu. “Senin sert, kalın penisini şimdi içime sokmanı ve ikimiz de nefes nefese kalana dek beni bu duvara yaslayıp becermeni istiyorum.”

Alt karın kaslarının nasıl dalgalandığını bir an için görebildim çünkü hemen üzerime çıktı. Öpücükleri öyle sertti ki izi kalacaktı, aletini serbest bırakmak için kotunu indirdi ve ellerini bacaklarımın arkasına atıp sırtımı duvara dayarken beni doğru pozisyona getirmeye çalışıyordu.

İçime girdi.

Sert.

Derin.

Vajinam onun istilası karşısında esnerken her ikimiz de çığlık atmıştık. Kollarımı onun omuzlarına, bacaklarımı belime sardım ve içime girerken hayatım pahasına onu tutundum.

“Islanmışsın,” dedi ve sert bir nefes aldı. “Benim için ıslan bebeğim. Senin sıcak ve ıslak olmana bayılıyorum.”

“Sadece senin için,” diye söz vermem onun daha sert ve hızlı içime girip çıkmasına neden oldu.

O enfes sürtünme içimde doğru basıncı yaratınca tanrıya ve cennete haykırdım.

Ardından kendimi havada buldum, bizi yere uzatan Nate'in üzerindeydim. Hâlâ içimdeydi, pozisyonumuzu değiştirmiş, üzerine çıkmıştı. Sağ bacağını kaldırıp sol bacağını hafifçe iterek daha da derine girdi. Üzerimde gidip gelirken bakışları alev alev yanıyordu.

İçimdeki basınç giderek arttı.

"Nate!" Bağırđım, beni öyle sıkı tutuyordu ki kıpırdayamıyordum. Bu gerilme beni doruğa yaklaştırıyordu...

"İşte bu," dedi soluk soluğa, gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. "Seni oraya götürmeme izin ver bebeğim."

"Geliyorum." Tırnaklarımı zemine sapladım... "Geliyorum."

Ardından hareketleri aniden yavaşladı, içimdeki gerilimi durdurdu.

"Hayır!" Çılgınca nefes alıp ona uzanmaya çalıştım. "Durma."

Gözleri ışıldıyordu. "Bana ait olduğunu söyle."

"Ne?"

"Bana ait olduğunu söyle."

Ne halt ediyordu?

"Nate durma, çok yaklaştım."

Kalçalarını oynattı, beni kışkırtıyordu. "Bana ait olduğunu söyle."

"Elbette seninim," diye itiraz ettim. "Şimdi becer beni!"

Nate sırtıttı ve beni tekrar becermeye devam etti, belli ki onun da bunu yapmaya ihtiyacı vardı, hareketleri hızlandıkça nefesi düzensizleşmişti.

"Oh tanrım!" Avuçlarımı zemine dayadım. "Aman tanrım aman tanrım! Nate!"

Patlamamla beraber orgazm öyle bir geldi ki gözlerimin kaydığını hissettim. Nate'in itişleriyle alt bedenim titriyordu, iç kaslarım onun etrafında geriliyordu. Nate,

her zamanki inlemesi yerine haykırdı. Boşalırken kalçası gerilmişti ve ben de hâlâ boşalmamdan sonraki küçük sarsıntılar içerisindeydim.

İkimiz de şok içerisinde birbirimize bakarken gözlerinin kocaman açılmış olduğunu gördüm.

Gönül rahatlığıyla bunun hayatımın en iyi seks olduğunu söyleyebilirdim. Hem de en iyisi.

Bacaklarımdaki tutuşunu yumuşattı, sonra yanıma uzandı ikimiz de baş başa verip nefes nefese ve ter içindeyken tavana bakmaya başladık.

“Yani,” dedi Nate nefesini kontrol edebileceği noktaya getirdiğinde “Burası benim evim.”

Gülümseyerek “Duvarı sevdim. Ve güzel bir tavanın var.”

İkimiz de başımızı birbirimize çevirdik ve kahkahaya boğulduk.

Nate bana dönüp üzerime eğildiğinde ben hâlâ kıkırdıyordum. Ellerini benim saçlarıma götürdü ve ben de onun sırtına sarıldım. “Geri kalanını görmek ister misim?”

Bunu bir an için düşünmüş gibi yaptım ve “Yatak başlığın var mı?” diye sordum.

Yanıt vermeden önce yavaşça sırtıttı. “Seni bağlamamı ister misin?”

Onu onaylarcasına başımı eğdim. “Her şekilde.”

Nate’in bakışları yumuşadı ve sıcak bir öpücük vermek için eğildi. “Bunu,” diye fısıldadı “Kesinlikle yapabilirim.”

Yirmi Sekiz

Sıcak bir bahar akşamıydı, stiletolarımın üzerinde Club 39'a giderken çıplak kollarımda hafif bir esinti hissedip ürperdim. İki adam yanımdan geçerken bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. Gözucuyla onlara bakınca bacaklarıma hâlâ baktıklarını gördüm.

Birkaç ay önce kendime onların bakışlarının beğeni-
den dolayı değil, "şişman kız bu elbiseyi giymeye nasıl ce-
saret etmiş" dediklerinden kaynaklandığını söylüyor ola-
bilirdim. Ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum.
Güzel bacaklarım vardı. Onları sergiliyordum.

Ama bu gösteri sadece ve sadece Nate Sawyer içindi.

Senin için mutluyum Soda Pop.

Kendi kendime gülümsedim. Evet. Annemin de benim
adıma mutlu olacağını düşündüm.

Cep telefonum çaldığında Club 39'un önündeki kuyru-
ğa yeni girmiştim. Üzerimdeki kırmızı elbiseyle uyumlu
taşlarla bezeli siyah küçük çantamdan telefonu çıkarır
çıkarmaz ekranda babamın aradığını gördüm.

"Hey ufaklık. Dee ve ben Nate ile bir bira içmek için

bize uğrayıp uğramayacağınızı öğrenmek istedik.”

“Çok güzel olur baba ama bu gece değil de yarın yap-sak olur mu? Bu gece Nate ve çocuklarla dışarıda buluş-mak için sözleştik.”

“Sorun değil. Kulağa iyi geliyor. Nate orada mı? Ona gazeteci arkadaşıyla konuşup bizim iş hakkında bir haber yapabilir mi diye sormak istemiştim.”

Stilettolarıma bakıp sırttım. Koyu kırmızı ve süet. Harikaydılar. Nate için kıyafetlerimi özenle seçmiştim. Nate ile geçen haftadan itibaren ciddi bir beraberliğe adım atmıştık. Şimdiden babam ondan bir şeyler istiyor-du. “Onunla içeride buluşacağım. Yarın kendin sorabilir-sin.”

“Tamam tatlım.” Bir an sessiz kaldım ve sonra sıra boyunca ilerleyip merdivenlerden inerek alt kattaki bara ulaştım. “Her şey yolunda mı?”

“Harika gidiyor.”

“Senin için mutluyum. Annen de seni görse mutlu olurdu.”

Gözyaşları gözlerimi yaktı. “Biliyor musun, ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm.”

“Yani.” Babamın sesi aniden kısıldı, duygusallaştığını anlamıştım. “Seni rahat bırakayım. Eğlenmene bak.”

“Güle güle baba.”

Telefonu çantama geri koydum, fiziksel olarak harika hissettiğimi düşündüm. Uzun süredir ilk kez özgürce nefes alıp verdiğimi hissediyordum. Bir keresinde Nate’e, bir şekilde, belki de derin bir şekilde, anneme karşı bir çeşit küskün olduğumu itiraf etsem de şimdi bunun doğru olmadığını biliyordum. Belki de onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum ve şimdi anlıyordum ki onu hayal kırıklığına uğratmamın tek yolu mutlu olmamaktı.

Mutluluğumun getirdiği rahatlama hissi harika bir şeydi.

Hayatımdaki eksik parçalar çok güzel bir şekilde tamamlanmıştı. Sevdığım bir işim, çok sevdiğim ve ailem haline gelen, onlarsız yapamayacağım arkadaşlarım vardı, sonunda kendimden tamamen hoşlanmaya başlamıştım ve beni seven harika bir adama âşıktım.

Nate bütün hafta boyunca bir şeyi kanıtlamıştı.

Genelde fiziki açıdan kanıtlamıştı ki neredeyse iki kilo vermiştim. Tabii şikayet etmiyordum.

Club 39'un kapısındaki korumanın yanından geçerken bana yüzündeki avcı gülümsemesiyle çenesini kaldırıp selam verdi. Benim yüzümde de gizemli bir gülümseme vardı. Benim gülümsemem onun için değildi. Nate içindi. Angus bana o akşam biraz fazla mesai yapmamı söyledikten sonra Nate'i arayıp beni almak yerine benimle barda buluşmasını söylemiştim. Bu, aynı zamanda bizim ilişkimizi yatak odasının dışına taşımak için de bir şans verdiğimiz anlamına geliyordu. Bu akşam dışarı çıkmamız önemliydi çünkü bir çift olarak arkadaş grubumuzla beraber geçireceğimiz ilk geceydi. İçki içmemesine rağmen Joss bile gelecekti.

"Geliyor musun?" Beni zamanı doğrulamak için aradığında şaşırıp sormuştum.

"Elbette. Nate Sawyer sonunda dize geldi. Kesinlikle bunu görmem gerek."

"Onu dize getirmedim," diye itiraz ettim.

"Olivia, onu tanıdığımdan beri erkek fahişenin tekiydi. Onunla tanıştığım ilk geceden beri onun ayaklarını yere basmasını sağlayacak bir kadınla tanışmasını istedim. Sana salyalarını akıtmasını kendi gözlerimle görmekten beni hiçbir şey alıkoyamaz."

Güldüm, Nate'in salyalarını akıtmadığını söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Bara girdiğimde arkadaşlarımın bir masanın etrafında oturduğunu gördüm ve onlara doğru yürümeye başladım, Nate'in Cam'in söylediği bir şeye güldüğünü gördüğüm an kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Benim geldiğimi anladığı anda yavaşça döndü ve bakışlarıyla beni baştan aşağı süzerken gerçekten de salyalarını akıttıymış gibi durdu.

Oraya vardığımda ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı.

Merhaba gülümsemem onun kollarını etrafıma sarıp beni kendisine çekerken kondurduğu sert öpücük ile ke-sildi. Ben de onu öptüm, parmaklarım ensesindeki saçlarda hafifçe kıvrıldı. Dudaklarımız ayrıldığında bir kaşım yukarı kalktı. "Bu merhaba demek için miydi?" Nate'in gözleri ağzımda dolaştı. "Bu elbise içindi."

"En sevdiğin renk."

"En sevdiğim insanda."

Ona gülümsedim ve hızlı bir öpücük daha verdim. "Se-yirlik hale gelmeden önce oturalım mı?"

"Belki de doğrudan senin evine gitssek daha iyi olur," diye öneride bulunurken kalçama dokunuyordu.

Bu düşünceyle kendimden geçsem de bir elimi onun göğsüne koyup durdurdum. "Bence birkaç saat yatak odasından uzak durup arkadaşlarımızla vakit geçirsek daha iyi olacak."

"Bir saat."

"Üç."

"Bir buçuk."

Güldüm ve omuz silktim. "Tamam iki."

"İki saat." Bana küçük bir öpücük daha verip kollarını

belimden ayırdı ve elimi tuttu. Bana yanında oturmam için yer gösterirken tüm arkadaşlarımızın bakışlarının üzerimizde toplandığını hissedebiliyordum.

Yerimi aldıktan sonra Ellie, Jo, Joss, Braden, Adam ve Cam'e bakarken gülmek için dudağımı ısırdım. Hepsi Nate'e sanki onu daha önce hiç görmemişler gibi bakıyorlardı.

"Bu bir erkek fahişe mucizesi," dedi Joss, gözleri kocaman açılmıştı.

Kıkırdadım, Nate Joss'a bakarken omzumla onu dürttüm. "Gerçekten." Ellie gülümsedi. "Kendi gözlerimle görene kadar inanmamıştım. Nate Olivia'ya âşık."

Nate'in bakışları koyulaştı ama kızlar umursamıyordu.

"Biliyordum." Jo onlara gülümsedi. "Onun etrafında dolanıp durduğunu anlamıştım."

"Sonunda ruh eşini bulduğu için mutluyum." Joss ona sinsice sırıttı.

Ellie, "Onu bulana dek çok fazla kadın gezdi," diye ekledi. "Uzun zaman aldı."

"Çocuklar," dedi Nate dişlerinin arasından, "Kadınlarınızı kontrol edin."

Braden, Cam ve Adam Nate'in bu rahatsızlığı karşısında kahkahalara boğulurken ben de eğlendiğimi belli etmemeye çalıştım. Benim için oldukça zordu. Ama birilerinin arkaya yaslanıp Nate'le dalga geçtiğini görmek eğlenceliydi.

Joss bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda Nate'in öldürücü bakışlarıyla karşılaştı. "Liv'in benim kadınlarla olan renkli geçmişimin hatırlatılmasına ihtiyacı olmadığını düşünüyorum bu yüzden neden hepimiz çenemizi kapatıp başka şeylerden konuşmuyoruz?"

Grup birbirine neşeli bakışlar atıp başka konulardan konuşmaya başladı ve böylece sohbet Joss ve Braden'ın evlerindeki Ellie'nin eski odasını yenilemesine geldi. Orayı çocuk odasına çeviriyorlardı ama önce bebeğin cinsiyetini öğreneceklerdi ve sonra Jo, babam ve Dee odayı dekore etmelerine yardım edecekti.

“Ben bir tur daha alacağım.” Nate bana döndü. “Bara benimle gelmek ister misin?”

Ona evet dedim ve beni barın kalabalığına çekerken elini tuttum. Beklerken ona uzandım ve elini sıktım. “Bebeğim, senin geçmişinin umurumda olmadığını biliyor-sun değil mi?”

Nate bana bakmadan önce çenesinde bir kas seğirdi. “Sadece insanların sana bunları hatırlatmasına ihtiyacım yok.”

“Bu, neden seni bu kadar rahatsız ediyor?”

Soruma şaşırmış gibiydi, sanki çok açık bir şeyi göremiyormuşum gibi baktı. “Sana karşı hissettiklerimin gerçek olduğuna seni iknâ etmek haftalarımı aldı Liv. Geçmişimin bunu mahvetmesini istemiyorum.”

Vay be. Nate beni kaybetmekten mi korkuyordu?

Kendimi ona bastırırken kafamı iki yana salladım. “Nate, o kadınlar senin için bir anlam ifade etmiyordu. Beni asla endişelendirmediler.”

“Emin misin?”

“Eminim. Tüm bu belirsizlik Alana'yla ilgiliydi ama bitti, tamam mı? Seni seviyorum ve seninle beraberim. Bir yere gittiğim yok.”

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. “Söz mü?”

O an anladım ki ayrı geçirdiğimiz süre Nate'in başka endişelere sahip olmasına neden olmuştu. Geçen hafta

boyunca onun bana olan sevgisinin derinliği konusunda tüm şüphelerimi gidermiştim, benim de aynı şekilde onu aramızda olan şeylere sırtımı dönmeyeceğime iknâ etmem gerekiyordu.

Yukarıya uzanıp kulağına fısıldadım. “Hadi benim da-
ireme gidelim.”

Nate geri çekildi, gözlerinde soru işaretleri vardı.

“Yerine getirmem gereken bir sözüm var,” deyip ona yaramazca gülümsedim.

Gözlerimdeki ateşi anlayan Nate beni çıkışa sürükledi. Jo’ya ayrıldığımızı söyleyen bir mesaj attım ve Jamaica Caddesi’ne gidene dek Nate’le sessizce yürüdük.

Üst katta, her şeyin başladığı yerde Nate’le yavaşça seviştim ve her santimimle ona “sonra”mızı beraber keşfededeğimizi kanıtladım... Aslında “sonsuzla dek” demek daha doğru olurdu.

“Çocuklar Benim yanımda olduğunuz için gerçekten müteşekkirim.” Ellie, tüm kutular arasında içecek ve atıştırmalık bir tepsi koyup minnettar bir şekilde gülümsedi. “Adam dağınıklığa ya da kaotik alanlara dayanamaz, bu yüzden ona taşınmadan önce burayı derleyip toplayacağıma söz verdim.”

Joss ve Jo’nun kutulardan kazıp çıkardığı bir paketlenme kâğıdını elimde tutarken ayakta duruyordum. “Bize teşekkür etmeyi bırak,” diye onu yatıştırdım. “Yardım ettiğimiz için memnunuz. Senin sırtında oldukça fazla yük var. Yeni bir ev. Yeni bir iş. Düğün planları.” Bir içki almak için kâğıdı kenara bırakırken ona kaşlarımı çatarak baktım. “Son zamanlarda çılgın olduğunu söylemiş miydin?”

Arkadaşlarımızla dışarı çıktığımız gecedен bu yana birkaç hafta geçmişti ve sonunda Ellie ve Adam İskoçya Sokağı’ndaki evlerinin anahtarını ellerine alabilmişlerdi. Taşınma stresinin üzerine şimdi de düğünlerini planlama

telaşına kapılmışlardı. Düğün dokuz ay sonraydı.

Ellie güldü. “Birileri bana yardım eder diye ummuştum ama aşırı korumacı abim tarafından hamile bırakılmış olduğu için onu bana yardıma zar zor çağırabiliyorum.”

Joss ona baktı. “Evet. Kasıtlı olarak hamile bırakıldığım için ağır kaldırma ya da düğün buketi seçme gibi işlere yardım edemiyorum.”

“Ağır kaldırma demişken,” Jo bir kaşını kaldırdı, “Cole nerede?”

Evin diğer ucuna baktım. “Bence dışarı çıktı. Onu geri getirmemi ister misin?”

“Evet,” dedi nefesini bırakırken “Eğer gerekirse ona rüşvet olarak yemek öner.”

“Ona yardım etmesi için rüşvet vermek zorunda değilsin.” Ellie genç kıza sempatik bir şekilde gülümsedi.

“Neden?” Hannah bir anda koridorda belirdi, kollarında bir kutuyu tutuyordu. “Ben yardım etmek zorundayım. Eğer ben paçayı sıyıramıyorsa, Cole de sıyıramaz.”

“Onu getiririm,” diye mırıldandım ve devasa oturma odasından geniş koridora çıktım. Çift kanatlı kapılar duvara dayalı şekilde açıktı, böylece eve daha rahat girip çıkabiliyorduk, yaklaşınca Cole’u ve yumuşak bir kadın sesini duydum. Adımlarımı yavaşlatıp sessizce çıktım.

Cole’u kızıl saçlı minyon bir kızla görünce gözlerim yularından fırladı. Beni şaşırtan onu bir kızla konuşurken görmek değildi, beni şaşırtan vücut diliydi. Neredeyse onu koruyor gibiydi ve ona bakarak gülümsüyordu...

Cole ona ne mırıldandıysa kız güldü ve ben de onun gözlerindeki ışıltıyı görünce alt dudağımı ısırdım. Sessizce fısıltılarla konuşmaya devam ettiler ben de onları rahatsız etmemeyi tercih ettim. Sessiz adımlarla oturma odasına geri döndüm.

Jo, kutunun başından bana baktı. “O nerede?”

Sırtttım. “Güzel bir kızıyla flört ediyor. Onu rahatsız etmeyeceğim.”

Kaşı kalktı. “Cidden mi?”

“Cidden. Onlara bakınca kızın sizin eve gidip gelmeye başlayacağını söyleyebilirim.”

Hannah sırtttı. “Güzel. Şimdi ona karşı kullanabileceğim bir şeyler var.”

Ellie itiraz etti. “İyi davran.”

“Neden? Her zaman beni kızdırıyordu. Şimdi benim de onunla dalga geçecek bir şeylerim var.”

Hepimiz başımızı salladık ve kutuları boşaltmaya devam ettik.

Yirmi dakika sonra Cole yakışıklı yüzünde karanlık çizgilerle döndü. Jo endişeyle kaşını kaldırdı. “Hey ufaklık, iyi misin?”

Ona terslendi ve bir kutuya ilerledi.

Kızkardeşiyle bakıştıktan sonra soru soracak cesareti buldum. “Kızla ne oldu? Kızıyla.”

Cole ona sorduğum soru karşısında irkildi. Bana bakmadan cevapladı. “Gitmesi gerekti.”

“Sonunda numarasını alabildin mi?”

Kafasını kaldırdığında yeşil gözleri öfkeyle bakıyordu. “Ne düşünüyorsun?” Ardından odayı hışımla terk etti, Jo’nun özür dileyen bağırışını duymamıştı bile.

“Onu rahat bırak.” Başımı salladım. “Bırak gitsin.”

Jo cevap vermeden önce cep telefonum çaldı ve ekranda Nate’in yüzü belirdi. “Bunu açmak zorundayım.” Telefonu açarken oturma odasından çıkıp boş mutfığa ilerledim. “Selam bebeğim.”

“Selam.” Kısık, sıcak sesi beni sarmaladı. “Ellie’deki işin bitti mi?”

“Üzgünüm ki hayır. Birkaç saate orada olurum.”

“Tamam. Cam ve ben birazcık takılacağız o zaman.”

“Biliyorsun, eve uğrayıp Cole’u alsan iyi olur.”

Nate burnundan güldü. “Sıkıldı mı?”

“Üzgün. Sanırım bir şey oldu. Bir kızla. Belli ki bu konuda bizimle konuşmak istemiyor.”

“Tamam orada olurum.”

Eridim. “Bu gece çok uzun sevişeceğiz.”

Yumuşak bir şekilde güldü. “Her gece sevişmiyor muyuz?”

“Ama bu gece istediğin her şeyi yapacağım.”

“Her şeyi mi?” diye inledi.

“Kesinlikle her şeyi.”

“Bana iyi bir çocuk olmamı daha sık hatırlatmalısın.”

Ona güldüm ve sırtımı duvara yasladım, vücudum onu hatırlarken ürperiyordu. “Tamam. Ama çok fazla iyi çocuk olma. Kötü bir çocuk olduğunda da senden hoşlanıyorum.”

“İnsanlar cidden bu şekilde mi konuşuyor?” Hannah’nın sesi beni gerçekliğe döndürdü ve bana alaycı bir gülümseme gönderdiğinde sıçradım.

Nate’in telefonun diğer ucunda güldüğünü duyunca yanaklarım kızardı. “Bu komik değil,” diye ona kızdım.

“Oh, bu kesinlikle çok komik bebeğim,” diye güldü. “Sonra görüşürüz.”

Telefonu kapatıp Hannah’ya baktım. “Burada olduğunu bana söylemen gerekirdi.”

Gözlerinde acımasız pırıltılar vardı. “Söyleseydim sizin harika konuşmanızı kaçıracaktım.”

Gözlerimi kısarak bakarken yanından geçtim. “Bir gün Hannah Nichols, seni aptala döndürecek bir oğlanla tanışacaksın ve hayal bile edemeyeceğin şeyler yapıp konuşacaksın, o zaman bil bakalım kim sana bakıp gülecek?”

Hannah'nın güzel gülümsemesi genişledi. "Umarım hepimiz gülüyor oluruz."

"Her şeye verecek bir cevabın var değil mi?"

"Öyle olduğunu düşünmek güzel."

Gülmekten boğulurken ona sarıldım ve kendime doğru çektim. "Gel, düzene sokmamız gereken bir ev var."

On sekiz ay sonra

Banyo kapısına baktım, içeride bıraktığım şeyi düşündüm.

Tamam.

Nate'e söylemek zorundaydım.

Bir an sonra ağır bir şekilde iç çektim. Ona baktım, sonra izlediği filme, sonra yeniden ona baktım.

İşte geliyor.

"Ne izliyorsun?"

Ben böyle bir korkaktım işte!

Nate bana bir bakış attı. "Burada oturup yarım saattir seninle izlediğim filmin aynısı. Sen iyi misin?"

Ona söyle.

Omuz silktim. "Tamamen kaçırmışım. Özür dilerim."

Tuhafliğimi kabul eden Nate filme geri döndü ve sessizlik içinde oturup filmi izledik. Eh, o izledi. Ben sadece durdum.

Altı ay önce Nate Marchmont'taki evinden benim Jamaica Caddesi'ndeki küçük evime taşınmıştı. Cole'un onun için tasarladığı dövmeyi bana gösterdikten sonra beraber olmaya başlamıştık. Babam, Jo, Cam ve Nate'in ailesi bizim adımıza mutluydu. Nathan ve Sylvie'nin bana minnettar olduğunu bile söyleyebilirdim. Ama minnettar olmalarına gerek yoktu.

Mükemmel biri değildi, kim mükemmeldi ki ama Nate bana olan aşkını kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Elinden gelen her şeyi yapmasına gerek yoktu. Dövmesini görüp konuşmasını duyduğumda onu anlamıştım. O andan sonra ikimiz de birbirimize karşı hislerimizi göstermek yolunda harika bir patikaya adım atmıştık. Bu nedenle Nate vaktinin çoğunu benim dairemde geçiriyordu. Sanırım ikimizi de çok hızlı bir şekilde diğerlerine itmekten korkmamış olsaydık, Nate hemen yanıma taşınır-
dı ama biz altı aydır ilişkimizi yeni bir aşamaya taşımaya cesaret edememiştik.

Onun taşınması sadece beni değil ailesini de mutlu etmişti. Benim ısrarım ve elbette babasının kalp krizi nedeniyle Nate ve ben Longniddry'deki ailesini mümkün olduğunca çok ziyaret ediyorduk, ayda bir geceyi onlarla geçirecek şekilde tatillerimizi ayarlıyorduk. Nathan ve Sylvie benim ayı göğe astığımı düşünüyordu. Babam, ki her zaman aşırı korumacıydı, Nate bana taşındığında hiç sorun çıkarmadı, çünkü Nate üzerime titremenin artık onun işi olduğu konusunda babamı iknâ etmişti. Ve işini çok iyi yapıyordu.

Onu rahatsız edici bulmuş gibi davranmayacaktım bile.

Ben bağımsız, yetenekli, güçlü bir kadındım... Ama tanrı şahidimdir Nate korumacı ve sahiplenici olduğunda çok hoşuma gidiyordu çünkü çok seksiydi.

Seksi derken... Şimdiki zamana geri dönmemiz gerek...

Bilinçsizce yakışıklı profiline bakıyordum, ekrandan gelen ışık, bir hapishane sahnesini izledikçe ekranının üzerinde titriyordu.

"Ne tercih edersin?" diye sordu aniden. "Azami güven-

likle bir hapishanede hayatını sürdürmek mi yoksa Jurassic Park'ta kısıp kalkmak mı?"

Başımı yana yatırıp onun sorunu düşündüm. "Bu hapishanede sosyal bir durum var mı?"

"Yok hayır. Sen sadece ortalama bir insansın."

Sanki sorusu karşısında zor bir seçim yapmam gerekiyormuş gibi dramatik bir iç çektim. "O zaman sanırım Jurassic Park'la gitmem gerekiyor."

Nate televizyona gülümsedi. "Niye ya?"

"Yani en azından açık havada olacağım ve eğer birilerine yem olacaksam bir psikopattan ziyade bir doğuştan avcıya yem olmayı tercih ederim."

Kahkaha, evimizi ve göğsümü sıcaklıkla doldurdu. "İyi cevap bebeğim. Her zamanki gibi."

"Sen?"

Omzunu silkti. "Eğer sen Jurassic Park'ta isen, ben de oradayım."

Bu zamanlar gibi anlarda ona karşı hislerimle dolup taşıyordum. "Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?"

Başını bana çevirdi, ifadesi büyüleyiciydi. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

İkimiz de birbirimize gülümsedik ve sonra filme döndük.

Bu mükemmel an, banyoda beni bekleyen şeyin bilgiyle bölündü.

Yutkundum. "Tamam... Ne tercih ederdin? New Town'da iki yataklı mı yoksa şehir dışında üç yataklı mı?"

Beklenmedik sorum karşısında Nate'in gözleri ışıldadı. "Neden bir yer seçmemiz gerekiyor ki? Burayı seviyorum."

Kalbim küt küt küt diye göğüs kafesimde atmaya başladı, yemin ederim ki nabzım boynumda atıyordu. "Tamam." Ürkek bir nefes aldım. "Daha açık olacağım. Ne tercih ederdin? Kız mı yoksa oğlan mı?"

Kaskatı kesildi. Donmuştu.

“Nate?”

Yavaşça bana doğru döndü, gözleri sessiz bir soruyla irileşmişti.

Dudağımı ısırdım ve başını salladım.

Benim onaylamamla beraber Nate’in yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümseme belirdi.

Rahatlama ve heyecan tüm bedenimi sardı. Neden o kadar endişelenmişim ki. Geçmişte beraber olmamızı istediğini belli etmişti zaten.

Ona sokulana dek kanepede kaydım. Sersemlemiş koyu bakışları gözlerime çakılıyken kollarını etrafımda sardı. “Hamile misin?”

Başımı eğdim, onun dudaklarına fısıldadım, “Tebrikler. Babacık.”

Kahkahası bütün evi doldurdu, onun gülüşü karşısında rahatlarırken beni sıkıca tuttu ve kanepeye uzattı, sonra hızla beni yatak odamıza götürdü. Genellikle, Nate kutlamanın havasındayken, beni yatağa atar ve aşağıya indirirdi ama bugün yatağa nazikçe, kırılғанmışım gibi koymuştu.

Yüzüne sırtarak, yumuşak bir şekilde sordum, “Bana karşı yumuşuyor musun?”

“İçinde çocuğumuzu taşıyorsun. Ne yaptığımı izle.”

“Umarım seks söz konusu olunca yumuşamazsın.” Kotlarındaki düğmelere ulaştım.

Nate hâlâ kıpırdamıyordu, elleri başımın iki yanındaydı.

Yüzündeki ciddi ifadeye bakınca duraksadım. “Ne oldu?”

“Bunu planlamıştım,” dedi, sesi kalınlamıştı. “İkinci yıl dönümümüze dek bekleyecektim, Arizona’ya uçup eski arkadaşlarını ve annenin mezarını ziyaret edene dek bekleyecektim. Ona bizden bahsedecek ve sonra sana sevelenme teklif edecektim.”

Güzel bir ağrı göğsüme yerleşti. “Nate...”

“Ama bebek varsa... Şimdi nişanlansak nasıl olur?”

Sırıttım. “Tamam.”

Çatılan kaşları düzeldi. “Bunu evet olarak alabilir miyim?”

Güldüm. “Evet.”

Yeniden kaşlarını çattı. “Lanet olsun. Bu en romantik evlenme teklifi değil, değil mi?”

Parmak uçlarımla kaşlarını düzelttim. “Benim için romantik.”

Gülerken eliyle karnıma bastırdı. “Bu şekilde hayal etmemiştim.”

“Ben de,” diye fısıldadım.

“Ama şu koca dünyada birisi, benim hak ettiğim yerde durduğumu düşünüyorsa, bu beni mutlu eder.”

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yüzünü benimkine yaklaştırdım, dudaklarına ulaştım. “İşte bu bizim ‘sonra’mız bebeğim.”

Nate dudaklarını benimkine sertçe bastırdı, kollarını etrafıma sardı ve anlaşmamızı mühürlercesine bana sıkıca sarıldı.

Teşekkür

Olivia ve Nare'i Joss ve Braden'ın derme çatma kabilesine ilk tanıttığımda, Olivia'nın bir kütüphaneci olması gerektiğini biliyordum. Çünkü, yazarlık öncesi yıllarımda, her zaman bir kütüphanede çalışmaktan mutluluk duyduğumu düşünüyorum ama Tammy Blackwell bunun üzerinde ısrar etti. Tamam, biliyorum sadece şaka yapıyordun, Tammy ama kafamda kalmış. Bu yüzden sana, ilham veren Olivia kariyeri seçiminden ve kütüphanecilik dünyasına iç gözü verdiğin için teşekkür ederim.

Bir kütüphaneci bakış açısıyla kütüphanenin etrafını gezdirmek için yoğun programınızdan zaman ayırdığınız için Edinburgh Üniversitesi ana kampüsü kütüphanesindeki Paul Gorman'a teşekkür ederiz. Bana sadece çok değerli teknik bilgileri vermekle kalmasın, Olivia'nın gerçekte de kütüphanede çalışıyormuş gibi görünmesini de sağladın ve üniversite öğrencilerinin iç dünyasına dalmama yardımcı oldun. Sana kitabın içine koyacağımı söylemiştim.

Ajan gazeteci Lauren Abramo'ya en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Bana daima gerçek bir cesaret veriyor-

sun. Senden gelen bir e postayı her gördüğümde kocaman gülümsüyorum. Her gün canını dişine takarak çalışıyorsun ve buna her gün müteşekkirdir oluyorum. Beni asla yarı yolda bırakmadın dostum.

Editörüm Kerry Donovan'a milyonlarca teşekkürler. Karakterlerime, bu seriye ve bana güvenmen harikaydı. Bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemezsin. Bu dünyada seninle çalışabildiğim için mutluyum. Umarım gelecekte daha çok beraber çalışabiliriz.

Yayıncım Erin Galloway'e binlerce teşekkür, NAL'deki her bir kişiye tek tek teşekkür ederim, hepsi de Jamaica Caddesi'nden Önce'yi okuyucuya kavuşturmak için canla başla çalıştı.

Ve editörlerim Claire Pelly ve Hana Osman'a sıkı çalışmalarları için teşekkür ederim, yayıncım Katie Sheldrake, Michael Joseph'e (Penguin Yayıncılık İngiltere) teşekkür ederim.

Ayrıca, Nina Wegscheider'e ve Ullstein'daki ekibine bu serinin inanılmaz heyecanlarından dolayı büyük bir teşekkür etmeliyim. Alman okuyucuların karakterlerime âşık olmasını izlemek muhteşemdi, benim heyecanımı canlı tuttuğunuz için hepinize teşekkürler.

Ve tabii, her zamanki gibi aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim tüm bu zaman boyunca yokluğumu alttan aldıkları ve hayali dünyamda kaybolmamı ve onların mesajlarını uzun zaman yanıtlayamamamı hoş gördükleri için.

Ve son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim: Bu seriyi kucakladığınız için teşekkürler. Sizinle geçen her gün güzel.

*Ellie ve Adam'ın
sürpriz hikâyesini kaçırmayın!*

*Bir
Dublin Caddesi
Novellası*

*Çeşmeliköprü
Caddesi*

Eğer büyük bir yığının içinde bir şeyler bulmaya çalışırsanız daima o yığının en altında olduğunu fark edersiniz. Sonunda odanın diğer ucundaki son kutuyu da bıraktım ve alınımdaki terleri sildim.

Adam'la üç ay önce beraber taşındığımızda tüm kutuları boş odaya taşıyacağımı ve hepsinin birkaç hafta içerisinde tamamen yerleştirileceğini söylemiştim. Ne yazık ki sözümü tutamadım çünkü söylemekten utansam da beynimdeki tümörün beni hâlâ korkuttuğu bir gerçektir. Bana sekiz ay önce iyi huylu ama oldukça korkutucu bir beyin tümörü teşhisi konmuştu, bu teşhis sadece ailemi ve arkadaşlarımı korkutmakla kalmamış Adam'ı, abimin arkadaşını da harekete geçirmişti. Sonunda herkese bana âşık olduğunu itiraf etmişti ve o günden beri hep beraberdik. İlişkimiz biçim değiştirmiş olsa bile biz hâlâ *bizdik*, Adam da artık bana camdan yapılmışım gibi davranmamaya çalışıyordu. Yine de bana daha önce asla yapmadığı gibi davranıyordu, mesela tüm karmakarışık eşyalarımı düzenlemeye yardımcı olmak gibi, ben ise bunun sebebi-

nin hâlâ korktuğu için mi yoksa biz artık bir çift olduğumuz için mi olduğunu bilmiyordum.

Son kutuyu da bir zafer kazanmışım gibi indirdim ve bandı açtım. İçinde tam da aradığım şeyi bulmuş olduğum için sıırıttım. Kutunun içinden boşalttıklarına baktım ve onlar düşerken Adam'ın ahşap zeminini çizeceklerini fark ettim. Göz kırpmadan düşen günlüklerin arasında dans ederken sanki düşüşlerinin etkisini sihirli bir biçimde yumuşatabilirmişim gibi geliyordu.

Ama öyle olmadı.

Dizlerimin üzerine düştüm, günlükleri aldım ve zeminde bir çizik var mı diye kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Tanrıya şükür. Adam bir mimardı. Bu demek oluyordu ki bu mekânı belli bir şekilde seviyordu ve onun için bir servete mal olan bu zemini korumam gerekirdi. Ahşap zeminler hiç de ucuza mal olmuyordu. Adam zaten hayatını benim için değiştirmişti, tam bir çapkından kendini adanmış bir erkek arkadaşına dönüşmüştü, bekar ve gururlu bir ev sahibinden neşeli ve aşırı romantik kız arkadaşının tuhaf saçmalıklarıyla dolu bir dubleks sahibi haline gelmişti. Her odaya izimi bırakmama müsaade etmişti, bu şekilde o zeminleri çizerek ona olan minnettarlığımı gösteremezdin. Parmak uçlarımı öptüm ve onları özür dilemiş gibi ahşap zeminde gezdirdim.

"Els o ses de neydi öyle? Sen iyi misin?" Adam'ın derin sesi koridorda yankılandı. Braden'in son projesi üzerine ofisinde çalışıyordu.

"Oh şey," dedim, günlükleri aceleyle topladım, hem de hepsini. Ne yaptığıma öyle çok odaklanmışım ki Adam'ın ayak seslerini duymadım.

"Ne yapıyordun?" Sesini bir anda tepemde duyunca sıçradım ve dengemi kaybettim.

Ona baktığımda yumuşak bir ifadeyle burnundan nefes verdiğini duydum. “Sana bir çan takmam gerek.”

Adam ne dediğimi görmezden geldi ve çömeldi.

Gözleri günlüklerdeydi. Her zamanki gibi ona bakarken midemde küçük kıpırdanmalar hissettim ve tenim karıncalandı. Koyu renkli gür saçları ve spor salonuna yaptığı düzenli ziyaretler sayesinde koruduğu harika vücudu sayesinde Adam harika bir adamdı ama onun bu yakışıklı görünüşü, konuşmaya başladığı anda daha da seksi bir hal alıyordu. Gizemli bir gülüşü, zeki koyu kahverengi parlak gözleri ve ne dediğinle ilgileniyormuş gibi görünen bakışları, konuştuğu her kadının erojen bölgelelerini titreten kalın bir sesi vardı. Harika gözleri benimkilerle kavuşurken gülümsedi. “Seni bir süredir bunlardan biriyle görmemiştim.”

“Günlüklerim mi?” Başımı eğdim ve onları kronolojik bir sıraya sokmaya çalıştım. “Yazmayı bıraktım.”

“Neden?”

“Seninle beraber olmaya başladıktan sonra bıraktım. Onlar senin için hislerimi döktüğüm bir çıkış noktasıydı ama artık beraber olduğumuza göre onlara ihtiyacım kalmamıştı.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Bebeğim,” diye mırıldandı ve kısa saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saçlarımın kısa olduğunu hatırlayınca kaşlarımı çattım. Tümörden önce uzun, açık sarı saçlarım vardı. Saçlarımı seviyordum çünkü Adam’ın saçlarımı sevdiğini biliyordum. Ama cerrahlar beynime girebilmek için saçlarımı tıraş etmişlerdi. Oradaki bandajı bir eşarpıla kamufle etmişim ama saçlar tekrar uzamaya başlayınca eşarpı takmayı bırakmışım ve annemin beni seksi modern bir saç kesimiyle şekillendirmesine izin vermişim.

Kuaförden çıktığımda berbat haldeydim, Adam yeni saçlarımın seksi ve şirin olduğunu söyleyene kadar da rahatlayamamıştım. Joss, her ne olursa olsun tümörden iyidir diyerek beni tamamen teselli edebilmişti.

Haklıydı. Eğer tümör bana bir şey öğrettiyse o da hayatta küçük şeyleri dert etmemek gerektiği idi. Tabii ki bu, saçlarımın uzamasını beklerken endişelenmediğim anlamına gelmiyordu. Şimdi saçlarım güç bela çeneme geliyordu.

“O zaman neden onlara bakıyorsun?” Adam günlüklerimden birini eline alıp boş boş bakarken sormuştu

Umrumda değildi. Zaten açık biriydim, özellikle de Adam’ın yanında. Yazdığım hiçbir şeyden utanç duymuyordum. Kim olduğuma güveniyordum.

Öyleydim.

“Joss için,” diye parlak bir ifadeyle cevap verdim, bu konuşmanın baştan çıkarıcı bir hale geldiğini düşünüyordum.

Bir gece önce Joss ve ben Braden’in Dublin Caddesi’ndeki eski sevinde oturuyorduk ve o da bana yazdığı şeyin taslağından bahsediyordu. Joss bir Amerikalı yazardı ve Edinburgh’a geçmişinden kaçmak için gelmişti. Hikâyesi, kalbimi acıtmıştı. On dört yaşındayken tüm ailesini bir araba kazasında kaybetmişti. Öyle bir şey yaşadığımı hayal bile edemiyordum. Sadece onda derin bir iz bıraktığını görebiliyordum.

Joss’u ev arkadaşım olmak için görüşmeye geldiği an sevmiştim ama içeride bir yerlerde onun kırgın olduğunu biliyordum ve ona yardım etmek istemişim. Çok içine kapalıydı ama abim Braden’la çıkmaya başladığından beri ondaki değişimi izleyebilmişim. Braden ve benim onu değiştirdiğimizi söylese de çoğunlukla nedeni Braden’di.

Ona o kadar yardımcı olmuştu ki sonunda ailesini anlatan bir kitap yazmaya karar vermişti. Bu, onun için büyük bir adımdı, bana söylediğine göre onları yazmaktan bu kadar zevk alacağını tahmin bile etmemişti. Bu da bana bir sonraki projesi için ilham vermişti.

“Neden Joss?”

“Çünkü günlüklerin içinde bizim hikâyemiz var.” Ona sıırttım. “Bence güzel romantik bir hikâye. Onun bir sonraki romanı olabilir.”

Bir sebepten Adam’ın kahkahalara boğulmak üzere olduğunu gördüm. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ben de görmezden geldim. “Bir sonraki aşk romanı mı?”

“Sonraki, bir öncekini takip eden. Bir önceki onun ebeveynleri hakkındaki aşk romanı.”

“Eminim Joss kendini bir aşk romanı yazarı olarak görmüyordur. Aslında, onun da dediğini duydum.”

“Ben de,” dedim ve günlüğü kutuya koydum. Joss’un araştırmasına yardım edemezdi, içindekileri yazdığım da yedi yaşındaydım. Onun çoğunlukla benim Barbie ve Sindy bebeklerim ve Sindy’nin düz ayakları, onun ve Barbie’nin ayakkabılarının imkânsızlığı ile ilgili sorunlarım hakkında yazılar vardı. Beni deli ediyordu. “Ben de hanımefendinin çok fazla protesto ettiğine inanıyorum. Kesinlikle bir aşk romanı yazarı. Onun maruz kaldığı romantik dramalara bakılırsa, bir aşk romanı yazarı olması mucize olurdu.”

Kahkahalara boğuldu, ellerimde hâlâ günlüğü açık tutuyordu. “Yani tüm bunlara benimle ilgili şeyler mi yazdın?” diyerek gözlerini sayfalarda dolaştırdı.

Evet, evet öyle yapmıştım. Ben on o ise on yedi yaşına bastığından beri Adam’a vurgundum. O vurgun on dört

yaşıma geldiğimde daha da büyük bir yangına dönüşmüş ve bugüne dek gelmişti. Kutudan çocukluğuma ait bir başka günlüğü daha çıkardım ve kenara koydum. “Sana uzun zamandır âşıktım arkadaşım,” diye mırıldandım.

“Bunları okumak isterim,” dedi yumuşak bir sesle. Ses tonu yüzünden bakışlarımı ona çevirdim. Bakışları bana odaklanmıştı, tamamen hassasiyet ve duygu doluydu, beni nefessiz bırakmıştı. “Senin her parçanı istiyorum. Kaçırdığımı fark etmediğim parçaları bile.” Bu itirafı aslında ona olan duygularımı uzun zaman boyunca inkâr etmiş olduğu anlamına geliyordu.

Erimiştim. Baştan aşağı romantiktim ve onu tanıyan herkesi şaşırtıyor olsa da Adam özverisi ile benim romantik tarafımı daha da ortaya çıkarıyordu. Beni eriten böyle sözcükler bulabiliyordu. Sonra da beni öyle heyecanlandırıyordu ki, oyunun sonunda kazanan yine o oluyordu.

Günlüklere dönmeden önce ona yumuşak bir gülümseme gönderdim ve istediğimi bulana dek günlükleri karıştırmaya devam ettim. O günlüğü bulduğum an tam da istediğim yer açtı ve ona uzattım. “İşte burada başlıyor. On dört yaşındaydım.”

Adam bir kaşını kaldırdı, benim on dört yaşındaki düşüncelerimi okumak için günlüğü ellerine aldı. Nereyi okuduğunu tam olarak biliyordum. O günü sanki dünmüş gibi hatırlıyordum.

9 Mart, Pazartesi

Gerçekten de garip bir gün oldu. Her gün gibi başlamıştı. Clark işe gitmek için erkenden kalkmıştı ve ben de Hannah'yı doyurmak konusunda anneme yardım etmeye çalışıyordum çünkü onun elleri doluydu. Ancak Hannah

lapanın beni boyamak için uygun olduğunu düşünüyordu sanırım çünkü okul tişörtümü değiştirmek zorunda kaldım. Keşke bugün başıma gelen tek gariplik bu olayla sınırlı kalsaydı ama öyle olmadı. Allie ve June'u okul kapısında yakaladığımda bir terslik olduğunu anlamıştım...

Öğle yemeği için zil çaldığında sıramdan kalktım ve İspanyolca sınıfından tabanları yanan bir taşı gibi koşarak çıktım. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Gerçekten de çok uğraşıyordum çünkü o salakların hiçbirinin beni görmesini istemiyordum ama okulun ana girişinde tüm musluklarımı açıverdim.

Tüm fısıltılar ve isimler... Korkunçtu. Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Bu şekilde. İnsanlar genelde benden hoşlanırlardı. Ben iyi biriydim, ben... Ben bir fahişe değildim.

Bir sınıf üstümdeki erkeklerin ben kapılardan geçerken güldüklerini duydum. Parmaklarım titrerken abimin bana yılbaşında hediye olarak aldığı telefonumu çıkardım ve Braden'ı aradım.

"Els, sen iyi misin?"

Sesini duyduğum anda yeniden gözyaşlarına boğuldum.

"Ellie?" Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Ellie, neler oluyor?"

"Bri..." hıçkırmaktan konuşamıyordum.

"Brian..." ağlamam konuşmamı engellemeye devam etti.

"Fairmont... O bir son sınıf ve herkese, herkese bizim Allie'nin partisinde cumartesi gecesi beraber olduğumuzu, onunla, onunla yattığımı söylemiş." Bir bahçe çitine karşı durdum ve eğildim, artık babamın dünyanın para-

sını ödediği o pahalı hazırlık okulundan yeterince uzak-
taydım. Burası ailemin St. Bernard Crescent'teki evinden
yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Ve ben de okulu kırıp günün geri kalanında evde sak-
lanmak istiyordum.

"O küçük pislik," dedi Braden, sesindeki öfke telefonu
aşıyordu.

"Herkes bana orospu ve fahişe diyor, fısıldayıp bana
gülüyorlar. Şimdi de June benimle konuşmuyor."

"Ne cehenneme June seninle konuşmuyor ki?"

"Brian'ı seviyor. Ben asla... Braden... Biz cumartesi ge-
cesi sadece dört kelime konuştuk. Benimle takılmak iste-
di ve ben de 'Rüyada görürsün,' filan dedim."

"Sen bunu söylerken orada kimse var mıydı?"

"Evet, arkadaşları oradaydı." Burnumu çektim.

"Yani sen onu bozdun o da bir dedikodu yaydı." Braden
yeniden küfretmeye başladı. "Tamam şimdi tam olarak
neredesin?"

"E... eve gidiyorum. Bir üç saat daha buna dayanamam."

"Tatlım, eve gidemezsin. Braebank okulu, okulu
asan öğrencilere merhamet etmez. Kapıda bekle. Ben
her şeyi yoluna sokacağım." Ses tonuna bakılırsa Brian
Fairmont'un, Braden Carmichael'in küçük kardeşiyle
dalga geçmenin ne demek olduğunu öğrenmesi yakındı.

Telefonu kapatıp yüzümü sildim, bir kez daha anne-
min on beş yaşına gelene dek rimel sürmeme ya da mak-
yaj yapmama izin vermemesine teşekkür ettim. O zaman
bile maskara ve kapatıcı kullanabilecektim ama on altı
yaşıma dek ruj ve fondötene izin yoktu.

Arkadaşlarım annemin garip olduğunu düşünüyorlardı.

Braden'ın kurtarmaya geleceğini bilerek biraz daha iyi
hissettim. Büyük abim gerçekte üvey abimdi. Babadan

kardeşlik: Douglas Carmichael. Babam Edinburgh'da çok önemli biriydi. Bir emlak şirketine, restoranlara ve insanlara kiraladığı mülklere sahipti. Çok meşgul biriydi ve Braden'a zaman ayırsa bile bana para harcamanın on dört yıl boyunca beni ihmal etmesinin karşılığı olacağını düşünüyordu.

Onun umursamazlığı can yakıcıydı. Hem de çok. Ama Braden vardı, annem ve üvey babam Clark da vardı. Babam Clark'la beş yıl önce evlenmişti ve o annemin hayatına girdiği andan itibaren benim babam olmak istediğini göstermişti. Olmuştu da... Douglas Carmichael'den çok daha fazla hem de.

Bazen Braden ve babamın nasıl baba oğul olduğuna hayret ediyordum. İkimiz de onun çocukları olamayacak kadar iyi insanlardık. Örneğin Braden... Babam için çalışmaktan bilerek kaçındıktan sonra, birkaç yıl önce aniden Carmichael "imparatorluğu"nda rol almak istediğine karar verdi, bu da babamızı mutlu etmek için canı çıkana dek çalışması anlamına geliyordu.

Abim sadece çok çalışmakla kalmamış, Analise'le de çıkmaya başlamıştı. Avusturalyalı bir öğrenciydi ve yeni çıkmaya başlamışlardı. Braden ondan gerçekten hoşlanıyormuş gibiydi. Ama yine de benim için daima zaman bulurdu. Tıpkı bu okulda yaşadığım çirkin durumlarda olduğu gibi.

"Ellie!" Tanıdık bir sest, döndüğüm anda bir arabanın kapısının çarpıldığını duydum. Adam Gerard Sutherland'ın Braden'ın sadece para yiyen bir canavar olarak gördüğü altı yaşındaki Fiat'ını gördüğüm anda gözlerim yuvalarından fırladı. Adam, Edinburgh Üniversitesi'nde bir öğrenciydi ve şehirde park sorunu kâbus gibiydi.

On yaşından beri Adam'dan hoşlanıyordum, bu yüzden beni kurtarmak için onu göndermesi biraz garibime

gitmişti. Ama şaşırmamam gerekirdi. İkisi küçüklüğüm-den beri beraberlerdi.

“Adam...” Tüm gözyaşlarını sildiğimden emin olmak için yüzümü iyice sıvazladım.

Karanlık gözleri bana bakarken çenesi gerildi. Gözlerim şişmiş ve kıpkırmızıydı. “Braden özür diledi. Şu anda ayrılamadığı bir toplantısı var,” dedi yaklaşırken. Bozulmamış, kırışık ve solmuş kot pantolon giyiyordu. Tıpkı her titiz öğrenci gibi Adam da tertemiz giyiniyordu.

Eski arabası bile derli topluydu. “Beni aradı. Öğleden sonra boşum. Gel buraya tatlım.” Soru sormama fırsat vermeden beni çekti ve ben de hemen yanağımı onun göğsüne dayayıp ağlamamaya çalıştım.

“O küçük bok parçası nerede?”

Ondan uzaklaştım, nasıl da öfkeli olduğu açıkça belli oluyordu. “Ne yapacaksın?”

“On beş mi?”

“On altı.”

“On altı.” Dudağını öfkeyle kıvrırdı. “Ona vuramam ama onu altına sıçana kadar korkutabilirim.”

Adam ve Braden benim önümde çok küfrederlerdi ve bununla hiçbir sorunum yoktu. Annem onların ne kadar küfrettiğini duysaydı kesin çılgına dönerdi. Şanslıydılar çünkü bebekliğimden beri onların etrafında dolanıyordum ve her fırsatta anneme onlardan öğrendiklerimi söyleyip onları deli ediyordum. Tabii tecrübelerime dayanarak okulda çok daha kötülerini duymuştum. Bugün duyduklarım ise doğrudan beni hedef alıyordu.

Gözlerim yeniden yaşlarla dolmaya başladı.

Adam’ın gözleri kısıldı. “Els, bu çocuk nerede?”

Derin bir iç çektim. “Binanın arkasında, öğle yemeği binasının arkasında.”

“Tamam.” Adam kapılardan içeri girdi ve ben de onun arkasına takıldım. Arkadaşlarımla meraklı bakışlarını görmezden geldik. Onlar da Adam’ın benim adıma burada olduğunu ve bir şeylerin yaşanmak üzere olduğunu tahmin ettikleri için heyecanlı bir şekilde sohbet ettiler.

Yanaklarım utançla yanıyordu, kalbim tüm okul kariyerimin tarihindeki en kötü sabah için küçük bir azarlanma bekliyordu.

Binanın köşesini döndüğümüz zaman, Adam durdu ve son sınıflardan oluşan bir kalabalığa baktı. Son sınıflar kafasını bize çevirdi ve yanımda Adam’ı gördükleri an gözleri açıldı.

“Hangisi?” Adam sert bir şekilde sordu.

“Brian blazerini beline bağlamış olan.”

“Elinde şişe suyu olan uzun boylu sarışın çocuk mu? Bir diken gibi görünen?”

“Bu o olmalı.”

“Küçük...” Adam derin bir nefes aldı ve yumrukları sıkılmış bir şekilde Brian’a doğru yürüdü, Brian da şişeyi bırakıp yumruklarını sıkıyordu. Brian’ın arkadaşı onu dürttü ve Adam’la yüzleşmeye döndü. Brian anında ona baktı.

Adam Brian’a yaklaştı ve ona tepeden baktı. Adam başını eğdi, yüzü neredeyse Brian’a değecekti. Her ne dediyse diğer elemanların yüz ifadeleri değişti.

“Yani?” Adam aniden yüksek sesle sordu.

Brian birşeyler mırıldandı.

“Daha yüksek sesle seni küçük pislik.”

“Onunla yatmadım!” Brian ağlıyordu. “Ona dokunmadım...” Dönünce benimle göz göze geldi ve sanki bana

Adam'ı geri çekmem için yalvarırmış gibi baktı. "Üzgünüm!" dedi. "Evet, yalan söyledim!"

Kalabalıktan gelen bir mırıltıyla gözlerim Brian'dan öğle yemeği binasına döndü ve Bay Mitchell'ın Adam'ı izlediğini gördüğümde mideme bir ağırlık saplandı Adam da onu görmüş olmalıydı çünkü başını dikleştirdi. Ancak, Brian'dan uzak durmadı.

"Kimsin sen?" Bay Mitchell, Adam'a doğru yürüdüğü gibi kavgacı bir tonda sordu. "Okul arazisine girmeye iznin yok."

"Burada Bay Fairmōnt'la laflıyorduk. Biz iyiyiz." Adam sanki on altı yaşında birini tehdit eden yirmi bir yaşında biri değilmiş gibi omzunu silktilti.

"Brian, sen iyi misin?" Bay Mitchell sordu.

"İyiyim, Bay Mitchell." Yine de Adam'dan bir adım geriye çekildi ve coğrafya öğretmenimizin yakınına gitti.

"Adam!" diye seslenerek başını belaya sokmadan önce gitmesini istedim.

Bay Mitchell'ın bakışlarını ve yüzünün bulutlanması izledim. "Bayan Carmichael, okul saatlerinde ziyaretçilere izin verilmediğini gayet iyi biliyorsunuz."

"Üzgünüm Bay Mitchell."

"Ben de çıkmak üzereydim." Adam, Brian'a uyarıcı son bir bakış attıktan sonra aheste adımlarla bana doğru yürüdü. Adam emir almaktan hoşlanmazdı. Bana ulaştığında elini omzuma koydu ve benimle okulun çıkış kapısına doğru yürüdü. Biz yanlarından geçerken kimse sesini çıkarmıyordu. Herkes sanki çok havalı biriymişim gibi bana bakıyordu. Yani ben de Brian'ın ödünü koparmış Adam Sutherland'ın kolu omzumdayken öyle hissediyordum.

Sırıttım ve Adam gülümsememi yakaladı, yumuşak kahrkahrası içimi ısıttı.

“Daha iyi hissettin mi?” diye sordu durma noktasına geldik.

“Evet. Teşekkür ederim.”

“Cumartesi gecesi bir partide ne yapıyordun?”

Kaşlarını çatıyordu.

“Ben on dört yaşındayım, Adam. Bir arkadaşının doğum günüydü. Neyse, son sınıfların orada olacağını biliyordum.”

Başını eğdi. “Sadece dikkatli ol.”

“Evet.” Bakışlarımı indirdim ve onun, gençlik dramıma sürüklendiğini hissettim.

“Buraya gel.” Adam beni tekrar çekti ve bana yakın bir şekilde sarılmadan önce alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Şimdi, bu sabahın tüm stresıyla onun göğsünde ağlarken ona tamamen tutulduğumun farkına varmıştım. Harika kokuyordu ve sert, kaslı vücudunu hissedebiliyordum.

Karnımın altında garip bir karıncalanma hissettim ve hemen kızardım. Geriye çekilip o halimi bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştım ve ona elimi salladım.

Adam bana soru soran bir gülümsemeyle baktı ve ardından “Ne zaman ihtiyacın olursa beni ara olur mu?” diye sordu.

Başımı eğdim.

“Tamam tatlım. Sona görüşürüz.”

“Güle güle.”

Bana sırtıttı. Bu, başka bir karıncalanma dalgasının bana yayılmasına neden oldu. Onun arabasına binip uzaklaştığını hissederken ona olan hislerimin derinleştiğini fark ettim. Adam’la tek ilgilenen beynim değildi. Hormonların deli ettiği vücudum da onun farkındaydı.

iki

A dam bakışlarını günlükten bana çevirdiğinde gülümsedi. “On dört yaşındaki bir çocuğun cinsel olarak uyanışı hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Biraz lolita-vari oldu.”

Onun rahatsızlığına güldüm. “O zamanlar benim için aynı şekilde hissetmemiştin. Her neyse, şimdi seninim, başka bir erkeğin bana cinsel uyanışımı vermesini tercih eder miydin?”

Sayfalara geri baktı. “İyi atış,” diye mırıldandı. “İşte.” Ona başka bir günlük verdim, açtım ve on dört yaşındaki düşüncelerimi ellerinden aldım. “Bu, ondan sonraki yıldan.”

23 Eylül, Cumartesi

Adam’ın bana kızkardeşiymişim gibi davranmasından bunaldım. Ben onun kızkardeşi değilim! Keşke bunu o da anlayabilse...

Derin bir nefes aldım ve maskarayı kirpiklerime sürdüm. Kendime makyaj masası aynasında bakarken ya-

vaşça nefes verdim ve zihnimi rahatlatmaya çalıştım. Ne kadar denersem deneyeyim, midemdeki kelebekleri yatıştıramıyordum. Bu yüzden vazgeçtim ve maskarayı rahatça sürebilmek için aynaya eğildim.

Annemin izin verdiği tek makyaj malzemesi buydu. Uzun, açık renkli kirpiklerim vardı, bu yüzden ben mas-kara kullanmaya başlayana dek onların ne kadar uzun olduğunu kimse bilmiyordu. Onlar uzun ve şimdi de siyah olduklarından mavi gözlerim ortaya çıkarıyorlardı.

Maskaranın beni biraz daha büyük göstermesini umut ediyordum. Uzun olsam bile küçük göğüslerimle ince bir vücuda sahiptim ve on beş yaşından çok beş yaşındaymışım gibi hissediyordum.

Bir randevum vardı. İlk randevum. Sam Smith ile. O altıncı sınıftı yani benden iki yaş büyüktü, şirin ve havahydı yani ondan gerçekten de hoşlanıyordum.

Ondan, Adam olmayan birinden ne kadar hoşlanabilirim o kadar hoşlanıyordum.

Adam artık bir çocuk değildi.

Uzun saçlarımın içinden yüzlerce kez fırçayı geçirirken, yatak odamdaki kapı çaldı. “Gel!” Belki de gelen annemdi çünkü ilk randevum için benden daha ilgili ve endişeli görünüyordu.

Ama kapı açılınca Adam’ı gördüm ve bu benim için sürpriz oldu.

Kalbim göğsümdeki bu ufak tefek şey, onu her gördüğümde yaptığını yaptı ve ben de ona gülümsedim. “Burada ne yapıyorsun?”

İçeriye bir adım attı ve kapıyı kapattı, ben onu karşılamak için doğrulurken kaşları çatıldı. Gözleri boydan boyda beni süzdü ve çenesindeki kas gerildi.

Beyaz kolsuz bir elbise giyiyordum. Mütevazı bir de-

koltesi vardı, ben de kollarımı örten bir hırka ve bacaklarımı örten siyah bir külotlu çorap giyiyordum ama kıyafetimin onu kızdırdığını anlamıştım. Beni küçük bir kardeş olarak gördüğü için kızmış olduğunu bilmek beni kızdırdı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve o anda bakişlarını yüzüme çevirdiğini hissettim.

“Clark, Braden’a bu gece bir randevun olduğunu söyledi. İkimiz de bu önemli soruyu sormak istedik. Kim o?”

Ona gözlerimi devirdim. “Sadece bir çocuk.”

“Bu çocuk kaç yaşında?” Adam bana birkaç adım attığında usulca sordu.

“Braden nerede?”

“Alt katta. Konuyu değiştirme. Kaç yaşında?”

“Sam on yedi yaşında.”

“Ne?” Keskin bir nefes aldı. “Ve Elodie buna razı oldu mu?”

Clark’dan bahsetmedi, çünkü Clark bu şeyler hakkında annemden çok daha rahattı. “Aslında benim için heyecanlı.”

“Alt katta gergin bir tavuk gibi dönüyor.”

“Çünkü Sam her an burada olacak.” Gözlerimi kaçırdım çünkü çenesindeki inatçı duruştan hoşlanmamıştım.

“Seni nereye götürüyor?”

“Sinemaya, sonra akşam yemeğine.”

“On birden önce evde olacak mısınız?”

Çantamı yatağımın üzerinden aldım ve abartılı bir şekilde içimi çektim. “Evet...”

“Ve sana dokunmasına izin vermeyeceksin.”

Bu bir soru değildi.

Onun emir vermesiyle dondum ve önümde durana kadar benim için son adımları attıktan sonra gözlerimi kıstım, bu yüzden yakın bir şekilde bakişlarını karşılamak için başımı eğmek zorunda kaldım. “Bu bir randevu

Adam,” diye fısıldadım. “Dokunuşun dahil olması gerekiyor.”

“On beş yaşında bir kızken değil. Sen olduğunda değil.” Geri çekildim, bunu bir aşağılama olarak algıladığım için Adam hemen yüzünü buruşturdu. “Els, öyle demek istemedim. Ben sadece demek istedim ki... Sen sıradan bir kız değilsin.”

“Bak, Braden bana bu konuşmayı üç saat önce telefonda yaptı.”

“Ellie.” Adam bana açıkça “sus” anlamına gelen bir bakış attı. “Sen özelsin. Bunu anlayacak bir oğlanı hak ediyorsun ve bu oğlanın da asla yaramazlık yapmaması gerek tamam mı?”

“Yaramazlık?” Ona bir kaşımı kaldırdım. “Sam’in yaramazlık yapmayacağına eminim.”

“Els, sen romantiksin ve gençsin. Onun yaşındaki erkekler... Romantik değiller. Aklında tek bir şey var. Ve o küçük domuz o şeyi seninle yapamaz.”

Naif küçük bir kız olduğum imâsına kızıp onu fırçaladım. “Seni bekleyen bir randevun yok mu?”

“Arsız küçük alçak,” odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladığımda o da arkamdan çıkmıştı. “Keşke küçük ve sevimli, cevap vermeyen halinde kalsaydın.”

Gözlerimi yuvarladım ve kapı zili sesine atladım.

“Ben açarım,” diye Adam seslendi ama ben kollarımı uzatıp onun geçmesini engelledim.

Ne yazık ki Clark’ı durduramamıştım, o da oturma odasından daha önce hiç görmediğim bir hızla çıktı.

Of.

Yani belki de Clark, tüm bu “ilk buluşma” şeyinden hiç de hoşnut değildi.

“Lanet...” Son birkaç adımı aceleyle atarken kısık sesle küfür ettim.

Braden oturma odasından elinde bir şişe birayla çıktı. Elbisemi gördüğünde gözleri açılmıştı, ifadesi karanlıktı ona doğru giderken kapıyı açan Clark’ın sırtına çarptım.

“O da burada,” diyordu, ben de ona soru soran gözlerle baktım. Her şey göz kamaştırıcı ve korkutucuydu. Bu garipti.

“Sam...” Onu gördüğüm anda karnımda kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Sam, ince olmasına rağmen, Braden kadar uzundu ve kendine ait bir yaşamı var gibi görünen dağınık açık kahverengi saçları vardı. Okulda saçlarıyla meşhurdy.

Bütün kızlar parmaklarını o saçların arasından geçiren kız olmak istiyordu. Bu geceden sonra o kızın ben olacağını umuyordum.

Sam Clark’ı titizlikle izlemeyi bitirdi ve sonra gamzeli bir gülümsemeyle yoluma çıktı. “Merhaba Ellie. Harika görünüyorsun.”

“Hayır görünmüyor.” Braden birden arkamızda belirmişti. Adam’ı onun yanında görünce gözlerimi kapattım. İkisi de Sam’i kızdırmaya çalışıyorlardı. “On beş yaşında görünüyor. Bunu aklında tut.”

Aman, tanrım. Beni öldürün. Beni hemen şimdi öldürün.

“Eğer ona dokunursan seni doğduğuna pişman ettiğimize emin oluruz. Tamamen,” diye uyardı Adam.

“Aynen katılıyorum,” dedi Braden.

Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde kalbim boğazımda atıyor ve Sam’in kül rengi yüzündeki bakışları Braden ve Adam’a sanki kafası kesilmek üzere olan bir Viking savaşçısıymış gibi sabitlendiğini görebiliyordum.

“Tüm bunlar da neyin nesi?” Annemin sesini duymuş olmak beni rahatlatmıştı. “Kapıdan uzaklaşın.” Adam ve Braden kapıdan nazikçe uzaklaştı ve annem, Elodie Nichols, sonunda tek başına kaldı. Uzun boylu narin annem hâlâ büyüleyiciydi ve o anda gözüme bir melek gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım minnettarlıkla.

Yüzümdeki ifadeyi fark ettiği anda omzunun üzerinden arkamızdaki ikiliye kötücül bir bakış attı. Sam ile randevumuza çıkmak için evden ayrıldığımız anda o üçünün bir tartışmaya gireceğine adım gibi emindim.

Annem dönüp Sam’le el sıkışmak için ilk hamlesini yaptı. “Elodie Nichols. Tanıştığımıza memnun oldum, Sam.”

“Ben de Bayan Nichols,” Sam sessizce yanıtladı, belli ki hâlâ toparlanamamıştı.

“O zaman siz ikiniz artık çıkın.” Kulağımın arkasına bir saç tutamını yerleştirip yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde gözleri parlıyordu. “İyi vakit geçir tatlım. On birden önce evde ol.”

“Teşekkürler anne.”

“Telefonun yanında mı?”

Başımınla onayladım ve hızlıca verandaya çıkıp Sam’i sokağa doğru hafifçe ittirdim. Otobüs durağına varana dek tek kelime etmedi.

“Onlara kulak asma,” dedim sonunda. “Sadece canını sıkmak istediler.”

Bana zayıf bir gülümseme verdikten sonra saatini kontrol etti. “Film yakında başlıyor. Acele etsek iyi olur.”

Kapıyı arkamdan kaparken gözlerimden dökülmeye hazır olan öfke gözyaşlarını zihinsel olarak geriye itmeye çalıştım.

“Gelen sen misin hayatım?” Annem oturma odasından sesleniyordu.

Sefil bir halde annemin kucaklamasına ihtiyaç duyuyordum, koridordan geçip odaya girdim.

Saat on buçuktu, Braden ve Adam hâlâ bizim evdeydi.

Annem ve Clark koltuklarındaydı, Braden ve Adam kanepeydi; dördü de artık televizyondan gözlerini ayırmış, bana bakıyorlardı.

Onlara bir bakış attım ve neden beni beklediklerini anladığımı anda artık gözyaşlarımı tutamadım.

“Randevun nasıl geçti?” Annem sordu, sanki yüzümden her şey okunmuyormuş gibi.

“Berbat,” dedim ve bakışlarımı Braden ve Adam’a yönlendirdim. “Bana bir daha çıkma teklif etmeyecek, siz iki geri zekâlı yüzünden.”

“İyi,” diye Braden yanıtladı. “Biriyle çıkmak için çok gençsin.”

Annem iç çekti. “O çok genç değil.”

“Çok genç,” dedi Adam. “Bir de şu giydiğine baksana.”

“Kıyafetlerinde hiçbir sorun yok.”

Braden, “O daha on beş yaşında,” diye itiraz etti. “Randevuya çıkmak için dünya kadar zamanı olacak. Okuluna odaklanması gerek.”

“Sesin sanki çok daha eski kafalı biriymişsin gibi geliyor Braden.”

“Elodie, tavrına inanamıyorum.” Adam iç çekti. “Bu konuda daha dikkatli olursun sanıyordum.”

“Dikkatli?” Annem tekrarladı. “Bu bir randevu.”

Onlar ağzı dalaşına devam ederlerken öfkem yerini aşağılanmaya bıraktı. Okulun en yakışıklı, en tatlı, en havalı çocuğu bana çıkma teklif etmişti ama abim ve en yakın arkadaşı onu mahvetmişti. “Ondan hoşlanmıştım,”

dedim bir anda, sessizce söylemiş olsam da konuşmaları bıçak gibi kesildi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı düşerken hepsi bana baktılar, “Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Siz ikiniz bunu mahvettiniz ve bu umurunuzda bile değil,” dedim Adam ve Braden’a bakarak.

Göğsüm acıyla yanıyordu, merdivenlere koştum ve adımı bağırarak Braden’i görmezden geldim.

“Onu getiririm,” dedi Adam ve ben merdivenlerden daha da hızla çıkmaya başladım. Yatak odamın kapısını arkamdan kapayıp kendimi yatağa attım ve ağlarken kafamı yastığa gömdüm.

İç çekişlerimin arasında kapının çalındığını duydum ve kafamı sadece hırlamak için kaldırdım “Defol.”

Kafamı yastığa yeniden gömdüm.

Adam’ın ne kadar inatçı olduğunu bildiğimden kapıyı açtığını duymak beni şaşırtmadı. Ayak seslerini duydum. Yatağımın sağ tarafı çöktü ve Adam iç çekti.

“Üzgünüm,” dedi, sesi samimi ve derindi. “Tatlım, çok üzgünüm.”

Hiçbir şey demedim, Adam’ın beni cidden incittiği ilk anın bu olduğunu fark ettiğimde boğazım daha da çok acımaya başladı.

“Els...”

Ona bakabilmek için kafamı çevirdim. Genç ve yakışıklı yüzündeki endişeli ifadeyi görmezden geldim ve ona sertçe, “Sadece git Adam,” dedim.

Bir elini saçından geçirdi ve bana yaklaştı.

“Bak... Kendimi berbat hissediyorum. Geceni mahvetmek istememiştik. Braden da öyle.”

“Ah eminim, Sam’i hayatını cehenneme çevirmekle tehdit ettiğinde amacınız benim gecemi mahvetmek değildi.”

“Tanrım,” dedi Adam. “Yaşına göre fazla zekisin. Sanki olgun bir kadınla tartışıyorum.”

“Olgun bir kadınla tartışmanın nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun? Hiçbirini kızdıracak kadar uzun zaman geçirmiyorsun ki?”

Cevabım karşısında dudakları seğirdi ve başını iki yana salladı. “Tanrım.” Yeniden.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Adam yeniden bana baktı. İfadesi neşesizdi. Daha çok, ciddi görünüyordu. “Eğer bu çocuk senin ailenin duyduğu endişelerle baş edemediği için senden vazgeçiyorsa, seni hak etmiyor demektir.”

Aile sözcüğünü duyduğum an içimde bir tuşa basılmış gibi oldu. Buz gibi bir bakış attım ve “Sen benim abim değilsin Adam, öyle davranmayı bırak.”

Gözlerindeki acı dolu bakışı gördüğüm anda göğsüm ağrıdı, daha da çok ağlamak istedim. “Bunu ben de biliyorum Ellie.”

Gözlerimiz buluştuğu anda kızarmaya başladım. “Biliyor musun?” Mırıldanmıştım.

Gözlerinde parlayan bir bakışla ayağa kalktı ve bir anda rahatsız olmuş gibi göründü. “Seni biraz yalnız bırakayım. Sadece, seni asla üzmemiş olduğumu söylemek istedim.”

Ben cevap vermeyince Adam içini çekti ve odayı terk etti.

Tam kapımı kapatırken Braden’in dışarıdan gelen sesini duydum. “O iyi mi?”

“Kızgın. Bir süre yalnız kalsa daha iyi olacak.”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“Braden...”

“Seni alt kata götüreceğim.” Braden onun sözünü kes-

ti. Benim odamın kapısını açıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Yatağımın başucuna geldiğinde, endişeli gözlerle bana bakmaya başladı.

“Els, tatlım,” dedi kısık bir sesle ve yatağıma oturdu. “Ben çok üzgünüm.”

Gözyaşlarına boğulup kendimi onun göğsüne yasladım, güçlü kollarıyla beni sarmasına ve teskin edici sözlerle mırıldanmasına izin verdim.

Üç

“Braden’ı hemen affettin mi?”

Adam günlüğümü elinde tutarken bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Omzumu silktim ve o günlüğü de on dört yaş günlüğümün yanına koydum. “Sen beni daha çok incitmiştin. İsteyerek değil elbette ama ben senin için bir kız çocuğu değil bir kadın olmak istemiştim.”

Adam bana deliymişim gibi bir bakış attı. “Sen bir kız çocuğuydun. On beş yaşındaydın.”

“Bana hiç o gözle bakmadın mı yani? O gece... Kısa elbisemin içinde,” diye onu kışkırttım.

“O zaman değil,” diye yumuşakça itiraf etti, benim duygularımı incitmekten çekiniyormuş gibiydi. “O zamanlar hâlâ Braden’ın küçük kızkardeşiydin.”

İncinmemiştim. Kendime dönüp baktım ve Adam’ın benim on beş yaşında, düz göğüslü halimden etkilenmesinin daha garip olduğuna karar verdim. Ama hâlâ merak ediyordum. “Bu ne zaman değişti?”

“Söyleyemem...”

“Neden olmasın?”

“Çünkü bu bir erkek meselesi ve sen anlayamayıp kı-zabilirsin.”

Şimdi kesinlikle merak etmiştim. “Kızmayacağım. Sa-dece bana söyle. Lütfen,” diye yalvararak rica ettim.

“Tamam.” Bana dikkatlice baktı. “Senin on sekizinci yaş gününden sonraydı.”

Hatırlamaya çalışırken gözlerim açıldı. *Cidden mi?*

“Bana yanlışlıkla bekaretini kaybettiğini söylediğin sabah.”

Gerçekten de o an mı benim için bir şeyler hissettiği-ni fark etmişti? Tanrım... Joss haklıydı. Erkekler mağara adamıydı işte. O sabahın canlı anıları kafama doluştu-ğunda, küçük bir kahkaha attım. Adam’ın aslında kıs-kanmış olduğunu fark etmiştim. *Vay be.* O an benim için öyle görünmemişti. “Bana kızgın olduğunu biliyordum ama sanki bir başka aşırı korumacı abi anı sanmıştım.”

“Hayır.” Adam kafasını salladı ve avuçlarının üzerine yaslandı. “O daha çok, ‘En yakın arkadaşımın kızkar-deşine bakıyorum, bana tam da şimdi bekaretini kay-betmiş olduğunu söylüyor, dudakları şişmiş, boynu mo-rarmış, saçları yataktan çıkmış gibi ve ben onu öpmek istiyorum’ anıydı.” Hatırladığı an gözleri dudaklarıma kilitlendi. “Söylediklerine beynimden önce bedenim ce-vap verdi. Bir an dudaklarının hissini, senin tadını... uzun bacaklarını sırtıma dolayıp içine girmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim.” Çığlık attım, Adam’ın tüm bunları düşünürken benim bu konuda hiçbir şey hisset-memiş olduğum düşüncesi tenimin karıncalanmasına neden oldu. “Sonra da kızdım, sana karşı hissetmiş ol-duğum şeyler yüzünden kızdım. Ardından senin tadına bakabilen o çocuğa kızdım. Ardından sana kızdım çünkü ona izin vermiştin.”

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde yutkunmak zorunda kaldığımı hissettim.

Eğer tek kelime dahi etmeseydim, zaman tüneli yerine onun boş odasında aşk yapmaya gidiyor olurduk ve doğruyu söylemek gerekirse bu yolculuk çok da hoşuma giderdi. Boğazımı temizledim, bir başka günlüğü aldım ve sayfaları çevirmeye başladım.

Aradığım girişi bulunca onu Adam'a uzattım. "Bilmelisin ki," dedim yumuşak bir fısıltıyla "her şey seninle ilgiliydi aslında."

4 Nisan, Pazar

Geçen gece bekaretimi kaybettim. Liam'la. Olmasını istediğim gibi değildi. Olmasını istediğim kişiyle değildi. Kendime her zaman söz verdiğim gibi, sevdiğim biriyle değildi. Ve ilk seferinde acıttı. Ama sonra acıtmadı. Doğruyu söylemek gerekirse, o kadar da kötü değildi. Ama geçen gece acıtan başka bir şey, seks olmayan bir şey, hâlâ acıtmaya devam ediyor. Durmaksızın...

Marriott Hotel'in balo salonu tamamen doluydu. Etrafıma baktığımda, aslında daha önce hiç görmemiş olduğum insanlarla dolu olduğunu fark ettim.

Yine de bu Allie'nin on sekizinci doğum günümün ciddiden başarılı olduğunu söylemesine neden olmuştu ve parti henüz bitmemişti bile. Braden otelde bir oda, DJ ve yemek servisi şirketi kiralamıştı. Ailem arkadaşlarım kadar akrabaları da davet etmişti ve onlar da kendi arkadaşlarını, benim arkadaşlarım da kendi arkadaşlarını derken... Kalabalıktı, açık büfe neredeyse kurumuştı ve dans pisti tamamen doluydu.

Yemek servisi firması elemanlarının yemeklerle dolu tepsilerle dışarı çıktığını ve onların içerisinde güzel bir kızın Adam geçerken durduğunu fark ettim. Adam her ne dediyse, onu güldürmüştü ve kafasını flört edecek şekilde eğmişti. Boğazımda kıskançlık dolu yanmayı göz ardı ederek onları izledim.

“Bu gece sana ne kadar seksi görüldüğünü söyledim mi?”

Sıcak bir bedene yaslanmıştım. Çenemi kaldırdım ve kafamı yavaşça çevirince Liam Fenton’un yakışıklı yüzüyle karşılaştım. Gözleri ışıldarken bana gülümsüyordu. Biraz çakırkeyifti ama partiden bir saat önce içmeye başlamış Adam kadar sarhoş değildi. Her zamanki gibi yalnızdı. Braden’dan yıllardır duyduğuma göre Adam tam bir çapkındı ve onun çıktığı hiçbir kızla tanışmamıştım çünkü o normalde kimseyle “çıkmazdı.”

Liam ise bu konuda oldukça mantıklı davranan biriydi. Neden olduğunu biliyordum. On dokuz yaşındaydı, Napier Üniversitesi’nde öğrenciydi ve bir önceki yıl kampüse geldiğinde tanışmıştık. O zamandan beri iletişimi koparmamıştık, bazen mailleşmiştik ve Liam bana çıkma teklif etmişti. Biraz takıldık, (Bana ilk orgazmımı vermişti) ama onunla sevişmek istememiştik. Kafam romantik kitap ve filmlerle doluydu, ilk seferimin âşık olduğum biriyle olmasını istiyordum. Yine de Liam’dan hoşlanmıştım ama ona ilgi duyuyor olmama rağmen henüz âşık değildim. Ama, bu gece on sekizime bastığım için şansını denemeye karar vermiş olabilirdi. Bu nedenle ayık kalmak için çaba sarf etmişti belki de.

Onu bu fikirden nasıl caydırabilirim diye düşünürken biraz gerildim.

Ona gülümserken utangaç bir tavırla başımı eğdim. “Bir veya iki kez söylemiş olabilirsiniz.”

Liam sırtıttı, elleri kalçalarımaya doğru indi. “Bir kereden fazla bahsetmeye değer. Buradaki her eleman, benim ne kadar şanslı olduğumu düşünüyor ve haklılar.”

Dudakları benimkilere dokundu ve o hissi sevdim. Gerçekten de güzeldi. Ama Sam ile korkunç randevumdan birkaç ay sonra, Pete Robertson ile bir bowling gecesinde ilk kez öpüşmüştüm ve kitapların bahsettiği o romantizmden hiçbir iz bulamamıştım. O zamandan beri birkaç çocuğu öpmüş olsam da hiçbiri tenimi karıncalandırıp bedenime titreşimler yayıp midemi düğümleyecek bir öpücük vermemişti. Romantik kitapların beni işe yaramaz hale getirdiğini düşünmeye başlıyordum ki...

“Bölmek istemem ama doğum günü kızıyla dans etmem gerek.”

Adam’ın sesiyle hemen Liam’dan ayrıldım ve onu karşımda Liam’a “ondan ellerini çekmek için beş saniyen var” bakışı atarken buldum. Birileriyle çıkmaya başladığımdan beri iki buçuk yıl olmuştu ve hâlâ Braden’la Adam erkek arkadaşlarımla cesaretini kırmaya çalışıyorlardı.

Şansıma, Liam öyle çabuk geri adım atan birisi değildi.

Kalçalarımı kavradı. “Ben bir içki daha alacağım. Allie ve çocukların yanında olurum.”

Ona başımı eğerek yanıt verdim ve kalabalığın arasına karışıp uzaklaşmasını izledim.

Bileğime dokunan sıcak bir elle dikkatim Adam’a yöneldi. Beni kendisine çekerken sırtıyordu. Vücudum ona dokunduğu an o tanıdık ürpermeyi bedenimde hissettim, Adam belimi kavradığında o his bacaklarımla arasında yoğunlaştı, Adam’ın diğer eli de elimi yakaladı ve göğsüne yasladı. Ben de bir elimi omzuna koyup müziğin ritmine göre sallanmaya başladım. Ona bu kadar yakın durmak güçlkle nefes almama neden oluyordu; bu hissi saklama-

ya çalıştım. Parmak uçları sırtı açık elbisemin dekoltesinden tenimi okşuyordu. Bedenim tanıdık bir yanıt verince başımı eğdim ve ona bakmadım.

İki hafta önce Liam'ın yurt odasında birbirimize dokunuyorduk. Onun dokunuşları daha önceki hissettiklerimden biraz etkileyiciydi ama merakımı da cezbetmişti, bu yüzden parmaklarını çamaşırmıdan içeri soktuğunda neredeyse yataktan düşecektim. Onu bacaklarımın arasına da göğsümde hissetmiştim. Başparmağını klitorisime koyup benimle yavaş yavaş oynarken vücudumu zevkli bir patlama noktasına taşıyana dek beni okşamıştı.

Adam'ın ise elini bacaklarımın arasına koymasına bile gerek kalmamıştı. Tek ihtiyacı olan bana dokunmaktı, o dokunduğu an tanıdık ürpertiler tüm bedenimi sarıyordu.

“Doğum gününden zevk alıyor musun?”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Normalde bir yetmiş sekiz civarındaydım yani Adam'dan sadece birkaç santim kısa sayılırdım ama o gece giydiğim topuklularla boyum neredeyse onu geçecekti. Bana bir kez daha bakıp sırtıttı ve o başını sallarken ben de mırıldandım, “Evet, şimdilik iyi gidiyor.”

“Hiç hediye açtın mı?”

“Hayır, daha sonrasına bıraktım ama herkes aldırma-yacak kadar sarhoş. Sen de öyle.”

“Ben sarhoş değilim. Sadece biraz çakırkeyfim.” Gözleri kısıldı. “Sen sarhoş musun?”

Ona gözlerimi devirdim. “Artık yasal olarak içki içebilirim.”

“Bu bir evet mi yoksa hayır mı?”

“Birkaç kadeh attım.”

Bir an sessizce durduk ben de vücudumun rahatlamasına izin verdim. Sırtımda parmaklarını kıpırdattığı an

istemsizce titredim. Adam gerildi, benim tepkimi anlayıp anlamadığını ölçmek için hemen yüzüne baktım. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim karanlık bir bakış vardı.

Ağzım kurudu.

Bir an beni inceledi ve sonra ona daha sıkı sarıldığını fark ettim. Parmaklarım omzunda kıvrılmıştı. Sözleri neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. “Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeysin Els,” dedi, sesi kalınlaşmıştı.

Söyledikleri karşısında gözlerim şokla açıldı, kalbim göğüs kafesimde hızla atmaya başladı. *Adam güzel olduğumu mu düşünüyordu? Hayır, sadece güzel değil. Şimdiye dek gördüğü en güzel şey olduğumu düşünüyordu.*

Vay be.

Göğsüm hızla inip kalkmaya başlamıştı. “Adam...” Fısıltıyla cevap verdim, söyledikleri ya tamamen platonikti ya da artık gözlerini açıp küçük bir kız olmadığımı görmeye başlamıştı.

“Bunca zamandır senin hakkında endişeleniyordum,” diye itiraf etti. “Bazen çok tatlı ve nazık oluyorsun. Biri-leri seni incitir de onları durdurmak için orada olamam diye endişeleniyorum.”

Herkesin içindeki en iyiyi aramaya eğilimli olduğum doğrudu ve biraz da kahraman kompleksim vardı (nereden aldım diye merak ettim) ama beceriksiz değildim. Ve şimdi bir kadındım. Kendime iyi bakabilirdim ve ben de öyle söyledim.

Adam kaşlarını çattı. “Öyle demek istemedim. Ellie, erkeklerin dikkatini çekiyorsun ve kurtları ayıklamak kolay olmuyor. Örneğin bu akşam beraber geldiğin eleman. Çok flörtöz... Memeleri ve uzun bacakları olan her şeyle.”

Liam’ı savunmaya çalıştım. “Liam hoş biri.”

“Liam bir tek şeyin peşinde. Bilmelisin ki...”

“Evet onu yeterince alıkoydun.” Braden aniden aramızda belirdi, sırtıyordu. “Ben de doğum günü kızıyla dans etmek istiyorum.”

Adam beni daha da sıkıca tuttu ve sonra ne yaptığını fark edip beni Braden’a bıraktıktan sonra gülümsedi. Son bir kez bakiştık ve sonra kendimi Braden’ın kollarında buldum.

Ne olmuştu öyle? Adam Sutherland olmuştu... Öyle miydi?.. Dostane bir tavsiyeden fazlası mıydı? Bana doku-nuşu, söyledikleri, bana bakışı. Farklı hissetmişim. Kalbim hızla atarken içimde bir umut baloncuğu büyümeye başladı. Zavallı Liam’ı çoktan unutmuş kendi özlemim ve fantezilerime dalmışım.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi Braden, sözleri beni kafamın içinden çıkarmıştı, tam o sırada düğünde giyeceğim gelinliği ve nedimelerimin kimler olacağını düşünüyordum.

Büyük abime gülümsedim, neden böyle bir şey dediğini anlayamamıştım. “Ne için?”

“Birçok nedenden dolayı... Edinburgh Üniversitesi’ne girdiğin için. Elodie ve Clark’a göz kulak olduğun için, Hannah ve Dec’e ablalık ettiğin ve bana harika bir kızkardeş olduğun için. Zor bir yıldız Els ve ben yardımın için minnetarım.”

Onu bir an sıkıca kucakladım, kalbim onun için acıyordu. Avustralyalı karısına âşık olup evlendikten sonra Braden karısını onun eski okul arkadaşlarından biriyle New Town’daki boş dairelerinden birinde aldattığını öğrenip boşanmıştı. O kevaşe evliliğinin dokuz ayı boyunca Braden’a kafayı yedirtip sonra da onu arkadaşlarından biriyle aldatmıştı. Bu son ihaneti olmuştu. Daha da kö-

tüsü, bunu öğrenen babam olmuştu ve Braden'ın kendi gözleriyle görmesi için ona tuzak kurmuştu. Bu, babamın yöntemiydi. Oğlunu kenara çekip gerçekleri yumuşak bir biçimde söylemektense Braden'ı bunun ortasına itivermişti. Braden aldırmamıştı. Hatta babama minnettar olmuştu. Diğer taraftan ben onun bir göt olduğunu düşünüyordum.

Sanki zihnimi okumuş gibi Braden iç çekti. "Babam burada olmadığı için üzgün, Ellie. Ben de onun adına özür dilerim."

"Onun adına özür dileme." Gözlerimi uzaktaki bir noktaya çevirip ağlamamaya çalıştım. On sekiz yıl boyunca ihmal edildikten sonra artık bunu aşmış olduğumu düşünürdünüz değil mi? Ama ne yazık ki bunu hiç aşamamıştım. Sadece Douglas'ın beni sevmesinin neden mümkün olmadığını anlayamıyor ve tekrar tekrar duvara çarpıyordum. Bu benim on sekizinci yaş günümdü tanrı aşkına ve zengin kıcını buraya getirip yarım saatliğine partime katılıp bana mutlu yıllar dilemesini istemiştım.

Braden'ın kısık sesle küfrettiğini duydum. Babamla iyi bir ilişkisi vardı, onların arasında herhangi bir soruna neden olmak istemiyordum bu nedenle onun elini sıktım ve gülümsedim. "Ben iyiyim. İyiden de öte. Bana değer veren ailem ve arkadaşlarımla çevriliyim. Umurumda olan tek şey bu."

Bir kez daha sarıldık ve müzik temposunu arttırırken annem ve Clark'ın bize doğru geldiğini gördüm.

İkisiyle de dansettim, son yirmi yıldır görmemiş oldukları dans hareketlerini yaparken onlara kıkırdadım.

Gece devam ederken ailem ve arkadaşlarımla eğlendim ama gözlerim Adam'ı arıyordu. Kafasının içinde sesini duyduğum anda midemde kelebekler uçuşuyordu.

“Gördüğüm en güzel şey sensin Els.”

Liam ve Allie ile beraberdim, onların kahkahalar attığını görebiliyordum ama ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum. Kafam başka bir yerdeydi.

Oda çok sıcak gelmeye başladığında bardan bir şişe su istedim.

Ve salonun çıkışına yönelip dışarı çıkmak istedim. Otelin arka tarafına çıkan bir yangın çıkışını buldum, çöp torbalarını istifledikleri yere açılıyordu. Sessizce dışarı çıktım ve bir an için oradaki sessizliğin tadını çıkardım. Ne olduğunu anlamak için kendime bir dakika verdim çünkü gözlerime inanamıyordum.

Önce bir inilti duydum, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ama hemen arkasından gelen bir inilti beni dondurdu. Benimle bina arasında büyük çöp torbalarının bulunduğu çöp tenekeleri vardı ve sesler oradan geliyordu. Seslerin ne anlama geldiğini kavradığım an kalbim hızlandı. Bir başka inleme daha duyunca bir kıkırdama kaçımasın diye elimle ağzımı kapattım.

“Evet,” diye inledi kadın sesi. “Adam, oh, aman tanrım.”

Kan kulaklarıma hücum ederken kıkırdamam duruverdi. Boğazımda bir düğüm hissettim ve mazoşist bir dürtüyle neler olup bittiğini anlamak için çöp tenekesinden ilerisini görmek amacıyla parmak ucuna kalktım.

Bütün umutlarım paramparça olmuştu.

Adam’ı yemek servisi firmasında çalışan kızlardan biriyle, tuğla duvara yaslanmış bir halde görünce nasıl bir aptal olduğumu anladım. Ben saf, çocuksu bir aptaldım.

Sonra öfke ve hayal kırıklığını hissettim. Ve bir şekilde yeterince iyi olmadığım düşüncesi benliğimi sardı. Adam için yeterince iyi değil; babam için yeterince iyi değil.

Gözlerimi kısıtım. Eğer bir kişi bile benim yeterince iyi olduğuma inanmıyorsa, ne için bekaretimi korumakla uğraşıyordum ki? Çiçekler ve soneler ve önümde diz çökecek bir adam için mi? Bu olmayacaktı. Gerçeklik buydu. Seks sadece seksti. Bu konuda büyümlü bir şey yoktu.

Ben sinirli bir insan değildim ama kıskançlığın yanğını damarlarımdan geçiyordu, sessizce tekrar otele döndüm. İçeriye girer girmez, Adam'ın o kızla beraber hareket eden görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Hasta hissettim. Daha fazla su çekerken, bir karar verdim. Bu görüntüyü beynimden temizlemem gerekiyordu.

Clark'ı balo salonunda erkek kardeşiyle konuşurken buldum. Neyse ki, annem yakınlarda bir yerde değildi, çünkü muhtemelen soracağım şeyden dolayı mutlu olmayacaktı.

"Els, tüm bu hediyelerle ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, arka tarafa yerleştirilmiş bir masayı işaret etti.

"Senden ve annemden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

Bu iyiliğin ne olduğunu tahmin ederek gülümsedi. "Hediyeleri senin için eve götürmemizi mi istiyorsun?"

"Arkadaşlarım ve ben bir kulübe gitmek istiyoruz eğer sorun yoksa."

Clark bir an bana baktı ve sonra iç çekti. "Annen seni görmeden önce git. Ve dikkatli ol."

Başımı salladım ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Onu orada bırakarak dans pistindeki kalabalığın arasından geçtim, Liam ve Allie'yi beraber dans ederken buldum. Liam'ı yanıma çektim ve Allie'ye özür dileyen bir gülümseme attım.

"Ne var ne yok?" diye sordu, kalçalarımı sıkmak için durdu.

Gözlerine baktım, karnım ağrıyormuş gibi hissettim, “Hadi gidelim” dedim.

Vücudu gerildi ve kaşları bir araya geldi. “Sadece sen ve ben?”

“Evet.”

“Nereye gitmek istersin?”

Ona kendimi bastırarak niyetimi açıkça belli ettim. “Beni nereye götürmek istiyorsun?”

Liam ürkekçe nefes aldı. Güçlkle yutkunuyormuş gibi görünüyordu. “İkimize bir oda tutabilirim.”

“Tamam.”

Annem ya da Braden görmeden önce partiden uzaklaşıp hızla ayrıldık. Otelin resepsiyon masasına gelene dek sinirlerime hâkim olmaya çalıştım ve Liam bir oda tutmak isterken kusmamak için kendimi zor tuttum.

Asansör bizi birinci kata götürürken içim titriyordu. Odadayken ve Liam beni öpmeye başladığında sarsıldığımı hissedebiliyordu.

“Bundan emin misin?” diye fısıldadı.

Beynimden silmek için başarısızlıkla uğraştığım imaj yine benden önce parladı. Ürpertiler ve kelebekler, kızaran tenimde tutku istiyordum. Güvenmek, kahkahalar ve sevgi istiyordum. Sadakat ve arkadaşlık istiyordum. Aşk istiyordum.

Ne yazık ki hayat benimle korkunç bir şekilde dalga geçmiş ve dünyada beni sevemeyecek birine âşık olmama neden olmuştu.

Sadece ona sahip olamadığım için yaşamamam gerektiği anlamına gelmezdi. Arkadaşlarımdan hiçbiri artık bakire değildi. Bu bir dert miydi? Bir hediye olduğunu düşünüyordum. En azından böyle romantik düşüncelerim vardı. Eskiden bunun sahip olmakla, birinde iz bırak-

makla ilgili olduğunu düşünürdüm ama artık yirmi birinci yüzyıldaydık. Kimse bana sahip değildi. Bekaretimi kime istersem ona verebilirdim.

“Evet,” diye ona fısıldadım ve elbisemdeki askıya uzandım. “Evet, eminim.”

Neyse ki Liam uzun süre kendini tuttu. Önce beni boşalttı ve sonra kondom takıp içime girdi, tam da hazır olduğum anda. Ama yine de canım yanmıştı. Bir süre sonra acı geçti ve iyi hissettim. Liam da zevk alıyordu. Ben yeniden gelene dek kendini tutmaya çalıştı ama o içime girip çıkarken ben tekrar ve tekrar o sahneyi düşünmekten vazgeçemedim.

Kendime on beş yaşındayken söz vermiştim, âşık olduğum kişiyle sevişecektim.

Onun yerine böyle zar zor hoşlandığım bir oğlanla bir otel odasında uzanmış ve ona bekaretimi vermiştim. Liam geldiğinde karnımda bir ağırlık hissettim.

O yanımda uyumuş ve horlamaya başlamışken öfke ve kıskançlığın beni yenmesine izin verdiğim için kendime kızdım.

Birkaç saat daha bekledikten sonra otel odasında daha fazla kalamayacağımı anladım. Saat sabahın dördünde odadan çıktım ve danışmadan bana bir taksi çağırmasını istedim. Resepsiyondaki kadın çılgın saçlarıma ve elbise me bir bakış attı ve tam olarak ne yaptığımı anladı... Bana sırtışı kendimi ucuz hissetmememe neden oldu ama o anda ucuz hissetmemin tek nedeninin kendi davranışım olduğunu anladım.

Taksi beni eve götürürken ağlamamaya çalıştım. İçeri girene dek direndim. Mutfaktan bir kafa fırlayıp beni tamamen şaşırttığında merdivenlere doğru kayıyordum. Derin bir nefes aldım ve göğsüme bir elimi koydum.

Adam mutfak kapısında durdu, bana parmak sallıyordu. Annemin mutfağında olması sürpriz değildi. O ve Braden çok içki içtikleri zaman ailemin evinde kalırlardı çünkü Clark onlara büyük bir akşamdan kalma kahvaltısı hazırlardı. Sadece Adam'ın bu saate kadar beni bekliyor olmasına şaşırmıştım. Ona yaklaşırken zihnimde o kızla olan görüntüsü belirdi ve tekrar öfkelen dim.

Onu mutfağa kadar izledim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yüzüne bakınca gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Kahve kokusu havayı doldurdu, bir tabakta duran ızgara peynirli sandviçi fark ettim. Belli ki akşamdan kalmalığını tedavi etmeye çalışıyordu. Tüm bunları incelemekle öyle meşguldüm ki öfkesini fark edememiş tim.

“Neredeydin bunca zamandır?” diye bana hırladı.

Ona baktım, neredeyse bekaretimi kaybettiğim için onu suçlamak üzereydim. “Dışarıda.”

“Nerede?”

“Sadece dışarıda.”

Gözleri kısıldı. “Kiminle?”

“Liam’la.”

Adam'ın ifadesi birden karardı ve bana doğru bir adım attı, gözleri dağınık saçlarımda ve dudaklarımda gezindi. Dudaklarıma dokundum, bu kadar ilgi çekecek ne vardı diye merak ediyordum.

“Ne yapıyordun?” diye sordu sonunda.

Ve o anda öfkemin üzerindeki kontrolümü kaybettim. “On sekiz yaşındayım Adam. Erkek arkadaşım la seks yapabilirim.”

Bir an sanki ona vurmuşum gibi irkildi. “Seks?” dedi boğulurcasına.

Sanki göğüs kafesimi çekiçle dövmüyorlarmış gibi omzumu silktim. “Kendime bir hediye vermiş tim.”

Gözleri yeniden üzerimde dolaştı. “Sen bana... Dün gece bekaretini kaybettiğini mi söylüyorsun?”

Yavaşça başımı eğdim, sesindeki öfke beni biraz korkutmuştu.

Adam benim onayladığımı gördüğü an gözlerini kıstı. Beni baştan aşağı süzerken karşısında durdum. Onun bakışları karşısında kızarıyordum, ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra topukları üzerinde döndü ve mutfak kapısını açtı. Evdeki herkesin uyuduğunu umursamadan dışarı çıkıp kapıyı arkasından olanca gücüyle çarptı.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken nefesimi bıraktım.

Adam kendini abim olarak görüyordu. Hiçbir abi, küçük kızkardeşinin kendisini birilerine verdiğini duymak istemezdi. Bundan daha fazlasını, kendimi hayal kırıklığına uğrattığım gibi onu da hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığımı merak ettim. Beni biliyordu, benim yıldızlara, gün batımına ve mutlu sonlara inandığımı biliyordu. Kendi inançlarımdan zar zor tanıdığım birine bekaretimi vererek ödün vermemem gerekirdi.

Sonra gözlerime yaşlar doldu ve odama bulanık bir görüşle gittim. Temiz iç çamaşırları ve pijamamı alıp banyoya gittim. Yarım saat boyunca duшта kaldım, ağladım.

En azından büyük bir ders aldım, dedim kendi kendime.

Hayatta hiçbir zaman geri dönemeyeceğin şeyler olduğunu öğrenmiştim.

A dam günlüğü koyup bana bakarken gözlerinde pişmanlığa benzer bir ifade vardı. Onun kötü hissetmesini istemedim, sadece ilk defa onunla olmasa bile, her zaman onunla olmasını istediğimi bilmesini istedim.

“Bebeğim üzgünüm,” diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. “Yapma. Bu öyle değil... Sadece senin her zaman aklımda olduğunu bilmeni istedim.”

“Ama ilk seferin özel olmalıydı, Els. Romantik olmalıydı.”

Omuz silktim. “Olanlara bakarsak, en kötüsü bu değildi. Babam...”

“Douglas doğum gününden birkaç gün sonra öldü,” diye mırıldanan Adam, cümlemi bitirdi.

“Evet,” diye fısıldadım, babamın ölümünün beni nasıl karmakarışık hale getirdiğini hatırladım. Yas tutuyordum ama bir baba fikrinin ardından mı yoksa Douglas Carmichael’in ardından mı yas tutuyordum bilmiyordum. Daha da kötüsü bana bir servet bırakmıştı ve bunun bana

nasıl hissettirdiğini anlamak zaman almıştı. Ve bir süre, ona kızgınken öldüğü düşüncesiyle boğuştum.

Adam parke zemini gezdi, kolunu bana sardı ve beni sıkıca kucakladı. “Ellie bu konuda kendini suçlamaktan vazgeçtin sanıyordum. O berbat bir babaydı. Ne olursa olsun ona kızgın olma hakkın vardı.”

Başımı salladım, vücudunun ve tıraş losyonunun kokusunu içime çekerek Adam’a daha yakın bir şekilde sokuldum. Güzel kokuyordu. O her zaman iyi kokuyordu.

Adam’la bir süre sessizce oturduk ve Adam sonunda konuştu, “O gece yemek servisindeki kızla ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum, sadece bil diye söyledim. Sana partide ne dediğimi hatırlamıyorum bile, sana güzel olduğunu ve her daim senin için endişelendiğimi söylediğimi. Kafa karıştırıcı sözlermiş. O gece çok sarhoştum.”

“Biliyorum. Ama sen Liam konusunda haklıydın. Allie ile beni aldattı.”

Adam gerildi. “Bu yüzden Allie ile konuşmayı bıraktın? Neden bana anlatmadın?”

“Çünkü o zaman onu mahvederdin.”

“Doğru.”

Gülümsedim. “Her zaman benim savaşlarımda yer aldın.”

“Seninle bebeğim. Seninle beraber, senin yerine değil.”

Bunu çok sevmiştim, başımı çevirip onu öptüm, ağzımı bana bastırırken tanıdık gelen histen hoşlandım. Geri çektim, kafamda düşünceler vardı. “Beni on sekizinci yaş günümünden sonra fark etmeye başladın sanıyordum.”

“Ondan sonra mı?” Adam bir an kaşlarını çatı ve sonra ne olduğunu hatırladığı an yüzündeki ifade rahatladı. “O neredeyse öpüştüğümüz an mı?”

On sekizinci yaş günümün gecesini anlatan günlüğü mü okurken beni Braden’ın küçük kardeş olarak görmeyi

bıraktığı kısma gelmesini beklemiştim. Bir başka günlüğü aldım ve anıların zihnime dolmasıyla gülümserken ona verdim.

Cuma, 5 Temmuz

Bu gece benim bir yetişkin olarak ilk, sofistike ve ateşli randevumdu.

Kiminle olduğundan çok emin değildim gerçi...

Christian bana taksiden inmem için yardım ederken ben de bunun “o” olduğuna emin olmaya çalışıyordum. Christian yakışıklı, çekici, tam bir beyefendiydi ve bir tarzı vardı. Beni güldürüyordu ama birbirimizin yanında daha rahat olabilecek miyiz diye merak ediyordum.

Siyah elbisemi çekiştirirken bana yeniden gülümsedi. Arabada otururken elbisem yukarı çıkmıştı. “Büyüleyici görünüyorsun.”

Kızardım. Bana gerçekten de büyüleyiciymişim gibi baktı. Alçakgönüllü olmak yerine boğazlı, kısıcak düz siyah bir elbise giyiyordum. Ama bu elbise tüm kıvrımlarımı sarıyor, hayal gücüne çok az iş bırakıyordu. Biraz seksi ama sofistike bir elbiseydi.

Bunu bugün Christian için almıştım.

Öğrenci birliğinde tanışmıştık. Christian benden iki yaş büyüktü, hukuk okuyordu ve belli ki zengin bir aileden geliyordu. Dağlık arazide mülkleri vardı. Tabii ki beni etkileyen şey bu değildi. Ona kapılmıştım ve ilk buluşmamızda bana taze ve açık davranmasından etkilenmiştim. Ben de ona karşı açık olabilirim diye düşünmüştüm. Kendim olabileceğimi hissetmemi sağladı.

Christian, ailesinin mülkleri olmasına rağmen, ken-

tin batısındaki yoğun bir banliyösü olan Corstorphine'de de bir evi olduğunu söyledi. Ebeveynleri kızkardeşi Edinburgh'a taşındığında ve çocukları dışarı çıkmaya başlayınca burayı satın almıştı. Kızkardeşi üçüncüye hamileydi ve tüm ailesi Edinburgh'ta ona yakın yaşıyordu. Bunun hakkında konuştuğunu duyduğumda onlarla tanışmaktan heyecan duydum.

Şansıma, Christian bizim ilk randevumuz için La Cour'da bir masa rezervasyonu yapmıştı. Ona Braden'ın restoranı olduğunu söyleme fırsatım bile olmadı. Babamızdan miras kalmıştı:

Tam içeri girdiğimizde ona söylemek için ağzımı açmıştım ama Christian menüden ve ne sipariş etmemiz gerektiğinden bahsetmeye başlamıştı. Ben ona ne ısmarlayacağımı bildiğimi söyleyecektim, çünkü La Cour'da çok kez yemiştım ama o anda Adam'ın benim adımlı söylediğini duydum.

Hostes bizi masamıza götürmek üzereyken Christian ve ben durduk, kafamı çevirince Adam ve seksi bir kumralın restorandaki küçük bir masada oturuyor olduğunu gördüm. Kıskançlığın parıltısını görmezden geldim ve kendime muhteşem bir adamla randevuda olduğumu hatırlattım ve seksi kumral, Adam için pek çok cinsel partnerden biriydi. O bir erkek fahişeydi.

Ama o benim fahişemdi, ne olursa olsun ona doğru yürüdüm, Christian yanımdaydı ve yüzümde büyük bir gülümseme vardı çünkü onu ne zaman görsem mutlu oluyordum.

Adam bana sıırttı, bakışları yanımdaki adama kayarken gülümsemesi soldu. Bir kez daha Christian'a baktıktan sonra güzel gözleri bana döndü. Bana parlak gülümseme daha gönderip gözlerini benimkilere dikti. "Kesinlikle

çok etkileyici görünüyorsun, Els.”

Onun iltifatıyla kızarmamıştım, alev almıştım. “Teşekkür ederim,” diye mırıldanıp yanındaki kıza kibarca gülümsedim. “Selam.”

Bana baktı.

Oh iyi.

“Adam, bu Christian.”

Adam Christian’a gergin bir baş salladı ve sonra elini sevgilisine kadar salladı. “Bu Megan.”

“Bu Meagen,” diye onu düzeltti, adının “Me-gan” yerine “Mee-gan” diye okunduğunu söylemeye çalışıyordu.

Adam’ın uzun süre acı çeken bir nefes aldığını gördüm. Oh. Gecesi belli ki iyi gitmiyordu.

“Masamıza gitsek iyi olur.” Christian dirseğimi hafifçe çekti.

Adam’a başka bir gülücük verdim. “İyi akşamlar.”

“Sen de tatlım.” Christian’ı takip etmek için döndüm ama bir adım attığım an bir şeyin elbisemi çekiştirmediğini hissettim. Aşağı baktım ve Adam’ın fiyat etiketini çıkarmasını izledim. Bana göz kırparken kızardım.

Gözlerimi kapattım. Etiketini üzerinde bırakmıştım. Her zaman böyle şeyler yapıyordum. Tanrım, Christian’ın görmediğini umdum. Gözlerimi açarak Adam’ın sevgilisini kasıtlı olarak görmezden geldim ve içten bir ağız dolusu “teşekkür ederim” dedim. Bana sırtıttı ve odanın karşısındaki masamıza giden Christian’a yetişmeden önce kendime güldüm.

“Kimdi o?” Christian oturduğumuz sırada rasgele sordu.

“Kardeşimin en iyi arkadaşı,” diye aynı derecede kayıtsızca cevap verdim. “Birlikte büyüdük.”

Christian başını salladı ve sonra bize beyaz şarap ısmarladı. Ben kırmızı tercih ederdim.

Garsonun geri dönmesini beklediğimizde sohbet ettik ve Christian, organize ettiği bir yardım hakkında her şeyi anlattı. Garson geri döndüğünde konuşmayı bıraktı ve yemeğimi benim için sipariş etmeye başladı. Bunun bıkkınlıktan ziyade büyüleyici olduğunu düşünerek, bunun kardeşimin restoranı olduğunu ve ne istediğimi bildiğimi söyledim. Braden'ın La Cour'a sahip olduğu ve beş dakika boyunca Braden'ın diğer işlerini anlattığımda çok etkilendi.

Ondan sonra Christian'a geri döndük.

İkinci yemeklerimiz geldiğinde Christian'ın "o adam" olduğuna dair umutlarımı tükenmişti. Onun bana ilgi göstermekten çok tamamen kendine odaklanmış biri olduğunu fark ettiğimde bakışlarım restoranın diğer ucunda oturan Adam'a yönelmeye başlamıştı. Adam ne zaman ağzımı açsam gözleri parlıyormuş gibi görünüyordu.

Bifteğimden bir çatal almak için uzanmıştım ki bir telefon sesiyle duraksadım. Debussy. *Cidden?* Zil sesi bile iddialıydı.

Evet kesinlikle bu noktada parıltısı eksilmiş gibiydi.

Christian telefonu cebinden çıkardı ve cevap verirken gözleri genişledi. "Tamam orada olurum." Telefonu cebine geri koydu ve ayağa kalktı.

Şoka girmişçesine ona baktım.

Beni bırakmak mı üzereydi? Bir randevunun ortasında mı?

"Ablam doğuma girmiş," diye açıkladı ve masaya nakit para bıraktı. "Otur. Yemeğini bitir." Uzandı ve yanağımı okşadı. "Seni ararım," ve sonra gitmişti.

Tam olarak ondan nefret edemedim çünkü hamile kız-kardeşinin doğum yatağının yanında olmak için ilk randevumuzda beni terk etmişti. Sandalyeme geri oturdum. Belli ki Christian iyi biriydi. Ama inanılmaz derecede

kendiyle ilgileniyordu. O an anlamıştım ki geçen öğrenci birliği buluşmasında nasılsa öyle davranmıştı ama o anda ondan çok etkilenmiştim ve kafamda romantik düşünceler vardı, onu dürüst ve açık sanmıştım.

Yemeğime baktım.

Koltuğumun arkasına bir el geldi ve üstümde bir gölge belirdi. Adam'ın yüzünde garip bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

“Ne cehenneme gidiyor?” diye hırladı.

Tanrım, onu seviyordum.

“Kızkardeşi doğuma girdi.”

Adam rahatladı ama hareket etmedi.

“Ben iyiyim,” dedim. İyi değildim. Ağlamak istiyordum. Adam bunu anlamıştı.

Doğruldu ve garsonlardan birini adıyla çağırdı. “Bizi daha büyük bir masaya taşıyabilir misin?”

“Elbette, Bay Sutherland.”

“Adam, hayır,” protesto ettim. “Randevunu bozmaya çağım.”

Elimi tutup beni çekti. “Giyinmişsin, tatlım. En azından yemeğini bitireceksin.”

Elimi tutup, Adam beni yeni masaya götürdü ve başını sallayıp randevusuna bize gelmesini işaret etti. Benim yanıma oturup Megan'ı karşısına oturttu, Megan'ın yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Ellie bize katılıyor,” diye bilgilendirdi Adam, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

“Üzgünüm.” Ona aptalca mırıldandım.

“Özür dileme,” dedi Adam sertçe cevap verdi. “Özür dilemen gereken hiçbir şey yok.”

Garsonlar tabaklarımızı çabuk getirdi ve Adam da bana Christian'ı sordu.

“Yani.” Bir parça et yuttuktan sonra içimi çektim. “Kırk dakika öncesine kadar onun mükemmel biri olduğunu düşünüyordum. Kırk dakika önce, yiyeceklerimi benim için sipariş etmeyi denediğini veya kendisiyle ilgili sürekli olarak konuştuğunu bilmiyordum.”

Adam yaramazca sırttı. “Saçlarıyla ilgili miydi? Eminim saçlarını o hale getirmek için en az kırk dakikasını harcamıştır. Doğru bir uzunluk ve yükseklik elde etmek için ne kadar şekillendirici köpük kullanacağını hesaplamıştır.”

Beni kızdırmaya devam ederken kıkırdıyordum. Haklıydı. Christian kendine hayrandı. Kırk dakika önce onun bireyselliğinden ve tarzından bahsedebilirdim. Şimdi, Adam’ın haklı olduğunu tahmin ediyordum. Adam muhtemelen saçlarına benden daha fazla zaman harcamıştı ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

Yemek boyunca Adam, harap olmuş akşamımı unutturabilmem için beni güldürdü. Garson bizim tabakları götürmek için geldi ve tatlı menüsü gelene dek Meagan’ın orada olduğunu bile hatırlamadım. O ise sandalyesini gıcırdatarak kendisini bana ve Adam’a hatırlattı. “Az önce yarın sabah erken uyanmam gerektiğini hatırladım. Akşam yemeği için teşekkürler, Adam. Sonra görüşürüz.”

Adam bir şey söyleyemeden önce, havalı topuklu ayakkabılarıyla restorandan fırladı.

O an korkunç hissettim. Adam ve ben onu konuşmamıza hiç dahil etmemiştik. Çok boktan bir şey yapmıştım.

Adam suçlu ifademi tanımış olmalı çünkü başını bana salladı. “Kötü hissetme tatlım. Onu aldığım andan itibaren şikayetçiydi. Kaba olmamız en fazla misilleme olurdu.”

Ona sempatik bir gülümseme verdim. “Görünüşe göre birbirimizi tuhaf randevulardan kurtardık.”

Sırıttı. “Öyle görünüyor.” Gözleri menüye düştü. “Şimdi, tatlı olarak ne istersin?”

“Buna ihtiyacımız yok,” dedim sessizce. “Hesabı öderiz ve sen de gecene devam edebilirsin.”

Gözleri benimkilerle buluşurken “deli misin” der gibi baktı. “Els, kapa çeneni ve bir tatlı al.”

Gülümsememi gizlemeye çalıştım ve gözlerimi menüye indirdim.

Sıcak yaz gecesine doğru adım attık, Adam kolumu aldı ve kendi koluna taktı. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Yemeğimizi bitirmiştik ve eve gideceğimizi sanmıştım. “Eğlenceli bir yer?”

“Voodoo Odaları sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde. Barmenleri tanıyorum, bu yüzden bir masa alabiliriz.”

Başımı salladım, yüreğimi hızla çarpmaktan vazgeçirmeye çalışıyordum. Adam beni bir içki içmeye götürüyordu. Beni daha önce hiç içmek için dışarı çıkarmamıştı. Bazen ben, o ve Braden birkaç kadeh içmek için buluşurduk ama asla Adam ve ben çıkmamıştık.

Onunla sokakta kol kola yürürken, kendime bir çift olduğumuz fantezisini düşünmeye izin verdim. *Diğer insanlar bizi geçtiklerinde öyle görecektlerdi.* Göğsüm özlemle yandı.

Karşılıksız aşk, kitaplarda görüldüğü kadar romantik değildi.

“Bu şehirde kimi bilmiyorsun?” Onun yanında olmak normalmiş gibi onunla dalga geçiyordum.

Adam yaramazca sırıttı. “Bu şehirde henüz tanışmadığım birkaç kişi var.”

Ben de güldüm. Adam ve Braden Edinburgh’u kendi şehirleri gibi görürlerdi ve gerçekten de öyle davranırlardı. Her yerde tanıdıkları vardı, nereye onlarla gitsem, en

az yarım saat onların birilerini selamlamalarını izlerdim. Belki birileri Adam için eğer Braden'ın en iyi arkadaşı olmasaydı şehirdekilerle böyle bir ilişkisi olamazdı diye düşünebilir.

Bizden farklı olarak Adam zengin bir aileden gelmiyordu. Annesi ve babası, ebeveyn olmak istedikleri izlenimini vermeyen sıradan insanlardı. Adam bir kazaydı. Hiçbir zaman ihmalkâr veya acımasız olmamalarına rağmen, ebeveynleri uzaktaydı, çocukluğunun çoğunu Braden'la geçirdi ve anneleriyle birlikte Braden'ın Avrupa'da olduğu zamanlarda huzursuz olmuştu.

Adam on sekiz yaşına girip onu çok borca sokan öğrenci konutuna taşınır taşınmaz, ebeveynleri bir uçağa bindi ve Avustralya'ya taşındı. Onlarla ayda bir konuşurdu. Bu arada Braden, Adam'ın öğrenci kredisini bir mezuniyet hediyesi olarak ödemeyi teklif ettiğinde Adam gururundan bunu kabul edemeyeceğini söyledi ama Braden onu sarhoş edip iPhone'a ses kaydını aldı. O kaydı duymuştum. "Seni seviyorum dostum. Sen güzelsin," diyordu ve neredeyse pantolonlarına işeyinceye kadar gülüyorlardı.

Adam'ın farklı arka planı hiçbir şeyi değiştirmede. Braden onun için kapıları açmasaydı bile karizması ve ısıltısıyla insanların tanıdığı, onlara kendini sevdiren, beraber olmak ve hatta yatmak istedikleri adam olurdu, eminim.

Voodoo Odalarına gittiğimizde, akşam yemeği servisi bitiyordu ve çok kalabalıktı.

"Adam!" diye bir barmen içeri girer girmez çağırdı. "Sana bir masa ayarlayacağım."

Onu izlediğinde cidden bize bir masa ayarladığını ve üzerini ıslak bezle sildiğini gördük. Barmenin bana bakışı ve Adam'a sırtması tepeden tırnağa kızarmama neden oldu.

“Size ne getirebilirim?”

“Ben Macallan ve zencefilli ale alacağım. Tatlım, sen ne istiyorsun?”

“Bir mojito alacağım, lütfen.”

Adam benimle oturdu, kolunu kafamın arkasındaki koltuk arkasına koydu. Bir sebepten inanılmaz derecede garip hissettim ve söyleyecek bir şey bulmak için uğraştım.

“Randevun berbat olduğu için üzgünüm.”

Adam omuz silkti. “Ben de seninle kutlayacağım.”

“Kutlamak?”

Bana küçük, oğlan çocuğu sırtışlarından birini gösterdi. O bakışı bacaklarımın arasında hissettim. Yardıma ihtiyacım vardı. “Artık odaya kayıtlı bir mimarım.”

Dudaklarım ayrıldı ve aniden kendimi onun kollarına fırlattım. “Tebrikler!”

Kulağымda gülmesini duydum ve o güçlü, yetenekli ellerin sırtымda olmasından zevk aldım. “Teşekkürler tatlım.”

“Braden biliyor mu?” Ondan uzaklaşırken sordum.

“Evet. Bana sürekli bir sözleşme teklif ederek kutladı.”

Güldüm. Tam da Braden’a göreydi.

Adam, Braden’ın mimarı ile birlikte çalışarak, yeterliliğini tamamlamak için pratik deneyimini kazanmıştı. Geçtiğimiz yıl kendi başına da projelerde yer almış ve şimdi gerekli olan tüm nitelik ve deneyimlerle beraber Mimarlar Odası’na başvurup kabul edilmişti.

“Senin için çok mutlu oldum.”

“Biliyorum. Bu yüzden Megan’la olmaktansa seninle kutlamayı tercih ediyorum.”

“Meegan,” diye düzelttim.

“Her neyse,” dedi Adam.

İçeceklerimiz geldi ve ona Braden'ın üzerinde çalıştığı projeyi sordum. Adam da derslerimi sordu. Sanat ve Güzel Sanatlar Tarihi'ni bir gün bir galeri küratörü olma umuduyla incelemeyi seçmiştim, ancak üniversitedeyken akademik kariyer fikrine âşık olmuştum.

Aynı okulda klasik tarih profesörü olan Clark, onun adımlarını takip etmek istediğim için son derece gururlu ve heyecanlıydı. Braden'a Sanat Tarihi'nde doktora yapmayı düşündüğümü söylediğim zaman, bana Adam'ın "aklını mı kaçırdın?" bakışlarından birini göstermişti ama sonra alнімdan öpüp beni mutlu eden şeyi yapmamı söylemişti.

Gecenin ne denli hızlı aktığını anlayamadan üçüncü mojitomu da bitirmiştim ve Adam'ın yanına daha da sokulup Braden'ın iş hikâyelerini dinlerken kahkahalara boğuluyordum.

Dışarıdan bakan birisi olgun bir genç adamla yirmilerinde bir kızın randevuya çıktığını görüyordu muhtemelen.

Gözlerimdeki kahkahalardan gelen yaşları sildim, içkimden bir yudum daha almak için eğildim. "Siz ikiniz aptalsınız."

"Hişş, bu bir sır."

Ona sıırttım ve onun bana gülümsemesiyle aniden dondum.

"Ne?" Derin bir nefes aldım, kalbim duracak gibiydi.

Yutkundu ve başını iki yana salladı. "Bazen zaman ne-reye akıp gitti anlamıyorum."

"Biliyorum. Artık hepimiz büyüdük," diye ona takıldım.

Bakışları yüzümde ilgiyle dolaşıyordu. "Evet, öyle," diye mırıldandı ve söylediği şey yüzünden aramızdaki hava aniden elektriklendi. İkimizin de nefes almayı bıraktığına yemin edebilirdim. Gözleri karanlık ve odaklan-

mıştı, bakışlarının sıcaklığını vücudumun ortasına doğru hissediyordum. Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve onun bakışları ağızıma yöneldi.

Ben de onun bakışlarına yöneldim.

Hangimiz önce hareket ettik bilmiyordum. Hangimiz olursak olalım, yüzlerimiz öyle yakındı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Onun nefesini hissedebiliyordum, belli ki onun için de aynısı geçerliydi. Macallan ve Adam'ın kokusu, hormonlarımla oynuyordu. Göğsüm gerginlik ve umut dolu beklentilerle hızla inip kalkıyordu.

Kafamı biraz daha yakınlaştırdım ve dudaklarımız birbirine değdi. Belli belirsiz. Yine de o ufak dokunuş bile beni tutku denizine atmıştı.

Adam boğazının gerisinden bir ses çıkardı, aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere olduğuna emindim...

Ama asla tamamen emin olamıyordum. Çalan cep telefonu ikimizin de üzerine bir kova buzlu su boşalttı. Geriye çekildim ve yüzünün neler olacağını fark etmesi nedeniyle bulutlanmasını izledim. Çenesi gerilmiş bir şekilde telefonuna uzandı. Çoktan çalmayı bırakmıştı gerçi. Bakışlarını bana çevirdi ve karanlık bir ifadeyle "Braden," dedi.

Arayan kişinin Braden olduğunu söylüyordu sanırım ama bunun başka bir anlama daha geldiğini anlamıştım. Çünkü hesabı çabucak ödeyip beni bir taksiyle eve göndererek geceyi sona erdirmişti.

Ben Braden'in küçük kızkardeşi Ellie'ydim. Adam için, ben her zaman Braden'in küçük kızkardeşi olacaktım, bu da oyun dışı olduğum anlamına geliyordu.

O gece yatakta uzanırken Adam Sutherland'a küfredtim. Eğer işleri daha önce mahvetmemişse bile, bu gece kesinlikle yapmıştı.

Dudaklarıma değen dudaklar.

O küçük dokunuş, benim on beş yaşından beri beklediğim kıvılcımdı. Hayatıma girecek bir sonraki adam için çıta oldukça yükselmişti.

“Ben de delirmiştim,” diye itiraf etti Adam. Bana yaramaz bir gülümseme gönderdi. “Hayatımda hiçbir zaman neredeyse öpüştüğüm için bu kadar sertleşmemiştim. Ondan sonra seni her gördüğümde becermek istemiştim.”

Ona baktım ve kızardım. Adam bazen kasten böyle kaba konuşurdu çünkü beni hem utandırdığını hem de uyarıldığımı bilirdi. Bazen insanlar seksi tarif etmek için sikişmek dediğinde bunu oldukça kaba ve duygusuz bulurdum. Ama Adam’la bir çift olduktan sonra anladım ki sevdiğin ve seni seven biriyle seksin farklı renkleri olabiliyordu. Bir uçta nazık, tatlı ve yavaş seks vardı yani “aşk yapmak” ve diğer uçta kaba, vahşi, doyumsuz seks vardı. Adam her ikisinde de başarılıydı.

Ne dediğini düşündüm ve kaşlarımı çattım. “Bunu gizlemekte oldukça başarılıydın.”

İç geçirdi. “Bunu bilmiyordum.” Günlüğe yeniden baktı, kaşları çatılmıştı. “Bu arada o Christian denen çocuğa ne oldu?”

“Beni yeniden buluşmak için aradığında onu kibarca geri çevirdim.”

“Zavallı çocuk derdim ama ben, sana sahip olabilmek için beş yıl bekledim.”

“Bu tamamen senin hatandı.” İstedğim bir başka günlüğü aldım ve aradığım şeyi buldum: O gece unutamayacağım bir geceydi.

“Joss’un ortaya çıkmasından dokuz ay önce... Tamamen kendi hatan olduğunun mükemmel bir örneği.”

23 Ekim, Pazar

Bu kadar. Pes ediyorum. Aşağılandım. Kafam karıştı ve aşağılandım.

Ve canım yandı. Tanrım... Acı kelimesi bile bunu tarif etmeye yetmez...

Cumartesi akşamımın Jenna ve üniversiteden birkaç kızla kokteyllerimizi yudumlayıp okul dışında şeylerden konuşarak geçirmeyi planlıyordum. Onun yerine bir taksinin içinde Adam’ın Çeşmeliköprü’deki apartmanına gidiyordum. Oraya yürüyebilirdim ama oraya varmak ve iyi olduğundan emin olmak için bir aciliyet hissi duydum.

Ve her zaman olduğu gibi arkamı kolladığı için ona teşekkür etmek istemiştim.

Geçen hafta, iyi bir hafta değildi. Bunu söylemek hafif kalır.

İhanete uğramıştım. *Yine.* Ama bu sefer her zamankinden daha kötüydü. Son beş aydır Rich Stirling ile çıkıyordum. Son beş aydır, iş bulma ajansı için Glasgow’da çalışan hoş biriyle çıktığımı düşünüyordum. Daha sonra onun ne mal olduğunu yani Braden’in rakip firmalarından biri için çalışan bir casus olduğunu anlamıştım. Com-

mercial Quay, bir emlak firması Braden'in teklifini öğrenmek için Rich'i kiralamıştı, bu sayede bana, dolayısıyla da Braden'a yakınlaşabileceklerdi. Böylece ondan daha fazla fiyat verip mülkün ihalesini kazanmaları mümkün olacaktı.

Rich'e âşık değildim ama o pislik çuvalını hayatıma, yatağıma sokmuştum. Hayatım boyunca bu kadar aptallık ettiğim bir başka anı düşünemiyordum. Ailem ve arkadaşlarım bana hep fazla iyi olduğumu ve konu pislik insanlara gelince kuvvetli bir altıncı hissim olmadığını söylerlerdi.

Onların haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Daha seçici, daha akıllı davranmam gerekirdi... Ama ben bendim, Rich'in kazanmasına izin vermiştim işte. Rich yüzünden değişmeyi reddediyordum.

Yine de bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı, bir çeşit intikam almayacağımı bilmek çok canımı yakıyordu. Sonunda Braden daireme; benim için satın alıp, dekore edip bana hediye ettiği daireme; bana Adam'ın bir gece önce Rich'in üzerine atladığını söylediğinde nefesimi tuttum, bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum.

Eminim Braden, Adam'ın elinden Rich'i kurtarmış ve sonra da eve götürüp parmak eklemlerine buz torbaları koymuştu. Görünüşe göre Adam tüm dünyanın bana ve Braden'a ihanet edildiğinde nasıl hissettiğini öğrenmesini istiyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Ve bundan hoşlanmadığında, karşısındaki insanın yüzünde bunun izini bırakırdı.

Braden ayrılır ayrılmaz evimde ne yapmam gerektiğini düşünerek dolanıp durdum. Adam'ı arayıp ona teşekkür mü etmeliydim? Onun evine gitmeli ve şahsen mi yapmalıydım? Bu şekilde şiddete başvurduğu için ona teşekkür

etmek doğru bir şey miydi? Tabii sonuncuyu düşünmek gereksizdi. O şiddete başvuran biri değildi. Aslında benim gençliğimde beni aşağılayan, dalga geçen hergelelerle uğraşırken bile fiziksel olarak kavga etmemişti. Evet bir tarafım onun Rich'in peşine düşmesini istemişti. Braden herkese haber verdiğinde Adam, annemle Clark'ın evine fırtına gibi dalmıştı. Braden benden sonra onlara da anlatmıştı ama boğazımda olanları ikinci kez duymaktan kaynaklanan yaşlar düğümleniyordu.

Braden gidince kızlar gecesini iptal etmeye karar verdim. Uzun bir duş aldım, saçlarımı kuruttum düşük belli uzun bir etek giydim, boğazlı bir kazakla tamamladım ve Ugg'lerimi ayağıma geçirdim. Rahat giyinmek istemiştım ama ne zaman Adam'ı görsem ona bir kadın olduğumu hatırlatmak istiyordum. Bazen beni kontrol ettiğine dair kanıtlar olmasına rağmen, üç yıl önce Voodoo Odalarında dudaklarımız neredeyse dokunduğundan beri Adam, etkileşimlerimizde dikkatli bir şekilde platonik davranmıştı. Bunun üstesinden gelmek için üç kişiyle çıkmıştım. Bir işe yaramamıştı. Onunla kıyasladığım anda adamların hiçbir şansı kalmıyordu.

Soğuk havayı düşünerek kısa yünlü bir ceket aldım ve şalımı bağlayıp evime çağırdığım taksiye atladım. Tam da taksideyken Adam'ı arayıp ona evine geldiğimi söylesem daha mı iyi olurdu diye düşündüm. Cumartesi gecesiydi.

Belki de yanında birileri olabilir.

Bu düşüncenin nahoşluğu ile midem düğümlendi. Adam'ı en son dört ay önce habersiz ziyaret etmişim ve o zamanda Vicky adında bir kızla karşılaşmıştım. Bu kez sadece onun seks sahnelerinden birine şahit olduğum için değil aynı zamanda abimle aynı kadını paylaştıklarının gördüğüm için de dehşete kapılmıştım. Neyse ki aynı

anda değil. Braden'in da Vicky ile çıktığını biliyordum. Benim incinmiş romantik taraflarıma iyi gelsin diye Braden Vicky ile açık bir ilişki yaşadığını ve kız ona Adam'dan da hoşlandığını... *Hayır, hayır, hayır, hayır gerisini duymak istememiştim!* Evet çocuk gibi ellerimi kulaklarıma kapatıp duymamazlıktan gelmişim.

Seks benim için rahatlık demek değildi. Sadece romantik biri olan abim bir çeşit seri-çapkına dönüştüğü için kızgın değildim, onu cesaretlendiren Adam'a da dış biliyordum. Vicky'ye ise ne denli kızgın olduğumu anlatacak kelime bulamıyordum.

Taksi şoförüne bir dakika beklemesini söyledikten sonra telefonumu çıkarıp Adam'ı aradım.

"Hey, tatlım," diye telefonumu açtı, sesi endişeliydi. Belli ki Rich'in ihanetiyle nasıl başa çıktığım konusunda endişe ediyordu.

"Selam," dedim sessizce, onun sesindeki sıcaklığın göğsüme yayılmasını bekledim. "Ben aşağıdayım. Yukarı çıkmamda bir sakınca var mı?"

"Elbette yok. Kapının düğmesine basayım."

Toparlandım, taksi şoförünü ödedim, girişe doğru ilerlerken kalbim hızla atmaya başlamıştı. Adam beni içeri aldı.

Asansör beni üst kata çıkarırken avuçlarım terlemeye başlamıştı. Bu garipti ama Adam'la yalnız kalmaya olan tepkim, son birkaç yılda daha da kötüleşmişti. Her seferinde sanki yıllardır tanıdığım biriyle değil de ilk randevuma çıkıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Kapılar açıldığında gözlerim Adam'ın kilerle buluştu. Koridora açılan kapıda duruyordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, omzunu kapı çerçevesine yaslamıştı. Düz beyaz bir tişört ve eskitilmiş kot pantolon gi-

yyordu, ayakları çıplaktı, saçları dağınıktı ve traş olması gerekiyordu.

O kadar çekiciydi ki o anda neden nefes darlığı çekmediğimi anlayamamıştım.

Koridoru geçtim ve elimdeki şarap şişesini ona uzattım. Gizemli bir gülümsemeyle şişeyi alınca içimi çektim. “Ya bir şişe şarap getirecektim ya da sana bir tokat atacaktım.” Parmaklarındaki morlukları fark etmiştim.

Adam’ın dudakları seğirdi. “Şarabı alayım.”

Onu içeriye doğru takip ederken gözlerim iyi dekore edilmiş evde geziniyordu: Giriş kapısında büyük bir merdiven bizi karşılıyordu, iki geniş yatak odası, bir banyo ve bir çalışma odasına uzanıyordu. Zemin kattaki merdivenin ötesinde geniş bir açık alan vardı, büyük bir oturma alanı, zeminden tavana uzanan cam pencereler bir duvarın tamamını kaplıyordu ve odanın sonunda bir ada mutfak, kahvaltı alanı ve akşam yemeği alanı bulunuyordu.

Burası lüks bir konuttu, paranın satın alabileceğinden fazlasını ifade ediyordu. Sadece Braden ona iyi maaş ödediği için değil, Adam son iki yıldır kiralık mülklere akıllıca yatırım yapıyordu.

Büyük eve bir bakış daha attım, sırtıyordum. Benim dairemin aksine Adam oldukça düzenliydi. İçindeki her şey özenle seçilmiş ve yerleştirilmişti. Eğer onun ne denli heteroseksüel bir erkek olduğunu ilk elden bilmeseydim (Braden ve onun nasıl olduklarını iyi biliyordum) Adam’ın dairesine bakınca bambaşka şeyler düşünebilirdim.

“Sanırım bunu açacağım. Bir öğüt fırtınası gelecekmiş gibi hissediyorum.” Mutfak alanına doğru giderken sesi alaycıydı.

Ceketimi ve şalımı çıkarırken muhteşem kıcının nasıl

göründüğünü arkadan izledim. Bu adam dünya üzerindeki en muhteşem kalçalara sahipti. Mutfağa doğru geçtim, Adam da iki kadeh çıkarıp şarabı dökmeye başladı. Yanına geldiğimde bakışlarını bana yöneltti, eteğimin üstünden görünen belimde gezindiğini hissedebiliyordum. Kendime gizli bir gülücük verdim. *Akıllıca bir kıyafet seçimi.* “İşte,” dedi biraz acımasızca ve bana kadehi uzattı.

Ben şarabımı yudumlarken gözlerimiz buluştu. Kademi aşağı koyarken ona “Sana teşekkür etmek için buraya geldim,” dedim.

Adam, başını iki yana salladı. “Ellie, bana teşekkür etmene gerek yok.” Yüzü karardı. “Benim için zevkti, inan bana.”

“Braden, seni Rich’in üzerinden alamadığını söyledi.”

“Seninle oynadı Els. Yani cidden seninle oynadı.”

“Cidden,” diye mırıldandım ve Adam gerildi.

“Yapma,” diye benim sözümü kesti. “Bak o herifin canına okumaya çok yakınım.”

Sesindeki samimiyetin beni ürperttiğini hissettim. Adam’ın bu kadar umursamasını seviyordum. Beni sadece Braden’in küçük kızkardeşi olarak görse de.

Nihayetinde benim için bir şey hissediyor olduğunu bilmek güzeldi. “Seni azarlamam gerek.” Onun boşta eline uzandım, yaralanmış elini ona dokunmak, onu incelemek için bahane olarak kullanıyordum. Parmak eklemleri sadece berelenmemişti, aynı zamanda şişmişti ve elinin ortasında küçük bir yarık vardı.

Derin bir nefes aldım. “Ona kaç kez vurdun?”

Adam yakınımı geldi, tuttuğum ellerine baktı. “Önce onu uyarmak için duvara vurdum. Uyarıyı anlamadı, sarf etmemesi gereken sözler söyledi ve ben de Braden beni çekmeden önce dört kez filan vurdum sanırım.”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim, artık titremiyordum. “Onu bıraktığında kendinde miydi?”

“Biraz.” Adam’ın gözleri kısıldı. “Umurunda mı?”

“Senin başının belaya girmesini istemiyorum.”

İfadesi yumuşadı ve nazıkçe elini çekti. “Endişelenme, tatlım. Kaynaklara göre dün gece New Town’a ya da Rich’e yakın bir yerde değildim. Geçen gece Bar Kohl’da olduğumu iddia eden bir düzine görgü tanığımız var.”

Onaylarcasına başımı salladım ama endişeyle üst dudajımı kemirdim.

“Els, sen ne haldesin?” Adam yavaşça sormuştu.

Hemen cevap vermek yerine döndüm ve yavaşça rahat kanepeye doğru ilerledim, arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Kanepeye yerleştim, Adam da bana yakın aturdu ve kolunu kanepenin arkasına attı. Sonunda bakışlarımız buluştu, ben de omuz silktim. “Ben bir aptalım.”

Adam’ın kaşları kalkarken ağzı gerildi. “Sen bir aptal değilsin.”

“Ben bir aptalım,” diye ısrar ettim. “Ben aptal, saf ve küçük düşürölmüş biriyim.”

Bana yaklaştı, parmaklarını beni rahatlatmak için bileğimde gezdirdi.

“Küçük düşeceğin hiçbir şey yok. O seninle oynadı. Aptal olan o. O aptal geriye dönüp baktığında hayatının en güzel beş ayının seninle geçen beş ay olduğunu anlayacak. Pişman olacak bebeğim.”

Bebeğim.

Bir an için nefes almayı unuttum. Adam bana daha önce asla “bebeğim,” dememişti. Sevgi sözcüğünde samimi bir şeyler vardı. Bunu sevmiştim. Buna bayılmışım.

Onu gülümsedim. “Her zaman söylenecek en doğru sözleri buluyorsun.”

“Çünkü doğruyu söylüyorum. Sen öyle birisin Els. Biri sana sahipse, şanslı demektir.”

Gözlerine baktım ve sözlerinin tüm bedenimi okşamasına izin verdim. Ben bakarken onun bakışları da benim üzerimde gezindi, sonra da eğilip şarabından bir yudum daha aldı. O an belki de Adam'ın biraz iteklenmeye ihtiyacı vardır diye düşündüm.

Evet, ben Braden'ın küçük kızkardeşiydim ama aynı zamanda onun güzel olduğunu söylediği Ellie'ydim. Şarabı ya da bir kez daha tam karşımda durmasını suçlayabildim ama onu istiyordum ve artık gerçeği saklamaktan yorgun düşmüştüm.

Kadehlerimizdeki şarap biterken Adam'ın beni iyi hissettirmesine izin verdim. Botlarımı çıkarmış ve kanepede kıvrılmışım ki bir saat geçivermişti. Kolunu hâlâ kanepeye yaslamıştı, her güldüğümde onun koluna dokunuyor ya da dizini sıkıyordum. Ben insanlara dokunarak iletişim kuran biriydim ama şu an bundan fazlasını yapıyordum ve Adam da bunun farkındaydı. Biz konuşurken bunu onun gözlerinde görebiliyordum ve planımın işe yaramasını umuyordum.

Acı ve ihanetin kendimi açmak yönünde olumsuz bir etkisi olabilir diye düşünebilirsiniz ama ben hiçbir zaman kendisini tamamen kapatan insanlardan olmamıştım. Ben öyle biri değildim ve özellikle Adam'la asla öyle olmasını istemezdim.

Bir saat, iki oldu ve ben giderek Adam ile aramızdaki şeylerin değişmeye başladığını hissettim. Âşık olmadığım çocuklarla takılmaktan özellikle de onlar tarafından aldatılmaktan kesinlikle bıkmıştım.

Adam tam da bana bir hafta önce ailesiyle yaptığı Skype görüşmesinden ve onların nisan ayında birkaç

haftalığına Birleşik Krallık'a gelme planlarından bahsediyordu ki ben de kollarımı geriye atıp sırtımı esnetiyormuş gibi yaptım. Tabii bu hareket karnımı iyice açtı ve göğüslerimi belirgin hale getirdi. Başımı geri atıp gerilmeye devam ederken Adam'ın sustuğunu fark ettim, çenesi gerilmişti.

"Ellie, ne halt ediyorsun sen?" dedi, sesi kısılmıştı.

Yüzüm reddedilme ihtimaliyle yanarken sanki umursamıyormuş gibi omuz silktim. "Geriniyorum."

Bakışları vücudumda gezinirken gerildiğini hissedebiliyordum. "Neden bahsettiğimi biliyorsun." Dokunmak, gerinmek, flört etmek...

Kalbim hızla atarken kanepede ona yanaştım, artık dizlerimiz birbirine değiyordu. Dudaklarımı yaladım ama onun da bana dokunabileceği düşüncesiyle artık tamamen uyarılmıştım. "Sanırım biliyorsun," diye fısıldadım.

Gözlerimiz buluştu ve bakışlarımız kilitlendi. Aramızdaki hava elektriklendi. Adam yutkundu. "Ellie," diye fısıldadı.

Bakışlarımı ondan ayırmadım, titreyen elimi bacağına koydum ve onu okşayarak yukarı doğru çıktım. Tam onun kasıklarına ulaşmıştım ki, güçlü elleri benimkileri tuttu. Ama fermuarının altından sertleştiğini hissedebiliyordum.

Bileğimi çekip bastırırken yaşadığım şok karşısında nefesimi hızla içime çektim. Onun üzerine çöktüğüm anda dengemi kaybetmemi kullandı. Boynumdan beni tutup aç ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Eriyordum.

Parmaklarım saçlarına gömülmüştü, bacaklarımı onun kucağına oturabilmek için yeniden açmıştım. Vücudum onunkinde kaybolmuştu. Ağzım, onunkinde kaybolmuştu.

Her zaman hayal ettiğimin de ötesindeydi.

Her tarafım tatlı bir şekilde sızlarken sinir uçlarım elektrikleniyor ve tenim yanıyordu. Adam'ın tadı sıcaklık, şarap ve yuva gibiydi. Onun ağzına doğru inledim. Kolları benim belimde sıkılaşıırken beni daha da yakına çekti. Öpücüğü bir saniyede şefkatten yaramazlığa kaymıştı. Birden ısıruk, ıslaklık içerisinde dillerimiz birbirine karışmıştı, birbirimizin ağzının her santimini yalıyorduk.

Yeterince yakın değildik.

Cinsel çekim sisi arasında her şey belirsiz hale gelmişti, kitaplardaki romantizmden bir daha asla şüphe etmeyecektim. Eteğimi yukarı çekip belimin etrafında toplarken onun sert ellerini ayak bileklerimde, baldırlarımda ve bacaklarımın gerisinde hissedebiliyordum. Elleri şimdi kalçalarımı okşayıp sıkarken omurgama titreşimler gönderiyor ve benim derin derin nefes almama neden oluyordu.

Adam inledi ve kalçalarımın kendine bastırıldı. Beni kucağına öyle çekti ki böylece direk bacaklarımın arasına kendini bastırabiliyor, aramızda sadece onun kot pantolonu ve benim ince çamaşırım kalmasını sağlıyordu. Sürtünmenin tatlı hissi içerisinde sadece nefes almak için kısa bir süre ağzından uzaklaştım.

Ona daha yakınımda, içimde ihtiyaç duyuyordum.

Kendimi ona daha da fazla bastırdım ve parmaklarımla omzundan tutunurken hızlanmaya başladım.

Adam inledi ve üzerimdekileri çıkarmak için benden ayrıldı. Kollarımı kaldırdım, hareketlerimiz çaresizce ve öyle hızlıydı ki, önce kazağımı sonra da sutyenimi çıkardı. Göğüslerimi elleriyle kavrayınca onun daha çok dokunabilmesi için sırtımın üzerinde geriye yaslandım.

“Mükemmel,” dedi nefes nefese. “Çok mükemmel.” Sıcak ağzıyla meme ucumu emmeye başladığında oluşan zevk dalgasıyla inledim, her dalga beni orgazma daha da yakınlaştırıyordu.

Benim böyle uyarılmış olmam Adam’ı da etkiliyordu belli ki. İnledim ve bir anda kendimi kanepeye boylu boyunca uzanmış, eteğimi ve iç çamaşırimi çıkardıktan sonra Adam’ın tişörtünü çıkarırken izlerken buldum.

Onun gergin bedenindeki kasları öyle muhteşemdi ki bir an bacaklarımın arasının daha da ıslandığını keşfettim.

Öyle harikaydı ki bunun haksızlık olduğunu hissediyordum.

Dudaklarımız yeniden birleştğinde kendini benim üzerime eğmişti, sertleşmiş meme uçlarım onun göğsüne sürtünüyordu ve bacaklarım kot pantolonunun etrafına açılmıştı. Hâlâ kotu üzerindeydi ve sert kumaş cildime işkence ediyordu.

Öpüşmemiz daha da çaresiz bir hal aldıkça ondan daha fazlasını istiyordum. Parmaklarım onun fermuarına ulaştı ve açtı. İç çamaşırının içine girdim, parmaklarım ile onun aletini çıkardım. Titriyordu, sıcacık ve sertti, bunun sonunda olduğuna inanamıyordum. İşte şimdi, onun hakkındaki her şeyi biliyordum.

“Siktir,” diye ağzıma inledi ve onun penisinin başına kendimi sürterken kalçalarını oynattı. Beni çıldırtırken ben de kalçalarımı ona doğru ittim. Beni yeniden yeniden öperken ereksiyonunun aşağı doğru kaydığını hissediyordum...

Bacaklarımı daha da geniş açtım ve ellerimi uzatıp onun sırtından aşağı kaydırdım. Kalçasını kavradım ve kendime doğru çektim.

“Adam, lütfen,” diye yalvardım. “Adam...”

Donmuştu. Bir anda. Adının dudaklarımdan döküldüğünü duyduğu anda o cinsel zevk bulutundan çıkmıştı.

Gözlerimiz buluştuğunda başını yukarı kaldırdı, vücudu hâlâ benimkinin üzerindeyken kasları geriliyordu. Eğer ifademi kafası karışmış olarak tanımlarsak, Adam için dehşete kapılmış diyebilirdik.

O bakışı gördüğüm an kendime vurmak istedim.

Daha önce hiç olmadığı kadar canımı yakmıştı.

Üzerimden kalktı, iç çamaşırını ve pantolonunu düzeltti ve çıplaklığını örtmek için eteğimi fırlattı. “Ellie, yapamayız.” Kafasını iki yana sallayıp kanepeden uzaklaştı ve tişörtünü hızla kafasından geçirdi.

Çok karmaşık duygular içerisindeydim, kafa karışıklığı, acı, seks konusunda hayal kırıklığı. Yavaşça doğruldum.

“Tanrı aşkına, üzerini giy!” diye sert bir şekilde beni tersledi.

Ağlamamak için tüm gücümü harcadım.

Titreyen ellerle kıyafetlerimi giyerken Adam nefes verdi. “Tatlım, çok üzgünüm, öyle demek...” Sesi pişmanlıktan kalınlaşmıştı.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece kıyafetimi düzelttim ve kendimi tek parça halinde tutmaya çalışırken botlarıma uzandım. Onun gözünün önünde dağılamazdım. Yapamazdım işte.

“Ellie?”

Ayakta dururken sonunda ona bakabildim. O da en az benim kadar kalbi kırılmış görünüyordu. Bu, çok küçük bir teselliydi.

“Ellie, sen Braden’ın küçük kardeşisin. Ben yapamam... Biz yapamayız...” Çaresizce nefes aldı ve sonra elini saçlarına götürdü.

Ve o anda neredeyse trajik bir şeyi fark ettim. Ben aramızdakilerin çekim, tutku ve aşktan doğduğunu düşünmüştüm ama bu Adam için sadece arzuydu. O benimle aşk yapmak istememişti. O beni becermek istemişti.

Acı boğazımda düğümlenmişti ve ben beş dakika içinde kocaman bir gözyaşı bombasının patlayacağını biliyordum. Ondand hemen uzaklaştım, kanepenin arkasına geçtim, uzun saçlarımla yüzümü gizlerken ceketimi aldım ve kapıya yöneldim.

“Ellie!” Adam panikle bağırmıştı ama ben çoktan ön kapıdan çıkmıştım. “Ellie. Siktir!” Onun küfrettiğini ve arkamdan kapıyı kapattığını duyabiliyordum ama asansör tam da kaçabilmem için uygun zamanda gelmiyordu.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülürken ben de merdivenlerden aşağı inmeye başladım çünkü güçlü bir hıçkırık göğsümü parçalamak üzereydi.

“Ellie, lütfen!” Adam birden merdivenlerde belirdi, ayak sesleri tam da arkamdan geliyordu.

Daha da hızla koştum, geri dönmemi ve onunla konuşmamı söyleyen sesine aldırmadım.

Binadan çıktığında, ben sokağın karşısına çıkmış ve yaklaşmakta olan otobüse elimi kaldırmıştım. Otobüse bindim ve kapılar arkamdan kapandı. Bir koltuğa oturup rahatladığım anda hangi yöne giden otobüse bindiğime bakmak aklıma geldi.

Beni uzağa, şimdiye kadar yaptığım en büyük hatadan uzağa götürdüğü sürece ne otobüsüne bindiğim umurumda bile değildi.

Gençliğimden beri birkaç kez uyuyana dek ağlamıştım. Bunların bir kısmı da Adam içindi. Genç kızlığımda, birçokları gibi ben de karanlık ve dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmiştim. Neyse ki, yetişkinliğe adım attıkça bu

kadar dramatik hissetmemeye başlıyordunuz. Ben öyleydim en azından. Dolayısıyla kendi kendime ağlayıp uykuya dalmadan önce böyle bir melodramın içerisinde değildim. Hissettiğim acı gerçektir. Hakikiydi.

Bir sekiz saat boyunca sadece Adam Sutherland'ın benim onu sevdiğim gibi beni sevmediğine inanmakla kalmamış bir de dünyada en çok değer verdiğim şeylerden birini de mahvettiğimi düşünmüştüm: onunla olan arkadaşlığımı.

Güç bela uyudum sonra erkenden kendime çay yapmak için geniş dairemde uyandım, gözlerim şişmişti ve birbirine uymayan çoraplar giyiyordum.

Ön kapıda duyduğum bir sesle sıçradım ve bardağımdaki sıcak çayın bir kısmını kucağıma döktüm. Bir lanet okuyup fincanı kahve sehпасına koydum. Odadan, karanlık koridora çıktım.

“Ellie, aç!” Adam, ahşap kapının arkasından bağıırıyordu. “Ellie!”

Onunla konuşmak istedim. Onunla bir şeyleri yoluna koymak, zamanı geri almak istemiştım ama biliyordum ki kapıyı açtığım anda ben, Ellie Nichols Carmichael, ona tamamen ve geri dönülemez bir biçimde âşık olduğumu ve dün gecenin beni ne kadar mahvettiğini gösterecektim.

Kapıyı açmadım. Koridordaki duvara yaslandım ve soğuk, ahşap zemine oturana dek aşağı kaydım. Adam kapıyı çalıp adımı bağıırırken dinledim.

Odamdaki telefon çalarken dinledim. Adam sesli mesaj bırakırken dinledim. Küfredip uzaklaşırken dinledim...

Uyandığımda, soğuk zemine kıvrılarak uzanmış haldeydim. Gözlerimi kırpıştırıp bilincimi toplamaya çalışınca her şey hafızama doluştu. Ama bunların üzerinde

durmak için zamanım olmamıştı çünkü beni uyandıran şey telefonun sesiydi. İnleyerek ayağa kalktım, sırtım ve boynum garip uyuma pozisyonum yüzünden ağrıyordu, odama koştum ve telefonu açtım. Telefonun üzerindeki saate bakılırsa iki saattir uyuyordum.

Adam'ın adını gördüğüm anda midem düğümlendi. Derin bir nefes aldım ve cevapladım.

"Ellie, şükürler olsun," diye rahatladı. Saçlarını kaygıyla çekiştirdiğini hayal edebiliyordum. "Daha önce gelmiştim."

"Uyuyordum. Dün gece çok şarap içtim, ölü gibi yatmışım," diye yalan söyledim.

"Els, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ben çok üzgünüm. Tanrım ben özür dilerim."

"Adam..."

"Seni kaybedemem, Els. Bunu mahvettiğime inanamıyorum ama beni affetmelisin. Seni kaybedemem."

Böyle şeyler söylediğinde ondan nefret etmem zorlaşıyordu. Daha da kötüsü ondan vazgeçmemi de zorlaştırıyordu. Ama biliyordum ki bundan sonra bunu denemek zorundaydım, hem de gerçekten. Denemem gerekirdi. Hayatımı onun etrafında dolanarak geçiremezdim. Bu nedenle kararımı verdim. "Adam, sorun yok," diye onu yatıştırdım. "O bir hataydı. O anı geride bıraktık. Senden kaçtığım için özür dilerim. Sadece utanmıştım. Hepsi bu."

Onun rahatladığını duydum ve gözlerime hücum eden yaşları geriye ittim. "Els, utanman gereken bir şey yoktu."

"Tamam."

"Yani," sesi daha da kısılmıştı. "Biz iyiyiz. Değil mi?"

"Hâlâ iyiyiz," dedim gözyaşlarımla savaşıırken.

"Aramızda hiçbir gariplik olmasını istemiyorum."

“Olmayacak. Senin için olmazsa, benim için de olmaz.”

“Güzel, tatlım. Güzel. Bunu unutalım sadece. Hiçbir anlamı yoktu.”

Acıyı yuttum. “Doğru. Hiçbir anlamı yoktu.”

Altı

“Bu... bu bir araba kazası gibi...” Adam nefesini bıraktı ve eliyle yüzünü sıvazlarken günlüğü bana uzattı. “Bunu senin açından okumak çok acı vericiydi ama kendimi alamadım.”

Bir başka günlüğü işaret etti. “Daha fazlasını bilmek istiyorum.”

Yüzüne kazınan suçluluk ifadesinden hoşlanmamıştım, kafamı iki yana salladım. “Adam, biz tüm bunları geride bıraktık. Bu, acı verici olmak zorunda değil. Sadece iyi tarafından bak. Artık sana sahibim, geriye bir adım atıp geçmişimize acı duymadan bakabilirim... Ve beni bilirsin.” Omuz silktim. “Bana hepsi romantik geliyor.” Sonra kaşlarını çattım. “Ama belli ki sen öyle düşünmüyorsun o nedenle artık bunu bir kenara bırakıyorum.”

Ben tam da başka bir günlüğe uzanmıştım ki geniş elini benimkinin üzerine koydu. Ona baktığımda kafasını sallarken gülümsediğini gördüm. “Aptallığının seni nasıl üzdüğünü görmek acı verici ama senin kafanın içinde olmaktan memnunum. En iyi arkadaşımın küçük kızkardeşine âşık olduğum gerçeğiyle mücadele ederken, onun beni hak ettiğimden de çok sevdiğini bilmek.”

Ona sıırtttım. “Bir: Bunu hak ediyorsun. Ve iki.” Aramızda duran günlüklere, hikâyemize baktım. “Bu tamamen romantik, öyle değil mi?”

Adam bizim hikâyemizi bir aşk romanına dönüştüren halime kahkahayla baktı.

“Belki de. Ama hiç kimseye söyleme. Ünümü mahvetmiş olursun.”

Kitapları ayırırken sonuncuyu, mor kaplı olanı aldım. “Bebeğim, sen kendi ününü Braden Carmichael’a bana âşık olduğunu söylediğin an mahvettin zaten,” dedim.

“O piç en başından biliyordu,” dedi keyifsizce mırıldanarak. “Bizi birkaç ay öncesinde endişeden kurtarabilirdi.”

Günlükte aradığım yeri buldum. “Yani benim kıcımda ağrı olduğun birkaç aydan mı bahsediyorsun?”

“Ne güzel bir tanımlama o öyle. Ama unutma ki tek ağrı ben değildim.”

“Tek yaptığım yeniden randevulara çıkmaya devam etmektir, o kanepeden sahnesinden sonra bunu yapmaya başlamam on ayımı almıştı. Sen ise çok çabuk toparlandın.” Günlüğü ona fırlattım o da homurdanarak aldı.

“İddiamı kanıtlıyordum.”

“Hayır, sen iddianı kanıtlarken topraklarını işaretliyordun.”

Güldü ve son sayfaya göz attı. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk.

13 Ağustos, Pazar

Birkaç gündür hiçbir şey yazmak için zamanım olmadığı bir taraftan çalışmam gerekiyordu bir taraftan da öfkemi yenebilmek için çok çaba harcamam gerekiyordu. Hepsi

Nicholas'la sakın bir sohbetin Adam'ı boğmak istemekle bitmesi yüzünden...

Joss ve ben, Braden, Adam, Jenna ve Ed ile bir piknik için buluştuğumuz Meadows'dan aşağı yürüyorduk ki ben Joss'a dün arkadaşım Nicholas'la kahve içerken Adam hakkında keşfettiğim bir şeyden bahsetmek üzereydim. Ona daha önce söyleme şansım olmamıştı çünkü Club 39'da çalışıyordu ve benim adıma Joss'un sinir olması mümkündü.

Bu ateşe, bu motivasyona ihtiyacım vardı, böylece Adam'la arama mesafe koyabilirdim.

Adam ve ben neredeyse seks yaptığımız o geceden sonra birkaç ay boyunca o tuhaflığı üzerimizden atamamıştık ve o zamandan beri de aramız eskisi gibi değildi. Doğruyu söylemek gerekirse aslında ben on dokuz yaşındayken neredeyse öpüştüğümüz andan beri aramızdaki ilişki eskisi gibi değildi.

Benimle kanepede olduğu andan beri Adam başka kızlarla yatmaya devam ediyordu ve bu beni her zamankinden çok acıtıyordu. Tüm bu yaşananların benim olanları arkamda bırakmamı zorlaştırıyordu. On ay içinde tek bir randevuya gitmemiştim.

Bununla birlikte, bu tamamen değişmek üzereydi. Nicholas'la bu kuraklık dönemine son verdikten sonra bana dün ilginç bir şey söylemişti, belki de Adam arkadaşlarımın etrafında gezinip göz korkutmaya çalışmaktan vazgeçerse erkeklerin benimle çıkmak konusunda daha rahat olabileceğini söylemişti. Onun ifadesi beni şaşırtmış ve kafamı karıştırmıştı, başlangıçta sadece Nicholas'ın bana çıkma teklif etmek isteyip de neden aylardır beklediğini öğrenmek istemiştim. Braden ve Adam'a ne kadar

yakın olduğumu bilen Nicholas, Adam'ın daha güvenli bir seçim olduğunu düşünüp onu aramış ve beni nereye götüreceğine dair tavsiye istemiş. Adam'ın yanıtı ise "Ellie'den uzak dur yoksa yüzünü dağıtırım," olmuş.

Neler oluyor öyle?

Cidden mi?

Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünememiş-tim bile. Adam şimdiye dek oldukça hoş çocukları benden uzak tutmaya mı çalışmıştı. *Onun Edinburgh'un erkek fahişesi olması mümkündü ama ben tek bir randevuya bile çıkamıyordum öyle mi?*

Joss'a bundan bahsetmek istedim. Geçmiş hakkında inanılmaz ketum olmasına rağmen, Joss bir dost olarak kendini fazlasıyla kanıtlamıştı. Onun bana Adam'la oynamanın doğru olup olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı. Dürüst olmak gerekirse onun istediği zaman ellerini yıkayabileceği, arkasını dönebileceği iyi kız olmaktan yorulmuştum. Hareketlerine bakılırsa benim hakkımda sahipleniciydi, demek ki bir şekilde ona ait olduğumu düşünüyordu. Ona, ona ait olmadığımı göstermek istiyordum, ve o bir gecelik ilişkiden daha fazlasını istediğini söyleyene dek de onun olmayacaktım.

Tüm bunları güneşli bir cumartesi günü Meadows'a giderken Joss'la konuşmak istemiştım ama onun dikkati öyle dağınıktı ki zamanlamanın doğru olmadığına karar verdim. Joss'un bu dağınıklığının nedeni Braden mıydı acaba? Onun yanında garip davranıyordu ve bu baş ağrılarım arasında bile dikkatimi çekiyordu. Bir keresinde Hannah ile alışverişteyken olmuştu. Birkaç aydır neden-sizce bu baş ağrısı ataklarıyla boğuşuyordum. Berbattı ve çoğu zaman kolumda karıncalanma ve hissizleşmeye neden oluyordu. Geçtiğinde bile beni yorgun düşürmüş

oluyordu. Doğruyu söylemek gerekirse son zamanlarda pek enerjik değildim. Ne zaman baş ağrısı bana vursa, kendi kendime doktora gideceğimi söylüyordum ama her seferinde bir sonraki gün diyerek erteliyordum.

Neyse, baş ağrım Joss'u endişelendirdi, bana her ne kadar insanları umursamadığını söylese de gerçeğin bu olmadığını biliyordum, bana biraz yemek almak için dışarı çıktık. Braden ve Vicky'ye rastlamıştık. Braden'in onunla tekrar yattığına ve hayatımıza (ve Adam'ın yö-rüngesine) geri döndürdüğüne kızarken, Joss ve Braden arasındaki gerginliği fark ettim. Aslında onlar ilk tanış-tığında aklımdan çöpçatanlık yapmak geçmişti ama son gelişmeler umudumu boşa çıkarmıştı. Ancak, Braden hâlâ Joss hakkında çok fazla soru soruyor ve ona bakı-yordu (hem de çok). Her ikisinin de inkarlarına rağmen, aralarında bir şeylerin olduğu konusunda şüphelenme-ye başlamıştım. O an bunun hakkında nasıl hissedece-ğimi bilemedim, Joss'un ilişki kurma konusunda niyetli olmadığını biliyordum. Onun bir şey hakkındaki gerçek düşüncesini öğrenmek zordu ve Braden ya da onun incin-mesini istemi-yordum.

Bu konuda dilimi tutmaya karar verdim ve parka ilerlerken Joss ile konuşmamızı havadan sudan tutma-ya gayret ettim. Braden, Adam, Jenna ve Ed oradaydı, yanlarında iki piknik sepeti bulunan büyük bir örtü üze-rinde oturuyorlardı. Gözlerim hemen Adam'a gitti ve son-ra Adam'ın beni izlediğini keşfettiğimde hızla Braden'a baktım.

Biz varır varmaz Joss'un Braden'la uğraştığını görüp güldüm, bunu ailemde pek kimse yapmaya cesaret ede-mezdi. Gizlice, abimin de bundan hoşlandığını düşünüyordum. Fazla düşünmeden örtünün üzerinde Adam'ın

yanına yerleştim. Güçlü kolu hemen bana dolandı ve kendine doğru çekti. “Seni gördüğüme sevindim, Els.”

Pikniğin asıl amacı Braden ve Adam ile araya kapatmaktı. Yeni projeleri üzerinde çok sıkı çalıştıklarından, onları güç bela görebiliyordum. İkisini de özlemiştim ama özellikle Adam’ı özlemiştim. Onun tanıdık kokusunu içime çekip güçlü tarafını kendime bastırdığını hissettiğim için önceki kararımı neredeyse unutuyordum. *Neredeyse.*

“Evet ben de.” Ona yarım bir gülücük verdim ve kucaklamasından kaçındım. Jenna ve Ed’i selamladıktan sonra Adam’ın giderek artan gerilimini görmezden geldim. Beni iyi tanıyordu, bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı.

Güzel.

Joss’un bir mesajı okuyup Braden’a piknikten ayrılması gerektiğini söylediğini duydum. Onun endişeli yüzüne bakıp gerçekten onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. “Her şey yolunda mı? Seninle geleyim mi?”

Joss başını iki yana sallayıp telefonunu işaret etti. “Hayır, ben iyiyim. Sadece Rhian’ın konuşacak birilerine ihtiyacı var. Erteleyebileceğim bir şey değil. Özür dilerim.” Braden’dan kaçıyormuş gibiydi ve ben de abime baktığımda Joss’a garip bir biçimde baktığını görmüştüm. *Ona inanmadı mı?* Rhian, Joss’un en iyi arkadaşıydı. Londra’da yaşıyordu ve son zamanlarda kişisel problemleri vardı, bu yüzden konuşmaya ihtiyaç duyması gerçekten mantıklıydı.

“Sonra görüşürüz.” Joss uzaklaşırken at kuyruğu sallanıyordu.

Braden’a döndüğümde onun da benim gibi Joss’u izlediğini gördüm. Fark ettim ki gözlerindeki ifade bir şeyin peşinden gitmeye karar verdiğindeki gibiydi, gözlerinde

bu keskin ışıltı nadiren olurdu. Onu kimseyle bu şekilde görmemiştim. Onun romantik tarafı beni mutlu ediyordu. Ama benim gerçekçi tarafım tırnaklarını yemekle meşguldü çünkü Joss ve Braden ya birbirleri için yaratılmış bir çift ya da birbirlerinin felaketiydiler.

O gece, Adam'ı ciddiye almayarak çileden çıkardıktan sonra Braden hakkındaki şüphelerim doğrulanmış oldu, bana yol boyunca Joss hakkında bir şeyler sorup durdu. Beni Dublin Caddesi'ne bıraktıktan sonra onun peşinden gideceğini biliyordum. Onunla büyüdüğüm için Braden'ın bir şeyi gerçekten istediğinde durdurulamaz olduğunu öğrenmiştim. Özellikle de istediği şey imkânsız gibi göründüyse. Tek umudum Joss'un ona ulaşmaya çalışan Braden'i incitmemesiydi.

Piknik boyunca Jenna ile konuşmuş, Braden ve Ed'in sakalarına gülmüştüm. Üç saat boyunca Adam'a doğru-
dan bir konuşma yapmışım ve ne olursa olsun onun bakışlarından kaçmaya çalışmışım. Tabii o bana bakmaya çalıştığı için bunu yapmak oldukça zordu. Neyse ki, bana neyin yanlış olduğunu sorabileceği sessiz bir an yoktu, bu yüzden işkencem planladığımdan da daha iyi sonuç verdi.

Bunun bir işkence biçimi olduğunu zaman içerisinde keşfetmişim çünkü Braden ve ben parktan ayrılırken Adam'ın ifadesi karanlıktı. Normalde Braden da benim tavrımı sorgulardı ama bu kez kafası Joss'a takılmıştı.

Daha sonra yaptığımın ne kadar iyi olduğunu Joss ile konuştuğumda anlamışım, Adam'ın bir derse ihtiyacı olduğu fikrine o da katılıyordu. Eğer benim hayatımın romantik tarafında olmak istemiyorsa, benim özel hayatımdan da ellerini çekmeyi bilmesi gerekiyordu. O akşam da işkenceme devam etmeye kararlıyım.

Braden, Adam ve ben, Braden'in gece kulübü Fire'in

müdürü Darren ve Darren'ın karısı Donna ile içki içmeye çıktık. Sırtı açık bir siyah bluz giymiştim. Sırtımın ortasından geçen ipek bir kurdeleyle bir arada tutuluyor, önünde ise yüksek bir boyun çizgisiyle biten şifon bir parça vardı, göbeğimi açıkta bırakıyordu. Bu üstü, daracık siyah kot pantolonla tamamlamıştım, üzerime öyle yapışıyordu ki sanki sadece bedenimi siyaha boyamışlar gibiydi. Saçlarım maksimum etkiyi vermesi için dağınık bir halde toplanmıştı, sekiz santimlik parlak topukluluklarımı ve gümüş damla küpelerimi de eklemiştim.

Bunun her zamanki tarzımdan çok daha fazla “öldüren cazibe” tadında olduğunun farkındaydım ama mesele de buydu zaten. Donna ile selamlaştıktan sonra Adam'ın elbise bakan gözlerinin alev alev olduğunu gördüm.

Bu beni kızdırmıştı.

Bu beni Braden'ın bu akşam için Club 39'u seçmesinden de çok kızdırmıştı. Joss konusunun üzerine gideceğini bildiğim için, Joss çalışmakla meşgulken onun aklından geçenleri yapmak için rahat bırakmaya içim el vermiyordu. Ancak, Braden beni dinlememişti ve Donna da bari kontrol etmek istedi.

George Street'te yürürken Adam beni tuttuğunda, canım daha da sıkılmıştı.

“Bana ne derdin olduğunu söyleyecek misin yoksa benim mi tahmin yürütmem gerekiyor?” diye sordu. Sözleri keskindi.

Ona bakmadan omuzlarımı silktim. “Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrim yok.”

“Ellie yapma, kaltaklık etmek sana hiç yakışmıyor.”

Aldırmadan yürümeye devam ettim. “Bana neyin yakıştığı hakkında bir fikrin var mı? Yalnız olmak. Ama bu benim seçimim değil.”

“Neden bahsediyorsun sen?” dedi, Braden’a yaklaştığımız için sesini iyice kısmıştı.

Ben de ona açıklama yaparken sesimi aynı şekilde kısıtım. “Neden bahsettiğimi biliyorsun, seni arsız göt.”

“Her şey yolunda mı?” Braden sormuştu.

Ben de keskin bir şekilde kafamı sallayıp Braden’ın arkasından aceleyle gittim. Club 39’a yaklaştığımızda içimi çektim ve “Braden, umarım ne yaptığının farkındasıdır.”

Bana yaramaz bir gülümseme gönderdi. “Her zaman. Biliyorsun ki Darren buradaki korumaları tanıyor.” Darren’a dönen Braden, şeytani planını devreye soktu. “Darren neden önden gidip bize bardan içkileri almıyorsunuz? Biz de bir masa buluruz.”

Darren başını salladı ve bodrum katındaki dar merdivenlerden aşağı inerken sırada duran insanların şikayetlerini görmezden geldi. Kapıdaki büyük adamla selamlaştı ve birkaç dakika konuştular. Döndü ve bizi işaret etti sonra da bize merdivenlerden aşağı gelmemizi ifade eden bir el sallayışı yaptı. Darren içeride kayboldu ve ben de Braden’ın Donna’nın kolunu almasını izledim.

Ben de arkalarından gittim. Donna çok çekici bir kadındı ve Braden da onu Joss’u kıskandırmak için kullanıyordu. Braden’ın nasıl düşündüğünü biliyordum. Bu düşünceyi sevmişti çünkü Joss’u kıskandırmak için bir kadını kullanacaktı ama aslında o kadının da aklını karıştıracığı bir durum olmayacaktı. Abim tepkilerden hoşlanırdı ve tahminime göre gayet büyük bir tepki alacaktı. Bir tarafım Joss’un takdire şayan özgüveninin bununla başa çıkabilmesini diliyordu.

Yazık ki umutlarım suya düşmüştü. Club 39’un kapısından içeri girer girmez Joss’u barın arkasında çalışırken gördüm ve Braden Donna’nın kulağına bir şey fısıldarken

ifadesinin nasıl da sertleştiğini fark ettim. Braden Joss'a doğru bakıyordu ve Joss kafasını çevirmeden hemen önce gözlerinden hiç de hoşlanmadığım bir ifade geçmişti.

Gerçekten de abimle Adam'ın kafalarını birbirine tokuşturmak istemiştım.

Her şeyden çok ikisini de kendi haline bırakmak istiyordum. Ama Adam bana izin vermemiştı. Braden bize bir masa bulmaya çalışırken beni arkamdan tutuyordu. Onun elini hafifçe ittim, havalı olmaya çalışıyordum. Braden ve Donna geçti, Adam da onları izleyip koltuklara yerleşti. Onlara bakarken hangisinin beni daha çok hayal kırıklığına uğrattığına karar verememiştım.

"Ellie, kıcını bir yere koy artık," dedi Adam müzikten sesini duyurmaya çalışarak.

Gözlerimi kıstım ve başımı salladım.

Ondan kurtulmak için bir manevra yaptım ama kararlıydı, elini uzatıp kolumu tuttu ve beni yanına çekti. Vücudunu benimkine bastırdığını hissettim ve ondan kaçamadım, kolları belime dolanmışken parmakları da çıplak sırtımı okşuyordu. Elini kalçama indirdi ve beni kendisine daha da sıkıca bastırdı, ağzını kulağıma yaklaştırmıştı. "Eğer bir çocuk gibi davranmayı bırakırsan ben de senin üzerine gelmekten vazgeçerim."

Direnmeyi bıraksam da kendimi gergin tuttum böylece ona hâlâ kızgın olduğumu bilecekti. Bir sonraki saat boyunca beni tutmaya devam etti, tutuşu arkadaşça olmaktan çok öteydi.

Braden dikkat etmiyordu bile. Braden'ın gözleri Joss ve onun iş arkadaşı Craig'in üzerindeydi, vardiyanın başından beri öpücükleri havada uçuşuyor, flört ediyor ve eğleniyorlardı.

Joss'un bu yanını seviyordum.

Braden pek hoşlanmamıştı anlaşılan. Teoride sevebildirdi ama pratikte bir başkasıyla bu şekilde olmasından hoşlanmamıştı. Önümde sahnelenen bu küçük oyun aklımı dağıtıyordu ama Braden belli ki canına tak etmişti, ayağa kalktı ve Joss ara verdiğinde bara yaklaşıp diğer barmenin onu içeri almasını sağladı. Ben de dikkatimi kendi durumuma yönelttim.

Darren ve Donna barda içki içiyorlardı.

Adam ve ben koltukta yalnızdık.

Kalçamı yavaşça okşarken beni teskin etmeye çalışıyor gibiydi. “Yani,” dedi; kulağıma yeniden eğilip, sanki bana barda kendi baloncuğumuzun içindeymişiz gibi hissettiriyordu. “Bana neden bu şekilde kaltaklık ettiğini söyleyecek misin?”

“Bana öyle demekten vazgeç,” diye tersledim, kafamı çevirdiğim an burunlarımız dokunmak üzereydi. Onun karanlık gözlerine bakarken nefes almayı unutuyordum, bakışlarımı kaçırdım.

“O zaman öyle davranmaktan vazgeç.”

“Kızdım,” diye açıkladım. “Kızgın olmaya hakkım var.”

“Bana açıklar mısın?”

Yeniden ona döndüm, bu kez ne kadar incindiğimi ve onun hareketlerinin yarattığı kafa karışıklığını gizleyemeyecektim çünkü onun da yüzünde endişeli bir ifade görüyordum. “Beni dışarı çıkarma konusunda senin fikrini almak istediğinde neden Nicholas’a fiziksel şiddet gösterme tehdidi savurdun?”

Gözlerinde ne demek istediğini anlayan bir ifade belirdi ve derin bir iç çekti. “Senin için yeterince iyi değil.”

“Bu, senin karar verebileceğin bir şey değil.”

Benim yanıtlım karşısında parmakları istemsizce kalçamda kasıldı. “Seni korumak benim görevim.”

Gözlerimi kapattım, sözleri beni incitmişti. “Ben sana ait değilim, beni koruyamazsın.”

Bir dakika sessiz kaldık.

Belimi tutan kolu gevşediğinde sessizlik de bozuldu. Ellerini sırtımın yukarısında hissettiğim an onun yüzüne soru sorarcasına baktım. Yavaşça ve işkence ederek omurgamdan aşağı indi ve ben de göğüs uçlarımın göğsümü kapatan kumaşın altından sertleştiğini hissettim. “Bundan emin misin?” diye kulağıma mırıldandı.

Kafam karmakarışık bir halde onun gözlerine bakarken göz bebeklerim genişlemişti. Donna ve Darren içkilerini alıp yanımıza oturduğunda Adam kolunu biraz geri çekti, eli artık kalçamın üzerindeydi ve ben, onun ne dediğini anlamaya çalışırken meraktan ölüyordum.

Yedi

Adam bana bakarken gözünü kırptı, “Sana cidden karmaşık sinyaller yollamışım.”

Kıkırdadım. “Öyle mi dersin?”

Süklüm püklüm gülümsedi. “Üzgünüm Els. Beni kızdırmıştın. Sadece sana, benim olduğunu anlatmaya çalışmıştım. Adil değildi.”

Omuz silktim. “Sen dağılmıştın. Affedildin. Özellikle de bundan iyi bir hikâye çıktığı için.” Güldü ve ben de günlüğü yeniden eline aldım, bir sonraki bölümü okumaya başlayana dek sayfaların arasında gezindim. “O Club 39’daki gece Fire’daki kadar kötü değildi.”

Adam inledi. “Lanet olsun, bunu senin bakış açısından okumak isteyip istemediğimi bilmiyorum.”

“Oldukça detaylı.”

Bir kaşını kaldırdı. “Detaylı?”

Başımı salladım ve yüzümün kızardığını hissettim.

O da benim kızardığımı görür görmez günlüğü elimden aldı.

“Bebğim, bu ateşli.”

16 Ekim, Pazar

Bitti. Tamam. Ben ve Adam arasında ne yaşıandıysa artık umurumda değil... Sonunda bitti...

Fire'da bir gece geçirmeyi dört gözle beklemiyordum çünkü bu, Adam'la bir gece klübünde kapalı kalıp onun hareket eden her şeyle flört etmesini izlemek anlamına geliyordu ama o gece Braden için önemliydi: Şehirde üniversiteye gelen yeni öğrenciler için Acemiler Haftası düzenliyordu ve ben de ona, geleceğime söz vermişim.

Her zamanki gibi o ve Joss kendi dertlerine öyle dalmışlardı ki Adam ve benim aramdaki gerginliği fark etmediler. Cinsel hayal kırıklığı ile beraber ilerleyen bir gerilimdi, Club 39'daki geceden sonra yaşanan bir olayla daha da belirgin hale gelmişti.

Starbucks'ta tanıştığım Jason adında biriyle bir randevuyu kabul ettiğimde olmuştu. Jason ateşliydi ve yakışıklıydı, onunla bir içki içmekten zarar gelmez diye düşünmüştüm. Ancak Braden Adam'a benim planlarımdan bahsetmişti ve o da gece boyunca beni saçma sapan şeyler için arayıp durmuştu. Randevum mahvolmuştu tabii. Bu, tamamen çocukça ve yanlış bir davranıştı.

Tabii Joss ve ben daha sonra neden telefonumu kapatmak yerine açıp cevapladığım konusunda kafa patlatmıştık. Gerçek şu ki, Adam'ın kıskanç tepkisinden zevk alıyordum.

Onun dairesinde yaşananlardan sonra ettiğim aptal yemini unutmuş ve yeniden o aptalca oyunu oynamaya dalmıştım. Ondan bir tepki istemişim ve sonunda almıştım. Ama ondan sonra Adam buz gibi biri olmuştu. Benimle yalnız kalmamayı denedi ve benimle yalnız ol-

duğunda, sadece bir yabancıyla konuşulabilecek şeyler hakkında konuştu.

Bu, haftalar boyunca sinirime dokunmuştu. Okul hakkındaki kaygılarım ve geçmek bilmeyen baş ağrılarım arasında bu durumdan kurtaramayacağımı anladım ve tek istediğim onun ayaklarının altına serilmek oldu. Herkes için ben tatlı, hoş Ellie, herkesin tanıdığı ve sevdiği Ellie idim. Ama Adam söz konusu olduğunda garip, kalbi kırık Ellie olmuştum.

Braden Joss'un elbisesi hakkındaki alfa erkek homurdanmaları yaparken Adam da beni bardaki özel bir bölmeye götürdü. Bölmedeki koltuğa geçtim ve Adam'ın bana çok yakın oturmasına şaşırdım.

"Dikkatli ol," diye onu uyardım, "Bence benim bir metre mesafe kuralımı çiğniyorsun."

Dudakları kıvrıldı, tehdidimden etkilenmemişti. "Başlama. Bu gece olmaz."

"Hiçbir gece olmaz."

Gözleri parladı. "Neden biriyle çıkmadığımı biliyor musun Ellie? Bunlara katlanmamak için. Sanki şu anda hiçbir şeyinden faydalanamadığım bir ilişki yaşıyor gibiyim."

Onun bu söyledikleri canımı acıtmıştı, yapabileceğim en kötücül bakışı attım. "Hayır, bu senin bozduğun bir arkadaşlık."

Acımı ona başarılı bir şekilde yansıtmıştım ama şimdi de kendimi berbat ve öfkeli hatta daha da berbat hissetmiştim. Onun hislerini incitmemin umurumda olmasını istemiyordum.

Adam tam da bir şeyler söylemek üzereydi ki Joss yanımıza geldi. Adam ona kurtulmak ister gibi bir bakış attı.

Joss gelip yanımıza oturduğunda ben de en az Adam kadar rahatlamıştım.

“Braden içecekleri yolladı,” dedi, gözü misafirlerin üzerinde geziniyordu. “Bu gece başka arkadaşlarının geleceğinden haberim yoktu. Sadece biz ve rastgele insanlar olur diye düşünüyordum.”

“Hayır,” dedim umursamazca, muhtemelen kötü ruh halim dilim ve beynim arasındaki bağlantıyı koparmıştı. “Bazıları eski sevgilileri ve bazıları da sadece yatak arkadaşları. Onları ve onların birkaç arkadaşını davet etti sanırım.”

Adam bir anda “Ellie, sen ne diyorsun öyle?” diyene dek ne söylediğimi fark etmemiştim ve anladığım an Joss’a bakıp düşüncesizce yorumum üzerine donup kaldığını fark ettim.

Utanmıştım, aceleyle ondan özür diledim “Oh, lanet. Joss, hiçbir şey demek istemedim. Demek istediğim, o kızlar bir şey ifade etmiyor.”

“Sarhoş olalım,” dedi aşırı neşeli bir ifadeyle ve ben de onu Braden konusunda böyle rahatsız bir halde bıraktığım için ciddi suçluluk hissettim.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hadi Braden’i bekleyelim.” Adam ısrar ediyordu.

Ama Braden gelen misafirlerle konuşup flörtleşerek oldukça uzun zaman harcamıştı. Masamızdaki gerginlik o kadar artmıştı ki hepimiz kaçmaya çalışıyorduk. Joss ve ben dans pistine çıktık, biraz su almak için bara doğru gidene dek ona eşlik etmiştim. Yaklaşırken Adam’ı gördüm ve boğazımdaki tanıdık yanmayı hissettim. Kolları sıvanmış bir siyah gömlek ve siyah pantolon giymişti. Sade ama seksiydi. Her zaman seksiydi. Ve bu gece, barın diğer ucundaki güzel bir kıza yaslanmış haliyle özellik-

le seksi görünüyordu. Kız kafasını çevirdiği an Adam bir elini bara koydu ve onun kulağına fısıldamak için eğildi. Kız kahkaha atınca Adam da kafasını kaldırdı, neredeyse öpüşecek kadar yakınlaşmışlardı. Adam, o kızın gülmesini ve flört etmesini sağlayacak her ne söylediye benim boğazımdaki yanmanın gözyaşlarına dönüşmesini sağlamıştı.

Adam beni hissetmiş gibi bakışlarını çevirdi ve göz göze geldik. Derinlerde bir şeyler hissettiğim zaman duygularımı çabucak saklamayı asla becerememiştim, ben de hemen gözlerimi kaçırdım.

“Size ne getirebilirim?” Barmenlerden biri sonunda bana yaklaştı.

“Bir şişe su,” diye cevapladım, sesim acıdan öyle kısılmıştı ki barmen siparişimi tekrar ettirmek zorunda kalmıştı. Su için parayı uzatır uzatmaz sırtımda bir el hissettim ve onun sesini kulağımda duymadan önce kullandığı kolonyanın kokusu burnuma geldi.

“Els,” dedi Adam sessizce, sesi kalınlaşmıştı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kendimi kontrol etmeye çalışarak şişeden aşağı baktım, gerçeği ortaya çıkarırken her geçen gün kendimizi biraz daha zorladığımızı düşünmeye başlamıştım.

“Tatlım, bana bakar mısın?”

Onun istediği gibi yaptım, yüzünde bana vermeye hazır olmadığı, belki de asla hazır olmayacağı cevaplar arıyordum.

Elini sırtımdan çekti ve parmak eklemleriyle çenemi hafifçe okşamaya başladı, gözleri de ellerini takip ediyordu. “Şimdiye dek gördüğüm en güzel şey,” diye mırıldandı.

Söyledikleri beni sarsmıştı çünkü, karışık sinyaller

hızlı treninde bir başka uca işaret ediyordu. Onun dokunuşundan uzaklaştım, suratımı ekşittim. “Hayır!”

Elini indirdi. “Ellie...”

Benim görünmez hançerlerimin hedefi olan, barın diğer ucundaki kızı işaret ettim. “Bunları ona da söyledin mi?”

“El...”

Bir şok mırıltısı ve bağırış konuşmamızı böldü ve Adam’ın omzunun üzerinden bakınca Braden’in birilerini dövdüğünü gördüm. “Gavin,” dedim nefes nefese.

Adam hemen arkadaşının yanına koştu, ben de onu takip ettim, kalbim hızla atıyordu. Gavin, Adam’ın okuldan arkadaşındı ama ödül alabilecek seviyede bir pislikti. Braden, bir nedenden ötürü ona sadık kalmaya ve etrafında tutmaya devam etmişti. Bu beş yıl önce Analise’le yatıp Braden’a ihanet edene kadar devam etmişti.

“İşte bu Gavin.” Braden Joss’a iğrenmiş gibi bir bakış attı. “Analise’i beceren arkadaşım. Sen ne halt etmeye onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun?”

Aman Tanrım, Joss onu tanıyor mu?

Bir an kardeşim için tarihin tekerrür ettiğini sanıp panikledim. Ama sonra kendime karşımdakinin Joss olduğunu hatırlattım, evet iniş çıkışları olabilirdi ama asla sadakatsiz değildi. Yüzünde, Gavin’in kim olduğunu ve nasıl büyük bir yanlış anlaşılma yaşandığını gösteren ifadeyi gördüm, en azından Joss’un yanlış anlamış olduğu açıktı.

“O, spor salonundaki antrenör,” diye açıkladı Joss. “Bana yardım etmişti.” Braden’a baktı ve onun aslında kim olduğunu bilmediğine yemin etti.

Ayrıca kardeşime karşı hissettiği her şeyin ortaya çıkmasına da izin vermişti. Muhtemelen bunun farkında de-

ğildi çünkü eğer fark etseydi bu denli şeffaf hale geldiği için ölümüne utanırdı. Ben ise bunu gördüğüme memnun olmuştum, keşke Braden o kadar çaresiz durumda olmasaydı da o da bunu görebilseydi diye düşündüm.

“Lig yükseltmiş gibi görünüyorsun Bray.” Gavin’in Joss’a bakışı tüylerimi diken diken etti ve önümde duran Adam’ın omuzları gerildi. “Umarım tarih tekerrür eder çünkü haftalar boyunca onun bacaklarının arasında kalmak istiyorum. Ne dersin Joss? Gerçek bir erkekle takılmak hoşuna gider mi?”

Abimin birine vurduğuna daha önce hiç şahit olmamıştım ama birisi onu durduramadan önce Gavin’in üzerine çullandığını fark ettim. Adam elinden gelenin en iyisini yaptı, eminim bir parçası Braden’ı o hain pislik parçasının üzerinden almayı hiç istemiyordu. Ama yaptı, tam da Gavin yumruğu hak edecek kadar kaba bir şey söylerken onu tuttu.

Güvenlik gelip de Gavin’i dışarı çıkardığı zaman Adam’ın artık kendi kollarını da kurtarabilmek için Braden’ın kollarını bırakacağını düşünmüştüm. Ve zavallı Joss. Daha önce hiç görmediğim kadar adrenalin ve öfke ile dolu olan Braden’ı endişeyle izledim, Joss’u odadan çıkarmış ve üst kata, özel ofisine götürmüştü.

Orada neler olacağını bilmek bile istemiyordum.

Hâlâ orada durmuş, tüm olan bitenle sarsılmış haldeydim ama kalabalık çoktan eğlencesine geri dönmüştü bile. Adam ve ben dans pistinde durup birbirimize bakıyorduk, eminim nerede olduğumuzu ve az önce neler yaşandığını kavramaya çalışıyorduk.

Az önce barda konuştuğu, daracık elbisesi ile kıvrımları ortaya çıkan kız Adam’a doğru yürüdü. Benden kısıydı ama memesi ve kalçası daha dolgundu. Bir an kendimi

elbisemin içinde biçimsiz, dümdüz hissettim. Kız Adam'ın önünde durdu ve bir elini onun kolunun üzerine koydu. "Tüm bu olanlardan sonra sana bir içki almama izin ver."

Adam bana baktığı an daha önce ona karşı bu kadar açık olduğum için pişman oldum, derin bir nefes aldım ve ona düz bir şekilde söyledim. "Git. Ben de gidiyordum zaten."

Bir şey demeden onun yanından geçtim, kalabalığın içine daldım ve sonra da sokağa çıktım. Bir el aniden kolumu kavradı; ceketini giymiş Adam olduğunu görünce şaşırdım.

"Eve sağ salim gittiğinden emin olmalıyım."

"Mecbur değilsin."

Cevap vermedi ama beni bırakmadı da. Mücadele edecek halim kalmamıştı o nedenle Adam bir taksi çağırıp Dublin Caddesi'ne doğru gitmesini söylerken tamamen sessiz kaldım.

Binama yaklaşıncı Adam taksinin parasını ödedi ve beni apartmanın ön girişine dek takip etti. Anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açana dek sabırla bekledi. Ben de koridora adım atım, ışığı açtım ve ayakkabılarımı çıkardım. "Artık gidebilirsin."

Adam gitmek yerine kapıyı kapattı ve bana baktı.

Yavaşça içimi çektim, tartışmaktan yorulmuştum. Anem her zaman benim bir savaşçı değil bir âşık olduğumu söylerdi. Hatta bana üzerinde bunu yazan bir tişört bile almıştı. "Artık gidebilirsin Adam. Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"Benden ne istiyorsun?" dedi, sesi öfkeyle boğuklaşmıştı.

Geri çekildim, duvara yaslandım ve bana doğru gelmesini izledim. Çenemi kaldırdı, elini duvara koyup beni

hapsettiğini fark edince dudaklarım hayretle aralandı. Kafasını eğdi, burnu benimkinin hizasına gelirken dudaklarını da benimkilere değdirene dek aşağı indi. Yutkundum, sesimi bulmaya çalıştım. “Asıl *sen benden* ne istiyorsun?”

Cevabı dudaklarımı kendi dudaklarının içine hapsetmek oldu.

Beni böyle öptüğü son seferinde dünya gözümün önünden kaybolmuş, beraberinde gerçeklik ve diğer tüm önemli şeyleri de götürmüştü. Kollarımı onun boynunun etrafında sardım, parmaklarım saçlarının arasında kıvrılırken kendimi onun göğsüne bastırdım, birbirimize iyice sokulduk.

Adam, vahşi öpüşmemizi yumuşatmış, berelenmiş dudaklarımdan aşağı, çeneme doğru yumuşak öpücükler bırakmaya başlamıştı. Elleri de bacaklarıma doğru iniyordu. Boğazımdan gelen bir iniltiyle duvara yaslandım, dudaklarımı öperken gözlerimi kapattım. Dili dilimle oynuyordu. Parmakları, elbisemin altına giydiğim ipek çamaşıra ulaştı, ben de onun parmaklarını içimde uyandırdığı hisle ağzına doğru inledim.

Adam geri çekildi, onun da nefesi en az benimki kadar düzensizdi.

Gözlerimi yeniden kapattım, aldığım zevk artıyordu. İçime parmağını iterken onun kolunu tuttum. “Adam,” diye yalvardım.

“Bana bak,” dedi ağzıma doğru konuşurken ve ben de hemen gözlerimi açıp ona baktım. “Sen boşalırken izlemek istiyorum.”

Bu taleple yanaklarımın daha da kızardığını hissettim, parmakları içime girip çıkarken kalçalarım da ona doğru itiliyor ve bakışlarım giderek daha çok odağını kaybedi-

yordu. Beni izlerken Adam'ın nefesi daha da düzensizleşti, başparmağını klitorisime bastırdığı an paramparça oldum, onun eline boşaldıktan sonra Adam'ın yavaşça küfredip başını omzuma yasladığını hissettim.

Yükseklerden gerçekliğe doğru düşerken bacaklarım titriyordu. Kafa karışıklığıyla gözyaşlarım yanaklarımdan dökülmeye başladı. Adam'ın sıcak nefesi tenime çarptı ve o da kafasını kaldırıp kulağıma fısıldadı, "Seni izlerken neredeyse boşalıyordum."

Yeniden titredim.

"Beni o kadar sertleştiriyorsun ki," diye itiraf etti ve elimi alıp yumuşak bir şekilde pantolonunun üzerinden sertleşmiş organının üzerine koydu. Zafer duygusu bir an için kafa karışıklığımı bastırdı, ona dokunurken benim kulağıma zevkle inlemesi içimi galibiyet duygusuyla doldurdu. *En azından beni istiyordu. En azından o da bundan dolayı acı çekiyordu.*

"Eğer durmazsan bebeğim," dedi elimi üzücü bir şekilde organından uzaklaştırırken, "geleceğim."

Gözlerimiz buluştuğu anda gözlerimde parlayan yaşları gördü ve kendini geri çekerken bir kez daha küfretti. Elini saçlarına götürüp içini çekti "Bunu yapmamalıydım. Els, özür dilerim." Yüzü buruştu ve onun ifadesindeki kendini suçlayan tarafı gördüm.

"Neden?" Yumuşak bir şekilde sordum, bize neler olduğunu öğrenmeye hakkım vardı. "Neyi yapmamalıydın? Neden yapamayız?"

O muhteşem karanlık gözler şaşkınlıkla benimkilerle buluştu, sanki neyi anlayamadığıma şaşırılmış gibiydi. "Braden yüzünden, Els. O benim en iyi arkadaşım. Ailem. Beni affedememesi riskini göze alamam." Çaresizce bana elini uzattı.

Orgazm sonrasında tatlı sersemliği bana söylediklerinin dehşeti karşısında dağıldı. Duvardan bir adım uzaklaştım ve boğazımdaki yumruyu kontrol etmeye çalıştım.

“Ama ben istiyorum. Çünkü sana âşığım. Biliyorsun, seni seviyorum.”

Yüzündeki ifadede şaşırmış bir taraf yoktu.

Kafamı iki yana sallayıp acı kahkahalar atarken gözlerimden dökülmeye başlayan yaşları elimle sildim. “Tüm bu yıllar boyunca, hatta şimdi bile, tek isteğinin beni incinmekten korumak olduğunu söyledin. Ve hâlâ benim kafamı karıştıran şeyler yapıyor, söylüyorsun; benim senin, benimle aynı duyguları hissettiğini düşünmeme neden oluyorsun ama bir sonraki saniye bana karşı buz gibi olup karşımda bir başka kadını avlamaya başlıyorsun.” Gözyaşlarım dökülmeye devam ederken Adam’ın da gözlerinin acıyla ıslandığını görebiliyordum. Umurumda değildi. Bunu halletmem gerekiyordu.

“Bana gerçekten zarar verebilen tek kişi sensin. Ve sana izin vermeye devam ediyorum.”

“Ellie...” Sesinde incinmiş bir ton vardı, bana doğru bir adım attı. “Seni gerçekten seviyorum,” diye itiraf etti ama sözleri beni mutlu etmek yerine içimdeki son umut kırıntısını da yok etti.

Başımı iki yana salladım. “Ama yeterince değil.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Tüm insanların içinde en çok senin bunu anlamın gerekir. Eğer sen ve ben bir ilişkiye başlarsak ve işler yolunda gitmezse, Braden’ı da kaybederim. O zaman dünyada en çok değer verdiğim iki insanı da kaybetmiş olurum.”

Onu anlamak istiyordum. Hem insanların hareketlerinin arkasında yatan nedenleri anlamak istediğimden hem de herkesin içinde bir iyi taraf olduğuna inanmak

istediğimden. Ancak tek bildiğim, onu her şeyi, geçmişimizi de riske atacak kadar çok sevdiğim ve onun da bana beni sevmesine imkân olmadığını söylediği idi. Beni, benim onu sevdiğim kadar sevmeyecek biriyle olmak istemiyordum.

“Evine git Adam,” dedim yumuşak bir sesle. “Aramızdaki her şey sona erdi.”

Gözleri şok içerisinde genişledi. “Ellie...”

“Ben Braden için rol yapacağım. Hepimiz bir arada olduğumuz zamanlarda ikimiz arasında bir sorun yokmuş gibi davranacağım.” Onun bakışları benimkilere kilitlenmişken, bitiren ben olduğum için güçlü durdum. “Ama ne olursa olsun aramızdaki şey bitti. Her şey. Beni arama, bana gelme. Yapma. Seni yanımda istemiyorum. Yanımda olmak zorunda olduğun zamanlar dışında, istemiyorum. Çok canımı acıtıyor, bana birazcık değer veriyorsan benden uzak dur.”

Cevap vermesine izin vermedim. Yapamazdım. Döndüm ve koridordan geçip yatak odama girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve sonra sırtımı kapıya yaslayıp nefes almaya çalıştım.

Önce koridora bir ölüm sessizliği hâkimdi, sonra da ön kapının açıldığını ve sessizce kapandığını duydum.

Boğazımdaki düğüm artık hıçkırıklara dönüşmüştü, yavaşça kapıdan aşağı doğru kaydım ve acı izin verdiği ölçüde nefes almaya çalıştım...

Sekiz

“O hafta hayatımın en berbat haftasıydı.” Adam sayfaları çevirdi ve o geceden sonra tek tük yazdığım günlere baktı.

Elimi onun ensesine götürüp sıktım. “Benim için de öyleydi tatlım.”

Elimi boynundan çekti ve parmak eklemlerime öpücükler kondurdu. “Jenna ve Ed’in düğününün gecesi tam bir işkenceydi.”

Ona tamamen katılıyordum. İkimiz de başka kişilerle gelmiştik. Ben Nicholas’la gitmiştim, özellikle onu sinirlendirmek istiyordum, Adam da yanına rastgele bir kız getirmişti. Her ne kadar düğün boyunca etrafta dolaşıp kendimi neşelendirip Adam’ın olduğu tarafa bakmayı reddetsem de bu benim hayatımın en acı tecrübelerinden biri olmuştu.

Adam parmaklarımızı birbirine geçirdi ve sonra da kucığına koydu. “İşte burada.” Günlüğü kaldırdı.

“Ne?” Kaşlarımı çattım, ne yazdığımı anlamaya çalışıyordum.

“Benim uyandırma çağrımın olduğu ana gelmek istiyorum.”

17 Aralık, Pazartesi

Bunu hızlıca yazmaya çalışacağım çünkü Adam kalemi elimden alabilir çünkü dikkatimi ondan başka yöne çeken her ne varsa ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ama bunu yaparken kullandığı yolları seviyorum, o yüzden şikayetçi değilim. Bu hafta sonu çok ama çok yorucuydu fakat bu sabah bir süredir hissetmediğim kadar güçlü hissettim.

Bu sabah, güzel bir güne uyandım ve geçen hafta yaşamış olduklarıma bakılırsa böyle bir sabahı göremeyeceğime yemin bile edebilirdim...

Tavanımdaki bir çatlağa bakarken korkumu ve depresyonumu geri itmeye çalıştım. Gömmeye çalıştığım bir tarafım sanki göğsümden fırlayıp çıkacakmış gibiydi, “Ölmeye hazır değilim,” diye fısıldayıp duruyordu.

Durdur şunu, durdur, durdur, durdur...

Böyle düşünemezdim.

Ama aylardır sakladığım şey buydu. Doktorum bana gözlük takmam gerektiğini söylediğinde iç güdülerimi görmezden gelmiş ve bu geçici çözümle rahatlamıştım.

Hâlâ baş ağrıları ve yorgunluk giderek artmaya devam etmişti ama herkesten bu konudaki endişelerimi saklamayı başarmıştım.

Mutfağında bir nöbet geçirdim. Hastanede MR için beklerken bir taraftan dehşete kapılmıştım ama aynı zamanda rahatlamış hissediyordum. Midem korkudan düğüm düğümdü ama benimle ilgili neyin yanlış olacağını öğrenebileceğim için de memnundum.

Tümör, bir beyin tümörü.

Nefes almaya çalıştım. Sonuçlar için on gün bekledik. Beyin tümörüydü ve başka bir şey söylemiyorlardı. Beyin kanseri olup olmadığını öğrenmek için önümde 24 saat vardı.

Bunu nezaketle karşılamak istedim, sadece kendim için değil, Braden, annem, Clark, Hannah ve Declan içinde. Özellikle de Joss için, çünkü bunun onun için kolay olmayacağını biliyordum.

Joss'un tepkisini düşününce yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Yüzünden bir panik ifadesi geçmiş ve sonra kendini tamamen kapatmıştı. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni bırakmıştı.

Braden benim için ve onun için endişeliydi, kızgındı.

Onun endişesi beni daha da kötü etkilediği için ona gidip annemle ve Clark'la konuşmasını söyledim. Kendimle biraz zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğumu söyledim, o da izin verdi.

En kötüsünü düşünemezdim. Joss gibi olamazdım. Yani, hazır olmayı isterdim ama kötümser değildim. Ve tabii ki, daha çok gençtim. Böyle bir şeyin sizin başınıza geleceğini asla düşünemezsiniz. Sanki bir rüya gibi geliyordu, çok gerçeküstü, sanki bir başkasının hayatını bir film gibi izliyormuşum gibi.

Telefonum çaldı ve yastığın üzerindeki kafamı çevirip baktım.

Adam'dı.

Göğsümdeki ağırlıkla nefes aldım ve telefona uzandım. On gün önce hastaneye yattığımdan beri Adam, hayatımın dışında kalma sözünü bozmuştu. Beni her gün arıyor ve izin verdiğim ölçüde beni ziyaret etmeye çalışıyordu. Onunla tartışmak için gücüm yoktu bu nedenle ben de gelmesine izin veriyordum.

“Selam,” diye cevapladım, kendim gibi konuşmadığımı ben bile söyleyebilirdim.

Telefonun diğer ucunda bir çatlama sesi geldi ve Adam derin bir nefes aldı. “Şimdi Braden aradı.”

Gerildim, Adam’ın ses tonundaki kırılmayı hissedebiliyordum. “Evet.”

Keder içerisinde inleyerek “Tanrım Ellie,” dedi. “Tatlım...”

“Yapma.” Kafamı iki yana sallarken dudaklarımı ısır-dım ve duygularımı bastırmaya çalıştım. Ağlamadan konuşmayı başatabildiğim an devam ettim, “Daha ne olduğunı bilmiyoruz.”

“Seni görmeye ihtiyacım var. On dakika içinde orada olacağım.”

“Hayır, yapma,” oturur pozisyona geldim ve sertçe cevap verdim, kalbim onun burada benimle bunları yaşadığını düşünürken acıyordu. “Gelmeni istemiyorum.”

“Kahretsin, Els.”

Sesindeki incinmiş ifadeyi fark ettim. “Lütfen Adam.”

“Benim ihtiyacım var. Seninle olmaya ihtiyacım var. Seni seviyorum. Sana âşığım lanet olsun Els.”

Ağlıyordu.

Onu daha önce ağlarken hiç görmemiştim. Onun göz yaşları ve doğrudan itirafıyla ben de ağlamaya başladım. Yastığıma kafamı koyup telefonu kulağıma yaklaştırdım. Sonunda fısıldayabilmişim, “Sadece benimle kal tamam mı?”

Adam boğazını temizledi, cevap verirken sesi çatlamıştı. “Ne istersen bebeğim.”

İç çektim ve telefona daha da gömüldüm. “Henüz bir şey bilmiyoruz,” diye tekrar ettim.

“Belki de önemsiz bir şeydir,” diye ekledi.

“Her ne ise, onunla savaşıcağım.”

“Ben de yanında olacağım.”

“Hişş,” onu usulca susturdum. “Söz verme. Böyle değil.”

“Zaman harcamaktan yoruldum Els.”

Üzgünce gülümsedim, zorlamak için çok yorgundum. “Sadece benim için biraz daha zaman harca. Lütfen.”

Önce sessiz kaldı ama sonra usulca yanıtladı, “Sadece biraz bebeğim. Sadece biraz.”

Adam iki saat boyunca benimle telefonda kaldı ve bu sürenin çoğunda konuşmadık bile. Sadece onun nefes alıp vermesini dinledim, o da beni dinledi. Braden döndüğünde telefonu kapattık ama Adam bana hoşçakal demeyi reddetti, benim de söylememem için yalvarırken sesinde bu denli korkuyu hissettiğim ilk andı.

Hem de çok. Hem de büyük.

Tabii bana sevdiğini itiraf etmekle Braden’a itiraf etmesi arasında çok büyük fark vardı. Bu durumdan, Adam ve benimle ilgili bir krize dönüşmeden önce kurtulmam gerekiyordu.

Braden’la bir süre televizyon izledim, onun yanına sokuldum ve saçlarımı okşamasına izin verdim. Annem ve Clark yanıma gelmek için Braden’la kavga etmişlerdi ama Braden onlara yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını ve ben böyle bir araftayken ihtiyacım olan en iyi şeyin huzurlu ve sakin zaman geçirip bir de onların bu durumla nasıl yüzleşecekleri hakkında endişelenmemek olduğunu söylemişti.

Onlarla kısa bir telefon görüşmesi yaptım böylece sesimi duydular ve ertesi günkü randevuya gelmelerini isteyebildim. Önce iyidiler ama annemin iç çekiş sesleri gelince Clark telefonda kısa bir hoşçakal deyip kapattı.

Elbette bu beni bir süre için sarstı ama sakinleştiğimde, ortalık kararmaya başlayıp da gece yarısına yaklaştığında, bir sonraki gün doktorun bana ne söyleyeceği konusundaki endişelerim azalmaya başladı.

Braden beni yatağıma uzatmış ve elimi bir bardak sıcak su ve viskinin etrafına kıvrırmıştı. Ben içerken yatağımın başucunda durmuş ve gözlerim kapanana dek orada kalmıştı.

Odanın zemininde bir tıkırtı duyup gözlerimi açtım. Yatağımın üzerine top gibi kıvrılmıştım ve büyük camdan içeri dolan ay ışığında yatağımın ayakucunda duran Joss'u görmüştüm.

Beni görmeye gelmesine şaşırmıştım ama daha önceki terk edişinin acısıyla ona sessizce bakıyordum.

Joss'un ağladığını fark ettiğim an gözlerim kocaman açıldı. *Joss*. Beni daha önce bıraktığını çünkü hâlâ sırtında ailesini kaybetmenin yükünü taşıdığını biliyordum. Onun benden kaçmasının nedeninin korkusu olduğunu biliyordum ama onun gözyaşlarına şahit olduğum an asıl nedenin bana verdiği değer olduğunu anladım. Beni kaybetmekten korkuyordu.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken Joss'a doğru hamle yaptım. O da benim yatağımın üzerine çıktı ve ben sırt üstü uzanırken yanıma kıvrıldı. Kafasını omzuma koydu ve bana döndü. Elim alıp iki elinin arasında tuttu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Sorun değil," dedim, gerçekten de değildi. "Geri döndün."

"Seni seviyorum Ellie Carmichael. Bunu atlatacaksın."

Jocelyn Butler gibi birisinin sevgisini ve şefkatini kazandım. Benim için tüm bu karanlığın içinde çok fazla ışık anlamına geliyordu. Hıçkırıklarımı yutmaya çalışır-

ken ona gerçeği fısıldadım, “Ben de seni Joss.”

Braden o sabah uyandı ve bize kahvaltı hazırladı. Beyin cerrahının sabah randevusu kafamda dönüp dururken bile Joss ile Braden arasında kötü bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Onların ayrıldığını anladım ve suçluluk duymamaya çalıştım. *Başaramıyordum.*

Belli ki benim yüzümden ayrılmışlardı. Benim hastalığıma Joss’un verdiği tepki yüzünden. Braden’in onunla konuşurken buz gibi olan sesini ve Joss’un yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum, olanlara müdahale etmek isterdim ama bunu kabul etmezlerdi ben de odadan çıkıp duş almayı tercih ettim.

Bir noktada akan suyun sesinden duyabildiğim kadar seslerini duydum, ardından bağırışlar ve bir tabağın kırılma sesi geldi. Endişelenmiştim, duşu kapattım ama sesler tekrar mırıltıya dönmüştü. Bornozumu alıp gerekirse aralarına girmek üzere banyodan çıktım.

Kavgaları yerine Braden’in kısık bir sesle Joss’a olan aşkını itiraf etmesi ve onun için savaşmayı bırakmayacağını söylemesini duydum. Durmayacağına söz veriyordu. İçimdeki romantik taraf yoldan çıktı.

Joss Braden’a “Sen delisin,” dedi.

“Hayır,” diye itiraz ettim mutfağın kapısında durup onlara gülümsüyordum. “İstediği şey için savaşıyor.”

“Tek savaşıacak olan da o değil.”

Tanıdık sese kafamı çevirdiğimde Adam’ı görüp şaşırdım ve bana doğru yürümeye başladığında kalbim hızla çarptı. Kan çanağı gözlerinin altında siyah halkalarla berbat görünüyordu.

Yorgun ve tıraşsız olmasına rağmen hâlâ harika görünüyordu. Dünyadaki en kıymetli bir şeymişim gibi bakışı, çok güzeldi.

Önümde durmadan önce elimi aldı, sonra ağzına götürdü ve gözlerini kapatıp bir öpücük kondurdu.

Gözlerini açarken nefesimi tuttum, orada dün gördüğüm gözyaşları vardı ve derinlerde parlıyorlardı. Onun alev alev yanan ifadesinden, sadece birazcık daha zaman harcayacağını söylediğinde gerçekten bunu kast ettiğini anlamıştım. En azından yirmi dört saatten az zaman.

Beni elimden tutup mutfığa götürüp Braden’la yüzleştirdiğinde, ona izin verdim. Birkaç saat içerisinde hayatımın en büyük kavgasına girip girmeyeceğimi bilmiyordum ve eğer gireceksem yanımda olmasını istediğim adam, Adam Gerard Sutherland’dı. Bir hikâyemiz vardı, üzerine uzun yıllar eklemek istediğimiz bir hikâye.

“Sana bir şey söylemem gerek.” Adam Braden’la yüzleşirken ne kadar gerildiğini hissedebiliyordum.

Bunu yapıyordu. Benim için gerçekten de risk alıyordu.

Onun elini sıkıca tuttum.

Braden kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını ben ve Adam arasında gezdirirken biliyordum ki bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. “Devam et.”

“Bana hep abi gibi oldun. Seni incitecek bir şey yapmak istemem. Ve ben bir erkek kardeş olmak için yeterli olduğumu düşünmüyorum ama Ellie’yi seviyorum Braden. Çok uzun zamandır hem de ve şimdi onsuz olduğumu düşünemiyorum bile. Bu konuda çok zaman kaybettim.”

Braden’in yanıtını beklerken hiçbirimiz nefes almıyorduk sanırım. Bir dakikanın ardından, sonunda bana döndü, bakışlarını yumuşattı. “Onu seviyor musun?”

Adam bana baktı ve gözlerinde güvensizlik bulunca şaşırdım. Aptal adam. Onu güvenceye almak için kolunu daha sıkı tuttum ve sonra abime gülümsedim. “Evet.”

Ve birden, sanki Adam ve ben az önce olağanüstü bir şey yapmamışız gibi omzunu silkip su ısıtıcısının düğmesine bastı. “Ne kadar da uzun sürdü. İkiniz başımı ağrıtyordunuz artık.”

Kaslarım gerildi. *Tüm bu zaman boyunca biliyor muydu?* Adam ve ben son birkaç aydır onun öğrenmesi durumunda karşılaşacağımız acı ve kalp kırıklığıyla uğraşırken o, tüm bu zaman boyunca bizden haberdar mıydı yani...

Joss, üçümüze bakıp “Gerçekten de kıçtaki ağrı gibisiniz,” dedi. Braden’in arkasından geçip daha yumuşak bir ifadeyle Adam ve bana “Sizin için mutlu oldum,” dedi ve sonra koridordaki banyoya gitti.

Braden yavaşça kahkaha attı. “Beni cidden seviyor.”

Bunun karşısında banyo kapısı sertçe kapandı ve Braden yeniden kahkaha attı. Adam’ın gözleri kısıldı. “Umarım seni cehenneme gönderir, seni kibirli piç.”

Braden umursamadı ve bakışlarını bana kaydırdı. “Onun için savaşacağından emin olmalıydım. O, uğrunda savaşmaya değer.”

Adam nefes verdi ve sonra kolunu benim omzuma atıp beni kendisine çektikten sonra başımın üstünü öptü. “Bunu herkesten iyi biliyorum.”

Gözlerimi kapatıp iç çektim, karanlığımın içine yeni bir parıltı ekleyen tüm ilahi güçlere teşekkür ettim.

Bir an için orada durdum ve yastığıma gülümsedim. Sadece Adam’ın sıcaklığını sırtımda hissederek uyandığım, başını enseme koyduğunu hissetmiş olduğum ve ağır kolunu belimde duyduğum, sağ bacağını benimkilerin arasına yerleştirdiği için değil, aynı zamanda hissettiğim rahatlık için de. Uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü uyanmıştım.

Benimle gelmek istediğini yüzünden okumama rağmen Adam evde Braden, Joss, Hannah ve Dec ile kaldı, Annem ve Clark da beyin cerrahıyla olan randevuma benimle geldiler.

Dr. Dunham kırklarının başında nazik bir adamdı ve tek cümlesiyle benim ve ailemin yüreklerine su serpmeyi başarmıştı: “Endişelenecek hiçbir şey yok.” Fiziksel semptomların asıl nedeninin iki küçük tümöre baskı yapan bir büyük kist olduğunu söyledi. Kisti almaları gerekiyordu, beynimin yüzeyindeydi ama ameliyatın neredeyse hiç riski yoktu. Aynı zamanda tümörlerin kanser riskinin oldukça küçük bir ihtimal olduğunu ama yine de emin olmak için biopsiye göndereceklerini söyledi. Ameliyatımı iki hafta sonrasına planladık. Bıçak altına yatmaktan ölümüne korkuyordum ama bunun benim kendimi hazırlamaya çalıştığımdan çok daha küçük bir savaş olduğunu öğrendiğimden beri için için çok rahatlamıştı.

Eve dönüp herkese iyi haberi verdiğimde Adam ailemin gözü önünde beni alınımdan öptü. Tabii onların da hiç şaşırmadığını görünce şok olmuştum. Ondan sonra hepimiz kafamızı toplamak ve hayatımın en korkunç yirmi dört saatinin bitişini kutlamak için en yakın puba gittik. Pubda bir yanımda Adam diğer yanımda bana sokulan Hannah ile oturdum ve her şeye rağmen böyle inanılmaz bir aile ve arkadaşlara sahip olduğum için kendimi şanslı hissettim.

Annem ve Clark, Hannah ve Dec’i eve götürmüştü, Braden Joss’a biraz zaman tanımaya karar vermiş ve Joss Adam ve bana biraz zaman vermek için ortadan kaybolmuştu. Paket yemek sipariş ettik ben de eve gider gitmez aç kurtlar gibi hepsinden yedim.

Adam ve ben yatakta kalıp biraz daha konuştuk ama

konusacak çok şey vardı ve ben de odaklanabilmek için fazla yorgundum. Adam da öyle hissetmiş olmalı ki benim artan yemeklerimle gitti ve geri döndüğünde sadece ışıkları kapatıp beni yatakta kucakladı.

Uyandığımda, yumuşak sabah güneşi perdelerimden içeri sızıyor ve Adam Sutherland beni kucaklamışken her şeyi göğüslemeye hazır, güçlü hale getiriyordu.

Bu bir şekilde çok güzeldi.

Kıpırdadığında ve kollarını belimin etrafına sardığında, onun gür saçlarını enseme kaşındırıldığını hissettim.

“Uyandın mı bebeğim?” diye mırıldandı, sesi çok ama çok seksiydi.

Sırıtmam daha da büyüdü. “Evet.” Yumuşak bir şekilde kolunu okşadım. “Seni tanıdığım bunca yıl asla yanında uyumamıştım. Sesler çıkartıyorsun.”

Arkamda göğsünün kahkahayla inip kalktığını duydum. “Sesler mi?”

Dönüp onun gözlerinin içine baktım, üzerime uzanırken yüzüne güldüm. “Sen, mmmm sesleri çıkarıyorsun.”

Adam bana bakıp sırttı. “Mmm sesleri de neymiş?”

“Bilirsin işte. Bir şeylerin tadı iyi olduğunda ya da kulağa güzel geldiğinde çıkarılan sesler.”

İfadesi değişti. “Num num sesleri mi?”

“Yani ama sen mmm diyorsun.”

“Sanırım erkekliğime bir darbe aldım.”

Bir kahkaha patlattım ve çenesini okşadım. “Endişelenme. Bundan hoşlandım. O sesleri benim için çıkardığımı düşündüm.”

Adam kollarıyla beni daha sıkı sararken ben de bacağımı onun kalçasının üzerinden attım. Ağzıma bakarken gözleri daha da karanlık bir ifadeye büründü. “Senin içindi.”

“Eğer onları çıkardığını bile biliyorsan nasıl benim

için olduklarını söyleyebilirsin ki?"

"Çünkü rüyamda seni görüyordum," diye yanıtladı ve ben de çok şaşırdım. Bunu hissedince beni daha sıkı sarıdı. "Birkaç yıldır bu tür rüyalar görüyorum."

"O rüyalarda ben ne yapıyordum?" Nefes nefese sormuştum. Göğsümde yükselen bir sıcaklık dalgası vardı ama onun itirafıyla sıcaklığın bacaklarımın arasında da arttığını söyleyebilirdim.

Elleri sırtımdan aşağı inip kalçalarımdaya durdu ve sonra alt bedenimi kendisinininkine çekip sabah ereksiyonunu bana bastırdı. Göğüs uçlarım onun reaksiyonuyla sertleşmişti, derin bir nefes aldım. "Bazen sevişiyoruz, bazen de birbirimizi beceriyoruz."

Bakışlarımı ona çevirdim, gülümsemem dağılmıştı. "O sözden hoşlanmadım."

Dudakları kıvrıldı. "Romantik olmadığını düşünüyorsun."

Beni iyi tanıyordu. Bilmediğimden omzumu silktim.

"Seni becermek istemem seni sevmediğim anlamına gelmiyor."

Biraz daha açıklamasına ihtiyaç duyduğum için ellerimi onun yüzünden çektim ve hafifçe göğsüne koydum. "Bu ne anlama geliyor?"

Sesi boğuklaşmıştı. "Seni becermek istiyorum dediğim zaman sert ve kaba seks için hazırım anlamına geliyor."

Sözlerinin beni uyarmasına şaşırmıştım. Biraz irkil-dim ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ben daha önce hiç..." Hâlâ o kelimeyi kullanıp kullanamayacağım-dan emin değildim. Joss'u küfür etmemesi için birçok kez uyarmıştım çünkü hiç hoşuma gitmiyordu ama Adam böyle söyleyince.

"Söyle," diye dudaklarıma fısıldadı. "Senin tatlı ağzın-dan duymak istiyorum bebeğim."

Yutkundum, güç bela gözlerine bakabilmişim. “Ben... Ben asla becerilmedim,” diye fısıldadım.

Nasıl mümkün oldu bilemiyorum ama ereksiyonunun daha da sertleştiğini hissettim. Eli bedenlerimizin arasına girdi ve sonra iç çamaşırımın altına kaydı, parmaklarını nazıkçe içime sokarken inliyordu. “Bebeğim...” Üzerime eğilip ağzını benimkine değdiriyordu, dili sadece dudaklarımın ucuna dokunuyordu. “Bence seni becermem düşüncesinden hoşlanıyorsun.”

Cevap vermek yerine onu öptüm. Derin bir öpücüktü, onu cesaretlendirmek istemişim ama bunun yerine çaresiz bir öpüşme haline gelmişti.

Adam beni sırtüstü uzattı, bacaklarımı açıp arasına girdi, öpüşmemizi kesip gözlerimin içine baktığında gördüğüm hayranlık nefesimi kesti. “Bu sabah seni becermeyeceğim bebeğim. Bu sabah seninle sevişeceğim. Diğerini senin tamamen iyileştiğin ve gücünü kavuştuğun zaman yaparız.” Karanlık gözlerinde vaat vardı. “Buna ihtiyacın olacak.”

Ona sırtıtarak baktım, birden fark ettim ki Adam oradaydı, kollarımda, beraber bir gelecekten bahsediyorduk. Benim on üç yaş rüyam gerçeğe dönüyordu. “Seni ne kadar çok sevdiğim hakkında hiç fikrin yok.”

Yavaşça başını eğdi, geceliğimi yukarıya çekti. “Benim seni sevdiğim kadar.”

Bunu söylediği ilk zamandı, kendime sözlerini hissetmek için izin verdim. Dudaklarından dökülen bu dört kelime göğsümde toplanmıştı. Elbisemi başımın üzerinden çıkardım, neredeyse çıplak bir biçimde altında uzanırken ona utangaçça gülümsedim. “Biliyorsun, bu sabah ne yaparsan yap önemli değil. Benimle ne istiyorsan onu yap.”

Söylediklerim karşısında Adam inledi ve başını omzuma koydu.

“Bebeğim?”

Yanağını çevirdi ve çıplak tenime bir öpücük kondurdu, elleri göğüslerimi avuçlamıştı. Onun dokunuşu karşısında gerildim. Bir iç çekişle yanıt verdi “Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Zeki, eğlenceli, tatlı, güzel, tutkulu bir kadın ve ona ne istersem yapabileceğimi söylüyor.” Gülmüştü. “Bunun tavlama olması gerekiyordu.” Kızardım ve Adam gülümsedi. “Tanrım, alçak gönüllü demeyi unuttum.”

“Kes şunu.” Omuzlarını şakayla ittim ama onun durmasına ihtiyacım vardı yoksa ağlayacaktım.

Yeniden güldü, göğsümdeki titreşim aşağılarda mutluluk dalgalarına neden oldu. Adam omzuma başka bir öpücük kondurdu ve hemen ayağa kalkıp tişörtünü çıkardı. Görüntüsünü hafızama kazıdım. Nasıl güzel olduğunu unutmuştum, geniş omuzlar ve kaslı bir vücut. Ölümçül kaslar.

Gözlerini benden ayırmadan kemerine uzandı. Kot pantolonunun fermuarını açarken titredim. “Bu sabah seninle sevişeceğim çünkü ilk seferimizin böyle olmasını istiyorum. Ayrıca sen ne kadar iyi olduğunu söyleyen de seni daha da iyi hissettireceğim ama yorulacaksın. O yüzden nazık ve yavaş olacağım.” Kot pantolonu ve iç çamaşırını aşağı indirip ereksiyonunu serbest bıraktığı anda organı yukarı kalktı, sert ve kalındı. Şimdi neden bu kadar kendine güvendiğini anlamıştım. Demek pantolonunun içinde bu vardı.

“Mmmm sesleri çıkarıyorsun,” diyen Adam kahkahalarla kot pantolonundan tamamen kurtuldu.

“Yapmıyorum!” İsyen ederken yine kızarmıştım ve o

an anladım ki ona bakarken öyle kendimden geçmiştım ki o sesleri çıkarmış olmam mümkündü.

“Sen büyüleyicisin.” İç çamaşıırına uzandı. Rahat çıkarması için kalçalarını kaldırdım, o ise yavaş yavaş çıkarırken tenimin her bir parçasına öpücükler konduyordu. Sol dizimi kaldırdı ve ben de onu karnımda giderek artan bir ateşle izledim, Adam da bacaklarını ve sonra da yukarıları öpmeye başladı. “Bacakların sonsuza uzanıyor,” diye fısıldadı, gözlerini benimkilerle buluşmak için yukarı kaldırdı. “İçimdeyken onları etrafımda sarman için sabırsızlanıyorum.”

“Adam...” Tamamen onun insafına kalmıştım.

Bacaklarıımın arasına uzanıp diliyle klitorisime dokunduğu an onun adını tekrarlıyordum.

Ağzıyla benim üzerimde çalışıyordu, taa ki ben gelene dek öpmeye ve emmeye devam etti.

Dudaklarıyla karnıma ve oradan da göğüs uçlarıma doğru ilerlerken hâlâ onun adını haykırıyordum. Benimle bir süre daha oynadı, tüm o mırıldanmalar ve sevgi sözcüklerinin arasında kendimi, içime girmesi için ona yalvarırken buldum.

Bacaklarıımın arasındaki hisle bir an gerildim. Bunu hisseden Adam parmaklarını benimkilere doladı ve gözlerimin içine bakarken başımı yastığa koydu, elinden gelen her şeyle beni kendisine bağladı. İçime doğru girip derinlerime ilerlerken dudakları aralanmıştı. Derin bir nefes alıp iç güdüsöl olarak kalçalarını kaldırdım, delirten bir baskı ikimizi de zevkten titretti. Adam bana bakarken ifadesi daha da derin bir hal aldı. “Seni seviyorum Ellie Carmichael,” diye fısıldadı, sözlerinde samimiyet vardı.

Ben de başımı eğdim, kalçalarını ona doğru iterken cevapladım, “Seni seviyorum Adam.”

Ellerimi neredeyse canımı acıtırcasına sıkıyordu ve içimden yavaş yavaş çıkıp sonra tamamen giriyordu.

Ona uyum sağlamıştım, beraber yavaş bir ritim yakalamıştık ve içimizdeki arzu büyürken orgazma doğru çaresizce gidiyordum. Şimdi bacaklarım onun etrafına dolanmış onu sıkıca sarıyordu, daha fazlası için yalvarıyordum.

“Adam,” diye inledim ve onun ellerini itip ona dokunmak, kendime çekmek için uğraştım. “Daha sert, lütfen.”

Boğazının gerisinden inledi ve yeniden girmeden hemen önce içimden çıktı. Anlamsızca mırıldanıyor daha çok “evet,” sesleri çıkarıyordum ve o da içime girip çıkmaya devam ediyordu.

“Benim için gel Els,” dedi, gözleri yüzüme kilitlenmişti. “Benim için gel bebeğim.”

Ve yıllardır yaptığım gibi bu sefer de ona istediğini verdim. Artık ritmimiz en üst seviyeye çıkmıştı, bir çığlıkla parçalandım ve Adam yanağını benimkine bastırdı. Orgazm sonrası dünyaya adım atmıştım ki o da son bir itişle boşaldı.

İkimiz de nefes nefeseydik, terden parlıyorduk. Tavana bakarken sırttım. Bu hayatımdaki en muhteşem seksti. “Vay,” diye fısıldarken ellerimi sırtından çektim.

Adam kafasını kaldırdı, yüzünde bir tatmin ifadesi vardı. Gözleri karanlıktı ve derin bir tutkuyla parlıyordu. “Vay demek bunu anlatmaya yetmez,” diye cevapladı. “Hayatım boyunca bu anı bekliyordum.”

Dudaklarımı ısırdım, duyduğum sözler öyle tatlıydı ki ağlamak istiyordum.

Duygusallığımı anladı ve gülümseyip bana yumuşak bir öpücük verdi. Sonra içimden çıkarken kaşlarını çatı. “İkisinden de biraz vardı.”

“Ne?” Kafa karışıklığıyla kaşları çatılmıştı.

“Sevişerek başladım ama sonunda seni becerdim.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

Beni taklit ediyordu. “Daha sert, lütfen.” Başını iki yana sallarken ben de kakhaha atıyordum. “Ben kendimi kontrol edebilen bir adamım ama bu...”

Bacaklarımı onun etrafında sıktım. “Senin üzerinde bir gücüm olduğunu mu söylüyorsun Adam Gerard Sutherland?”

Kaşları çatıldı ve tam inkâr edecekken başını yukarı aşağı sallayarak kabul etti, ben de onun altında kıkırdadım. Zevk veren bir acı içinde gözlerini kapattı. Bir an içinde beni belimde yakalayıp döndürdü, böylece o sırt üstü yatarken ben de onun üzerinde kalmıştım. Sarıldı ve ben de rahatladım. Anlamıştım. Beni bir an için sıkıca tutmaya ve iyi olduğumu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bir kez daha beni seviyor olduğu gerçeğiyle tüm benliğim ağırlaştı. Gülümsedim ve ona sokuldum.

Bir zaman sonra mırıldandığını duydum “Doğum kontrol hapi kullanıyorsun değil mi?”

“Neden bunu bana vahşice sahip olmadan önce sormuyorsun?”

Bana sıırttı. “O sırada sana sahip olmak dışında aklımdan geçebilecek hiçbir düşünce yoktu.”

“Tamam, endişelenme, ilaç kullanıyorum,” Onu iknâ ettim ve göğsünde uzanmaya devam ettim.

“Her neyse, sorun değil,” diye mırıldandı, saçlarımı okşuyordu.

Gerildim. “Ne demek?”

“Demem o ki eğer bir kaza olursa da sorun değil. Bu, senden bir çocuğum olacağı anlamına gelir.”

Ne demek istediğini anladığım anda donakaldım. Bir-

çok kez Braden'in Adam'a bir kızı hamile bırakmak konusundaki korkusu ile dalga geçtiğine şahit olmuştum. Braden, Adam'ın aynı kızla iki kere yatmamasının asıl nedeninin bu olduğunu bile söylüyordu. Onun sapkın erkek mantığına göre, bu durum bir kızın ondan çok hoşlanıp sonra da onu tuzığa düşürmesini engelliyor olmalıydı.

"Benden çocuk mu istiyorsun?" Sorarken sesim çatlamıştı.

Parmak boğumlarımın omurgamı okşarken beni titrettiğini hissediyordum. "Ellie, ben seninle her şeyi istiyorum."

Gözlerimde yaşlar parıldarken başımı kaldırıp minnetle, yumuşak bir şekilde yanıtladım "Bu kadar romantik olabileceğinden haberim yoktu."

Adam cevap vermeden önce dudağını büktü, kafasını iki yana salladı.

"Değilim ama eğer bir odada oturup ortalama bir erkeğin dayanabileceğinden çok daha uzun süre romantik komediler izlememi istersen, izlerim çünkü sen seviyorsun. Seni mutlu etmek istiyorum. Yapmam gereken çok şey var." Yüzümden saçları çekti. "Ve sen bunu kolaylaştırıyorsun." Bir saç telini hafifçe çekti, ifadesi bir anda ciddileşmişti.

"Ama bu konuda abine ya da başkasına tek kelime edersen, sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

Güldüm ve başımı salladım. "Söylemem, söz veriyorum. Senin hakkında kimsenin bilmediği şeyleri biliyor olmaktan hoşlanıyorum."

"O zaman karşılıklı."

"Ne demek istedin?"

Beni tekrar çevirdi, beni yatakta güreşir gibi çevirip durduğundan kahkahalara boğuldum. Bir kez daha ba-

caklarımı belinde dolarken beni yeniden öptü ve mırıldandı, “Ben de tatlı Ellie Carmichael’in yatakta ayıp konuşmaktan hoşlandığını bilen tek kişiyim.” Bir kez daha utançla kızardığımı hissettim ama ona karşı çıkmadım. Çünkü haklıydı.

Dokuz

“**T**amam, bence bunları Joss’a vermemelisin.” Adam günlüğü kapattı. “Belki de bunları yaksan daha iyi olur.”

Günlüğü ondan aldım ve yığının üzerine koydum. “Neden?”

“Çünkü çok fazla ayrıntıya girmişsin, Els. Sadece seks hakkında değil, aynı zamanda, önce, seks sırasında ve sonrasında söylediklerim hakkında da.”

Gülmemeye çalıştım ama başaramadım. “Şu romantik olma kısımları mı?”

Bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. “Bunları Joss’a vermiyorsun. O da Braden’a söyler ve sonrasını duymak istemiyorum”

“Bilyorsun ki Joss düşünceli olmaya ve bana yaşadıkları her şeyi söylememeye çalışıyor, Braden benim abim olduğu için ama bildiğim kadarıyla bazen o bile romantik olabiliyor.” Adam’ın kaşları yukarı kalktı ve dudakları yaramazca kıvrıldı.

“Nasıl romantik?”

Onu gülümsedim. “Eğer sana söylersem, ona işkence etmeye kalkışırsın.”

“Eğer ona da bana işkence etmesi için bir şeyler vereceksen, adil olabilir.” Abimin Adam’ın yumuşak taraflarını öğrenmesinin sonuçlarını düşündüm, başımı yavaşça iki yana salladım “Hayır yapmayacağım.”

“Ne demek yapmayacaksın?”

“Bu günlükleri Joss’a vermemeye karar verdim.”

Adam’ın kafası karışmıştı, gözleri onun yerine soruları sormuştu.

Omuz silktim. “O son bölüme dek vermeyi düşünmüştüm. Ama tüm bunları okumak bana neler hissetmiş olduğumuzu, tüm bunların bizim nasıl da parçamız olduğunu hatırlattı. Bu, başka kimseye ait değil, olmasını istemiyorum. Bu biziz. Bizim geçmişimiz. Bizim hikâyemiz. Ve bir şekilde bizim geleceğimiz. Her ne kadar onu çok sevsem de haklısın. Bunu Joss’a veremem. Bunları Joss’a veremem.”

Günlükleri gösterdim ve sonra onları toplamak için el ve ayaklarımın üzerinde durdum ama bir an Adam’ın ellerini kalçamda hissedince duraksadım.

Omzumun üzerinden bakınca onun arkamda diz çökmüş bir halde neredeyse en vahşi ve sahiplenici bakışlarıyla açılan gözlerini gördüm. Kalçamı kendisine çekip ereksiyonunu bedenime sürttüğünü görünce dudaklarım aralandı. “Ne yapıyorsun?” Ona fısıldayarak sordum.

Cevap vermek yerine elleri şortumdaki fermuara uzandı ve bir eliyle onu aşağı çeker diğer eliyle kendi koltukundaki fermuarına uzandı.

“Kısa bir süre sonra sevişmek için üst kata çıkacağız ama şimdi gelecekteki karımı tam da burada becermek istiyorum.”

Bir şekilde Adam becermek kelimesini gelmiş geçmiş en seksi sözmüş gibi söylemişti ve bu, umurumda bile de-

ğildi. Ona bakarken uysalca cevap verdim, “Peki ya zemin ne ne olacak? Belki de çizilir.”

Sırtımı okşadı ve elleriyle kalçamı kavradı, beni kendisine doğru çekti. “Şimdi zeminin umurumda olduğunu mu sanıyorsun?”

Başımı iki yana salladım, beklentisi karşısında kızarmıştım. “Sanırım değil.”

Adam yaramazca sırıttı. “Hadi yeni bölüme başlayalım bebeğim.”